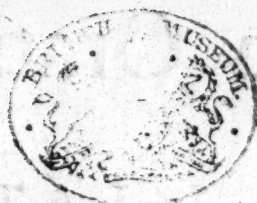
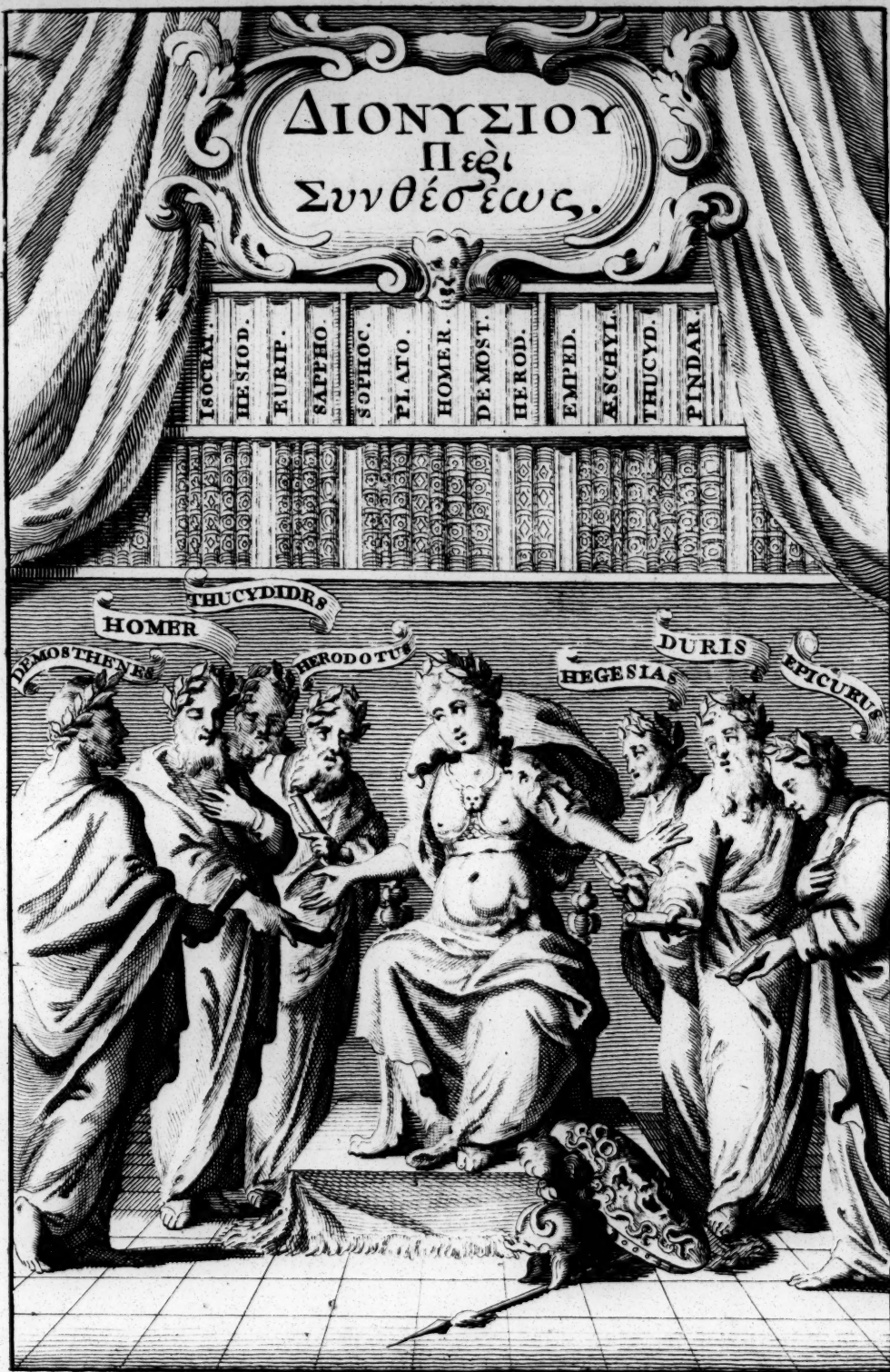

DIONYSIUS HALICARNASSEUS

D E

Structura Orationis,

GRÆ. & LAT.

B. L. ens delin:

I. Stort sculp:

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΕΩΣ

Περὶ

ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

DIONYSII HALICARNASSEI

R

DE

Structura Orationis

Per: L I B E R: *Marland*

EX RECENSIONE

JACOBI UPTON ETONENSIS, A. M.

Qui & veterem Interpretationem emendavit,
suasque adjecit Animadversiones, cum notis
integris

FRIDERICI SYLBURGII VETERENSIS:
selectisque aliorum.

His accesserunt

SIMONIS BIRCOVII POLONI

Exempla Latina:

Cum duobus Indicibus locupletissimis,
& Græco & Latino.

L O N D I N I:

Impensis Sam. Smith, Benj. Walford, &
Tho. Newborough in Cæmeterio D. Pauli.

MDCCII.

Prostant Venales apud Joan. Slatter, Etonæ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ

Περί

ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ

DE

Structura Orationis

DE RECHNOSCE

JACOBUS VON HANSEN

BRITISH MUSEUM LIBRARY

BRITISH MUSEUM LIBRARY

THE BRITISH MUSEUM

BRITISH MUSEUM LIBRARY

BRITISH MUSEUM LIBRARY

BRITISH MUSEUM LIBRARY

BRITISH MUSEUM LIBRARY

LONDON

Printed by

W. Wood

at the

British Museum

Library

Juveni Nobilissimo Ornatissimoque,
Domino PHILIPPO SYDENHAM, Bar^{to}:
Regiæ Societatis Socio:

A C

In supremis Regni Comitibus
à populo Somersfetenfi
legato Senatori,
S. D.

Finitis tandem laboribus, quos Editioni huic
impenfos volui, ultimaque jam manu im-
posita, quæsiui mecum, *Juvenis Ornatissime*,
ut moris est, cui potissimum ex Amicis mea
offerenda essent munuscula, cujus sibi nomen,
(A 3) quod

quod & præsidio foret & ornamento, hæc prima præscriberet pagina: nemo autem quærenti te dignior, nemo te prior occurrebat, ad quem Dionysius, meo qualicunque studio & diligentia politus, mitteretur. Etenim quæcunque hujus generis olim tentavimus, aliquo apud te loco fuisse habita, ut & cetera omnia quæ à me profecta sunt, tibi accidisse gratissima comper- tum habeo. Quod autem momenti longe majoris est, plura tibi debeo accepta summæ charitatis officia, quam quæ pauci ex necessariis suis conjunctissimisque familiaribus aut soleant sperare aut debeant. Nam cum à primis Adolescentiæ temporibus arctiori Amicitia vinculo me tibi conjunctum voluisti, nulla prosequendi me amore & benevolentia, nulla ornandi ad hunc usque diem tibi prætermissa est occasio: nec in posterum quod de tua constantia dubitem, habeo.

Et si paria itaque referre beneficia, eademque tibi rependere in nostra non est potestate, nec tu id à nobis exigis; (neque enim utilitate tibi probatur Amicitia) me tamen vel ingratiſſimum omnes judicarent, si ea silentio præterirem, cum publice testandi opportunitas ultro sit oblata. Hoc igitur Amoris nostri pignus, hoc animi grati monumentum, quo cetera

tera mea omnia accepisti, eodem favore accipias rogo; seu Strenæ nomine, quod anni tempus patitur, seu muneris Natalitii, quo titulo olim commendatum reperies, tibi futurum est acceptius. Quod quidem huiusmodi quanquam non sit, ut diu mansurum sperem; (quid enim, nisi suo genere perfectissimum, aut potest aut debet?) laudes tamen ut tuæ hominibus magis innotescant, & quantum literis significari possit, mea erga te pietas sit perspecta, in aliquot annos consequentes, favente patroa Virgine, prorogatum iri confido.

Hanc autem rei literariæ præsidem cum tu meritis infinitis dudum tibi devinxisti, ab ineunte ætate studiis cultioribus deditus, dubium non est, (huic scripto quicumque fuerit eventus) quin sibi id curæ futurum sit, ut nulla unquam Virtutes tuas oblivio sepultas obruat. Quem enim ex juventute tibi parem, quem tantæ spei inveniet, non solum à vitiis, quibus hæc ætas polluitur, abhorrentem, sed Pietatis cultorem strenuum, sed patrio ex ritu Religionis observantissimum? Qui neque labori neque sumptui finem statuis, ut literæ apud nos promoveantur, & majori incremento efflorescant: Eruditos omnes summa prosequeris humanitate: Sacerdotii munere commendatos, si bonis itidem

dem moribus & probitate sint illustres, & cultu dignos & observantia judicas. Hæ tibi cum sint animi dotes, hæc ornamenta, ecquis cui disciplinæ liberaliores & humanitas cordi sint, te Musis & Gratiis non probantibus inornatum suis chartis præteribit? Equidem multos fore auguror homines doctissimos, qui nec morum incredibilem suavitatem, nec fidei constantiam, nec vividas ingenii dotes æterna nocte urgeri patientur. Sed quoniam nec iis describendis, nec Generi tuo, (quod cum sit à majoribus utroque stemmate nobilissimum, nobilius etiam posteris traditurus es) me aut parem aut idoneum sentio, feliciori successu *aliis post commemoranda relinquo*: ne aut laudes tuas ingenii culpa deteram, aut in modestiam, qua singulari præditus es, non libens peccem.

Missis itaque laudum præconiis, quæ nec tu de te scripta audire, nec ego scribere, etsi verissima sustineo; ad hæc quæ afferro, explicanda me conferam: operæ pretium facturus, si te, quem publica pariter & privata distringunt negotia, diligentiori non pigebit oculo perlustrare. nec indigna, (ut spero) quæ horis subsicivis te morentur, scientiarum peritissimus æstimator judicabis. multa siquidem ex hoc scripto, præter

ter animi requiem feriis finitis tempestivam,
carpenda sunt emolumenta. multa tibi, dum
studiosius dicendi præcepta, quæ hoc libro con-
tinentur, annotaveris, occurrent olim profu-
tura. Quoties scilicet in supremo Confessu in-
ter Senatores, ipse Senator dignissimus (quem
honoris gradum populares tui summa animorum
conspiratione tibi deferendum censuerunt) res
diu multumque cogitatas, nec te, nec loco, nec
cive Anglicano indignas copiose explicare orna-
teque susceperis; sive alia quæcunque vitæ gef-
feris munia, quæ patria quæ Princeps admini-
stranda commiserit, jucundissimos Eloquentiæ
fontes adiisse, dicendi facultatem percepisse, vel
publica vel privata obeunti negotia, non levi
erit adjumento. Quid enim muta per se valet
sapientia? quid elingue consilium, splendore
omni verborum & orationis cultu destitutum?
Duo sunt, quemadmodum scribit Thucydides,
quæ in homine qui rebus gerendis sit idoneus,
requiruntur, prudentia & ornata elocutio. Cum-
que alterius in te tantum sit, quantum ingenii fe-
licis solertia, institutio Artium liberalium proba,
& discendi labor homini vigilanti comparare so-
leant; alteram ne incultam jacere neglectamque
patiaris. Quam partem ad excolendam, se suam
posse haud aspernandam symbolam tibi conferre,

(B)

gaudi-

gaudium cumulatus, quam cum juveni inter Romanos nobilissimo dederit, percepisse videtur Dionysius.

Hæc sunt quæ tibi, *Juvenis Amplissime*, hoc tempore afferro, plura olim & emendatiora (Deus modo incolumem conservet) allaturus. Quod superest, numen veneror, ut vitæ diuturnioris cursus tibi contingat felicissimus, ut eam spem atque expectationem, quam de te optimi quique conceperunt, quemadmodum huc usque vixisti, ita ad seram senectutem provectus pergas vincere. Hæc tibi precatur,

Omni cultu & officio

devotissimus,

Æronæ, Idibus Januar.

1702.

JACOBUS UPTON.

I DE 60

LECTORI.

NON multis ipso in limine te morabor, dum introeundi desiderio captum, ut intima Eloquentiæ penetralia, à Dionysio feliciter reclusa, contempleris. Neque enim mihi persuadere possum, multis opus esse, quò arcana hæc mysteria, quæ frustra apud præstantissimos etiam dicendi magistros quæstiveris, tibi gratiora commendentur. Satis eruditi norunt & argumentum libelli, cujus vere aureoli tibi à me facta est jam copia, & libelli Authorem politissimum: cui primas communi prope omnium consensu, Ciceronem si exceperis & Aristotelem, ob gravissima dicendi præcepta optimi quique detulerunt iudices. Qui cum plurima eruditione singulari & exquisito iudicio ad Oratorem formandum conscripserit volumina, nullum quo tantopere se jactet, aut cui à nobis plus debetur, quam tibi quod offerimus de struenda Oratione, ad nostra usque propagatum est tempora. Quem librum, per se cum pretii quantivis sit, ideo pluris etiam æstimabunt eruditi, quod solus est ex omni Antiquitate de Verborum Constructione institutus, quem nobis veteres incolumem transmiserint, præterea nullum. Alia quæ rei literariæ injuria temporum evenerunt damna, ex aliis aliunde reliquiis refarciri possunt: sin nostra hæc intercidissent vetustate absorpta, nullis nec Græcorum nec Latinorum monumentis jactura esset reparanda. Id enim scriptionis genus, id argumentum sibi illustrandum sumpsit, quod veterum Oratorum nemini ante se ne

(B 2) quidem

LECTORI.

quidem in mentem venerat: nec seculis eo mortuo subsequenter, ab ullo artifice præter Longinum, (cujus itidem duo scripta non sine magno detrimento sunt amissa) ut dilucidius explicari posset, de integro susceptum est.

Sed ut cætera omnia, quæ hoc scripto continentur Eloquentiæ mysteria, & paucissimis, ipso affirmante Dionysio, sunt cognita, tacitus præteream: cum tria sint præcipua dicendi genera, quæ à Græcis Συγγραφεὺς καὶ ἐκείνους appellantur, & à veteribus magistris aut calamo rudiori sunt descripta, aut temere prætermissa; hæc notis suis ille distincta, descriptionibus plenissimis illuminata, exemplorum ex optimis scriptoribus varietate & copia confirmata, adeo luculenter depinxit, ut nemini non possint esse luculentissima. Quæ si quis cognitione indigna judicabit, in errores idem sæpissime inter legendum incurrat, vitia pro virtutibus, virtutes pro vitiis habeat necesse est. Hæc cum ita sint, mirum nec immerito quibusdam videatur, quum cæteri omnes, qui Rhetorica præcepta memoriæ tradiderunt, in lucem toties prodeant doctissimorum laboribus illustrati, cur & Dionysius, nemini eruditione secundus, eloquentiæ studiosis pari jure non proponatur; & quemadmodum multa ex Græcis Latinisque Oratoribus sunt selecta, itidem & hoc scriptum proprio edatur volumine. Equidem nolui per me ut fieret, (quanquam peritiori manu tractari dignus est) quo literis humanioribus juventus dedita libello desideratissimo diutius careret. meos adeo qualescunque, ceteris quiescentibus, labores (ut spero) non aspernabitur.

Jam

LECTORI.

Jam vero, his ita expositis, quæ à nobis tibi sint expectanda, paucis accipe. Accuratam Friderici Sylburgii Editionem, quæ typis Wecheliani anno 1586. excusa est, summa fide secuti sumus, vestigiis illius ubique insistentes. Quod ut facerem, non solum voluntas, sed ipsa me necessitas adigebat, omnibus aliis, excepta Bircoviana, adminiculis destitutum. Hanc autem, rogantibus amicis, mecum humaniter communicavit Joannes Laughton, bibliothecæ Cantabrigiensis præfectus. nec quicquam aliud huic Editioni adornandæ mihi auxilio fuit, scriptum editumve. prodit tamen suis haud denudata ornamentis non solum emaculata, (quod maximi faciendum est) sed in quibusdam ipsa Sylburgiana & auctior & castigatior.

Versionem hujus libri suscepit olim Simon Bircovius, in Academia Samosicensi centum ab hinc annis professor: sed infelici admodum successu. Est enim, si qua alia, non tantum inepta, sed in plurimis à sensu Authoris aliena, & scriptori quæ politissimo adjungeretur, prorsus indigna. Sane hunc hominem Hegesiae Magnesso, si scripta extarent, idoneum vix judices interpretem. Quod igitur ad Versionem attinet, aut novam à me habes, aut veterem instar Thesæ navis adeo immutatam, ut pristina, si ulla, pauca admodum reperiantur vestigia. De fide non sum adeo sollicitus, ne eam cuiusvis utriusque linguae perito non adprobem: elegantiam viri eloquentissimi, cujus ex oratione venustates Atticæ imprimis efflorescunt, ne in votis quidem fuit exprimere, aut dicendi gratiam exæquare.

Integras Sylburgii notas, docti imprimis & eruditi viri, singulis paginis subjectas exhibemus: de
quibus

LECTORI.

quibus ipse non veretur ita scribere: Quicquid Victorius, Muretus, Brodæus, Leopardus, Stephanus, Canterus in Variarum Lectionum & Emendationum libris notarant, diligenter excerpti: è Camerarii item, Xylandri & Wolfii libris quæ amici nobis fuggerant, eodem adhibui. Hæc ille: nec est, cur jactantio rem credas. etenim promissis exolutum reperies, plura etiam quam quæ pollicitus est, impertientem. Quem tamen si nunquam errantem deprehendimus, venia omnino danda est: cum longo in opere fas somnum sit obrepere. Sed cum ad calcem ille notas rejecerit, & brevitatis studiosus Lectorem, pagina versuque indicatis, ad alia subinde loca aliis Dionysii libris tractata, amandet; ea nos inseruimus, ne plurimis, qui integra Dionysii opera non haberent, à viro doctissimo annotata forent inutilia. Locum itidem quem citat ex Herodoto pag. 26, cum esset longior quam ut notis commode immisceri posset, omisimus. Hæc dicenda judicavi, ne quis fidem suspicaretur. Quas insuper notas adjecimus, aut ad difficiliora explicanda è Casaubono, è Vossii & patre & filio, aliisque eruditione pariter & judicio præstantibus viris, aut è nostro etiam penu, ut, si quid uspiam à nobis in Contextu mutatum sit, fideliter indicent, depromptas habes.

Exempla Latina, Græcis Dionysii respondentia, à Bircovio sunt collecta: quæ cum aliquem usum essent habitura, nolui aut eorum utilitate studiosi juvenes, aut sua laude Bircovius fraudaretur. Hoc tamen scias velim, me omnia recensuisse, cum optimis Editionibus collata, & passim fædissimos (sive id incuria, sive ignorantia factum) erro-

LECTORI.

res sustulisse. Duos etiam Indices, & Græcum & Latinum, ad finem habes adjectos: quos quidem composuit Sylburgius, quandam totius libri Synopsin non inutilem: nos autem utrumque locupletiolem fecimus.

Hæc sunt, amice Lector, quæ tuâ nonnihil interesse ut scires judicavi: nec habeo, quod ulterius te monitum velim, nisi æquum videri, ut te mihi candidum fore vicissim sperem, quemadmodum me tui causa diligentem præstiti; idque eo æquius, ubi scieris me Amicorum potius hortatu quam mea voluntate hoc munus suscepisse, ut ipse laborem, alii fructum ex eruditissimo scriptore perciperent. Vale,

STRABO.

"Ανδρες ὃ ἐγένοντο ἐξ αὐτῆς [Ἀλικαρναάσας] Ἡρόδοτός τε ὁ συγγραφεύς, ὃν Θέρμιον ἐκάλεσαν ἄλλὰ τὸ κρινωνῆσαι ἢ εἰς Θερμὸν ἀποικίαν· καὶ Ἡράκλειτος ὁ ποιητής, ὁ Καλλιμάχου ἐταῖρος· καὶ καθ' ἡμᾶς Διονύσιος ὁ συγγραφεύς.

SUIDAS.

Διονύσιος Ἀλεξάνδρου, Ἀλικαρνασσεύς ῥήτωρ, καὶ * πάντοτε λόγιος, γέγονεν ἐπὶ Καίσαρος τοῦ Σεβαστοῦ, πτόχον τοῦ ἐπὶ Ἀδριανῷ γεγονότος Ἀττικιστοῦ.

* πάντοως, *Portus*.

QUINTILIANUS.

Multa post Apollonius Molon, multa Areus, multa Cæcilius, & Halicarnasseus Dionysius. *lib. 3.*

Eademque dicant Theodectes ac Theophrastus, similia post eos Halicarnasseus Dionysius. *lib. 9.*

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΕΩΣ

Περὶ

ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

DIONYSII HALICARNASSEI

DE

Structura Orationis

LIBER.

A

ΔΙΟΝΥ-

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΕΩΣ

ἰ Περί

ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

ΤΜΗΜΑ α.

Ἔστι τὸ συγγραμμάκιον τέττο, τὸ περὶ Συνθέσεως ὀνομάτων, πᾶσι τοῖς ἀσκήσει τῆς πολιτικῆς λόγους ἀναγκάζον ὄντι.

Ἔστι ΔΩΡΟΝ τοι ἐγὼ, τέκνον φίλε, τέττο δίδωμι.
Καθάπερ ἡ παρ' Ὀμήρῳ φησὶν Ἑλένη ξενίζουσα
τὸν Τηλέμαχον· πρῶτ' ἡμέραν ἀγοῇ ταυτ' ἰδὼν ἔχεν
Ἰλιν, ἀφ' ἧς παραγέγονας εἰς ἀνδρὸς ἡλικίαν, ἡδίστην καὶ
τιμω-

ἰ Περί Συνθέσεως.] Multimodis hanc Inscriptionem, eodem licet omnes sensu, verterunt viri docti. Alii de Verborum Compositione: de Collocatione alii: quidam de Structura orationis, interpretantur. Addas ex Cicrone in Orat. de Verborum Constructione: *Et ipsa oratio conformanda, non solum electione, sed etiam constructione verborum.*

Occurrit etiam, sed rarius, vox Συνθήκη hac significatione. Chrysostomus in 4to περὶ Ἱερωσύνης, ubi de Paulo Apost. agit: Ἀλλ' ἐξέσω καὶ τῇ λέξει πτωχέων, καὶ τῇ Συνθήκῃ τῶν ὀνομάτων ἀπλὴν τινὰ εἶναι καὶ ἀφελή. Nec non Lucianus de Conscribend.

Hist. Καὶ μὴν καὶ συνθήκη τῶν ὀνομάτων εὐκράτωρ καὶ μέση χρησιότατον.

Post Halicarnasseum scripsit etiam hac de re Dionys. Longinus, præter Sectionem illam in libro περὶ Ὑψους nobis reliquam, duos, sicuti ipse testatur, libros integros, qui vetustate penitus interciderunt. Dolor ingens, (verba sunt Fabri) damnum ingens, quod hi libri perierint. Longe enim acrius est Dionysii nostri iudicium quam exquisitius multo, quam Dionysii Halicarn. quod olim fuisse ostendam ex iis Scriptorum locis, quos uterque examinavit. Id opus scripserit Faber, necne, haud scio: hoc interim certissimum habeo,

DIONYSII HALICARNASSEI

D E

Structura Orationis Liber.

SECTIO I.

Hunc Dionysii de Structura Orationis Commentarium, viris esse civilibus in primis utilem.

HOC etiam accipies à me, Charissime, munus : (Liceat enim mihi iisdem affari te verbis, quibus apud Homerum Helena Telemachum affatur hospitem) hoc tuo natali die, quem primum jam, ex quo virilem ad ætatem pervenisti, agis, ex omnibus festis tam jucundissimum mihi, quàm

habeo, omnes omnium ætatum eruditissimos homines hunc Dionysii libellum maximi semper fecisse. Testes proferre, otiosi est.

Lemma, quod primæ huic Sectioni inscriptum habes, è meo est; reliqua ex ipsis Dionysii verbis ut plurimum collecta, Editionis suæ margini apponenda curaverat Sylburgius.

2 Δῶρον.] Plenius & fortasse rectius legemus,

Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τῷ το δῶρομι.

ut apud Homerum est Odyss. δ, ver. 125. unde hic locus est desumptus. Sylburgius.

3 Γενέθλιον.] Natalitii titulo Lucianus suum πρὸς Μακεδόνων libellum Quintillo, ut notat Lindenbrogius, & Cenforinus itidem suum de Die Natali Q. Cerellio dedit. Mos vero antiquissimus, ut amici invicem & clientes patronis die natali munera mitterent. Exempli passim obvia. Epidicus apud Plautum: Non meministi me auream ad te asferre die natali Lunulam, atque anellum aureolum in digitum? Est autem memoriæ lapsus, quod ibi in notis ad Cenforinum doctissimis, Rufum Melitium, Dionysii filium, Lindenbrogius dicit.

πρωτότῳ ἐορτῶν ἐμοί. Πλὴν ὅτε χειρῶν δημέργημα
πέμπω σοι τῆς ἐμῆς, ⁴ ὡς ἐκείνη ἔφη διδῶσα τῷ μι-
ρακίῳ τὸ πῆλον· ὅτε εἰς γάμος μόνον ὤραν, καὶ γαμετῆς
χάριν εὐδετον· ἀλλὰ ποίημα μὲν καὶ γέννημα παρθείας
καὶ ψυχῆς τῆς ἐμῆς, ⁵ κτῆμα δὲ σοι τὸ αὐτὸ καὶ χρήμα
πρὸς ἀπάσας ἐν τῷ βίῳ χρείας, ὅποσας γίνονται ἀφ'
λόγων, ὠφέλιμον, ἀναγκασιότατον ἀπάντων χρημά-
των· (⁶ εἰ τι δὴ καὶ γὰρ τυγχάνω τῆς δεόντων φρονῶν)
ἀπασιν μὲν ὁμοίως τοῖς ἀσκήσει τῆς ⁷ Πολιτικῆς λόγου,
ἐν ᾗ πῦρ ἀν' ἡλικίας τε καὶ ἔξει τυγχάνωσιν ὄντες· μέλιστα
δὲ τοῖς μισρακίοις τε καὶ νεωστὶ τῷ μαθήματος ἀπτομέ-
νοις ⁸ ὑμῖν, ὧς ⁹ Ῥεφε Μελίππε, πατρὸς ἀγαθῶ, καὶ μοι
πρωτῶν φίλων.

Διττῆς

⁴ Ὡς ἐκείνη.] *Operæ pretium*
erit integrum ex Homero locum
ante oculos ponere:

----- Ἐλένη δὲ παρὶς αἶσος καλ-
λιπάρη.

Πῆλον ἔχουσ' ἐν χειρὶν, ἔπει-
τα ἔφατ' ἐν τ' ὀνόμαζε.

Δωρὸν τοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε,
τῷτο δίδωμι,

Μυῖμα· Ἐλένης χειρῶν, πολυ-
πρότερος γάμος ὄσσην

Σὴν ἀλόχῳ φορέειν.

Amicos autem domum digre-
dientes, pretiosissimis ornare mu-
neribus erat olim in usu.

⁵ Κτῆμα.] Locum Isocratis
ad Demonium, uti censet Wol-
fius, in animo noster habuit.
Παρῶ τὸν πλῆτον χρημάτων καὶ
κλήματα κατασκευάζειν ἔστι δὲ
χρημάτων μὲν τοῖς ἀπολαύειν ἐπι-
συναιμένοις κλήματα δὲ τοῖς χρηστέ-
σιν ἀναμένουσιν. Cicero Epist. ad
famil. Si vales, bene est. Sum
enim χεῖρας μὲν tuas, κλήματα δὲ
Attici nostri, ergo fructus est tu-

us, mancipium illius. Lucræti-
us lib. 3.

Vitaque mancipio nulli datur,
omnibus usu.

⁶ Εἴ τι δὴ καὶ γὰρ.] Ita Æs-
chines contra Ctesiph. quem vi-
detur hoc loco imitatus: Ἐἴ τι
καὶ γὰρ τυγχάνω γνώσκων.

⁷ Πολιτικῆς.] Πολιτικῆς λό-
γῳ aut ad forum, aut ad po-
pulum pertinet, tribuiturque εἰς
δικανικὸν καὶ δημογροικόν. Sub
genere dicano quid sit, notum
est. Sub demegorico autem longe
plura sunt, eaque grandiora.
Complectitur enim illa omnia,
de quibus agi ad populum so-
leat. Item Legatorum orationes,
Εὐχαισθήνα ob felicem prælio-
rum eventum, Laudationes fu-
nebres, ducum & imperatorum
alloquia, seu adhortationes co-
piarum, &c. uno verbo πολιτι-
κῆς λόγῳ opponitur rhetorum
sophistarumque μελεταῖς, qua-
les sunt declamationes, & illæ
Ora-

quàm honoratissimum. Veruntamen hoc, quod ad te mitto munus, neque manuum mearum opus est, uti illa dicebat juveni peplum tradens, neque tempori solummodo nuptiarum uxorisque venustati conciliandæ accommodatum; sed ingenii mei eruditionisque, & foetus est, & fructus: quod in usum tibi commodumque cedat, ad quævis vitæ munia peragenda, quæ possint oratione confici, utilissimum; maxime ex omnibus rebus (si quid ego demum, quod argumento respondeat, animo complector) cum viris civilibus universis, oratoriam exercentibus eloquentiam, necessarium, quâcunque fuerint ætate, & profectu; tum in primis tibi adolescenti, & ad studia dicendi nuperrime accedenti, ô *Rufe Meliti*, qui patre bono honestoque natus es, plurimùmque ex amicis mihi observando.

Cum

Orationes, quæ in otio & umbra scholarum habentur. Eodem etiam conicere haud dubitem Panegyricos rhetorum quorundam, qui populi fremitum, strepitum, tumultum ferre non poterant, quod nimiam frontis teneritudinem, nec satis firmas aures haberent. Πολισικὸν λόγον vocare possis *virilem & oratoriam eloquentiam*, ut auctor Dialogi *de causis corruptæ eloquentiæ*. Sed, inquires, ῥητορικὸν & πολιτικὸν eandem esse scribit Pollux, & ῥήτορα esse πολιτικόν. Fateor, si rhetoras pro iis accipiat, qui rempublicam administrant; sin aliter, errat. *Faber.*

8 Ὑμῖν, ὦ Ῥῦφε.] Hæc verba per *communicationem*, ut loquuntur, sunt accipienda, ac si dixerat, καὶ σοὶ ἀντὶ, καὶ τοῖς ἄλλοις μελετητοῖς ἀπαντὶ τοῖς. &c. Sic Longinus Sect. 12, ubi Terentianum suum alloquitur, Ἀλλὰ

ταῦτα μὲν ὑμεῖς ἂν ἀμεινον ἐπι-
κείνοσθε. Id est, *Tu & Romani*
tui.

9 Ῥῦφε Μελίτιε.] Quia Rufus Latinum est cognomen, haud scio, an pro Μελίτιε legendum sit Μενύκιε, seu Μενύκιε. Rufum autem Minucii familiæ cognomen fuisse, testantur in M. Minucii consularu Salustius, Eutropius, Fasti Siculi. Et hunc librum Romano adolescenti fuisse inscriptum, non absimilis vero est conjectura: quemadmodum sequentium etiam unum Cn. Pompejo; & alium Q. Ælio Tuberoni dedicavit. Infra in fragmento de Atticorum Oratorum Characteribus, meminit quidem hujus libri Περὶ τῆς Συνθέσεως τῶν ὀνομάτων: sed ejus, ad quem librum istum scripsit, nullam mentionem facit. *Sylburg.*

Διτῆς γὰρ ἕως ἀσκήσεως πρὸ πάντας ὡς εἰπεῖν τῆς
 λόγους, ἢ πρὸ τὰ νοήματα, καὶ ἢ πρὸ τὰ ὀνόματα·
 ὧν ἡ μὲν, τῷ ¹⁰ Πραγματικῷ τύπῳ μᾶλλον ἐφάπτε-
 σθαι δοξοῖεν ἂν· ἡ δὲ, ¹¹ τῷ Λεκτικῷ· καὶ πάντων ὅσοι
 τὴν λέγειν εὖ συλλάβοντα, περὶ ἀμφοτέρων τὰς θεω-
 ρίας τῷ λόγῳ ταύτας ἀναδύοντων ἔξ ἴσθ, ἡ μὲν ἐπὶ
 τὰ πράγματα καὶ πῶς ἐν τέτοις φρόνησιν ἀγνοῖα ἡμᾶς
 ὁπσημένη, βραδείᾳ ἐστὶ καὶ χαλεπὴ νέοις, μᾶλλον δὲ ἀδύνα-
 τος· εἰς ἀγνοεῖων καὶ μειρακίων πεσεῖν ἡλικίαν. ἀκμα-
 ζούσης γὰρ ἡδὴ ¹² συνέσπας ὅτι, καὶ πολιτικῆς καὶ ἡγεμονί-
 κης ἡλικίας ἢ τέτων γνώσεσι ὅτι οἰκειότερα· πολλῇ μὲν
 ἰσχυρίᾳ λόγων τε καὶ ἔργων, πολλῇ δὲ πείρᾳ καὶ συμφορᾷ
 παθῶν οἰκείων τε καὶ ἀλλοτρίων συναυξανόμενῃ. τὸ δὲ
 περὶ τὰς λέξεις φιλότιμον καὶ φιλόκαλον, καὶ ἢ νεαροῖς
 πεφυκὸς συνανθεῖν ἔχῃ ἥτις ἡλικίας. Ἐπὶ οὖν γὰρ
 ἄνωσθαι νέον ψυχὴν περὶ τῆς ¹³ Ἑρμηνείας ὠραϊσμον,
 αἰλόγους

¹⁰ Πραγματικῷ τύπῳ.] Τύπου
 vocabulum in hac ipsa significa-
 tione repetitur paulo post, ἵνα
 τὸν λεκτικὸν τόπον τελείως ἐξη-
 γασμένον ἔχῃς. Et Sect. 2, τῶν
 περὶ τὸν λεκτικὸν τόπον θεωρη-
 μάτων necnon infra multis in
 locis. Sed Henr. Stephanus Sche-
 diasmatum lib. 2, cap. 14, le-
 ctori considerandum relinquit,
 annon τύπος nomen in his locis
 reponendum sit. Infra certe in
 Γαμηλίων Μεθόδῳ sic legimus
 35, 45, πότε μὲν ἐν ἐν ἀρχῇ
 χρῆσθαι τῷ τύπῳ τέτῳ, πότε
 δὲ καὶ ἐπὶ τέλει. itidemque in Iso-
 crate 95, 14, τοῖς αὐτοῖς τύποις
 τῶν χρημάτων τὰς πειρίδας πε-
 ρίλαμβάνειν. Et rursus in Xe-
 nophonte 131, 3, ὁ πραγματικὸς
 τύπος, καὶ ὁ λεκτικός. In eo-

dem Isocrate paulo post ver. 37,
 pro eodem τύπῳ nomine, usur-
 pat etiam τρέπος vocabulum;
 cum ait, τὰ ἐν τῷ πραγματικῷ
 τρέπῳ θεωρήματα: itidemque
 114, 31, εἰς τὸ λεκτικὸν τρέπον.
 Et mox v. 34, καὶ τὸ πραγματι-
 κὸν τρέπον. In Xenophontis &
 Philisti comparatione, non modò
 τύπον, sed etiam χαρακτῆρα
 dicit. Cum enim ejus compa-
 rationis initio scripsisset, (130,
 40,) καὶ ἀμφοτέρων τῶν χαρακ-
 τήρων, τότε πραγματικὸν καὶ τὸ
 λεκτικόν, paulo post, (131, 3,) ἐκ
 πραγματικῆς χαρακτῆρος enar-
 rationem sic concludit, καὶ ὁ μὲν
 πραγματικὸς τύπος αὐτῷ τοῖς
 τῷ: et χαρακτῆρος vocabu-
 lum rursus usurpat v. 12. Quin
 & αὐτῷ in hac significatione di-
 cit

Cum itaque duplex sit exercitatio in omnibus, ut ita dicam, orationibus, altera in sensus animi, rerumque inventionem, altera in vocabulis versata: illa quidam ad Locum rerum, hæc ad verborum videtur pertinere. Cumque omnes oporteat, qui bene ornatæque dicendi laudem obtinere student, in utramque pariter orationis disciplinam incumbere: illa, quæ nos ad res ipsas earumque gerendarum solertiam deducit scientia, tarda est & juventuti perdifficilis, adeoque fieri non potest, ut in teneram vix orta adhuc lanugine, & juvenilem ætatem possit cadere. Est enim rationis ad maturitatem jam perductæ, ætatisque canis compositæ, harum rerum cognitio familiarior; utpote quæ ex multa tam dictorum quam factorum notitia, ex longo usu atque experientia tum eorum, quæ nobis, tum quæ aliis bene vel male evenerunt, annis crescentibus simul incrementa sumat. Sed de verborum elegantia, & nitore ambitioso, studium videmus singulare in ætate etiam puerili efflorescere. Mens enim fere omnis adolescentum, stupore quodam imbuta, venustatem oratoriam admiratur; incredibili

cit 69, 36: necnon etiam ἸΝΑ, 130, 11. 146, 22. è quibus locis perspicuum est, non absurdam esse Stephani conjecturam. Sed ne quid dissimulem, ut quibusdam in locis τύπε vocabulum videtur magis consentaneum, ita in quibusdam magis aptum est nomen τόπος: Sicut etiam in altero tractatu de Thucydide ad *Tuberonem*, dicit, τὰ περὶ τὸ πραγματικὸν μέγ' ἀμαρτήματα, 146, 20. itemque 153, 4. 159, 28. Edit. Francof. 1586. *Idem.*

II Τὴ λεκτικῶν.] Pro λεκτικῶν perperam in Aldina editione legi πολικῶν, adnotavit idem Stephanus eodem *Schediasmatum* capite. Cognoscitur idem è loco

Dionysii, quem modo citavi ex 130, 40. Ξενοφῶν μὲν γὰρ Ἡεροδότης ζηλώτης ἐγένετο κατ' ἀμοτέρας τὰς χαρμῶνας, τὸν τε πραγματικὸν καὶ τὸ λεκτικόν. necnon ex aliis permultis locis. *Idem.*

12 Συνέσις ἐστίν.] τὸ ἔστι videtur abundare: & sine ullo aut sensus aut periodi detrimento potest auferri.

13 Ἑρμηνείας.] Demetrius Phalereus eodem etiam sensu Ἑρμηνείας vocabulo usus est: alio autem Aristoteles, qui λέξις pro *Elocutione*, ut alii plerique φράσις utuntur, teste Fabio lib. 8. sed & vocem Ἀπαγγελίας infra Sect. 20, hanc significatione habet: Οὐχὶ συγκατακεκύλισται τῷ βάρει

αλόγους ἴναις καὶ ὥσπερ ἐνδυσιώδεις ἐπὶ τῷτον λαμ-
 βάνουσα ὀρμάς· οἷς πολλῆς πάνυ καὶ ἔμφροντος δεῖ τῇ
 πρώτης ὀπισθοστροφῆς τε καὶ ἀγωγῆς, εἰ μέλλουσι μὴ πᾶν ὅ,
 πῶς καὶ ¹⁴ ἐπ' ἀκαίριον ¹⁵ γλώσσαν ἐπὶ ἔλθῃ
 λέγειν, μηδὲ εἰκὴ συνθήσιν τὰ πρὸς τὸν αὐτὸν ἀλ-
 λήλοισι, ἀλλὰ ἐκλογῇ τε χρησέσθαι καθαρῶν ἁμὰ καὶ
 ἡμναίων ὀνομασμάτων, καὶ συνθέσει ταῦτα χρῆσθαι με-
 μνημένον ἐχέσθαι τῷ σεμνῷ τὸ ἥδύ. Εἰς δὲ τῷτο τὸ μέρος,
 ὃ δὲ πρῶτον νέοις ἀσπεῖσθαι, ¹⁶ σύμβάλλομαί σοι
 μέτρον εἰς τὸ ἔρωτα τὸ περὶ Συνθέσεως τῶν ὀνομασμάτων,
 τὸ πρᾶγμα γὰρ ἐκ ὀλίγοις μὲν ἐπὶ νῦν ἔλθῃσαν, ὅσοι τῇ
 ἀρχαίων Ῥητορικῆς ἢ καὶ Διαλεκτικῆς συνέγραφαν
 τέχνας, ὅθεν δὲ ἀκριβῶς ὁδὸς ἀποχρώντως μέλει τῇ
 παρῶν ἐξεργασμένην, ὡς ἐγὼ πείδομαι. Ἐὰν ὅ
 ἐγγένηται μοι ἄλλο, καὶ περὶ τῇ ¹⁷ Ἐκλογῇ τῇ ὀνο-
 μάτων ἑτέραν ἐξοίσω σοι γραφὴν, ἵνα τὸν Λεκτικὸν
 τόπον τελείως ἐξεργασμένον ἔχῃς· ἐκείνην μὲν ἐν τῷ
 πρᾶγμα γὰρ εἰς νέωτα πάλιν ὥραις τῇ αὐταῖς πρὸς
 δέχου,

βάρει τῆς πέτρας ἢ τῶν ὀνομα-
 τῶν σύνθεσις, μᾶλλον ὅτι ἔσθαι
 τῇ τῇ λίθου φέρειν τὸ τῇ Ἀπαγγελ-
 λίας τάχως; Sic in Μεθόδω
 Περισπωρικῶν ad finem. Ita
 & Chrysostomus in 4to περὶ Ἰε-
 ρωσύνης· Καὶ ὅθεν μοι φέρειται,
 ὅθεν Ἀπαγγελίας μέλει. Unde
 lectio Ἀπολογίας, margini ap-
 posita nihili est, ex ignorantia
 nata.

¹⁴ Ἐπ' ἀκαίριον.] De hoc
 loquendi genere, ὅτι γλώσσαν
 ἐλθεῖν. Vide quæ à Petro Victo-
 rio adnotata sunt, Var. Lect. lib.
 II, cap. 16. Sylburg.

¹⁵ Ibid.] Versus est, ut vide-
 tur, Iambicus idioma Dorico:

Ἐπ' ἀκαίριον γλώσσαν ἐπὶ
 ἔλθῃ λέγειν.

Et, scribere quicquid in buccam
 venerit, loquendi modus à Cice-
 rone non semel usurpatus; va-
 letque, temere nullo verborum
 aut sententiarum habito delectu,
 sensa animi effutire. Ita Isocra-
 tes in Panathen. Ὅμοιοι ἂν εἶναι
 δοξάμεν τοῖς εἰκῇ καὶ φορτικῶς
 καὶ χύδην, ὅ, τι ἂν ἐπέλθῃ λέ-
 γουσι. Plato auctorem videtur in-
 dicare Æschylum: Ὅμοιοι κατ'
 Αἰσχύλον ἔφη ἐρεῖν, ὅ, τι νῦν
 ἦλθε ὅτι σῶμα. At locus in his,
 quæ supersunt Æschyli fabulæ,
 non apparet. Est autem in Eu-
 menibus quidam non adeo diffi-
 milis:

— ἐρεῖν
 τῇ ἐπὶ non stare ibi posuit
 in Iambico.

dibili pene entheoque impetu ad eam delata. Quibus sane moderandis, multa admodum prudentique opus est institutione & cura: si modo hoc sibi habeant propositum, ut quicquid in buccam venerit, id sermone non effutiant intempellivo, nec quævis temere oblata coagmentent vocabula: sed ut verborum, quæ pura sint & generosa, delectu utantur, eaque tali illustrent compositione, quæ gravitati conjunctam habeat suavitatem. Ad hanc itaque partem, quæ prima juventuti est exercenda, hosce tibi labores meos confero; ut amor inde tuus ad hæc studia pulcre orationis componendæ exciterur: opus, quod non paucis quidem ex veteribus dicendi magistris in mentem venit, qui Rhetoricas artes vel Dialecticas conscripserunt: sed à nemine, uti ipse arbitror, eâ qua decuit cura ac diligentia, ne quidem mediocri, ad hanc usque diem pertractatum. Quod si mihi otium contigerit, alium insuper tibi adferam de verborum delectu libellum, ut Locum de elocutione plene habeas perfectæque conscriptum. Illud utique opus anno proximo, natalibus iterum tuis expectes, Diis ab omni me periculo incolumem morbiisque

— σέργω δ' ἄμματα πέρας,
Ὅτι μοι γλώτταν καὶ σοὶ
ἔπωπά

Πρὸς τὰς δ' ἀγείας ἀπανη-
ναμύδας.

Ita Lucianus de Conscrib. Hist.
p. 624, Edit. Græv. Ἀναπλάτ-
τοντες δ, τι καὶ ἐπ' ἀκραιμῶν
γλώτταν φασιν ἔλθῃ.

16 Συμβάλλομαι σοι μέγ' ὅ.]
Nihil dubito, quin hæc vox μέ-
γ' ὅ à mala manu sit; cum ad
rem parum attineat, & bis viti-
ose occurrat repetita. Περὶ
μαλίσαν autem Victorius per In-
stitutam scripturam explicat. Ci-
cero in Orat. Illud autem est hu-

ius instituta Scriptio, ac tem-
poris. Opus acidem suum Ρο-
μαϊκῆς Ἀρχαιολογίας eo nomi-
ne sapius appellat Dionysius;
non longe ab initio Hist. ὅτι
πρὸς αὐτὴν ὄρμησα ἡ περὶ μα-
τείαν. ita & Josephus, Dionysii
imitator, contra Apionem; πεί-
σῃς μοι τῆς περὶ μαλίσας (de
Bello Judaico) ἐν παρρησίᾳ
γινωσκόμενος.

17 Ἐκλογῆς.] Num scripserit
Dionysius hunc librum, quem
Rufus Melitio, non Echecri, ut
ait Gerh. Voissius memorix er-
rore, promittit, plane sub anci-
piti hæret.

δέχου, θεῶν ἡμᾶς φυλαττόντων ἀσινεῖς τε καὶ ἀνόσους· εἰ δὴ ποτε ἡμῖν ἄρα τέττε πέπρωται βεβαίως τυχεῖν. νυνὶ δ' ἦν τὸ δαιμόνιον ὅτι νούν ἡγαγέ μοι πραγμάτων προσδέχου.

Τῆς πραγ-
ματικῆς ταύ-
της τὰ κεφάλαια.

Κεφάλαια δὲ αὐτῆς ἔστιν, ἃ πρόκειται μοι δεῖξαι, ταῦτα· Τίς τὲ ἔστιν ἡ τ' σωθέσεως φύσις, καὶ τίνα ἰσὺν ἔχει, καὶ πίνων σοχάζεται, καὶ πῶς αὐτῶν τυγχάνει, καὶ τίνες αἱ ῥημικώταται αὐτῆς εἰσι διαφοραὶ, καὶ τίς ἐκείνης χαρακτὴρ, καὶ ποίαν κεαίσην αὐτῶν πείδομαι. Καὶ ἐπὶ πρὸς τέτοις, τί ποτ' ἔστι τὸ ποιητικὸν ὁκεῖνο, καὶ ἀγλωσσον καὶ μελιχερόν ἐν τ' ἀνταῖς, ὃ πέφυκε τῇ σωθεῖσι τῆς πεζῆς λέξεως παραμολοθεῖν, ποιητικῶς τε ¹⁸ καλᾶσκευῆς τὴν ἀποίητον ἐκμυμμένης λόγον, καὶ σφόδρα ἐν τῇ μιμήσει κατ' ὁρθεύσεως αὐτῷ τὸ κράτος· καὶ διαποίας ἀν' ἐπιτηδεύσεως γένοιτο ἐκείπερον αὐτῶν. Τοιαυτὴ μὲν δὴ πινά ἔστιν, ὡς τύπῳ περιλαβεῖν, ὑπὲρ ὧν μέλλω λέγειν.

¹⁸ Καλᾶσκευῆς.] Locus difficilior, quantum equidem video. Interpretatio videtur optima: Neque enim liquido constat à quo nomine Genitivus καλᾶ-σκευῆς dependeat. At mihi hæc
Καί τι ποτ' ἔστι τὸ κράτος ποιη-
τικῆς καλᾶσκευῆς, τ' ἀποίητον
ὁκμι-

Τ Μ Η Μ Α β'.

Συνθέσεως ὁρισμός, καὶ μέρη, καὶ τὸ ἔργον.

¹ **Η** Σύνθεσις ἔστιν, ὥσπερ καὶ αὐτὸ δηλοῖ τὸν νομα, ποιά τις θέσις παρ' ἀλλήλα τῶν τε λόγων μορίων· ἃ δὴ καὶ σοιχεῖά τινες τ' λέξεως καλεῖται. ταῦτα δ' Θεοδέκ-

¹ Ἡ Σύνθεσις.] Nota hic elipsis conjunctionis καί, vel conjunctio similis: ut infra Sect. 12, Ὁυχ γην: necnon alibi. In sequentibus

que immunem conservantibus; si modo nobis, id certo ut assequamur, à Parcis ordinatum est. Nunc vero, quam Deus componendam mihi in mentem attulit, hanc institutionem scripturam accipe.

Hujus vero libelli capita, quæ mihi suscepisse demonstranda, sunt hæc: Quænam sit nempe compositionis natura, quam vim potestatemque habeat, quem finem sibi propositum, & quibus eum modis consequatur: quæ deinde generalissimæ ipsius sint differentiæ, quæ nota etiam uniuscujusque & character, earumque qualem ego judicem præstantissimam. Præterea quid illud tandem sit poeticum, illa suavitas, auriumque oblectatio, quæ comitari soleat ornatam solutæ orationis compositionem; quantum etiam robur, quanta vis poetici sit apparatus, nudum simplicemque imitantis sermonem, si modo felici successu facta sit imitatio: quibus denique studiis institutisque eorum sit utrumque assequendum. Hæc itaque sunt, ut ea summatim comprehendam, de quibus dicendum est.

*Hujus libelli
quæ sint capi-
ta.*

ἐκμιμνήσκεις λόγον, καὶ σφόδρα censeo, & καλῶς θέσεις absolute
ἐν τῇ μιμήσει αὐτῇ καλῶς θέσεις. debere accipi. Vide Sectionem
Nam pro αὐτῷ, αὐτῇ legendum ultimam.

SECTIO II.

Compositionis definitio, partes, atque opus,

Compositio, sicuti nomen ipsum indicat, est quædam orationis partium inter se mutua positio; quas dictionis etiam elementa nonnulli vocant. Hæc autem Theodectes

tribus vero Aldina Editio conjunctim scribit *παράλληλα*. Henricus Stephanus Schediasmatum lib. 2, c. 14, mavult *παράλληλα*: quanquam paulo post itidem sequitur *δικαίως θείναι τὰ ὀνόματα παρ' ἄλληλα*: et infra

Sect. 23, ἡ τῶν καλῶν συμμετεία πρὸς ἄλληλα. Sed Stephanus patrocinator quod infra in Isocrate est, 94, 46: τῶν ὀνομάτων τὰς παραλλήλους θέσεις.

Sylburg.

B 2

Ibid.

Θεοδότου μὲ καὶ ἡ Ἀριστοτέλης, ἣ οἱ κατ' ἐκείνους φιλο-
σοφισταὶ τὰς ῥέοντες, ἀχρετέων προήγαγον, Ὀνόμα-
τα, καὶ Ῥήματα, καὶ Συνδέσμους, πρῶτα μέρη τ' λέξεως
ποιούντες. οἱ δὲ μετ' αὐτὰς γενόμενοι, καὶ μάλιστα οἱ τ' **Ἰσοκρίτης** αἰρέσεως ἡγαγόμενοι, ἕως τετάρων πρὸς βίβασαν,
ὑπερίσταντες ἀπὸ τῶν Συνδέσμων τὰ Ἀρθρα. εἴθ' οἱ με-
ταγενέστεροι τὰ Προσηρητικά διελόντες ἀπὸ τῆς **Ὀνο-**
ματικῆς, πέντε ἀπεφάναντο τὰ πρῶτα μέρη. ἐπερι-
δὲ καὶ τὰς Ἀντωνυμίας ἀπεζεύξαντες ἀπὸ τῶν ὀνομάτων,
ἔκταν εἰσάγειν τὴν τοῦ ἐποιοῦσαν. οἱ δὲ καὶ τὰ Ἐπιρρήματα
διέλλον ἀπὸ τῆς ῥημάτων, καὶ τὰς Προθέσεις ἀπὸ τ'
Συνδέσμων, καὶ τὰς Μετοχὰς ἀπὸ τῆς Προσηρητικῆς.
οἱ δὲ καὶ ἄλλαι τινὰς εἰσάγοντες τοιαύτας, πολλὰ τὰ πρῶτα
μέλη τ' λέξεως ἐποίησαν. ὑπὲρ ὧν ἡ ὑπερὸς αὖ ἐστὶ λό-
γος. Πλὴν ἦγε τῆς πρῶτης, ἢ τῆς τετάρτης ἢ τετάρ-
της, εἴθ' ὅταν δὴ ποτε ὄντων μερῶν πλοκή καὶ παράδε-
σις, τὰ λεγόμενα ποιεῖ κῶλα. ἐπεὶ ἡ τῶν ἀρμονία,
ταῖς κελευμένης συμπληρεῖ περὶ ὁδοῦ. αὐταὶ γὰρ τὰ σύμ-
παντα πελαῖσι λόγον.

ἡ Ἐστ

Ibid. 'H Συνθεσις.] Collocatio, quam alio vocabulo, ut & Longinus, Ἀρμονίαν vocat, à Scaligero definitur, aptus ordo partium inter se coherentium. Partes autem sunt, Elementa, Syllabæ, Voces. Hac de re fusissime agit Cicero in Orat. perf. ubi partes ejas tres esse tradit, Compositionem, Concinnitatem, & Numerum.

α Τὰς αὖτε.] Hunc locum ad verbum pene descripsit Fabius cap. 4, lib. 1: Veteres, quorum fuerunt Aristoteles quoque atque Theodectes, verba modo de nomi- na & conjunctiones tradiderunt:

videlicet quod in verbis vim sermonis, in nominibus materiam, (quia alterum est quod loquimur, alterum de quo loquimur) in conjunctionibus autem complexum eorum esse judicaverunt, quas conjunctiones à plerisque dici scio, sed hæc videtur ex συνδέσμοις magis propria translatio. Paulatim à philosophis, ac maxime Stoicis auditus est numerus: ac primum conjunctionibus articuli adjecti; post præpositiones, nominibus appellatio; deinde pronomen; deinde mihi verbum participium; ipsis verbis adverbis.

deſtes atque Ariſtoteles, & qui temporibus illis philoſophiæ operam dabant, ad tria produxere; Nomina, Verba, & Conjunctiones, quas primas orationis fecerunt partes. Hos vero qui ſubſecuti ſunt, præcipuéque Stoicæ ſectæ principes, ad quatuor uſque promoverunt, à Conjunctionibus Articulis ſeparatis. & qui deinceps eos exceperunt, nomina ab Appellativis reſecantes, quinque primas prodi-derunt partes. Alii Pronominibus à Nominibus ſejun-ctis, ſextum & hoc orationis fecerunt elementum. Ad-verbia alii à Verbis, & Præpoſitiones à Conjunctionibus, & Participia ab Appellativis diſiſcere: alii alias præterea diſtinctiones introduxerunt, multaque inde orationis prima poſuerunt elementa; de quibus longa ſane eſſet oratio inſtituta. Hæ vero primæ partes, ſeu tres, ſeu qua-tuor, ſive quo alio fuerint numero, ſibi iſtis connexæ, ac compoſitæ efficiunt illa, quæ in oratione dicuntur membra: quorum rurfus junctura illos Orbes, quæ Periodi vocantur, conſtituit; ex quibus absoluta omnis perficitur oratio.

Eſt

3 Οἱ τῆς Στοῖκῆς.] De ver-bis, eorumque ſignificatione at-que origine inquirenda multum laboris inſumebant Stoici. Cicero in Offic. Audeamus imitari Stoi-cos, qui ſtudioſe exquirunt, unde verba ſint ducta. Et in Orat. Architectos pene verborum, vocat. Noſter etiam Sect. 4, Εἰδὼς τὸς ἀνδρας, τὸς ἀπὸ τῆς Στοῖκῆς, ὃ μὲν πρὸς φρονίῳ δὲ λεκτικῷ τόπῳ πεποιημένους.

4 Ὀνομαστικῶν.] Malet forſan aliquis ὀνομαστικῶν, ſed ὀνομασι-κῶν vocabulum in hac ipſa ſig-nificatione uſurpatum eſt infra Sect. 12, Χρὴ δὲ καὶ τὰς πλῆθεις ὅτ' ὀνομαστικῶν ταχὺ μεταλαμ-

βαίνειν: & alibi. ὀνομαστικά vero hic vocat nomina ſubſtantiva, ſeu quæ à nominibus ſunt decli-nata; ut infra, Sect. 22, Πάλιν τὸ κλυτὰν προσηγορικῶ τὸ Πέμ-πετε ῥημασικὸν ὀνομαστικόν. Im-perativum Πέμπετε à verbo πέμπω deſlexum, vocat ῥημασι-κόν. Infra Sect. 5, Ἐπεὶ πρὸς τέτοις καὶ ἡξίεν τὰ μὴ ὀνομασι-κά προτάττειν ὅτ' ἐπιθέτων τὰ δὲ προσηγορικά ὅτ' ὀνομαστικῶν. Ὀνομαστικά vocat nomina ſub-ſtantiva, & quæ illorum vice funguntur. Nec multum abſimi-liter, Sect. 12, Χρὴ δὲ καὶ τὰς πλῆθεις ὅτ' ὀνομαστικῶν. Syl-bure.

Ἔστι δὴ τὸ σωθέσεως ἔργον, οἰκείως δεῖναι πᾶσι τοῖς νόμοις παρ' ἀλλήλων, καὶ τοῖς καλοῖς ἀπιδεῖναι τὴν περὶ τὴν ἀρμονίαν, καὶ τὸ πλεονέκτης ἀφαιρῆναι αὐτὸν ὅλον τὸ λόγον. Διότι δὲ ἔστι μοῖρα, τῷ πλεονέκτης ἢ ὁ Λεκτικὸν τὸν θεωρημάτων κατανοῶντι τὸ πλεονέκτης ἢ τὸ ὀνόματι τῶν ὀνομάτων Ἐκλογὴ, καὶ προϋφίσταται ταύτης καὶ φύσιν ἡδονῆς καὶ πειθῆς καὶ κρατὸς ἐν λόγοις ἐκ ὀλίγου κρείττω ἐκείνης ἔχει. Καὶ μηδεὶς ἡγησάται παραδόξον, εἰ πολλῶν καὶ μεγάλων ὄντων θεωρημάτων πλεονέκτης ἢ Ἐκλογὴν, ὡς ὧν πολὺς ἐγένετο φιλοσόφοις καὶ ῥητορικοῖς ἀνδράσι λόγοις, ἢ Σύνθεσις δευτέρων ἔχουσα χάριν τῇ τάξει, καὶ λόγων ἑδὲ πολλῶν δὲ, τῷ ἴσων ἐκείνη τυχεύουσα, ποσούτῳ ἴσχυι ἔχει καὶ δυνάμει, ὡς 7 πλεονέκτης πάντων τῷ ἐκείνης ἔργον καὶ κρατὸς ἐνδυμέμεντος ὅτι καὶ αἱ πλεονέκτης τῷ ἄλλων τεχνῶν, ὅσαι ἀφαιρῶντες ὕλας λαμβάνουσι, συμφορητὸν ἐκ τούτων πιῶσι τὸ πλεονέκτης, ὡς Οἰκοδομική καὶ Τεκτονική, καὶ Ποικιλική, καὶ ὅσαι τὸ ποικύταις εἰσὶν ὁμογενεῖς, 8 αἱ συνθετικαὶ δυνάμεις, τῇ μὲν τάξει δεύουσαι τῷ ἐκλεκτικῶν εἰσι, τῇ δὲ δυνάμει πλεονέκται. ὡς εἰ καὶ τῷ λόγῳ τὸ αὐτὸ συμβέβηκεν, ἐκ ἀτοπον ἡγητέον. Οὐδὲν γὰρ καλύει καὶ πίσεις παραχεῖν τῷ περὶ τὸν μὲν, μήτι δόξωμεν ἐξ ἐπιμέλει λαμβάνειν τῷ ἀμφισβήτησιν ἔχοντων λόγων.

ΤΜΗΜΑ

Ἔστι δὴ τῆς.] Cicero de quodammodo coagmentatus, & Orat. lib. 3, cap. 43, Collocatio lavis: & quæ sequuntur. nis est componere, & struere verba sic, ut neve asper eorum concursus, neve hiulus sit, sed 6 Λεκτικὸν τὸν.] De τῷ nomine dictum superius, Sect. 1, Not. 10. Sylburg.

Est autem collocationis, aptissime inter se verba componere, propriam membris tribuere harmoniam, suisque adeo periodis totam orationem distinguere. Et quanquam hæc sit pars posterior, si præceptionum, quæ ad Locum elocutionis pertinent, ordinem consideres: (præit enim Verborum delectus, ac illius est naturâ fundamentum) voluptatem tamen, & suadam, & vim in dicendo, delectu longe præstantiorem obtinet. Nec vero id cuiquam mirum videatur, si, cum de vocabulis seligendis multa fuerint tradita & gravia præcepta, qua de re tam philosophi quam rhetores scripserunt plurima; Compositio locum ordine posteriorem sortita, nec pares illi (multum enim abest) consecuta sermones, tantam vim tamen potestatemque habeat, ut omnia illius opera immane quantum superet & vincat: secum modo consideret, quod & in aliis artibus, quæ diversam multiplicemque materiem recipiunt, & collatum inde finem constituunt, (veluti domuum struendarum & ars fabrilis, & illa acu pingendi, ac si quæ aliæ sunt ejusmodi) facultates componendi ordine posteriores sint iis, quæ in delectu consistunt, virtute vero priores. id quod orationi si contigerit, minime absurdum est putandum. Nihil vero impedit, quo minus fidem propositæ rei adstruamus: ne temere quicquam, quod ambiguum sit, pro manifesto sumere videamur.

SECTIO

7 Περειῆναι.] Quo sensu Homerus sæpissime. Iliad. α, ver. 258.

Οἱ περὶ μὲν βουλῇ Δαῖταων, περὶ δ' ἐν μάχεσσι.

8 Ἄι συνθεσικαί.] Articulus αἱ πλεονάζει, perspicuitatis gratia: nam superius dixerat, αἱ

ἐπὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν.

1 Ἀγασισαί-

Τ Μ Η Μ Α γ'.

Λέξεως γένη· καὶ πῶς ἢ τῇ συνθέσσει δύναμις.

ΕΣΤΙ τοίνυν πᾶσαι λέξεις, ἣ σημαίνουσι τὰς νοήσεις, ἢ μὲν ἐμμελούς· ἢ δὲ, ἀμείρους· ὧν ἑκατέρω, καλῆς μὲν ἀρμονίας τυχεῖται, καλὸν οἰάτ' ἐστὶ ποιεῖν τὸ μέτρον καὶ τὸ λόγον·¹ ἀνεπιστάτως δὲ καὶ ὡς ἔτυχε ῥιπτομένη, περὶ πολλοὺς καὶ τὸ ἐν τῇ ἀφαινοῖα χρήσιμον.² Πολλοὶ γὰρ ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς, φιλόσοφοί τε καὶ ῥήτορες, λέξεις πάνυ καλὰς καὶ πρεσβύτας τοῖς ὑποκειμένοις ἐκλέξαντες ἐπιμελῶς, ἀρμονίαν δὲ αὐταῖς πεθεύοντες εἰσάγουσιν καὶ ἀμυστον, ἔδεν χρῆσθαι ἀπέλαυσαν ἐκείνῃ τῷ πόνῳ. ἔπειτα δὲ, διηγεταφρόνητα καὶ ταπεινὰ λαβόντες ὀνόματα, συνηέντες ἢ αὐτὰ ἡδέως καὶ περὶ τῶς, πολλὰ καὶ³ Ἀφροδίτῃ παρὰ λόγῳ περιέβηκαν. Καὶ σχεδὸν ἀνάλογον τι πεποιημένα δοξάσειν ἂν ἡ σύνθεσις πρὸς τὴν ἐκλογὴν, ὃ πάσῃ τῇ ὀνόματι πρὸς τὰ νοήματα. ὥσπερ γὰρ ἔδεν ὀφελῆ διανοίας εἶναι χρηστῆς, εἰ μὴ τις αὐτῇ κῆσμον ἀποδώσει⁴ καλῆς ὀνομασίας, ἔτω χανταύδ' ἔδεν εἶναι προύργῃ λέξιν εὐρεῖν κατὰ τὴν καλὴν ἡμετέραν, εἰ μὴ καὶ κῆσμον αὐτῇ τῇ ἀρμονίας τὴν περὶ σήκοντα περὶ τῆς.

⁵ Ἰνα

¹ Ἀνεπιστάτως.] Suidas, ἀνεπιστάτως. cuius hoc profert exemplum, tacito auctore: 'Οὐκ ἄξιον ἀνεπιστάτως περὶ τῶν τοιούτων.

² Πολλοὶ γὰρ.] Hunc locum, ut notat Tollius, tantum non αὐτολεξεῖ descripsit Longinus Sect. 39: Ἀλλὰ μὲν, ὅτι τε πολλοὶ καὶ συγγραφεῖς καὶ ποιητῶν, ἐκ ὅλης ὑψηλοὶ φύσει, μήποτε δὲ καὶ ἀμελῆς, ὁμοῦς κοινοῖς καὶ

δημώδεσι τοῖς ὀνόμασι, καὶ ἔδεν ἐπαγομένους περὶ τῶν, ὡς τὰ πολλὰ συγγραφεῖς, διὰ μόνον τῆς συνθέσεως καὶ ἀρμονίας ταύτης, ὁμοῦς ὅγκον καὶ διάστημα, καὶ τὸ μὴ ταπεινοὶ δοκεῖν εἶναι, περὶ βάλοντο, (καθὰ περὶ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ φίλις, Ἀεισοφάνης τὸ ἐν τισιν, ἐν δὲ τοῖς πλείστοις 'Ευειπίδης) ἱκανῶς ἡμῖν δεδήλωται.

SECTIO III.

Dictionis genera: & quæ compositionis potestas.

EST igitur omnis dictio, qua sensa animi significamus, aut numeris ligata, aut soluta & prosaica: quarum utraque, si pulcrum fuerit consecuta juncturam, fieri nequit, quin pulcrum etiam efficiat & carmen & orationem. Quod si nullo adhibito studio temere projiciatur, etiam ea quæ animo præclare sunt cogitata, corrumpit. Multi sane poetæ, multi rerum scriptores, philosophi item & rhetores, cum verba summo studio & pulcra, & argumento accommoda selegissent, temerariam vero & insulsam iis compositionem adjungerent, nullam prorsus ex tanto labore frugem percepere. Alii autem, cum vocabula usurparent abjecta & humilia, collocatione tamen ea adornarent jucunda & eleganti, multam Venerem suæ imposuerunt orationi. Et quidem eandem fere rationem videtur habere Collocatio cum Delectu, quam habent verba ipsa cum rebus cogitatis. Nulla enim sicuti est utilitas præclaræ cogitationis, nisi locutionis etiam pulcræ addideris ornamentum; ita hac in re parum interest, pura excogitare & venusta vocabula, nisi aptus iis compositionis ornatus imponatur.

Sed

3 Ἀφροδίτην.] Lucianus ad finem Scythæ: Τοσαύτην Ἀφροδίτην ὅτι τῇ γλώτῃ ὁ νεάνισκος ἔχει. Est autem Translatio non invenusta. Sic Horat. in Arte, *Ordinis hæc virtus erit, & Venus.* qua usus est figura Halicarn. in Περὶ τῆς Δημοθένους δεινότητος: Oratio ibi Demosthenis ob secretam numerorum suavitatem, Sirenibus ab Æschine comparatur: ὥστε καὶ τῶν φανερῶν αὐτῶν ἀδικημάτων ἀφῆται διὰ τὰς Σειρήνας τὰς ὅτι τῆς ἀρμονίας.

Hæc autem translata, ait Cicero, tanquam stellæ quædam notant, & illuminant orationem.

4 Ἀποδώσει.] In vulgatis exemplaribus legitur ἀποδώσει: itidemque paulo post πειθήσει: duplici errore, etymologico & syntactico. Tu si indicativi modi verba nolis, optative legere poteris, ἀποδῶν & πειθεῖν. Sequenti etiam versu perperam in iisdem exemplaribus nominandi casu scriptum πρὸς ὕμνον. Sylburg.

C

5 Φαίην.]

Ἴνα δ' ἂν μὴ δοξῶ, ὅ φασιν, ἀναπόδεικτα λέγειν, ὅς
 ὦν ἐπείωδον κρεῖττον εἶναι καὶ τελειότερον ἄσκημα τ'
 Ἐκλογῆς τὴν Σύνθεσιν, ἔρῳ πειράσομαι δεικνύειν, ἐμ-
 μέτρων τε καὶ πεζῶν λόγων ἀπαρχὰς ὀλίγας προχειρισά-
 μενος. λαμβανέτω δὲ ποιητῶν μὴ Ὀμηροῦ· συγγρα-
 φέων δὲ, Ἡρόδοτου. ἀπύχρη γὰρ ἐκ τέτων καὶ πρὸς τῶν
 ἄλλων εἰκάσαι. Ἔστι δὲ παρ' Ὀμήρῳ μὴ ὁ παρὰ τῶν
 Συβώτῃ καταγόμενος Ὀδυσσεύς, πρὸς τὴν ἐωδιήν
 ὥραν ὁ ἀκραπίζεσθαι μέλλων, ὡς τοῖς παλαγοῖς ἔδος
 ἦν· ἔπειτα ὁ Τηλέμαχος αὐτοῖς ἐπιφανόμενος ἐκ τ'
 εἰς Πελοπόννησον ἀποδημίας. 7 Περγαμάτια λιτὰ καὶ
 βιωτικὰ ἡρμηνυμένα ὑπέρβου. πῦρ δὲ ἐστὶν ἢ τ' ἐρμηνείας
 ἀρετῇ, τὰ ποιήματα δηλώσει παρὰ τὴν αὐτὰ.

8 Τὼ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃς, Ὀδυσσεύς καὶ 9 δι' ὅς ὑφορβός,
 Ἐνύοντο ἄριστον ἅμ' ἡοῖ, κειαμένῳ πῦρ,
 Ἐκπεμφάν τε νομῆας ἅμ' ἀγερόμενοισι σῦεσι.
 Τηλέμαχον δὲ περίσαινον κύνες ὕλαρχοι μωροί,
 Οὐδ' ὕλαον προσέοντα. νόησε δὲ δι' ὅς Ὀδυσσεύς
 Σάγοντάς τε κύναις, 10 ὑπὸ δὲ κλύπῳ ἦλθε ποδοῖν.
 Αἰψὰ δ' ἄρ' Εὐμαχίον 11 προσεφώνεεν, ἐγγυὺς ἐόντα·

Εὐ

5 Φασιν.] Wolfius pro φασιν,
 legit ὡς φασιν. Idem.

6 Ἀκραπίζεω.] Ἀκραπίζω,
 ait Suidas, idem est atque ἀ-
 κρᾶτον πίνω, & ἀκρατισμός, τὸ
 πρῶτον ἐμβρωμα: Quod tem-
 pore matutino panem mero im-
 butum, ad vires corroborandas
 solebant fumere. Theocriti quo-
 que Scholiastes annotat, ἀκρ-
 ατισμὸν εἶναι, quum πρῶτος ἐτι-
 ξοις ὀλίγον τινα ἐδίωκεν ἄρτον,
 καὶ ἀκρᾶτον οἶνον πίνουσαν, ut pa-
 res oneri ferendo fimus. Idyll. i.
 πρὶν ἢ ἀκρᾶτισον δὴ ξηροῖσι
 καθίξοι.

7 Περγαμάτια.] Horat. in
 Arte,

Tantum series, juncturaque
 pollet,

Tantum de medio sumptis acce-
 dit honoris.

Est sane in tenui labor, at, quæ
 inde provenit, si curam feliciter
 adhibueris, non tenuis est glo-
 ria.

8 Τὼ δ' αὖτ'.] Ita Virgilius
 pari cum elegantia & jucundi-
 tate, agricolarum opera, per fe-
 & tenuia & pene immunda, fe-
 liciter admodum pertractavit.

Sed

Sed ne cuiquam, quod ajunt, ea quæ demonstrari nequeant, videar dicere: quibus rationibus inductus sim affirmare, præstantius esse & perfectius compositionis studium, quam delectûs, re ipsa conabor ostendere; cum pauca prius tam ex ligata, quàm soluta oratione excerpta delibavero. Ex poetis Homerus, ex historicis assumatur Herodotus: nam ex his licebit de cæteris etiam conjecturam facere. Apud Homerum à subulco Ulysses matutino tempore deducitur jentaturus, ut priscis erat hominibus in usu: quibus deinde inopinato supervenit Telemachus, ex illa reversus, quam in Peloponnesum susceperat, peregrinatione. Res perquam tenues, & quæ ad vitam communem pertinent, sed egregie admodum enarratæ. In quo autem sit hæc virtus elocutionis sita, versus propositi indicabunt.

*Jam vero in stabulis, ad lumina prima, subulcus
Et Laertiades, cænam accenso igne parabant;
Compulsasque sues tecto eduxere magistri.
Telemachum ecce canes agnoscunt murmure læto,
Nec dominum allatrant venientem: advertit Ulysses
Lætitiam; creberque pedum sonus attigit aures.
Protinus adstantique Eumæo talia fatur.*

Eumæe

*Sed tamen alternis facilis labor; arida tantum
Ne saturare fimo pingui pudeat sola; neve
Effætos cinerem immundum jactare per agros.
Sic quoque mutatis requiescunt fœtibus arva:
Nec nulla interea est inarata gratia terræ.
9 Διῖ.] In vulgatis Homeri Editionibus pro Διῖ legitur θῖ. Ex eisdem sequenti versu pro vulgato ἐλῦροντες repositi ἐλῦροντο. Extat vero hic locus Odyss. π. Sylburg.*

10 Ὑπὸ Ν κῆρυ.] In vulgat. Homeri Editionibus pro Ὑπὸ Ν legitur περὶ τῆς. Sed Dionysiana lectio melius congruit cum his quæ mox sequuntur, ποδῶν δ' ὕπὸ δῦπον ἀκύν. Idem.

11 Πεσοφώνεον.] Hemistichium istud, πεσοφώνεον ἐν γῆς ἐόντα, in vulgatis Homeri Editionibus sic legitur, ἔπειτα μετέπειτα πεσοφόνεον: verbis tantum mutatis, non sententia. Sic ver. 14, in eisdem exigua mutatione scriptum, ἀντίον ἤλυθ' ἀνακλῖ. Idem.

C 2

12 Ὀδυσ.

Εὐμαί, ἥ μάλα τίς τοι ἐλδύσεται ἐνθάδ' ἐταίρῳ,
 Ἡ καὶ γνώριμ' ἄλλ' ὅτι κύνες ἐχ' ὑλάουσιν,
 Ἀλλὰ περιπαίνουσι ποδῶν δ' ὑπὸ δ' ἔπον ἀκέω.
 Οὐπω παῖν εἶρητο ἔπ' ὅτε οἱ φίλ' ἰοῖς.
 Ἐστὶ ἐνὶ περσέρεσσιν ταφῶν δ' ἀνόρεσε σιζώτης.
 Ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσεν ἄγλαα, τοῖς ἐπονείτο
 Κιρναῖς αἰδοπα οἶνον· ὃ δ' ἀντί' ἦλθεν ἀνακλῖ.
 Κύαυε δὲ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάεα χαλὰ,
 Χειρὰς τ' ἀμφοτέρων· δαυλερὸν δὲ οἱ ἐκπέσε δάκρυ.

Ταῦθ' ὅτι μὴ ἐπαγγέλια καὶ κηλεῖται ἀκράς, ποιημάτων
 τε καὶ τῶν πάντων ἡδίστων ὑδενὸς ἥτις μῆραν ἔχει, πάντες
 ἀν' οἷδ' ὅτι μαρτυρήσιν. Πᾶ δὲ αὐτῶν ἔστιν ἡ πειθὴ,
 καὶ διὰ τί τοιαῦτά ἐστι; πότερον διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν
 ὀνομάτων, ἢ διὰ τὴν σύνθεσιν; ὑδείς ἀν' εἶποι διὰ τὴν
 ἐκλογὴν, ὡς ἐγὼ πεῖδομαι. Διὰ γὰρ τῶν εὐτελεστάτων
 τε καὶ ταπεινοτάτων ὀνομάτων πέπλεκται πάντα ἡ λέξις,
 οἷς ἀν' καὶ γεωργός, καὶ θαλαττεργός, καὶ χειροτέχνης, καὶ
 πᾶς ὁ μηδεμίαν ¹² ὥραν τῆς λέξεως οὐ ποιέμεν, ὅς
 ἐτοίμην λαβὼν ἐχρήσατο. Λυθέντ' ὅτι γὰρ τῆς μέτρης,
 φαῦλα φανήσονται τὰ αὐτὰ ταῦτα καὶ ¹³ ἄζηλα. ὅτε
 γὰρ ¹⁴ μεταφοραὶ τινες ἐν αὐτοῖς διγγενῆς ἐνεῖσιν, ὅτε ὑπαλ-
 λαγαί, ὅτε καταχρήσεις, ὅτε ἄλλη ¹⁵ τροπικὴ διά-
 λεκτ' ὑδεμία, ὑδὲ δὴ γλωτταί πολλαί τινες, ὅτε ξένα
 ἢ πεποιημένα ὀνόματα. τί ἐν λέγειν, μὴ ἐχ' ἢ σύν-
 θεσιν τῶν ἑλλῶν τ' ἐρμηνείας αἰτιάσθαι; Τοιαῦτ' ἔστι
 παρὰ τῶν ποιητῶν μυσία, ὡς οὐ οἷδ' ὅτι πάντες ἴσασιν.
 ἐμοὶ δὲ ὑπομνήσεως ἐνεκα λέγοντι ἀρκεῖ ταῦτα μόνον
 εἰρηδοῦν.

Φέρε

¹² Ὡραν.] Rectius exili spi-
 ritu ὥραν hic scribemus: ut Am-
 monius docet his verbis: Ὡρα
 δασύως, τὰ ἔτι, καὶ τ' ἡμέρας.
 φιλοῦς δὲ, ἢ φερνίς. Idem.

¹³ Ἀζήλα.] Hesychius, ἀτι-
 μα, καὶ ἀμίμητα.

¹⁴ Μεταφοραί.] Locum Ari-
 stotelis in Poetic. cap. 21, vide-
 tur respexisse. Ἀπαν δὲ ὀνομά-
 εστιν, ἢ κύειον, ἢ γλωττα, ἢ με-
 ταφοραί.

*Eumæe, huc aliquis nobis adventat amicus,
Aut tibi quis notus: latratibus abstinet acer
Alluditque canis: plantarumque audio motus.
Nondum finierat; cum jam sibi filius adstat
Vestibulo. Surgit pastor stupefactus, & amens;
Et patera excussa est manibus, quâ munera Bacchi
Miscuerat; regi properans ipse obvius ibat.
Et capiti, atque oculis crebra oscula figit, utrisque
Et manibus; lacrymæque genis cecidere profusæ.*

Hæc vero nostras aures delinire carmina, & summa perfundere voluptate; hæc versibus etiam suavissimis nihil cedere, omnes, sat scio, confitebuntur. In quo autem sita est horum tam jucunda suavitas & delectatio? aut quam tandem ob rem hujusmodi sunt facta? ob verborum delectum, an eorundem potius ob structuram? propter delectum nemo, ut arbitror, dicturus est. Tota liquidem oratio, ex vilissimis composita humillimisque constat vocabulis: quibus utique vel agricola, vel nauta, vel opifex, vel alius quilibet, qui nullam omnino bene ornatæque dicendi curam habet, ex promptu assumptis uteretur. Nam soluta carminis mensura, humiles iidem ipsi videbuntur, nec versus imitatione digni. Nullæ etenim generosæ in his occurrunt Translationes, nullæ Immutationes, nullæ Abusiones, figurata denique locutio nulla; Linguæ paucissimæ, ut etiam peregrina, & facta vocabula. Quid igitur restat, quo minus ipsi verborum Structuræ hanc elocutionis pulcritudinem adscribamus? Qualia in eodem poeta occurrunt etiam infinita, quæ nemini possunt, pulcre scio, esse ignota. Mihi vero, ut facilius in memoriam præcepta redigantur, scribenti, sola hæc sufficiat dixisse.

Age

ταροεθ', ἢ κόσμου, ἢ πεποιη-
μένον, ἢ ἐκπλαμένον, ἢ ὑψη-
μένον, ἢ ἐξηλαγμένον. Quem
consule: exemplis ibi illustran-
tur omnia.

15 Τεσπικὴ.] Quamvis Dio-
nysius τεσπικὴν λέξιν opponat

sæpius τῇ κυρίᾳ, & in Lyfia di-
cat etiam διὰ τῶν κυρίων καὶ μὴ
τεσπικῶν καὶ ασκιδῶν ἐκφέρειν
τὰ ὀνόματα: hoc tamen loco,
ut Stephanus annotat, τὰ τεσ-
πικὰ ulterius ab eo quam usque
ad metaphorica extenduntur.

16 Κατ-

Φέρε δὴ μεταβῶμεν καὶ ἐπὶ τῇ περὶ τὴν διάλεκτον, καὶ σκοπῶμεν εἰ καὶ κείνη τὸ αὐτὸ συμβέβηκε παύσθαι. ὥστε πρὶ μικρὰ καὶ φαῦλα πράγματα τε καὶ ὀνόματα συνταχθέντα καλῶς, μεγάλας γίνεσθαι τὰς χάριτας. Ἔστι δὴ παρὰ τῷ Ἡροδότῳ βασιλεὺς τις Λυδῶν, ὃν ἐκείνῳ.
 16 Κανδαύλην [καλεῖ, Μυρσίλον δὲ καλεῖσθαι] φησὶν ὑφ' Ἑλλήνων, τῷ αὐτῷ γυναικὸς ἑρῶν, ἔπειτα ἀξίων τινα τῷ ἑταίρων αὐτῷ γυμνῇ τῷ ἀνθρώπον ἰδεῖν. ὁ δὲ, ἀπομαχόμενός μὴ ἀναγκασθῆναι.
 17 ὡς δὲ ἐκ ἑπειδεν, ὑπομένων τε καὶ δεόμενός αὐτὴν ἦν. Τὸ δὲ πρᾶγμα ἔχ' ὅτι σεμνὸν ἢ καλλιλογεῖσθαι ἐπιτίθειον, ἀλλὰ καὶ ταπεινὸν καὶ ἐπικινδύων, καὶ τῷ αἰχρῷ μάλλον ἢ τῷ καλῷ ἐγγυτέρω. ἀλλ' εἰρήται σφόδρα δεξιῶς, καὶ κρεῖττον γέγονεν ἀκασθῆναι λεγόμενον, ἢ ὀφθῆναι γινόμενον. Ἰνα δὲ μή τις ὑπολάβῃ τῇ διάλεκτον εἶναι τῇ ἡδονῇ αἰτίαν τῇ λέξει, μεταθεῖς αὐτῆς τῇ χερακτῆρα εἰς τῇ Ἀθιδά γλωττίαν, καὶ εἶδεν ἄλλο πρὸς ἐργασίμενός, ὅπως ἐξοίσω τῇ διάλογον.

” 18 Γύγη, εἰ γὰρ σε δευῶ πείθεσθαι μοι λέγοντι [ταῖ]
 ” ὥς

16 Κανδαύλην.] Verba signis his [] inclusa, ad explendam loci sententiam inserta sunt ex Herodoto: cujus lib. 1, pag. 3, (Edit. Londin.) hæc verba sunt, Ἦν Κανδαύλης, τὸν δὲ Ἑλληνες Μυρσίλον καλεῖσι, τῶν δὲ Σαρδίων. Tu si variandæ locutionis gratia pro καλεῖ malis ὀνομάζει, non refragabor. Sylbuzg.

17 Ὡς δὲ ἐκ.] Redundare hic videtur particula δὲ. Sed si nominativa hæc omnia referantur ad initiale periodi verbum ἔστι, nullus est pleonasmus. Idem.

18 Γύγη.] Si locum hunc cum vulgatis Herodoti Editionibus conferas, præter Ionismos à Dionysio data opera sublatos, invenies alias quoque diversitates. Primum enim inclusus articulus τὰ ab Editionibus illis abest, & vicissim inclusum nomen μέγα, abest à vulgatis Edit. Dionysii. Deinde pro ὁρᾶν τινα, quædam Herodoti exemplaria habent τινὰ σκοπεύειν: quædam σκοπεῖν τινα. Tum pro πασῶν γυναικῶν εἶναι, mutato verborum ordine illic legitur, εἶναι πασῶν γυναικῶν. Et mox pro χεῖρ' ibidem scriptum

Age itaque, ad solutam jam orationem tranſeamus, an ſimiles ei quoque affectus contigerint, quaſituri: ita ut tam ex rebus quam vocabulis, quæ tenuia ſunt & abjecta, pulchram vero confeſcuta orationis Structuram, egregiæ venuſtates oriantur. Eſt igitur apud Herodotum rex quidam Lydiæ, (quem ille Candaulem vocat, Myrſilum vero à Græcis appellatum ſcribit) qui ſuam perditæ amabat uxorem; ac quendam deinde ex amicis voluit, nudam mulierem conſpicere. Ille autem primo ne cogeretur, obſiſtebat; ſed regi cum perſuadere non potuit, ſuſtinuit eamque conſpexit. Argumentum ſane, non modo non grande, aut venuſtati ſermonis atque elegantiaſ idoneum; verum etiam & humile & periculolum, quodque turpi propius videtur, quam honeſto: ſed felici explicatur elocutione, ita ut ſando jucundius multo ſit auribus noſtris, quam id ſi oculis ſubjiceretur. Sed ne quis forte dialectum eſſe in cauſa ſuſpicetur, cur adeo ſuavis & jucunda ſit oratio: Ionico caractere in linguam Atticam permutato, nullo inſuper aut fuco aut ornamento addito, ipſum, ut eſt, ſermonem colloquentium proferam.

Gyges, neque enim videris mihi fidem habere referenti de forma conjugis: (quod magis incredula ſunt hominibus aures quam

tum eſt *Νεῖδαι*. Sic pro ταῦτα ibidem eſt τοιαῦτα. Et mox ibidem poſt ἀπειμάχεſο leguntur hæc, quæ à Dionyſii vulgaris exemplaribus abſunt; ἀρρωδων μή τι οἱ ἐξ αὐτέων γένηſαι κακόν. Adhæc pro ſequentibus hiſce, ἡμεῖς οἱ τοῖςδε, ibidem eſt ἀμεῖβεſαι τοιάδε. Præterea ibidem eſt, ὡς οἱ περιώμενον λόγον τόνδε: & in quibuſdam exempl. ὡς οἱ περιώμενον λέγω λόγον τόνδε. Inſuper ibidem pro ἀγαγόν legitur ἐγώ: & mox δῆσω pro γήσω. Ibidem

eadem exemplaria pro κοίτη & ἐγὺς, habent κοίτῳνα & ἀγχι. Et rurſum pro ἐκδύſαι & παρέſαι, eadem habent ἐκδύναſαι & παρῆξει. Rurſum pro ὅταν & πορεύηſαι in iſdem legitur ἐπειάν & σείχη. Et deinde pro compoſito ἀπιδύſαι, eadem habent ſimplex ἰονίſαι: & mox cum articulo διὰ τῶν θυρέων. Denique loci clauſula in iſdem hæc eſt, ἣν ἐτοιμαſ, facta ſcilicet tranſpoſitione, & omiſſis ultimis hiſce, παῖν ταύτα. Idem.

" ὡς τὴν εἶδος ¹⁹ τῆς γυναικός· ²⁰ ὥτα γὰρ τυγχάνει ἀνθρώ-
 " ποις ὄντα ἀπιστότερα ὀφθαλμοῖν· ποίει ὅπως ἐκείνην
 " δεῖσθαι γυμνῇ. ὁ δὲ, [μέγα] ἀναβοήσας εἶπεν· Δέσπο-
 " τα, τίνα λέγεις λόγον ἔχεις γὰρ, κελύων με δεσποιναν
 " ἢ ἐμὴν δεῖσασθαι γυμνῇ; ἀμὰ ὅτι χιτῶνι ἐκδυομένῳ
 " συνεκδύειται καὶ ἢ αἰδῶ γυνή. Πάλα γὰρ τὰ καλὰ ἀν-
 "θρώποις ἐξεύρηται, ἐξ ὧν μανθάνειν δεῖ· ἐν οἷς ἐν τούτῳ
 " ὅστις, ὁρᾶν τίνα τὰ εἰαυτοῦ. ἐγὼ δὲ πείθομαι ἐκείνην πα-
 " σῶν γυμνακῶν εἶναι καλλίστην, καὶ σὺ δέομαι μὴ χρῆσθαι
 " ἀνόμων.

" Ὁ μὲν δὲ λέγων ταῦτα, ἀπεμάχετο· ὁ δὲ, ἡμεί-
 " βετο τοῖσδε· Θάρσει, Γύμη, καὶ μὴ φοβῆ μὴτ' ἐμέ, ὡς
 " πειρώμενός σε λόγον λέγω πάνδε· μήτε γυνᾶμα ἢ ἐμὴν,
 " μή τι σοι ἐξ αὐτῆς γένηται βλάβη. Ἀρχὴν γὰρ ἐγὼ
 " μηχανήσομαι ἕως, ὥστε μηδὲ μαθεῖν αὐτὴν ὀφθεῖσθαι
 " ὑπὸ σε. ἀγαθὸν γάρ σε εἰς τὸ οἶκον ἐν ᾧ κριμώμεθα,
 " ὅππῃθεν τῇ ἀνοιγομένης θύρας σήσω· μετὰ δ' ἐμέ εισελ-
 " θόντα παρέσαι καὶ ἡ γυνὴ ἢ ἐμὴ ἐς κριτήν. καίτοι δὲ ἐγγύς
 " τῇ εἰσόδῳ θρόνον· ὅτι τῆτον τῇ ἰσχυρίῳ καθ' ἐν ἑκα-
 " στον ἐκδύσαι θέσει· καὶ καθ' ἡσυχίαν πολλὴν παρέσαι σοι
 " δεῖσασθαι. Ὅταν δὲ ἀπὸ τῆς θύρας πορεύηται ὅτι ἢ
 " δύνῃ, καὶ νῶτα τε αὐτῆς γένῃ, σοὶ μελέτω τὸ ἐπιδεῖ-
 " ναι, ὅπως μὴ σε ὀφείλῃ ἀπιδόντα διὰ θυρῶν. Ὁ μὲν
 " δὲ, ὡς ἐκ ἡδύνατο ἀφ' αὐτοῦ, ἔτοιμα ἦν ²¹ ποιεῖν
 " ταῦτα.

Οὐκ

¹⁹ Τῆς γυναικός.] Quare no-
 men non posuit? Herodoti παι-
 δικά Plefirrhous adamabat Nyf-
 fiam, Halicarnassream genere;
 repulsam passus, suspendio vi-
 tam finivit. Fuit Regina huic
 nomen Nyssia; quod ideo silen-
 tio obscurare voluit Herodotus.
 Alii vocant Tudun, alii Clytiam,
 alii denique Abronen. Gale.

²⁰ Ὅτα γάρ.] Horatius in
 Arte poet.

Segnius irritant animos demissa
 per aurem,

Quam quæ sunt oculis subiecta
 fidelibus, quæ

Ipse sibi tradit spectator.

Sic Polybius, τὰ ὁμοῦ αἰσθη-
 τῶν ἀκραιβέστεροι μάστιγες, hunc
 locum Herodoti imitatus.

quam oculi) fac illam conspicias nudam. Hic autem vehementer exclamans, Quemnam, inquit, heri, sermonem proferes, haudquaquam sanum, qui me jubet inspicere heram mox nudam? Mulier exuta tunica, & verecundiam pariter exuit. Jam olim hominibus sunt honesta excogitata, unde discere oportet; ex quibus hoc unum est, Quæ sua sint, quemque inspicere debere. Ego vero tibi fidem habeo, illam esse scæminarum omnium formosissimam; teque oro, ne illicita à me exigas.

Atque hæc dicendo Gyges repugnabat; Cui vicissim ille his verbis, Fidens, inquit, esto Gyges; cave timeas aut me, tanquam hoc te sermone tentantem; aut uxorem meam, nequid tibi ex ea detrimentum fiat. Principio etenim, sic ego machinabor, ut illa ne deprehendere quidem possit se fuisse à te inspectam. Te namque in quo cubamus cubiculo deductum, post fores, quum aperta fuerint, collocabo. Ubi ergo fuero ingressus, aderit & uxor mea ut lectum conscendat: juxta cujus introitum sella posita est, super quam vestes illa, ut quamque exuer, reponet, sese per nudum otium tibi spectandam præbens: quæ quum à sella cubitum pergat, & ei fueris à tergo, cura tibi sit deinceps, ne te per fores abeuntem conspiciat. Gyges igitur, ubi effugere non potuit, ad ea facienda se paratum dedit.

Nemo

21 Ποιῶν τὰν] Hæ sunt hujus loci in Herodoti & Dionysii vulgaris exemplaribus diversitates, de quibus hoc monendum videtur; quædam vocabula studio à Dionysio fuisse mutata; quippe quæ Ionice Dialecti magis sint propria. Sic enim pro σκοπέων, seu σκοπέων, maluit ὄραν: & ἐκδύνα pro ἐκδύνα, itidemque ἔταν & πορεύσιν, pro ἐπεάν & εἰς. forsitan etiam κοίωνα & ἀγχε, velut ἰωνικώτερον summovit: quanquam ipse in Rom. Antiquitatum libris, adverbio ἀγχε non infrequenter utitur. Similiter pro Ionico pronomine μὲν posuit

commune αὐτῶν, & μὲν μαθὼν αὐτῶν ὁφείλου.

Si vero etiam alterum Ionismorum genus cognoscere cupias, quod scilicet in vocum metaplasms fitum est, & ipsam tibi paucis exponam. Eorum metaplasmodum, sive ad Orthographiam referantur, sive ad Etymologiam seu Analogiam, alii cernuntur in quantitate, alii in qualitate. Quantitatis Metaplasmi sunt in additione & deductione: additione, ut cum Herodotus dicit ἀνθρώποις ἐόντα, pro ἀνθρώποις ὄντα. Ad eandem additionem referri potest contractorum dissolutio, seu

Οὐκ ἂν ἔχοι τις ἐδὲ ἐν ταῦτα εἰπεῖν, ὅτι τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ σεμνότης τῆς ὀνομάτων δὴμορφον πεποιήκε τ' φράσιν. ἀνεπιτήδευτα γὰρ ἔστι καὶ ²² ἀνήλεκτα, ὅια φύσις πέθεικε σύμβολα τοῖς πράγμασιν. ἐδὲ γὰρ ἡρμῶντες ἴσως κρείττοσι χρήσασθαι ἑτέροις. Ἀνάγκη δὴ περ, ὅταν τοῖς ²³ κυριωτάτοις τε καὶ προσεχέσασιν ὀνόμασιν ἐκφέρῃται τὰ νοήματα. μηδὲν σεμνότερον εἶναι, ἢ οἷά ἔστιν. ὅτι ὅ ἐδὲ ἐν αὐτοῖς ἔστι σεμνόν, ἐδὲ ²⁴ περιττόν, ὁ βολόμενος εἰσεῖται, μέλαθ' ἐδὲν ὅτι μὴ τὴν ἀρμονίαν. Πόλλα δὲ καὶ παρὰ τήν τε τῶν ἀνδρῶν τοιαῦτα ἔστιν, ἐξ ὧν ἂν τις πεκμήσεται, ὅτι ἐκ ἐν τῶν ἡλλει τῆς ὀνομάτων ἢ πειθῶ τ' ἐρμηνείας ἦν, ἀλλ' ἐν τῇ ²⁵ συζυγίᾳ ἦν. Καὶ περὶ μὲν τῶν ἡλλει ταῦτα.

T M H M A

incontractorum pro contractis
usurpatio: ut εἰδεῖ pro εἰδεις,
itidemque σέο pro σε, sic ὕμια
pro ὕμια: & πασίων pro πασῶν,
θυρέων pro θυρῶν. Sic etiam in
verbis δακίω pro δακῶ, διαφυ-
γέην pro διαφυγῆν. contra per
detractionem ἐ communis εἰς fa-
cit ἐς. Eodem referri possunt
quæ contra communis linguæ
consuetudinem contrahit, ut
ἀμβώσας pro ἀναβοήσας.

Qualitatis metaplasmos vel in
commutatione facit, vel in trans-
positione. Commutatio vero
aut vocalium est, aut consonan-
tium: vocalium, ut cum θύρης
pro θυρας: itidemque θεήσας
pro θεάσας. Sic in diphthon-

gis, εἰωτῆ pro εἰωτῆ: itidem-
que σεῦ pro σε, & φοβεῦ pro
φοβεῖ quamquam in his duobus
postremis contractio potius sta-
tui potest, ex σέο & φοβέεο.
Consonantium quoque commu-
tationem facit: ut τοι pro σδι,
ὅπως pro ὅπως, quibus addi po-
test, ἐκ τῆς pro ἐξ ὧν, & τῶ
pro ῶ. Transpositionis Ionice
exemplum est in χιθῶνι. Id enim
aspirationis sede transposita,
usurpant Iones pro communis
linguæ vocabulo χιθῶνι. Sic
ἐνθεῦτεν pro communis ἐνθεῦθεν.
In quibusdam duplicatus est me-
taplasmos, quantitatis scilicet &
qualitatis, ut τῶσι pro δις. Sic
θεήσας pro θεάσας, quippe in
quibus

Nemo sane vel hoc etiam loco potest dicere, dignitatem verborum gravitatemque, formosam effecisse locutionem. sunt enim nullo studio, nullo delectu habito, sumpta; qualia natura imposuit, ut rebus essent signa: nec decuit fortasse aliis uti præstantioribus. Nam cum sensa animorum propriis cognatisque exprimuntur vocabulis, nihil his majori cum dignitate efferri posse, quodammodo necesse est. Atqui elatum nil adesse, nil vibrantibus pictum sententiolis, qui voluerit, mutata paululum sola verborum constructione, cognoscet. Et quidem multa sunt in Herodoto hujusmodi loca, ex quibus facere conjecturam cuivis licet, non in verborum pulcritudine, sed structura, constare dicendi suavitatem. Sed de his satis dictum est.

SECTIO

quibus præter commutationem facta est etiam additio.

Hi metaplasmi Ionici, ne quid venustatis & gratiæ viderentur afferre, (sicut scilicet Fabius Quintilianus lib.9, cap.4, scribit, ipsam *διάλεκτον* in Herodoto eam habere jucunditatem, ut latentes etiam numeros complexa videatur) de industria sunt à Dionysio sublatis, & Atticisimi pro illis repositi. Sed locus Herodoti adeundus: ut clarius utriusque linguæ proprietates perspicui queant. Sylburg.

22 Ἀνήλεξα.] Pro corrupto ἀνήλεξα, incertum est sit ne reponendum ἀνέκλεξα, ἀνέ-

λεξα, vel aliud quippiam magis consentaneum. Idem.

23 Κυεῖωδάτοις.] Alio sensu Κύειον ὄνομα, ὃ ἔχωνται ἑκαστοί, cui γλῶττα opponitur. hic vero, nomina vere rebus imposita, sunt κύεια ὀνόματα, δια δὲ ἑκάστου ὅτι τῷ ὄντι. ex Cicerone, verba usitata, quæ proprie demonstrant ea, quæ nobis significanda sunt.

24 Πειτρίον.] Nimia concinnitatis affectatio. Longinus, ὁρῶμενοι μὴ τῷ πετρίῳ καὶ πεποιημένῳ. Accersitum vocat Fabius, & elaboratum.

25 Συζυγία ἦν.] Redundat ἦν: neque enim video, cur repetatur.

Τ Μ Η Μ Α. δ'.

Συνθέσεως λύσις λύει καὶ τὸ κάλλος αὐτῆς καὶ τὸ
κράτος.

Ἴνα ὅ πολὺ μάλλον αἰεθῇται, ὅσῃν ἔχει ῥώμην ἢ
συμμετρικὴν δύναμιν ἐν τοῖς ποιήμασι καὶ λόγοις, λή-
ψομαι πῶς οὐ ἔχειν δοκῶσαι λέξεις, ὧν τὰς ἀρμονίας
μεταθεῖς, ἀλλοῖα φαίνεσθαι ποιήσω καὶ τὰ μέτρα, καὶ
τὰς λόγους. Λαμβανέσθω ὅ πρῶτον ἐκ τῆς Ὀμη-
κῆς ταυτί·

Ἄλλ' ἔχον, ὥς τε πάλαντα γυνὴ χερσὶν ἀληθῆς,
Ἦπε σταθμὸν ἔχουσα, καὶ εἰς ἀμφὶς ἀνέλκει,
Ἰσάζουσ', ἵνα παῖσιν ἀεικέα μάδων ἄρῃται.

Τῷτο τὸ μέτρον ἡρωϊκὸν ἔστιν, ἑξάπυον, τέλειον,
κατὰ πόδα δάκτυλον βαυόμενον. ἐγὼ δὲ τῆς αὐτῆς
ὀνομάτων τέτων μετακινήσεις ἢ σύνδεσιν, τὰς αὐτὰς
εἴχον ἀντὶ μὲν ἑξαμέτρων ποιήσω πῆξαμέτρους, ἀντὶ ὅ
ἡρωϊκῶν προσωδικὰς, ἢ τρέπον τέτων·

Ἄλλ' ἔχον, ὥς τε γυνὴ χερσὶν πάλαντα ἀληθῆς,
Ἦτ' εἰς ἀμφὶς καὶ σταθμὸν ἔχουσα ἀνέλκει,
Ἰσάζουσ', ἵνα ἀεικέα παῖσιν ἀρῇται μάδων.

Τοιαῦτά ἐστι τὰ Περσέπεια, ὑπὸ πινων ὅ Ἰθυφά-
λια λεγόμενα, ταυτί·

Ἵου

ἱ Ἀρῇται.] Ἀρῇται, pro vul-
gato ἀεθῇ ex Homeri Editioni-
bus repositum, magis est con-
sentaneum: quanquam paulo
post idem verbi modus optati-
vus repetitur. Est autem de-

sumptus locus ex Iliad. μ, ver.
433. Sylburg. † Idem verbum
necesse est in utroque loco po-
natur: itaque paulo post ἀρῇται
etiam reponendum curavimus:
cujus ultima corripitur.

SECTIO IV.

*Soluta verborum compositione, solvi etiam ipsius
vim omnem & pulcritudinem.*

SED ut omnibus innotescat magis, quantam potestatem habeat componendi facultas, tam pedibus adstricta, quàm soluta oratione; quasdam locutiones assumam, quæ pulcre videntur construi: quarum mutata compositione, diversa penitus ut appareant efficiam tum carmina, tum prosaicae orationes. Primo itaque hæc sint ex Homero decerpta:

*Ac veluti equatas mulier paupercula lances
Erigit, & lanam & pondus tenet æqua seorsim;
Exiguum ut possit pueris adferre lucellum.*

Hæc mensura carminis est heroici, sex constans pedibus, perfecta, quæ pede dactylico incedat. quorum ipse jam mutata verborum collocatione, eosdem versus pro hexametris tetrametros faciam, pro heroicis prosodicos, hoc modo:

*Ac veluti equatas lances opifex Minervæ
Erigit, & lanam tenet & pondus seorsim:
Exiguum pueris ut adferat lucellum.*

Cujusmodi sunt & Priapeia, quæ ab aliis & Ithyphallica vocantur, qualia sunt: Non

2 Πειδιπαια.] Ludicra carmina in honorem Priapi conscripta, authore, ut scribit Plutarchus, Archilocho; fracta vero sunt, & mollia, quæ minime ad majestatem Heroici carminis asfurgunt. Talia sunt & ista apud Hephæstionem:

Ἡεῖστον μὲν, ἰτεῖν λεπτὸν μικρὸν ἀποκλάς·
Οἷνε δ' ἐξέπιον κάδον, ἵν' ὁ
ἀβρῶς ἐρεῖσαν
Ψάλλω πηκίδα, τῇ φίλῃ κομᾶζον παῖδ' ἀβρῆν.

Hi vero ab Heroicis non aliter discrepant, nisi quod in tertia sede Creticus occurrat.

Ἦν δὲ βέβηλα, ὡς λέγεται, τῷ νέῳ Διονύσῳ,
Καὶ γὰρ δ' ἔξ ἐργασίης ὠργισμένῳ ἦκα.

Ἄλλως πάλιν λαβὼν σίχους Ὀμηρικὰς, ἔτε προθεῖς
ἐδὲν αὐτοῖς. ἔτε ἀφελῶν, ἥ δὲ σύνθεσιν ἀλλάξας μόνον,
ἔπερον ἀπηδῶσω μέλῳ τελέαμελλον, τὸ χαλόμενον
Ἰωνικόν.

Ὡς ὁ πρόδ' ἵππων καὶ δίφρου κείτο τανυθεῖς,
Βεβρυχώς, κύνιῳ δεδραγμένῳ αἵματοέσσης

Ὡς ὁ πρόδ' ἵππων καὶ δίφρου κείτο τανυθεῖς,

Αἵματοέσσης κύνιῳ δεδραγμένῳ, βεβρυχώς.

Ταυχῦτά ἔστι τὰ Σωπάδια ταυτί.

Ἐνθ' οἱ μὲν ἐπ' ἀκραις πυραῖς νέκυες ἔκειντο

Γῆς ὑπὸ ξένης, ὄρφανὰ τέχεα προλιπόντες

Ἑλλάδ' ἱερῆς, καὶ μυχρὸν ἐσθῆς πατρῴης,

Ἦσαν τ' ἐρατεινὴν, καὶ χαλὸν ἥλιος πρόσσωπιν.

Δυναμὴν δ' ἂν ἔτι πολλὰς ἰδέας μέτρων καὶ ἀφα-
φόρους εἰς τὸν ἡρωϊκὸν ἐμπιπύσας σίχρον ὁπιδεικνύουσι, τὸ
δὲ αὐτὸ καὶ τοῖς ἄλλοις ὀλίγῃ δὲν πᾶσι συμβεβηκὸς
μέτερις

3 Ὡς λέγεται.] Pro λέγεται Aldinus codex habet τελεσάι. In Hephæstionis enchiridio quidam codices habent, ὧς τελεσάι: quidam ὧς τελεσάι: non absurde. Sequenti etiam versu eadem Aldina Editio, idemque Hephæstionis Enchiridion, pro ἐργασίης habent ἐνεργασίης. Veriusne sit Ἑλευσινίης, an aliud confirmile, viderint doctiores. In eodem Hephæstionis Enchiridio additur tertius hic versus;

Ὁδεύων περ Λυσιακὸν κνεφαῖ
παρὰ τέλμα.

Tribuuntur autem istic versus hi Euphorioni Cherronesitæ, iidemque Priapei nominantur.

Sylburgius. † Legendum est Πηλυσιακὸν, Pelysiacam juxta paludem, ex Hephæstione: ita ut Sylburgii conjectura de Ἑλευσινίης non adeo vera sit.

4 Ὡς ὁ πρόδ'.] Locus desumptus ex Iliad. v, ver. 392. Agitur de Asio ab Idomeneo interfecto. Omnis eodem modo Virgiliani carminis majestas interibit, si feceris Soradeum; verbis etiam iisdem manentibus.

Musa, mihi causas memora, quo numine læso.

Sorad.

Læso numine quo, memora causas mihi, Musa.

*Non profanus, ut fertur, Bacchi juvenilis,
Sacro ipse ex munere adsum orgiis celebratis.*

Alios præterea accipiam Homeri versus, quibus nihil addam, aut adimam: ipsa solummodo mutata collocatione, aliud carmen, ut tetrametrum sit, quod Ionicum vocatur, efficiam

*Sic ille inter equos fusus jacet, inter & arma;
Ore fremens, terram sædatam sanguine mordet.*

Sic ille inter equos fusus jacet, inter & arma:

Tellurem sanguine sædatam mordet, ore frendens.

Qualia sunt & Sotadea hæc.

*Tum vero summis in rogis mortui jacebant,
Longe à patria, vidua mœnia relinquentes
Graciæ sacræ, & penetræ Vestæ patræ,
Floremque juventutis, & solis dulce lumen.*

Possẽm & alia etiam carminum multa genera, eaque diversa, quæ in heroicis facile incidunt versus, ostendere; & hoc idem accidere fere omnibus tam mensuris quàm numeris,

Σωλᾶδῆα.] Stephanus mavult Σωλᾶδῆα diphthongos: ut apud Hephæstionem quoque legitur. Sic certe mox sequitur Εὐειπίδῆα: & infra Sect. 9, Σοφῶκλῆα. tamen prioris quoque Scripturæ reperiuntur exempla. Sylburg.

Ibid. Σωλᾶδῆα.] Sotadei versus, qui & Ionici, nomen habent à Sotade, Cretensi poeta scædissimo; qui, ut auctor est Strabo, ἤρξε πρῶτον τῆς κυναῖδολογίης. & pretium sane operæ tulit: nam in vincula conjectum ob spurcitiam contabuisse scribit Plutarchus. Varia autem sunt genera Sotadici carminis: ut cum heroicum recurrit, cujus exemplum apposite Quintilia-

nus dabit: fit ut iisdem verbis alii atque alii versus fiant; ut,
Astra tenet cælum, mare clas-
ses, area messes.

Hic retrorsum fit Sotadeus: & vocatur ἀντίστροφος. eodem modo si retro legatur Iambicus, fit pentameter,

*Micant nitore testæ sublimi au-
rea.*

Aliud ex Hephæstione proferam exemplum,

Σείων μέλινῃ Πηλιάδῃ δεξιὸν
κατ' ὄμον.

Sunt autem inveniustiores, quod metris præcipue constant anapæsticis, quæ fracta sunt, & roboris expertia: Sotades vero Ἰλιάδῃ ἔγραψε, μετὰ τοῖς τὰ ποιητῆς εἰς ἴδιον μέτρον.

μέτροις τε καὶ ῥυθμοῖς ἀποφαίνειν, ὥστε τῆς μὲν ἐκλογῆς
τῇ ὀνομάτων τῆς αὐτῆς μενέσης, τῆς δὲ συνθέσεως μέ-
της⁶ μέγιστα πεισέσης, τὰ τε μέτρα μετὰ ῥυθμίζεσθαι,
καὶ συμμεταπίπτειν αὐτοῖς τὰ γήματα, τὰ χρώματα,
τὰ ἦδη, τὰ πάλιν, ἢ ὅλην τῇ ποιημάτων ἀξίωσιν.
ἀλλ' ἀναγκαδίησμαι πλείονων ἀψαδα θεωρημάτων,
ὧν ἓνα ὀλίγοις πάνυ ἔστι γνῶμα. Ἐπὶ πολλῶν δ'
ἴσας, καὶ ἔχ' ἥμισυ ὅπ' τῇ τοιούτων, χαλῶς ἂν ἔχει Εὐ-
ριπίδεια ταῦτα ἐπενεγκεῖν.

7 Μή μοι λεπτῶν δίγλανε μύθων,
Ψυχή. Τί περὶ σὰ φρονεῖς; εἰ μὴ
Μέλλεις σεμνύνεσθαι παρ' ὁμοίοις.

Ταῦτα μὲν οὖν εἰάσειν μοι δεκά κατὰ τὸ παρόν. Ὅτι
δὲ καὶ ἡ περὶ λέξις τὸ αὐτὸ δύναται παθεῖν τῇ ἐμμέτρῳ,
ὅντων μὲν ὀνομάτων, ἀλλαγομένης δὲ τῆς συνθέσε-
ως, πάρεστι τὰ βελομένῳ σκοπεῖν. Λήψομαι δὲ ἐκ τῆς
Ἡερόδωτος λέξεως τὴν ἀρχὴν τῆς ἰσορίας, ἐπεὶ καὶ γνῶμας
ἔστι τοῖς πολλοῖς, μετὰ δὲ τὴν χαλακίαν τὴν ἀλάνειαν
μόνον.

8 Κεῖνος ἦν Λυδὸς μὲν μῦθος, παῖς δὲ Ἀλυσίτης, τυ-
ραννος δὲ τῶν τῇ ἐν τῷ Ἀλυσὸς ποταμῷ ὅς ῥέων ἀπὸ
μυσημύρας, μετὰ δὲ τὸν Σύρων τε καὶ Παφλαγόνων
ἐξήκισι πρὸς Βορέαν ἀνεμῶν, εἰς τὴν Εὐξείνου καλόμενον
πόντον.

Μετὰ τὴν θημὴν

6 Μάλισα.] Pro μάλισα πει-
σέσης legendum videtur μελα-
πιδέσης: sic ut mox sequitur
συμμεταπίπτειν. Sylburg. † For-
te reponatur ἥμισυ: vel mini-
μην.

7 Μή μοι λεπτῶν.] Hos ver-
sus in anapaestos ita digere Gro-
tius in Excerptis:

Μή μοι
λεπτῶν δίγλανε μύθων, ψυ-
χή.
Τί περὶ σὰ φρονεῖς; εἰ μὴ
μέλλεις

Σεμνύνεσθαι παρ' ὁμοίοις.
Sed incertum est, cui sint tra-
gœdiæ abscribendi.

8 Ὅντων μὲν.] Forfan legen-
dum, μενόντων μὲν τῇ ὀνομά-
των:

meris, demonstrare: permanente scilicet verborum delectu, ipsa solummodo mutata compositione, transmutari carmina, & corruiere unà orationis figuras, colores, mores, affectus, totamque adeo poematis dignitatem. Sed necesse habeo plura praecepta attingere, quorum nonnulla quam paucissimis sunt cognita. Ista autem ex Euripide cum de multis rebus fortasse, tum his etiam praecipue licebit proferre:

Ne subtiles

Tange loquelas animis ut quid enim

Vana labores, nisi forte inter

Vis te jactare sodales.

Hæc itaque mihi in præsenti esse omittenda arbitror. Solutam vero orationem, idem hoc pati posse secum ligatæ commune, manentibus scilicet iisdem verbis, mutata vero compositione, licet cuilibet volenti considerare. Assumam ex Herodoti dictione historiæ initium, locum plurimis notissimum; caractere tantum dialecti immutato.

Cræsus genere quidem fuit Lydus, patre autem Alyatte; earum vero nationum rex, quæ intra Halym amnem sunt, qui à meridie Syros ac Paphlagonies interfluens, contra ventum Aquilonem in mare, quod vocant Euxinum, evolvitur.

Transp-

των· vel μερόνων μὲν τῶν αὐτῶν ὀνομάτων: ut paulo ante, ὥστε τὸ μὲν ἐκλογῆς τῶν ὀνομάτων τὸ αὐτῆς μενέσης. Wolfius legit, ὄνων μὲν τῶν αὐτῶν ὀνομάτων. Sylb.

9 Κροῖσος ἦν.] Lucem aliquam huic argumento Demetrius afferet, qui simile exemplum habet ex Thucydide, Sect. 45.

10 Σύρων.] Syrorum nomine Leucosyros intellige. Quoniam vero sublatis Ionismis, quædam

in contextu manent variationes, verba Herodoti, ut eas facilius deprehendat Lector, adscribam: Κροῖσος ἦν Λυδὸς μὲν τὸ γένος, παῖς δὲ Ἀλυάτῃος τύραννος τῶν ἐθνέων τῶν ἐνδὲ Ἀλυοῦ ποταμοῦ, ὅς ῥίον ἀπὸ μισαμείνης μετὰ Σύρων καὶ Παφλαγόνων, ἔξισι πρὸς Βορρῆν ἀνεμὸν ἐς τὸ Εὐξείνιον καλεόμενον πόντον. Mox in sequenti collatione, pro ἔξισι habet ἐκείνησι. in tertia ἔξισιν.

Μετὰ τὴν αὐτῆς λέξεως ταύτης τὴν ἀρμονίαν, καὶ γὰρ αἰσά μοι ἔκαστι ἐπαγωγῶν τὸ πλάσμα, ἐδὲ ἰστορικόν, ἀλλ' ὁρδὸν μᾶλλον καὶ ἐργασίον.

Κροῖστος ἦν υἱὸς μὲν Ἀλυάττι, γένος δὲ Λυδοῦ, τύραννος δὲ τῆς ἐν τῷ Ἰόνῳ Ἀλυοῦ ποταμῷ ἐθνῶν, ὅς ἀπὸ μεσημβρίας ῥέων, μετὰ ξυρὸν καὶ Παφλαγόνων εἰς τὸν Εὐξείνου καλόμενον πόντον ἐκδίδωσι πρὸς Βορέαν ἀνεμὸν.

Οὗτος δὲ χαράκτηρ ἐστὶν πολὺ ἀπέχειν ἀνὰ δόξαν τῆς Θεοκυδίδος τέτων·

” 11 Ἐπίδαμνος ἔστι πόλις ἐν δεξιᾷ εἰσπλέοντι τὸν Ἰόνιον ὁλπον. περὶ ταύτης δὲ αὐτὴν Ταυλάντιοι βάρβαροι, Ἰμβριχὸν ἔθνη.

12 Πάλιν Διαλλάξαι τὴν λέξιν, ἐτέραν αὐτῇ μορφήν ἀποδώσω, τὴν τέρτων τέτων·

Ἀλυάττι μὲν υἱὸς ἦν Κροῖστος, γένος δὲ Λυδοῦ, τῆς ἐν τῷ Ἰόνῳ Ἀλυοῦ ποταμῷ τύραννος ἐθνῶν, ὅς ἀπὸ μεσημβρίας ῥέων, Σύρων τε καὶ Παφλαγόνων μετὰ ξυρὸν πρὸς Βορέαν ἔξαισι ἀνεμὸν εἰς τὸν καλόμενον πόντον Εὐξείνου.

13 Ἡγησιαχὸν τὸ γῆμα τέτο τὴν συνθέσει, μικροκομίον, ἀγενές, μαλθακόν. τέτων γὰρ τῆς λήρων 14 ἱερεὺς ἐκείνῳ ἀνὴρ, ποιαῦτα γράφων·

Ἐξ

11 Ἐπίδαμνος.] Thucydides locus desumptus est ex initio narrationis, finita praefatione. Edit. Oxon. pro εἰσπλέοντι legit εἰσπλέοντι: sic & Demetrius, Sect. 205, qui hunc locum citat.

12 Πάλιν Διαλλάξαι.] Quintilianus lib. 9, cap. 4: Quod cuique visum erit vehementer, dul-

citer, speciose dictum, solvat & turbet: abierit omnis vis, jucunditas, decor. Et mox: Illud notasse satis habeo, quo pulchriora & sensu & elocutione dissolveris, hoc orationem magis deformem fore: quia negligentia collocationis ipsa verborum luce deprehenditur.

13 Ἡγησιαχόν.

Transponam dictionis hujus structuram: neque ad animos demulcendos accommodata mihi amplius erit compositio, nec historica, sed simplex potius, & forensis.

Cræsus erat filius quidem Alyattis, genere vero Lydus, tyrannusque earum, quæ intra sunt Halym amnem nationes, qui à meridie interfluens Syros ac Paphlagones, in mare quod vocant Euxinum, evolvitur contra ventum Aquilonem.

Quæ sane forma non multum ab hisce Thucydidis videtur differre:

Epidamnus est urbs ad dextram sita navigantibus Ionium sinum versus, cui finitimi sunt Taulantii barbari, gens Myrica.

Hac iterum transmutata dictione, aliam ei formam dabo, hoc modo:

Alyattis quidem filius erat Cræsus, genere vero Lydus, earum quæ intra sunt Halym amnem tyrannus nationum; qui à meridie fluens Syros inter ac Paphlagones, contra Boream erumpit ventum in mare, quod vocant Euxinum.

Hegesiacæ est hæc struendæ orationis forma; parum compta, vilis, robore destituta. Est enim istiusmodi nugarum sacerdos vir ille, hæc qui scribat:

Ex

13 Ἡγησιᾶκόν.] Plures fuerunt Hegesiæ: at hic, de quo sermo est, orator idem fuit atque historicus, ex Magnesia oriundus; & extremis Ptolemæi Lagi, ut Vossius conjicit, primisque Philadelphi temporibus vixit. Asiaticum genus dicendi introduxit, à nemine unquam, Varrone excepto, laudatum. Cicero in Orat. Sunt etiam, qui illo vitio, quod ab Hegesia maxime fluxit, infringendis conciden-

disque numeris, in quoddam genus abjectum incidant, Siculorum simillimum. Vid. Longinum Sect. 3: & quæ mox à Dionysio Sect. 18, dicentur; ubi illustre Hegesiacæ compositionis exemplum habes.

14 ἰσχυρῶς.] Ita & Cicero in Orat. one pro P. Sextio, eadem & voce & figura usus: *Erat autem mihi res cum scurrarum locupletium scorto, cum sororis adultero, cum stuprorum Sacerdote.*

Ἐξ ἀγαθῆς ἐορτῆς ἀγαθὴν ἀγρομὴν ἄλλην·

¹⁵ Ἀπὸ Μαγνησίας εἰμὶ τῇ μεγάλῃ Σιπυλίδι.

Οὐ γὰρ ¹⁶ μικρὰν εἰς Θηβαίων ὕδωρ ἔπυσεν ὁ Διόνυσος, ¹⁷ ἥδ' οὐ μὲν γὰρ ἔστι, ποιεῖ δὲ μαινέσθαι.

Ἄλλοις ἔσται τῷ παραδειγματῶν. Ἰκανῶς γὰρ οἶομαι πεποιηκέναι φανερὸν ὁ προύκειτό μοι, ὅτι μείζονα ἰχθὺν ἔχει τῇ ἐκλογῇ ἢ σύνθεσις.

Ἡ σύνθεσις ¹⁸ μείζονα ἰχθὺν εἰκόσας αὐτὴν τῇ Ὀμηρικῇ Ἀθηνᾶ. ἔχει δὲ Ἐκλογῇ ἐκείνη τε γὰρ τῇ Ὀδυσσεῇ τὸ αὐτὸν ἄντα, ἀλλοτρεῶς.

λοτρεῶς ἀλλοῖον ἐποιεῖ φαίνεσθαι· τότε μὲν ῥυτὸν καὶ μικρὸν καὶ αἰχρὸν,

Πτωχῶ λολυγαλέῳ ἐταλίσκιον, ἥδ' ἰβερὸν·
τοτε δὲ, τῇ αὐτῇ ῥάβδῳ πάλιν ἐφαψαμένη,

¹⁹ Μείζονά τ' εἰσδῆεν, καὶ πάσσονα δῆκεν ἰδέσθαι.

καὶ δὲ κάρηϊ

Οὐλας ἦκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἀνθεὶ ὀργίαι.

²⁰ Αὐτὴ τε, τὰ αὐτὰ λαμβάνουσα ὀνόματα, τότε μὲν ἄμορφα καὶ πτωχὰ καὶ ταπεινὰ ποιεῖ φαίνεσθαι τὰ νοήματα, τότε δὲ ὑψηλὰ καὶ πλούσια καὶ ²¹ ἀδρα καὶ χαλαρά. Καὶ τὴν μάλιστα ἀγαλλιάται ποιητῆς τε ποιητῆς, καὶ ῥήτωρ ῥήτορος, τῷ σωτηριεῖν δεξιῶς τὰ ὀνόματα.

Τοῖς

¹⁵ Ἀπὸ Μαγνησίας.] Ita forte opus aliquod inchoavit Sophista. ideo autem τῆς μεγάλῃς addidit, quia duæ erant ejusdem nominis Magnesiæ. Sed opinor, non abs re erit, consimilem ex Luciano de Conscribenda Hist. locum proferre. Ineptum quendam Herodoti imitatore, celato nomine, qui hoc exordio usus est, deridet. Ἐρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων καὶ Περσέων. καὶ μικρὸν ὕστερον. Ἐδὲ γὰρ Πέρ-

σῆσι γένεσθαι κακῶς. καὶ πάλιν. Ἦν Ὀσρέης, καὶ οἱ Ἕλληνες Ὀξυρὸν ἀνιμύουσι. In quod vitium videtur & ipse Dionysius ad finem prioris Sect. incidisse: Οὐδὲ γὰρ ἡρμοσθῆν ἵππος κρείττοσι γήσασθαι ἐτέροις.

¹⁶ Μικρὰν.] In μικρὰν ellipsis est substantivi fœminini, λιβάδι, χύσιν, aut alius consimilis. Forsan etiam in tribus his ex Hegesia desumptis periodicis, triplex est exemplum, è

tribus

Ex bona solemnitate, bonam ducimus aliam.

*Ex Magnesia sum magna, Sipylensis. — Neque enim gustu-
lam in Thebanorum undam evomuit Bacchus. Est quidem potu
dulcis, parit vero insaniam.*

Abunde satis exemplorum. id enim quod proposueram,
me affatim demonstrasse arbitror; majorem scilicet vim ha-
bere structuram verborum, quàm delectum.

Ac mihi quidem non multum ille videtur *Structura ora-
tionis majorem
vim habet de-
lectu.*
aberrare, quicumque structuram hanc verbo-
rum Homericæ Minervæ assimilaverit. Nam
Minerva Ulysses, unum eundemque homi-
nem, alias alium videri efficit: modo rugosum, humilem
& sordidum,

*Mendico similem, curas annosque ferenti:
modo eadem ubi virga iterum contigerit,*

Majorem exhibuit, præstanti corpore firmum:

Et multo contortos orbe capillos,

Purpureo similes flori, de vertice misit.

Sic & structura, verbis iisdem sumptis, modo informes,
abjectæ, ac humiles ut videantur sententiæ, facit: modo
sublimes reddit, plenas, copiosas, atque elegantes. Atque hoc
illud præcipue est, quo poetæ poeta præstat, orator oratori;
felici nempe verborum compositione & structura. Anti-

tribus diversis locis petitur.
Sylburg.

17 Ἡδύς.] Ποσειδάωνος subin-
telligitur: neque enim ad ὕδωρ
referri potest. Eandem quoque
de amne Lyncestio naturam re-
fert Ovidius:

*Quem quicumque parum mode-
rato gutture traxit,
Haud aliter titubat, quàm si
mera vina bibisset.*

18 Μείζονα.] Sæpius occur-
runt hi versus. Odys. ζ, v. 243.

Τὸν μὲν Ἀθηναίην θῆκεν Διὸς
ἐκγεγαυῖα,

Μείζονά τ' εἰσιδέειν, καὶ πάλ-
αονα· καὶ δὲ καὶ ἐν

Οὐλαὶ ἦκε κῆμα, ὑακινθίνῳ
ἀνθει ὁμοίαι.

19 Αὐλή.] In vulgatis Editi-
onibus est αὐλή: nostrum αὐλή
melius congruit cum ἐκείνη,
quod præcedit. *Sylburg.*

20 Ἀδρῆ.] Unde τὸ περὶ τὰς
νοήσεις ἀδρεπήκολον, in Longi-
no. Τὸ ἀδρῆν, inquit Faber,
circa τὰς νοήσεις, nil aliud sig-
nificat, quàm pleniorē copiam
earum sententiarum, quæ stylo
ἀδρῆν convenire possint; grandes,
graves, politice, & quæ nihil
χολικὸν recipere videantur.

Τοῖς μὲν οὖν ²¹ ἀρχαίοις ὀλίγη δὲν πᾶσι πολλή
²² ἐπίθεσις ἦν αὐτῷ· παρ' ὃ καὶ καλὰ ἔστιν αὐτῶν πρὸς μέ-
 τρα, καὶ τὰ μέλη, καὶ οἱ λόγοι· τοῖς δὲ μεταγενετέροις
 ἐκέτι, πλὴν ὀλίγων· χερῶν δὲ ὕψος παντάπασιν ἡμε-
 λήθη· καὶ ἑδὲς ἄετο δὲν ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶναι, ἐδὲ συμ-
 βάλλεσθαι τι πρὸς καλλεῖ τῶν λόγων. Τοιγάρτοι τοιαύ-
 τος σωστάξις κατέλειπεν, οἷος ἑδὲς ὑπομένει μέχε-
 ριν, καὶ ²³ Κορωνίδου διαλθεῖν. ²⁴ Φύλαρχον λέγω, καὶ ²⁵ Δῶ-
 ρειν, καὶ ²⁶ Πολύβιον, καὶ ²⁷ Σάωνα, καὶ τὸν Καλαντιανόν
²⁸ Δημήτριον, ²⁹ Γερώντιον τε καὶ ³⁰ Ἀντίλοχον, καὶ
³¹ Ἡρακλ-

²¹ Ἀρχαίοις.] Idem tradit Fabius cap. 4, lib. 9: idem etiam Dionysius in πρὸς τὸν Δημοκρίτου. Πολλή τις ἐγένετο ἐν τοῖς ἀρχαίοις ἐπιθυμία καὶ πρόνοια τὸ καλῶς ἀρμόσθαι τὰ ὀρθοῦσα, καὶ πρὸς τὰς μετέωρας καὶ πάντες οἱ σπουδαῖοι ἐβελήθησαν ἐξενεγκεῖν γραφάς, καὶ μόνον ἐζητήσαν ὀνομάσαι τὰ νοήματα καλῶς, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ εὐκρίτως συνθεῖν καταλείβειν. Nec omittendum Horatii iudicium, etiam loco difficiliore: qui scrip- ta Græcorum antiquissima non dubitet vel optima appellare; cum diversa de suis Romanis sta- tuat.

²² Ἐπίθεσις.] Pro ἐπίθεσις convenientius legeris ἐπιθήσεις, ut infra Sect. 22. τινὲς δὲ κατὰ σκευασθέντα ἐπιθήσει τοιαύτα γέροντες. Major mutatio foret, si legeremus ἐπιγεροῦ· sed idem sensus qui paulo post, καὶ μικρὸν περὶ τὴν τὸν ἀκρίτως τὸν πεποιημένους. pro quo Sect. 5, dicit πρόνοια. πολλὴ πρόνοια τοῖς ἀρχαίοις ἦν. Sylburg.

²³ Κορωνίδου.] Nota, quam veteres in fine librorum solebant apponere: Hanc lineam brevem ab inferiore parte flexam fuisse, annotavit Cæl. Rhodiginus lib. 15, cap. 20. Romanis in usu dicunt, non minus ut librorum initium, quam finem, crescentis Luna imagine signarent: unde adagium, Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μεχεῖ τὸ κορωνίδου: & Martialis,

*Si nimius videor, seraque Coro-
nide longus.*

Alii volunt aut ἐ navium rostris translationem, aut ab ædificio, ejus jam absoluti fastigio cor- nix apponitur.

²⁴ Φύλαρχον.] Phylarchii pa- tria incerta est. alii Egyptium dicunt, alii Atheniensem. Euergetæ vixit ætate & Philopato- ris, scriptor multarum rerum; libros historiarum ad mortem Euergetæ perducebat, sumpto ab expeditione Pyrrhi in Pelo- ponneseum exordio.

²⁵ Δῶρειν.] Philadelphi tem- pore floruit Duris Samius: de Tragedia librum scripsit, ut & historiam Agathoelis Syracusani.

de

Antiquissimi quidem scriptores hac in re pene omnes multum laboris atque curæ posuerunt: quo factum est, ut pulcra sint eorum carmina, versus lyriici, & solutæ orationes. recentiores vero, paucis exceptis, eandem non adhibuerunt diligentiam: ac postea sequentibus temporibus omnino negligebatur. Nemo etenim aut eam esse necessariam, aut orationis venustati quicquam conferre existimabat. Quo fit, ut ea post se conscripta reliquerint volumina, quæ nemo sustinuerit ad Coronidem usque evolvere. Phylarchum dico, & Durim, & Polybium, & Sana, & Demetrium Calantianum; Hieronymum, Antilogum,

de quo ita Cicero ad Atticum: Num idcirco Duris Samius, homo in historia diligens, quod cum multis erravit, irridetur? Hunc etiam Photius dicendi venustate longe inferiorem fuisse Ephoro, & Theopompo iudicat; quos tamen dictionis gratia, non adeo demiratur.

26 Πολύβιον.] Megalopolitanus, Lycortæ filius: ἀνὴρ πολυμαθὴς, Σκηπτίῳι συγγραφεύς, ut de eo Elianus. dictionis incuriam reprehendit Dionysius: Sed profecto, ait Vossius, nihil mirum videtur, dictionis compertæ minus rationem habere virum adeo seriis semper deditum; sive, ut cum Strabone loquar, ἡ ἔτιως ἐσπεδασμένον ἀνδρῶν. Verum ut sane Polybius eloquentia cedat Herodoto, Xenophonti, & præterea uni alterique Græcorum; attamen civilem prudentiam si spectes, & scientiam militarem, nulli fuerit secundus.

27 Σάωνα.] Viri eruditi suspicantur eundem esse, qui Σάων dicitur Athenæo, lib. 4; ubi eum citat ἐν τῇ Λακωνικῇ πολιτείᾳ. Vossius.

28 Δαμύπτερον.] Siculus fuit: Patria illi Calantis, seu Calactæ, quæ urbs erat medio intervallo inter Mylas & Panormum. Suidas in Κακίλιθ, cum duplici λ, Καλασίανδρος, & Καλασίης. Ita etiam dicitur Marciano Heracleoræ, & extrito, Καλασίανδρος.

Ὁ Καλασίανδρος συγγραφεὺς Δαμύπτερος. viginti scripsit libros de Asia & Europa.

29 Ἱερώνυμον.] Patria fuit Cardia, Thraciæ Chersonesi civitas. Scriptor inter historicos non ignobilis: ὃς τὰ ἐπ' Ἀλεξάνδρου (ita enim legit Wolfius in Suida) περὶ χθονία συνέγραψε.

30 Ἀντίλοχον.] Viri docti legunt Ἀντίοχον, & Antiochum Syracusanum intelligant: at Vossius Ἀντίλοχον potius, propter hunc locum Clementis lib. 1, Στραμάτ. Ἀντίλοχθ ἢ ἄν, ὁ τέτις Ἱστρος περὶ γυμνασίου ἐν τῷ Πυθαγόρῳ ἡλικίας ὅτι τῷ Ἐπικύρῳ τελεσθῆναι. Unde discimus, scripsisse doctorem Chronologiam.

³¹ Ἡρακλείδην, καὶ Ἡγησίαν Μάγνητα, καὶ ἄλλους μυ-
 ρίους ὧν ἀπάντων τὰ ὀνόματα εἰ βυλοῖμην λέγειν,
 ὀπιλείφει με ὁ τῆς ἡμέρας χρόνος. Καὶ τί δεῖ τέττοις
 θαυμάζειν, ὅπερ γὰρ καὶ οἱ τῶν φιλοσοφίαν ἐπαγγελλόμε-
 νοι, καὶ τοὺς Διαλεκτικούς ἐκφέροντες τέχνας, ὅπως εἰσὶν
 ἄσπλιοι πρὸς τὴν σύνθεσιν τῆς ὀνομασίας, ὥστε αἰδεῖ-
 σθαι καὶ λέγειν; Ἀπόχρη ὅτι τεκμηρίω χρῆσθαι τῷ
 λόγῳ ³² Χρυσίππῳ τῷ Στωϊκῷ. περαιτέρω γὰρ ἔκ αὐ-
 τοῦ προβαίνειν. τέττοις γὰρ ἔτε ἀμεινον ἐδίδας τοὺς Διαλεκτικούς
 τέχνας ἠκρόβωσεν, ὅτε ³³ χείρονα ἀρμονία σωταχθέντας
 ἐξηνέγκει λόγους, τῆς ὀνομασίας καὶ δοξῆς ἀξιοθέντων.
 Καὶ τοὶ παλαιοὶ γὰρ τινες προσεπιήθησαν αὐτῶν καὶ
 πρὸς τὸν τοῦ μέτρος, ὡς ἀναγκαῖον ὅν τῷ λόγῳ, καὶ
 τέχνας τινὰς ἐπέγραψαν ὑπὲρ τῆς Συντάξεως τῆς τῶν
 λόγων μερίων. ἀλλὰ πάλυ τι μᾶλλον πάντες ἀπὸ τῆς ἀλη-
 θείας ἀπεπλανήθησαν, καὶ ἐδὲ ³⁴ ὅναρ εἶδον, τί πῦρ ἔστι
 τὸ πῦρ ἡδ' αἶαν καὶ χαλκὸν τὴν σύνθεσιν. Ἐγὼ γὰρ ἔν, ὅτε
 διέγνων σωταχθέντων ταύτην τὴν ὑπόθεσιν, ἐζήτου
 εἰ τι τοῖς πρότερον εἰρηται πρὸς αὐτῆς, καὶ μάλιστα τοῖς
 ἀπὸ τῆς Στωϊκῆς φιλοσόφοις, εἰδὼς τὸς ἄνδρας ἔμμετραν
 φροντίδα τῶν λεκτικῶν τύπων πεποιημένους. δεῖ γὰρ αὐτοῖς
 πάληθι μαρτυρεῖν. Ὑδαμῇ ὅτι ἐδὲν ὑπὸ ἐδενὸς εὐρώων
 τῆς

³¹ Ἡρακλείδην.] Multi erant
 huius nominis scriptores: veri-
 simile autem est, fuisse hunc
 Heraclidem, Serapionis filium,
 cognomento Lembum. Qui ut
 multa alia, ita grande com-
 posuit historiarum opus; Ptole-
 mæi Philometoris temporibus
 florens.

³² Χρυσίππῳ.] De re Diale-
 ctica plurimos fecit libellos: de
 nominibus dialecticorum, de
 conjunctis probabilibus, de con-

nexo, de proloquiis, de iis quæ
 negantur, de iis quæ dicuntur
 per privationem, de optimis
 proloquiis, de differentia inde-
 finitorum, de interrogatione, de
 responsione, de categoriis, de
 syllogismis, de foritis, de defi-
 nitionibus. Οὕτω δ' ἐπιδόξῃ
 ἐν τοῖς διαλεκτικοῖς ἐγένετο, ὥστε
 δοκεῖν τοῖς πλείους, ὅτι εἰ παρὰ
 θεοῖς ἢν ἡ διαλεκτική, ἔκ αὐτῆς
 ἀλλῇ ἢ Χρυσίππειον. Fuit ille
 vir πολὺν γὰρ, qui composu-
 erit

gum, Heraclidem, Hegesiam Magneſſum, & ſexcentos alios; quorum omnium nomina, ſi velim recensere, me prius diei ſpatium deficeret. Sed hos quid ego mirer, cum & illi qui philoſophiam profitentur, & artes Dialecticas conſcribunt, adeo ſunt miſeri in collocandis ſententiis, ut etiam me pudeat dicere? Sed diſtione Chryſippi Stoici ad hanc rem confirmandam, uti mihi ſufficit: neque enim ulterius procedendum eſt. Nam eo nemo unquam accuratius dialecticorum diſciplinam proſecutus eſt; neque deteriori compoſitos harmonia ſermones in lucem protulit; ex iis omnibus, qui nomine aliquo & fama cenſentur digni. Et tamen eorum nonnulli hanc etiam partem, utpote quæ ad elocutionem plurimum conferat, ſe curare videri voluerunt; & quædam præcepta de partium orationis Structura ſcriptis ediderunt. Sed omnes quàm longiſſime à rei veritate aberrarunt, ne ſomnio quidem, quod aiunt, videntes, quid tandem ſit, quod jucundam ſimul & pulchram efficiat compoſitionem. Cum itaque in animo mecum ipſe decreviſſem, hunc de principiis eloquentiæ tractatum componere, quærebam an aliquid ab antiquis etiam ſcriptoribus eadem de re eſſet dictum, & præcipue à Stoicis philoſophis: novi etenim multam eos homines curam ac ſtudium in verbis explicandis inſumpſiſſe. Nam æquum eſt

erit volumina ſeptingenta quinque, in quibus acutiſſime diſputaſſe fertur, ſed jejune & exiliter. Cicero de Orat. lib. 1. Etenim videmus iſdem de rebus jejune quosdam & exiliter, ut eum, quem acutiſſimum ferunt Chryſippum diſputaviſſe. Strebaeus.

33 *Χειρὶ ἀρμονία.*] Idem etiam, ſed aliquanto mollius, tradit Diogenes Laërtius; verba adſcribam: *πλεονάσας ὃ τοῖς πρῶτοις, τὴν λέξιν ἔκαστω ὁρῶντι.* Et Seneca lib. 1, de Beneficiis: Chryſippus quoque, penes

quem ſubtile illud acumen eſt, & in imam penetrans veritatem, quæ rei agenda cauſa loquitur, & verbis, non ultra quàm ad intellectum ſatis eſt, loquitur. Tradunt etiam obſcuritate laboraſſe. Sed hodie (quod mireris) apud Gelium lib. 14, cap. 4, huius extat ſane quam elegans fragmentum, è libro Περὶ τοῦ καλῆς καὶ ἡδονῆς deſumptum.

34 *Ὁρα.*] Abſolute dicitur, *πρὸ καλῆς ὁραῖς*: & verti poteſt, ne veſtigium quidem ullum.

τῷ ὀνόματι. ἡξιωμαίων ἔτε μείζον ἔτε ἑλατίον.
 35 συναχθέν εἰς ἣν ἐγὼ προήρημαι πραγμασίαν· ἃς
 ὅ Χρύσιππος καταλέλοιπε συντάξεις διτλάς, ἐπι-
 γραφὴν ἐχούσας, 36 Περί τῆς Συντάξεως τῷ τε λόγῳ
 μερῶν· ἐρητορικὴν 37 θεωρίαν ἐχούσας, ἀλλὰ διαλεκτι-
 κήν, ὡς ἴσασιν οἱ τὰς βιβλίας ἀνεγνωκότες, ὑπὲρ 38 ἀξι-
 ωμάτων συντάξεως, ἀληθῶν τε καὶ ψευδῶν, καὶ δυνά-
 των καὶ ἀδυνάτων, 39 εἰδεχμένων τε καὶ μεταπιπτόν-
 των, καὶ ἀμφιβόλων, καὶ ἄλλων πινῶν τοικυτέροπων, ἐδε-
 μίαν ἔτε χρεῖαν ἔτ' ὠφέλειαν τοῖς πολιτικαῖς λόγοις
 συμβαλλομένων, εἰς γὰρ ἡδονὴν ἢ καλῶς ἐρμηνείας, ὧν
 δεῖ συχάζεσθαι πλὴν σύνδεσιν· ταύτης μὲν τῆς πραγμα-
 τείας 40 ἀπέστην.

Ἐσκόπῳ ὅ αὐτὸς 41 ἐπ' ἐμαυτῷ γινόμενον, εἰ πῶς
 δυναμὴν εὐρεῖν φυσικὴν ἀφορμὴν· ἐπειδὴ πάντος πραγ-
 ματι καὶ πάσης ζητήσεως αὕτη δεκτὴ κρατίστη εἶναι
 42 καὶ ἀρχή. Ἀψάμενον ὅ πινῶν θεωρημάτων, καὶ δό-
 ξας ὁδῶν πῶς τὸ πραγμα χωρεῖν, ὡς ἐμαυτὸν ἐτέρωσέ
 ποι ταύτην ἄγασαν ἐμὲ πλὴν ὁδόν, ἐχ' ὅποι προεδέμην,
 καὶ ἀναγκάσιον ἦν ἐλθεῖν, ἀπέστην. Κωλύει ὅ ἐδὲν ἴσως
 κακείνης ἀψαδαί τῆς θεωρίας, καὶ τὰς αἰτίας εἰπεῖν, δι'
 ἃς ἐξέλιπον αὐτὴν, ἵνα μὴ με δόξη τις ἀγνοία παρελ-
 θεῖν αὐτὴν, ἀλλὰ μὴ παραγρέσει.

ΤΜΗΜΑ

35 Συναχθέν.] Dubito, an
 συναχθέν legi debeat.

36 Περί τῆς συντάξεως.] In-
 ter varia librorum volumina, à
 Chrysippo conscripta, cujusdam
 Ἐπιγραφὴν recenset Laertius
 his verbis, Περί τῆς συντάξεως
 τῷ λεγόμενων, δ'. itemque, Πε-
 ρί τῆς συντάξεως καὶ σοικείων τῷ
 λεγόμενων, περὶ Φίλιππον, γ'.
 Hos judicat Aegid. Menagius

eisdem esse cum his, quorum
 meminit Dionysius. Idemque ad-
 dit Menagius, pro eo quod hic
 legitur Περί τῆς συντάξεως τῷ
 λεγόμενων, δ', scriptum esse ē
 in quibusdam MSS.

37 Θεωρίαν ἐχούσας.] Ἐχου-
 lego: errore ex priorē ἐχούσας
 nato.

38 Ἀξιωμαίων.] Cicero Tusc.
 Quæst. lib. 1. Omne pronun-
 tiatum

est vera de iis testari. Sed nihil uspiam ab ullo eorum, quos honore aliquo dignamur, conscriptum inveni, sive id magnum esset, sive parvum, quod nostræ huic institutæ scriptioni accommodum judicaretur. qui vero à Chrysippo relictæ sunt libelli duo, qui de partium orationis Constructione inscribuntur, nihil artis Rhetoricæ habent, sed Dialecticæ, ut sciunt omnes, qui istos perlegerint; de compositione Enunciationum, tam verarum quàm falsarum, possibile & impossibile, contingentium, migrantium, ambiguarum, aliarumque hujusmodi, quæ nullum commodum, nullam utilitatem virili adferunt eloquentiæ, quo voluptas pariter & dicendi pulcritudo concilietur; quæ sibi præcipue assequenda proponit ars orationis struendæ. Ab hoc propterea me opere abstinui.

Consideravi autem mecum in animo, si quod naturale initium possem deprehendere; siquidem id in omni re & quæstione videtur plurimum valere, & esse fundamentum. Cum quædam itaque præcepta attigissem, putaremque feliciori cursu mihi jam res procedere; posteaquam animadverti me alio penitus esse deductum, non eo autem quo mihi proposueram, & quo erat veniendum, incepto abstergebam. Nihil vero impedit, quo minus illam etiam attingamus disciplinam, & rationes, eam quare omisimus, proferamus: ne forte quispiam nos hæc ignorantia potius quàm consilio defugisse arbitretur.

SECTIO

riatum (sic enim mihi in præsentia occurrit, ut appellarem ἀξιώμα: utar post alio, sed si invenero melius) id ergo est pronuntiatum, quod est verum, aut falsum.

39 Ἐνδεχομένων τέ.] Si quis pro τὲ malit δὲ, fruatur suo iudicio. Sylburg.

40 Ἀπέστην.] Huic verbo nominativum εὐεδόν, qui præcesserat, referas necesse est.

41 Ἐπ' ἐμαυτῷ.] Ita de Scipione cogitabundo, Appianus: ὅτι πολὺ δ' ἑνὸς ἐφ' ἑαυτοῦ γινόμενος τε, καὶ συνιδών. Cicero: cum contemplor animo.

42 Καὶ ἀρχή.] Pro καὶ ἀρχή, forsitan rectius legerimus ἢ ἀρχή: eo scilicet loquendi genere quo infra, Sect. 16, μεγάλη τῶν ἀρχῶν καὶ διδασκαλῶν ἢ φύσις. Sylburg.

Τ Μ Η Μ Α Ε.

Τὰ μόρια τῷ λόγῳ πῶς ἀρμοστέον.

Εδοκε δὴ μοι τῇ φύσει μάλιστα ἡμᾶς ἐπομένως εἶπαι
δὲν ἀρμοστέον τὰ μόρια τῷ λόγῳ, ὡς ἐκείνη βε-
λέται. Αὐτίκα τὰ ὀνόματα ἡγούμεν παύειν περὶ τῆς
ῥημάτων· τὰ μὲν γὰρ πῶς ἴσταν δηλῶν· τὰ δὲ, τὸ συμ-
βεβηκός· πρὸς τὸ εἶναι τῇ φύσει πῶς ἴσταν τῇ συμ-
βεβηκότων· ὡς τὰ Ὀμηρεὰ ἔχει·

Ἄνδρα μοι ἔννεπε μῦθε πολύτερον.

καί,

Μῆνιν ἄειδ' ὀδυσσεύς.

καί,

Ἡέλιος δ' ἀνέρος λιπών·

καὶ τὰ παραπλήσια τέτοις. ἡγέται μὲν γὰρ ἐν τέτοις τὰ
ὀνόματα, ἔπειτα δὲ τὰ ῥήματα. πιδανός ὁ λόγος, ἀλλ'
ἐκ ἀληθείας ἔδοξεν εἶναι μοι. Ἐπερ γὰρ παρὰ τοῖς ἀν-
τις παραδείγματά παρὰ τῆς αὐτῆς ποιῆται καίμενα,
ὁμοιωτάως συλλέλαγμένα, ἢ ταῦτα συλλέλαγται, καλὰ
τε ἐκ ἥττον καὶ πιδανά. Τίνα ἐν ἑσὶ ταῦτα;

Ἐκλῦθί μοι Ἀιγιοόχοιο Διὸς τέκνον, Ἀτρυπώνη.

καί,

Ἐσπεῖτε νῦν μοι μῦθε, Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.

καί,

Μνηστὰς παῖδες σεῖο, θεοῖς ὁπείκελ' Ἀχιλλεύς.

Ἐν

1. Ἡέλιος.] Desumptus est
hic versus ex initio Odyss. γ'.

Ἡέλιος δ' ἀνέρος, λιπών πε-
ρικαλλέα λίμνην,
Ἐσπεύοντες ἐς πολύχαλκον.

2. Εκλῦθι.] In vulgaris Homeri
Editionibus legitur εκλῦθί μοι·
minus belle. locus est Odyss. δ'.
Sequens versus exordium est Ca-
talogi navium, Iliad. β'. Tertius

SECTIO V.

Quo modo construenda sint partes orationis.

VISUM est itaque mihi, ducem naturam nobis esse sequendam, & ex illius prorsus arbitrio partes orationis coaptandas. Ac primo quidem nomina verbis præponenda censebam: illa rei quippe substantiam, hæc accidens tantum, connotent; & naturâ prior est essentia accidente; quemadmodum illa sunt Homeri:

Versutum mihi musa virum cane.

Et,

Iram diva cane.

Et,

Sol undam exiliis linquens.

aliaque his similia: hîc etenim præeunt nomina, sequuntur verba. ratio hæc probabilis, at non vera, mihi visa est. Alia siquidem exempla apud eundem poetam sparsa, cujusvis est ostendere, quæ prorsus è contrario, atque hæc sint ordinata, componuntur; nec ideo tamen aut minus pulcra, aut probabilia. Quænam ergo sunt hæc?

Audi invicta Jovis magni me filia Pallas.

Et,

Dicite jam musæ, celestia tecta tenentes.

Et,

Par superis, memor esto tui genitoris, Achille.

Hic

us vero desumptus est ex Iliad. locis, ubi $\mu\omicron\iota$ legitur; at initio
ω, ver. 486. Sylburgius. † Pri- Iliadis, $\kappa\lambda\upsilon\theta\iota\ \mu\epsilon\delta\ \alpha\epsilon\rho\omega\epsilon\tau\omicron\varsigma$,
mus versus $\kappa\lambda\upsilon\theta\iota\ \mu\epsilon\delta$, occurrit $\delta\varsigma\ \chi\epsilon\upsilon\sigma\omicron\eta\ \alpha\iota\mu\omicron\rho\iota\varsigma\ \epsilon\chi\eta\alpha\varsigma$.
etiam Iliad. ε, ver. 115: ut aliis

Ἐν γὰρ τέτοις ἡγείται μὲν ῥήματα, ὑποτέτακται δὲ τὰ ὀνόματα· καὶ ἐδὲς ἂν αἰπάσαιτο τὴν σύνταξιν αὐτῶν ὡς ἀηδῆ.

Ἐπὶ δὲ πρὸς τέτοις ἀμεινον ἐδόχου εἶναι τὰ ῥήματα πρότερα πᾶν τῶν ἐπιρρήματων· ἐπειδὴν πρότερον ἔστι τῇ φύσει τὸ ποιῆν ἢ παθεῖν, τῶν συνεδρόνων αὐτοῖς. τρέψω λέγω, καὶ τύπω, καὶ χέρον, καὶ τῶν παραπλησίων, ἃ δὴ καὶ καλεῖμεν Ἐπιρρήματα· παραδείγματα χρώμεν. 3 Τύποις.

3 Τύποι δ' ἐπιπροφάδην· τῶν δὲ σόντων ὄρνυτ' αἰκῆς.

Ἡεῖπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσεν.

Ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσε, δεξιὰ δὲ οἱ ἐκπεσε χεῖρ.

Ἐν ἅπασιν γὰρ τέτοις ὑπερὰ τέτακται τῶν ῥημάτων τὰ ἐπιρρήματα. καὶ τὸ πρῶτον μὲν ὡς τὸ πρῶτον, ἐκ ἀληθὲς δὲ, ὡς ἐδὲ ἐκεῖνο. καὶ γὰρ δὴ καὶ ταῦτα ὡς τῶν ποιητῶν ἐναντίως ἢ ἐκεῖνα εἶρηται.

4 Βορρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἀνδρῶν εἰαρινοῖσι.

Σήμερον ἄνδρα φάοςθα μοῖροσόν. 5 Εἰλείβηα

Ἐκφανεῖ.

Ἀρ' ἔν χεῖρῳ τι γέρονε τὰ ποιήματα, ὑποταχθέντων ἐν ταῦθα τοῖς ἐπιρρήμασι τῶν ῥημάτων; Ἐπὶ καὶ ταῦτα ὡς μὲν δὲ μὴ παρέργως φυλάττειν, ὅπως τὰ πρότερα τοῖς χρόνοις, καὶ τῇ τάξει πρότερα λαμβάνηται· οἷα ἔστι ταυτί.

6 Αὐ

3 Τύποι.] Occurrit hic versus Iliad. φ', ver. 20. At in κ', ver. 483, pro τύποι legitur κλῆνε. Sed utroque loco pro ὄρνυτ' in in vulgatis Homeri Edit. ὄρνυτ' scriptum habes: quod multo convenientius est. Sequens au-

tem, in χ, ver. 467. Animo derelinquitur Andromache, occiso Hectore. Tertius ex Odyss. χ, ver. 17. Antinous ab Ulyssē inter vinum, sagitta confixus, in mensam procumbit.

4 Βορρυ-

His etenim locis præponuntur verba, nominibus subsequen-
tibus: nec quisquam tamen eorum structuram, tanquam in-
jucundam, potest incusare.

Præterea melius etiam mihi videbatur, ut verba ad-
verbiis præponerentur: siquidem ita à natura compara-
tum est, ut id, quod agit aut patitur, prius sit assi-
dentibus; modum dico, locum, tempus, & quæ his simi-
lia, quæ nos Adverbia appellamus; atque hujusmodi ute-
bar exemplis:

*Ense ferit valide: vox horum indigna cietur.
Lapsa cadit retro, vitamque exhalat in auras.
Procidit oblique; manibusque excussa feruntur
Pocula.*

In hisce omnibus, posterius ordinantur verbis adverbia. Et
hoc etiam verisimile videbatur, ut & illud superius, non ta-
men verum; uti neque id erat. etenim ab eodem poeta hæc
eadem modo contrario sunt dicta:

*Vere racematim volitant per florea rura.
Muros hodie partus quæ curat, in auras
Educat Lucina virum.*

Ecquid igitur deteriores sunt hi versus, in quibus ver-
ba sunt adverbii subjecta? Quinetiam diligenter hæc
esse observanda existimabam; ut quæ tempore priora
sint, priora etiam ordine & loco sumantur: qualia sunt
hæc;

Flexa

4 Βόλυσον.] Desumptus est hic versus ex Iliad. β', ver. 89. alter ex Iliad. τ', ver. 103. 5 Καὶ τὰ δὲ.] Forsan rectius
tur τῇ τάξει πρότερον λαμβάνη-
ται: ordine priora accipiantur.
Sylburgius. † Quam lectionem
pro dandi casu προτέρᾳ in con-
textum recepi.

• Αὐτοὶ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν.
καὶ,

Λύξε βίος, νόρῃ δ' ἐμὲν ἴαχεν, ἄλλο δ' οἰσός.
καὶ,

Σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασιλεία,
Ἀμφίπολον μὲν ἀμαρπν, βαθείη δ' ἔμβαλε δίνη.

Νῆ Δία, φαίη τις ἄν. ἔστι δ' καὶ ἄλλα πολλὰ ἐχέτω
σωφισταγμένα ποιήματα, ἐδὲν ἥτιον ἢ ταῦτα χαλὰ.

• Πλήξεν ἀναρχόμενος ἡ δρυὸς, ἣν λίπε κείων.

Πρόπερον γὰρ δῆτε τὸ Ἑπαναίεναδαί ἐστι τῷ Πλήξαι.
καὶ ἔτι,

Ἦλασεν ἄγχι γὰρ, πέλεκυς δ' ἀπέκρυψε τένοντας
Ἀυχεμένους.

Πρῶτον γὰρ δὴ πᾶν προσήκει τῷ μέλλοντι τὸ πέλεκυν
ἐμβάλλειν εἰς τοὺς τένοντας τῷ ταῦρε, τὸ σῆναι αὐτὸ
πλησίον. Ἐπὶ πρὸς τέτοις καὶ ἡξίουσι τὰ μὲν ὀνομαστικὰ
προτάττειν τῷ ἐπιθέτων τῷ δ' προσσηροῦσι, τῷ
ὀνομαστικῶν τὰς δ' Ἀντωνυμίας, τῷ Προσηροῦσιν.
ἐν τε τοῖς ῥήμασι φυλάττειν, ἵνα τὰ ὀρθὰ τῷ ἐγ-
κεκλημένων ἡγῆται, καὶ τὰ Παρεμφατικὰ τῷ Ἀπαρεμ-
φάτων, καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλά. Πάντα δ' ταῦτα
διεσαλόνειν ἢ πείρα, καὶ τὸ μηδενὸς ἀξία ἀπέφηνε.
τοτὲ μὲν γὰρ ἐκ τέτων ἐγένετο, καὶ τῷ ὀργίων αὐτοῖς,
ἡδεῖα ἢ σύνδεσις καὶ χαλὴ τοῖς δ' ἐκ τῷ μὴ ταύτων,
ἀλλ' ἐναντίων. διὰ ταύτας μὲν δὴ τὰς αἰτίας τὸ θεω-
εῖται

• Αὐτοὶ ἔρυσαν.] Saxifime oc-
curre Iliad. 2, ver. 454, & β,
ver. 422. Versus sequens potis-
simus Iliad. 5, ver. 125. Ter-
tius ex Odyss. ζ desumptus est,
ver. 115. edidi vero ex vulgat.

Homeri Editionibus; cum ita
Sylburgius exhibet,

Σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ'
ἀμφίπολον βασιλεία.
Ἀμφίπολον μὲν ἀμαρπν, βαθείη
δ' ἔμβαλε δίνη.

Nauficaa

Flexa retro est cervix, jugulata; Et tergora raptæ.

Et,

Dat stridorem arcus, nervus sonat, acta sagitta est.

Et,

Deinde pilam misit celerem regina puellæ,

Nec tetigit tamen; æquoream projecit in undam.

Certissime per deos, dicet aliquis. Sunt tamen versus quam plurimi, nec eodem constructi ordine, qui dicendi venustate his nihil cedunt.

Percussit manibus sublatis, stipite querno,

Quem capiti impacto projecit vulnere porcæ.

Nam prius elevanda est manus, quàm possit ictus infligi necnon illud,

Percutit ipse adstans propius, nervosque securis

Cervici abscindit.

Primum scilicet illi, qui securim in tauri tendones immissurus est, ut propius adstet, necesse est. Volui præterea, ut substantiva præponerentur adjectivis, appellativa substantivis, appellativis pronomina: in verbis etiam putavi observandum, ut tempora præsentia derivatis præirent, modi indicativi infinitivis, & cætera hujusmodi quam plurima. Hæc vero omnia ipsa labefecit experientia, ac nullius esse momenti declaravit. Nam ex hac modo similique verborum constructione, jucunda proficiscitur & pulchra compositio; modo ex diversa penitus & contraria. Propterea ob has causas, studio hoc & contemplatione abstin-

bam.

Nausicaa cum virginibus pila ludens describitur.

7 Πλῆξεν.] Pro πλῆξεν ἀναχόμενῳ, Antiquitatum Romanarum lib. 7, p. 476, legi Κόψε δ' ἀπαρχόμενῳ, adnotavi: participium ἀναχόμενῳ agnoscit etiam Eustathius, & interpretatur ἀναλείναι. Sylburg.

Ibid. Πλῆξεν.] Versus desumptus ex Odyss. ξ'. quem duobus versiculis Latinum feci. agitur de Eumæo suum mactante. Sequens occurrit versus Odyss. γ', non longe à fine. Thrasymedes, Nestoris filius, sacra facturus, taurum securi ferit.

είας ἀπέστην. Ἐμνήσθην ὅ αὐτῶν καὶ νῦν, ἔχ' ὡς ἀποδοῆς ἀξίων καὶ ταῖς Διαλεκτικαῖς παρεδέρμην τέχνας, ⁸ ἔχ' ὡς ἀναγκασίας, ἀλλ' ἵνα μηδεὶς δοκῶν ἔχειν τι αὐταῖς χρήσιμον εἰς τὴν παρῆσαν θεωρίαν, ὥς πολλὰ ποιῆται εἰδέναι, διηροῦσθαι ⁹ ταῖς Ἐπιγραφαῖς τῇ πραγματείῳν ὁμοιότητά τινα ἔχουσιν, καὶ ¹⁰ τῇ δόξῃ τῇ συντάξεσιν αὐταῖς.

Ἐπαινέμι ὅ ἐπὶ τὴν ἄρχῃς ὑπόθεσιν ἀφ' ἧς εἰς ταῦτα ἔξέβην, ὅτι πολλὰ πρόνοια τοῖς τοῖς ἀρχαίοις πολλὴ ἦν πρό- ἀρχαίοις ἦν καὶ ποιηταῖς καὶ συγγραφεῦσι, νοία τῆς συν- φιλοσόφοις τε καὶ ῥήτοσι τῆς ἰδέας ταύτης θέσεως. καὶ ἔτε τὰ ὀνόματα τοῖς ὀνόμασιν, ἔτε τὰ κῶλα τοῖς κώλοις, ἔτε τὰς περιόδους ἀλλήλαις εἰκὴ συνάπτεον ὥοντο δεῖν τέχνην δὲ τις ἦν παρ' αὐτοῖς καὶ θεωρήματα, οἷς χρώμενοι συνετίθεσαν εὔ. Τίνα ὅ ἦν τὰ θεωρήματα ταῦτα περὶ ἄσματος διδάσκων, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, ὅσα μοι δυνάμεις ἐγένετο συνεξορκεῖν ἔχ' ἀπαντὰ λέγων, ἀλλ' αὐτὰ τὰ ἀναγκασίοντα.

T M H M A

8 Οὐχ ὡς ἀναγκασίας.] Ad institutam hanc descriptionem de vocabulis ordinandis, & orationis Structura, nihil conducit *Dialectice*; quam etiam in 2do de Oratore apud Ciceronem dimittit Antonius: ut quæ in excogitandis argumentis multa nimium sit, in iudicandis nimium lo-

quax. Eandem quoque araneorum telæ, teste Stobæo, comparabat Aristoteli Chius: Ἀείων τὰς λόγους τῇ Διαλεκτικῶν τοῖς τῇ ἀρχῇ ὑπόθεσιν εἰκαζεν, ἔστιν μὲν χρησίμους, λίαν ὅ τεχνικὰς. Est tamen oratori necessaria: quippe quæ genus & speciem, cuiusque rei quærit, defin-

bam. Quorum ipse mentionem feci, non eo quidem, tanquam alicujus essent ponderis; arteſque adhibui dialecticas, non tamen argumento quali ducerem necessarias; sed ne quis, utile esse aliquid in iis suspicatus, quod ad hanc disciplinam conducatur, multum ad eas intelligendas laboret, titulis librorum quorundam deceptus, similitudinem quandam præ se ferentium, aut eorum adeo autoritate, qui istos composuerint.

Ad eam jam revertor quæſtionem, à qua ad hæc dicenda sum digressus: Antiquos scilicet, & poetas & rerum gestarum scriptores, tam philosophos quam oratores, multum in hac eloquentiæ parte curæ adhibuisse. Illi etenim nec verba verbis, nec membris membra, nec periodos temere inter se committendas esse censuerunt. Erat autem iis quædam ars, & præcepta; quorum ope ac beneficio, pulcra utebantur compositione. Quæ autem hæc fuerint præcepta, quantum potero pro facultate solertiæ meæ in his rebus inquirendis, edocere conabor: nec tamen dicam omnia, sed quæ maxime sint necessaria.

Antiqui magnam Structuræ orationis habuerunt curam.

S E C T I O

definiendo explicat, in partes distribuit: judicat quæ vera, quæ falsa sint: quæ consequentia, quæ repugnantia videt; ambigua distinguit.

9 Ταῖς Ἐπιγραφαῖς.] Cujusmodi multas apud Laertium in vita Chrysippi reperies: Περὶ Λέξεων, πρὸς Σωσιγένην καὶ Ἀλέξανδρον, &c. Περὶ σοιχείων τῶν λόγων, πρὸς Νικίαν, &c. Περὶ τῆς

κατὰ τὰς λέξεις ἀνωμαλίας, πρὸς Διῶνα, &c.

10 Τῇ Δόξῃ τῶν συλλαβῶν.] Zenonis scilicet Eleatæ, dialectices inventoris; & in primis Chrysippi.

11 Ἐπένεμι.] Locum, unde huc declinavit oratio, Sect. quartæ consule: Τῶν μὲν ἐν ἀρχαῖς, p. 38.

Τ Μ Η Μ Α. ς'.

Τῆς Συνθετικῆς ὀπτήμης ἔργα τρία.

ΔΟκεῖ μοι τῆς σωθετικῆς ὀπτήμης τρία ἔργα εἶναι· ἐν μὲν, ἰδεῖν τί μὲν τίνε ἀρμυγτόμενον, πέφυκε καλὴν καὶ ἡδεῖαν ἀναλήψεσθαι συζυγίαν· ἔτερον δὲ, γινώσκειν τῶν ἀρμυγτέων μελλόντων πρὸς ἀλλήλα, πῶς ἂν ἔχουσιν χρηματιδὲν κρείττονα φαίνεσθαι ποιήσῃ ἢ ἀρμυγίαν· τρίτον δὲ, τί δέχεται μέλασκόυης τῶν λαμβανομένων, ἀφαρέσεως λέγω καὶ περὶ δόξης, καὶ ἀλλοιώσεως, γινώσκειν τε πῶς, καὶ πρὸς ἣ μέλλουσιν χρεῖαν οἰκείως ἐξεργάσασθαι. Τί δὲ τῶν ἔχουσιν δύναται, σαφέστερον ἔρω, χρησάμεν τε εἰκόσι τῶν² δημικῶν περὶ πονηρίων, ἃς ἅπαντες ἴσασιν· Οἰκοδομικῇ λέγω, καὶ³ Ναυτικῇ, καὶ ἣ παραπλησίαις. ὅ τε γὰρ οἰκοδομοῦν, ὅταν πορεύσῃ ἢ ὑλὴν, εἴ τις μέλλει κατὰ σκοδάζειν ἢ οἰκίαν, λίθους, καὶ ξύλα, καὶ κέραμνα, καὶ τὰλλα πάντα, σωπιδῶσιν ὅτι τῶν ἡδὴ τὸ ἔργον, τρία ταῦτα παραγματούμεν· ποίω δὲ λίθον καὶ ξύλον καὶ πλίνθον· ποῖον ἀρμύσσει λίθον ἢ ξύλον ἢ πλίνθον· ἐπεὶ δὲ, πῶς τῶν ἀρμοζομένων ἔχουσιν, καὶ⁴ ἐπὶ ποίῳ πλοῦτος ἐδράσσει καὶ τρίτον, εἴ τι δύσδερόν ἐστιν, ἀπικρύπτει καὶ ὡς κρύπτει, καὶ αὐτὸ τὸ εὐδρόνον ποιῶσιν. ὅ τε ναυπηγὸς καὶ αὐτὰ ταῦτα παραγματούει δὲ. παραπλησίᾳ φημι δεῖν ποιεῖν καὶ τῶς μελλούσας εὖ σωπιδῶσιν καὶ τὸ λόγῳ μύρια. Πρῶτον μὲν, σκοπεῖν ποῖον ὄνομα ἢ ῥῆμα ἢ τῶν ἄλλων πὲρ μυσίων ποίω σωταχιδὲν ὀπτι-

δείως

1 Δοκεῖ μοι.] Wolfius legit,
δοκεῖ δὲ μοι. Sylburg.

2 Δημικῶν.] Idem Wolfius
us mavit δημικῶν. Idem.

3 Ναυτικῇ.

SECTIO VI.

*Tria esse, quæ ad facultatem struendæ orationis
potissimum spectant.*

TRIA sunt, ut mihi quidem videtur, quæ spectant ad facultatem struendæ orationis: primo advertendum esse, cui quid connexum pulcrum soleat accipere & jucundam collocationem: secundo sciendum, quo pacto eorum singula quæ sunt componenda, nova conformatione efficiant, ut præstantior junctura orationis videatur: tertio, paratis vocabulis, eorum quænam aliqua indigeant mutatione; sive ea ablatio sit, sive appositio, sive denique in aliam quamlibet formam traductio; necnon ad rem præsentem quibus modis aptissime singula elaborentur. Quam vero potestatem eorum unumquodque habeat, à me apertius dicetur, adductis ad hæc illustranda quarundam artium vulgarium exemplis, quæ satis omnibus sunt notæ: domorum struendarum, naviumque scientiam dico, & quæ sunt istiusmodi. Nam cum ædificatori præsto est materia, ex qua domum oporteat struere, lapides, ligna, tegulæ, ac id genus alia; opus demum ex his constituit, hæc tria sedulo animadvertens: quali nempe cum lapide, ligno, vel latere, qualem deceat lapidem, quale lignum, aut laterem componere: eorum deinde unumquodque, quæ ita aptantur, quo modo oporteat, & quo in latere collocare: tertio, locari si quid non est adeo habile, frangendo recidendoque id effingere, dum loco suo aptum evadat. Quæ etiam à naupego studiose observantur. His etiam similia ab iis esse præstanda dico, quibus curæ est, ut orationis partes rotundius com-

3 Ναυϊκῶ.] Pro ναυϊκῶ ve-
reor ne auctor scripserit ναυ-
πηγῶ, ut conijcere licet è se-
quent. ὁ τε ναυπηγός. Idem. R. ct. reposui pro plurali πλωγῶς.

4 Ἐπὶ ποίᾳ.] Malet fortasse
quispiam singulariter, ἐπὶ ποίᾳ
πλωγῶς ἰδεῖσθαι. Idem. Ita
quæ etiam à naupego studiose observantur.

5 Ὁμοίως.

δείως ἔσαι κείμενον, καὶ πῶς ἐκ ἁμεινον· ἐ γὰρ δὴ πάντα
 καὶ μετὰ πάντων πιδέμενα· ὁμοίως πέφυκεν ἀγαλιδεναί
 τὰς ἀγκυάς· ἔπειτα ἀγκυρίνειν, πῶς χρηματίζεν τένο-
 μα ἢ τὸ ῥῆμα ἢ τῶν ἄλλων ὁποῖα ποιεῖ, χαριέστερον ἰδρυ-
 μήσεται· καὶ ὁ πότερον ἐνικῶς ἢ πληθυντικῶς λαμβανόμε-
 να, κρείττω λήψεται συζυγίαν· καὶ πότερον κατὰ τὴν
 ὁρδὴν ἐκφερόμενα ἥωσιν, ἢ κατὰ τῶν πλαγίων τινα·
 καὶ εἰ τινα πέφυκεν ὅξ ἀρσενικῶν γίνεσθαι θηλυκὰ, ἢ ἐκ
 θηλυκῶν ἀρσενικὰ, ἢ ὑδέτερα, ἐκ τούτων πῶς ἂν ἁμει-
 νον χρηματίζεῖν, καὶ πάντα ταῦτα πιαῦται. Ἐπὶ δὲ τῶν
 ῥηματικῶν, πότερα κρείττονα ἔσαι λαμβανόμενα, καὶ
 ὁρδαὶ ἢ τὰ ὑπὲρ· καὶ κατὰ ποίας Ἐγκλίσεις ἐκφερό-
 μενα, αἵ δὴ τινες ἡλώσεις ῥηματικαῖς καλῶσι, κρατίστην
 ἴδραν λήψεται καὶ ποίας παρέμφαινόντα ἀναφορὰς
 χερῶν, καὶ εἰ τινα τοῖς ῥήμασιν ἄλλα παρακολυθεῖν
 πέφυκε. Ταῦτα δὲ αὐτὰ ταῦτα καὶ ὅτι τῶν ἄλλων τῶ λόγῳ
 μερῶν φυλακτικόν, ἵνα μὴ καθ' ἓν ἕκαστον λέγω. Ἐπὶ
 δὲ τέτοις ταῖς λεγόμεναις ἀγκυρίνειν εἰ τι δεῖ μετασκέψης
 ὄνομα ἢ ῥῆμα, ὡς ἂν ὁ ἀναρμονιώτερόν τε καὶ εὐερέτε-
 ρον γένοιτο.

Τούτο τὸ στοιχεῖον ἐν μὲν ποιητικῇ θαυμάσιον ἔστιν,
 ἐν δὲ λόγοις πέποις σπανιώτερον γίνεσθαι τε, καὶ ἐν τέτοις
 "ἐφ' ὅποσον ἂν ἐγχαρῇ. Ὁ τε γὰρ λέγων, — ⁸ Εἰς τυττὸν
 "τὸ ἀγῶνα, προσέειπεν· καὶ τῇ ἀντωνυμίᾳ γεγάμημα, τῆς
 σωθέσεως εὐχαζόμενον. ἄριστον γὰρ ἦν, Εἰς τὸν τὸ
 "ἀγῶνα, εἰπέν. Καὶ πάλιν ὁ λέγων, Κατὰ δὲ Νεοπτό-
 λεμον

⁵ Ὁμοίως.] Vide quæ anno-
 tavit Sylburgius ad Notam ἐχ
 ἀπαντῶν, Sect. 12.

⁶ Πότερον ἐνικῶς.] Ita Virgi-
 lius partim invidiæ augendæ
 gratia, partim orationis ornan-
 dæ, ad numerum pluralem

transit, lib. 2, Æneid. Vos ara,
 ensesque nefandi, Quos fugi.
 Idem, ne faceret ὁμοιοτέλετον,
 masculino genere usus est:

Cum canibus timidi venient ad
 pocula damæ.

Pauci quidem inter Græcos La-
 tinofque

componantur. Primum itaque eorum est videre, quale nomen aut verbum, aut cæterorum pars alia, quali conjuncta scite ponatur, ita ut nihil supra: (neque enim est, ut omnia temere omnibus apposita, nostras æque adficiant aures) deinde dijudicare, quo modo nomen aliquod conformatum, aut verbum, aut alia pars quæpiam orationis venustius collocetur: numero utrum singulari accepta an plurali, meliorem obtineant structuram; rectiōne an obliquo casu prolata, si qua etiam ex masculinis soleant in foemina transire, aut ex foemininis in masculina vel neutra, atque inde præstantiori conformatione effingantur; & cætera his similia. In verbis etiam, rectiōne an supina, usui sint commodiora; tum quibus modis prolata, (quos nonnulli verborum casus appellant) optimam sedem habeant; quas tandem temporum differentias indicantia: ac si quod aliud ulterius sit, quod verbis soleat accidere. Hæc vero in cæteris quoque orationis partibus sunt observanda, ne mihi de singulis necesse sit dicere, Præterea quæ sumuntur vocabula, discernant ea oportet, si quod ex iis aut nomen aut verbum mutatione aliqua indigeat, quo jucundius in oratione & æquabilius collocetur.

Cujus quidem elementi in poetica frequentior occurrit usus, in soluta vero oratione rarior; quatenus scilicet licuerit. Nam qui, *Εἰς τὸν τὸν ἀγῶνα*, ad hanc ipsam contentionem, dixit, unam dedita opera pronomini apposuit litteram, structuræ ratione habita: integrum enim esset, *Ἐἰς τὸν τὸν ἀγῶνα*, ad hanc contentionem, dixisse. rursum quum scribit, *Καὶ ἰδὼν Νεοπόλεμον τὰν ὑποκρίσιν*, aspectu Neopolemo bistr-

tinosque scriptores aut similiter desinentia, aut plura eodem modo declinata, conjungunt vocabula.

7 *Ἐναρμονιώτερον*.] Pro *ἑναρμονιώτερον*, malet fortasse quispiam *ἑναρμονιώτερον*, ut mox sequitur *ἑνεδρότερον*. Sylburg.

8 *Ἐἰς τὸν*.] Locus desumptus est ex initio orationis Demosth. *πρὸς Στρατίαν*, idem etiam paulo post, *Πρὸς τῶν δ' ὅτι τὸν τὸν ἀγῶνα*. Vide Fabium, lib. 9, cap. 4: Utrum volet sumat compositio, *Vitavisse*, vel *Vitasse*: *Deprehendere*, vel *Deprendere*.

9 *Ἦκεν*

” λεμὸν τὸν ὑποκριτὴν, τῇ προθέσει παρηύξηκε τὸ νομῶ.
 ” τὸ γὰρ, ἰδὼν, ἀπέχρη. ὁ πὲρ γράφων, — Μήτ’ ἰδίας ἔχ-
 ” θρας μηδεμιᾶς ἕνεκ’ ἥκειν, ταῖς συναλοισφαῖς ἡλάτ-
 τωκε ¹⁰ μέρη τῷ λόγῳ, καὶ παρακέρκε τινα τῶν
 γεγραμμάτων. ¹¹ καὶ τὸ Ἐποίησεν, ἀντὶ τῷ Ἐποίησε
 λέγων χωρὶς τῷ ν’ καὶ Ἐγραψε, ἀντὶ τῷ Ἐγραψεν λέ-
 γων· καὶ Ἀφαρήσομαι, ἀντὶ τῷ Ἀφαρεθήσομαι, καὶ πᾶν-
 τὰ ποιαῦται· ὁ πὲρ Χωροφιλήσας λέγων τὸ Φιλοχωρήσας,
 καὶ Δελύσειας λέγων τὸ Λυθήσειας, καὶ τὰ τοιαῦτα ἑτέρα,
 μετασκηδάζει τὰς λέξεις, ἵνα αὐτὰ γένοιτο ἀρμοδίει-
 σαι καλλίως καὶ ὀπιτηδεύονται.

Τ Μ Η Μ Α

9 ἥκειν.] Pro corrupto ἥ-
 κειν, ex Demosthene repoῖui
 ἥκειν. Hunc locum fuisse exami-
 nat Dionysius Sect. 25. est au-
 tem desumptus ex initio oratio-
 nis adversus Aristocratem.

10 Μέρη.] Articulus τὰ ἀν-
 τε μέρη, ut arbitror, ē con-
 textu excidit. Apposite Deme-
 trius Sect. 184, Καὶ μετρη-
 δῆ ὅ ἢ, ὅ ἂν αὐτὴν ποιῇ εἰ χάειν.
 λανθανόντως δὲ τοι παραδύεται
 ἢ ἐκ

Τ Μ Η Μ Α ζ’.

Τῶν καλῶν ἀρμογῇ, ἢ δούτεα τῆς συνθετικῆς ὀπιστή-
 μης θεωρεῖα.

Μ Ι’ Α μὲν δὲ θεωρεῖα τῆς συνθετικῆς ὀπιστήμης,
 ἢ ὡς αὐτὰ τὰ πρῶτα μέρη καὶ σοιχεῖα τῆς
 λέξεως· ἑτέρα δὲ, ὥσπερ καὶ κατ’ ἀρχὰς ἔφαμεν, ἢ ὡς
 τὰ καλόμενα κῶλα, ποικιλοτέρας τὲ δεδομένη παραγ-
 μαθείαι καὶ μείζοντες, ὡς ἥς ἀντίκα δὴ πειράσομαι
 λέγειν ὡς ἔχω γνώμης. Καὶ γὰρ ταῦτα ἀρμόσαι πρὸς
 ἀλλήλα δέει, ὡς οἰκεία φαίνεσθαι καὶ φίλα· καὶ χρημαῖσαι
 ὡς ἂν ἐνδέχεται κράτιστα, προσκατασκηδύσαι τὲ, εἰ
 πέ τι δέοι, μειώσει καὶ πλεοναυμῶ, καὶ εἰ δὴ τινα ἄλλην
 κατασκευ-

bistrione, verbum appositione auxit; etenim per se, Ἰδὼν νῖσο, ~~καὶ~~ sufficeret. Et qui illud scripsit, Μὴτ' ἰδία ἔχθρας μηδεμιᾶς ἔνεκ' ἦκειν, Nec propriæ simultatis ullius gratia me descendere, duplici vocalium elisione contraxit orationis partes, & quasdam propria de sede literas depulit. Et qui Ἐποίησιν, pro Ἐποίησι, cum ν dicit: & Ἐγεαψε pro Ἐγεαψεν: & Ἀφαιρήσονται pro Ἀφαιρεθήσονται, & quæ his similia. sic qui παρορμηῆσαι eodem usurpat sensu, quo φιλοχωρεῖσαι, & λελύσειαι quo λυθήσειαι, ac alia huiusmodi: eo fine dictiones ille conformat, ut suo quæque loco posita, ornatiores inde sibi atque habiliores evadant.

SECTION

ἡ ἐκ τῆς τοιαύτης ἡδονῆς χά- Ἐποίησι λέγων, μετὰ τῆ ν. Καὶ
εις. Ἐγεαψε ἀντὶ τῆ Ἐγεαψεν,
II Καὶ τὸ, Ἐποίησιν.] Lo- χωεὶς τῆ ν. Καὶ Ἀφαιρ. ut sci-
cus hic triplici metaplasmo, mu- licet omnia hæc nominativa re-
tatione, additione, & transpo- ferantur ad unum verbum με-
sitione, sic videtur interpolan- τασκεδάζει, quod sequitur. Syl-
dus: Καὶ ὁ Ἐποίησιν ἀντὶ τῆ burg.

I Δίδωμεν

SECTION VII.

Membrorum quæ sit structura.

HÆC itaque prima est commentatio, quæ ad facultatem componendi pertinet, quæ quidem primas circa partes atque elementa versatur orationis: Altera vero, ut initio dixi, in membris (ita enim vocantur) occupata, fusiores multo plenioresque tractatum requirit; de qua tamen quæ habeo dicenda, ea jam aggrediar proferre. Hæc etenim inter se ita sunt connectenda, ut cognata videantur & amica: deinde, quantum fieri potest, modo sunt præstantissimo conformanda, adornandaque sic ubi opus fuerit, minuendo augendoque, ac si quem alium apparatus admittant membra: quæ singula, ipsa nos docet experientia. Fit enim sæpe, ut hoc illi membrum præpo-

H

situm,

κατακυδὸν δέχεσθαι τὰ κῶλα. Τέτων δ' ἔχουσιν ἢ
παῖρα αὐτῇ διδάσκει. πολλὰς γὰρ τετὶ μὲν τὸ κῶλον
τέτω προπεδῆν, ἢ δὴ τῆτω πεδῆν, δύσμοιαν τινὰ ἐμ-
φάνει καὶ σιμνότηα· ἑτέραν δὲ τινὰ συζυγίαν λαβόν,
ἀγαρὶ φαίνεται καὶ ἄσμινον. ὃ δ' λέγω, σαφέστερον ἔσται,
εἰ τις αὐτὸ ἐπὶ παραδείγματι ἴδῃ. Ἔστι δὴ τις
παρὰ τοῦ Θεκυδίδου λέξις ἐν τῇ Πλαταίων Δημηγο-
ρίᾳ πάνυ χαριέντως συγκειμένη, καὶ μετὰ πάσης,
ἴδε.

” Ὑμεῖς τε, ὦ Λακεδαιμόνιοι, ἢ μόνῃ ἐλπίς, ἢ δέδιμεν

” μὴ ἐ βέβαυοι ἦτε.

Φέρε δὲ τις λύσας τὴν συζυγίαν ταύτην, μετὰ τῆς αὐτῆς
καὶ κῶλα ἔσται.

” Ὑμεῖς τε, ὦ Λακεδαιμόνιοι, δέδιμεν μὴ ἐ βέβαυοι

” ἦτε, ἢ μόνῃ ἐλπίς.

ἄρ' ἐπὶ μένει τῶτον τὸν τρόπον ἡρμοσμένων τῶν κῶ-
λων, ἢ αὐτῇ χάρις, ἢ τὸ αὐτὸ πάθος; ἔδεις ἂν εἴποι.

Τί δαί εἰ τὸ Δημοθένης λέξιν ταύτην,

” 2 Τὸ λαβεῖν ἔν τὰ διδόμενα ὁμολογῶν ἔντομον εἶναι,

” τὸ τέτων χάριν ἀποδῆναι, παρανόμων γεράφη;

εἰ λύσας τις, καὶ μετὰ δὲ τὰ κῶλα τῶτον τὸν τρόπον
ἔξενέγκαι,

Ὅμολογῶν ὅτι ἔντομον εἶναι τὸ λαβεῖν τὰ διδόμενα,
παρανόμων γεράφη τὸ τέτων χάριν ἀποδῆναι;

ἄρ' ὁμοίως ἔσται δικανικὴ καὶ ἐρογύλη; ἐγὼ μὲν ἐκ
δοῖμαι.

ΤΜΗΜΑ

1 Δέδιμεν.] In vulgatis ex-
emplaribus est Δέδιμεν. Ego
cum Stephano Δέδιμεν reposui ē
Thucydidis exemplaribus: apud
quos locus exstat lib. 3, p. 102.

Sylburg. † Edit. Oxon. p. 181.
Sect. 17'.

2 Τὸ λαβεῖν.] Sumpta hæc
ex Demosthenis oratione Περὶ
Στεφάνου, Sect. 15'. Οὐκ ἔν
ἴδιον

situm, aut subiectum, quiddam sonet rotundius, ac præ se ferat gravitatem: sin aliam accipiat juncturam, ingratum prorsus videatur atque ignobile. Id quod dico, dilucidius apparebit, si quis in exemplo idem hoc intuitus fuerit. Est quædam apud Thucydidem in concione Platæensium oratio, eleganter admodum constructa & plena affectus, nempe hæc:

Quinetiam, Lacedæmonii, veremur ne vos, unica spes nostra, parum constantes sitis.

Age vero, hanc si quis constructionem solvat, & membra sic componat,

Quinetiam, Lacedæmonii, veremur ne vos parum constantes sitis, unica spes nostra.

adhuc eadem manebit gratia, idem etiam affectus, hoc modo membris dispositis? nemo id dixerit. Quia igitur hanc si Demosthenis quoque locutionem,

Beneficia igitur accipere legitimum esse confiteris; gratiasque ob accepta respondere, id quasi legibus contrarium reprehendit?

immutaverit aliquis, & transpositis membris hoc modo protulerit,

Confiteris igitur legitimum esse accipere beneficia; Et quasi legibus id esset contrarium, reprehendit gratias ob accepta respondere?

num rebus erit forensibus æque apta, æque conferta? equidem non arbitror.

SECTIO

μὲν ἐπεὶ δὴ καὶ, ταύτ' ὅτιν, ὅν
δὴν οὐ μέγα λαι, αὐτὸ δὲ φησιν
ἢ Βελή δ'εἰν ἀντὶ τέτων γένεσθαι
μοι, ταύτ' ἐδ' αὐτὸ δὴ καὶ. Τὸ
λαβὲν δὴν: ita se habet con-
textus. Notanda est, particu-

la, quæ bis in eadem sententia, perspicuitatis scilicet gratia, occurrit: Τί δαί, 'Εἰ δ' Δημοδο-
νυ--- & μοι, 'Εἰ λυαί. Posui
etiam ex Demosthene notam in-
terrogationis.

H 2

1. Οὐκ

Τ Μ Η Μ Α ή.

Τῶν κώλων, καὶ λέξεων χρηματισμός.

Η μὲν δὴ πρὸς τὴν ἀρμογὴν τῆς κώλων θεωρία ποι-
αύτη ἢ τὴν πρὸς τὸν χρηματισμὸν πῶς παύει; Ὁ-
ὅτι εἰς τρεῖς τῆς ἐκφορᾶς τῆς ὀνομασίης ἀλλὰ τὰ
μὲν ὡς ἀποφανόμενοι λέγονται, τὰ δὲ ὡς ἀκαπορεύει, τὰ
δὲ ὡς πυνθανόμενοι, τὰ δὲ ὡς δύνανται, τὰ δὲ ὡς
ἐπιτάττοντες, τὰ δὲ ὡς ἐπιτίθενται, τὰ δὲ ἄλλως πῶς
χρηματίζονται. οἷς ἀποφάντως καὶ τὴν λέξιν πειρώμεθα χρη-
ματίζειν. Πολλοὶ δὲ καὶ περὶ χρηματισμοῦ καὶ τῆς λέξεως
εἰσιν, ὥσπερ καὶ τῆς ἀφαιρέσεως. ἔστι δὲ οἷον περὶ κεφαλαιω-
δῶς περιλαβεῖν. ἴσως δὲ καὶ ἀπειροί, πρὸς ὧν πλὺς ὁ
λόγος, καὶ βαθεῖα ἡ θεωρία. Οὐ δὲ τὸ αὐτὸ δύναται
πρᾶν, τὸ αὐτὸ κῶλον ἔτι χρηματίζειν, ἢ ἔτι. ἔρως
δὲ ἐπὶ παραδείγματι. Εἰ τὸν ἐξήνεγκε τὸν τρέ-
πον ὁ Δημοσθένης τὴν λέξιν ταύτην,

Ταῦτα εἰπὼν ἔγραψα, γράψας δ' ἐπρέσβουσα, πρε-
σβούσα δ' ἔπεισα Θηβαίους,

ἔρως ἔτι σὺν σὺν καί τοι χαλεπῶς, ὡς νῦν σύγκειται;

” Καὶ ἐκ εἰπον μὲν ταῦτα, ἐκ ἔγραψα δὲ ἐδ' ἔγρα-
” ψα μὲν, ἐκ ἐπρέσβουσα δὲ ἐδ' ἐπρέσβουσα μὲν, ἐκ
” ἔπεισα δὲ Θηβαίους.

Πολύς

I. Ὁὐκ εἰσιν οἱ τρεῖς.] *Et quaedam ut irascentis. (leg. miserantes, irascentes.) Vide Quintilianus lib. 6, cap. 3. Figuræ quoque mentis, quæ ἡμῶν διανοίας dicuntur, res eadem recipit omnes, in quas nonnulli divisserunt species dictorum. Nam et interrogamus, et dubitamus, et affirmamus, et minamur, et optamus quaedam ut miserantis, et quaedam ut irascentis. (leg. miserantes, irascentes.) Vide etiam quæ habet Cicero ad finem lib. 3. de Orat. Omnis enim motus animi suum quendam à natura habet vultum, et sonum, et gestum: totumque corpus hominis, et ejus omnis vultus, omnesque voces, ut nervi in fidibus, ita sonant,*

SECTIO VIII.

Membrorum, ac dictionis conformatio.

AC hujusmodi ea quidem est disciplina, quæ membris aptandis occupatur: qualis vero ista, quæ in eorundem conformatione versatur? Non unus est dictionum proferendarum modus: nam quædam declarantes eloquimur, quædam dubitantes; alia interrogantes, alia precantes; hæc præcipientes, illa pro concessio fumentes dicimus, alia porro aliis exprimentes figuris gestibusque; quibus ut aptam habeat oratio conformationem, operam damus. Multæ autem figuræ dictionis sunt, quemadmodum & mentis, ita ut summatim comprehendi nequeant, ne dicam esse infinitas: quas adeo fufius tractare, sermonis esset copiosi, ac scientiæ profundioris. Jam vero eandem non habet potestatem idem membrum, alio atque alio modo conformatum: id quod exemplo ostendam. Si sententiam hanc Demosthenes hoc modo protulisset;

His dictis, legem scripsi; scripta, legationem obii; obita legatione, persuasi Thebanis.

Adeone esset venuste constructa oratio, uti jam constructur?

Nec hæc dixi quidem, sed non scripsi; nec scripsi quidem, sed non obii legationem; nec obii quidem, sed non persuasi Thebanis.

Longa

nant, ut à motu animi ^{quæque} sunt pulsa. Et quæ sequuntur. Est autem notissimum, Cicronem cum Roscio histrione solitum fuisse decertare, uter pluribus modis eandem sententiam variaret; alter verbis, alter vero figuratis gestibus.

2 Καὶ οὐκ εἶπον.] Hæc etiam ex oratione toties laudata pro Ctesiphonte sunt desumpta. Quem locum imitatur & Synefius in Epistola adversus Andronicum: καὶ οὐκ εἶπε μὴ οὕτως, οὐκ ἐποίησε ὧς, ἀλλὰ βασιλῶν βασιλῶν.

Πολὺς ἂν εἴη μοι λόγος, εἰ περὶ πάντων βυλοίμην
λέγειν τῶν χρημάτων, ὅσους τὰ κῶλα ὀπιδέχεται.
ἀπόχρη δ' εἰσαγωγῆς ἕνεκα τοσαῦτα εἰρηάται.

Τ Μ Η Μ Α Θ'.

Τῶν κώλων μέλασκέυη.

- Α**λλὰ μὴν ὅτι γὰρ καὶ μέλασκέυαις δέχεται τῶν κα-
λῶν ἑνία, τότε μὲν προδήκας λαμβάνοντα ἐκ
ἀναγκῆς ὡς πρὸς τὸν νῦν, τότε δ' ἀφαιρέσεις ἀτελῆ
ποιῶσαι τὴν διάνοιαν· ἃς ἐκ ἄλλης τινος ἕνεκα πειθῶσι
ποιῆσθαι τε καὶ συγγραφεῖς, ἢ τῆς ἁρμονίας, ἢ ἡδῶα καὶ
καλῆς γένειο· πάντων ἐλὶγος δ' αἶν οἶομαι λόγος. Τίς γὰρ
ἐκ ἂν ὁμολογήσῃ, τίνος δ' ἴδεν, ἢ ὁ Δημοσθένης
εἴρηκε, προδήκη πλεονάζειν ἐκ ἀναγκῆς, τῆς ἁρμο-
νίας ἕνεκα;
- ” Ὁ γὰρ οἷς ἂν ἐγὼ ληρθεῖην, ταῦτα πράττων καὶ
” κατὰσκέυομαι, ” ἔτ’ ἐμὲ πολέμει, ” καὶ
” μήπω βάλλη μηδὲ τοξόμην.
- Βραχύπερον τὲ δέοντ’ ὄν, καὶ ἐκ ἡδὲ ἀκρωτήνων, τῇ
προδήκῃ ταύτῃ γεγέννηται χαλεπότερον. Καὶ ἐπὶ τῇ Πλα-
τωνικῇ ἐκείνῃ περιόδῳ, ἢ ἐν τῷ Ἐπιταφίῳ ὁ αἰὴρ
γράφει, τίς ἐκ ἂν φαίη παραπληρώματι λέξεως ἐκ
ἀναγκῆς περσενάδα;
- ” Ἐργων γὰρ εὖ προχθέντων λόγῳ καλῶς ρηθέντι
” μνήμη καὶ ἡσυχία γίνεσθαι τοῖς πράγμασι παρὰ τῶν ἀκω-
” σάντων.

Περὶ

” Ὁ γὰρ οἷς.] Περὶ δ’ κατ’
ἀθήνας, ut scholiastes Demosth.
Est autem locus desumptus ex
tertia Philippica: ” Ὡς καὶ Με-
γάρων ἀπὸ μνησθῆναι — λυγρὴν σφίγ-
ξιν ἡγήνην, καὶ περὶ μὲν ὑμῖν εἰ

μὴ καὶ τὰς τὰ μηχανήματα ἐπι-
σφύλας, εἰρήνην ἄγειν φησὶς,
ὥς ἂν αὐτὰ τοῖς τειχεῖσιν ἡδὲ
προσαγάγῃσιν, ἀλλ’ ἔφησιν· ὁ
γὰρ οἷς: ita se habet locus.

Longa sane mihi esset oratio, si vellem omnia figurarum genera, quas membra admittunt, recensere. Hæc autem prima veluti rudimenta, instituendi gratia, sufficiat tradidisse.

SECTIO IX.

Membrorum ornatus.

Verum enimvero quod varios ornatus quædam recipiant membra, assumptis modo adjectionibus, quæ ad mentem scriptoris aperiendam non ita sint necessariae; modo ablationibus, quæ sensum loci reddant imperfectum; (quæ ambo non aliam ob causam faciunt tam ligatæ quàm solutæ orationis scriptores, nisi ut jucundior inde evadat harmonia atque elegantior) brevissimo mihi opus esse sermone arbitror. Quis enim non fateatur locutionem hanc Demosthenis, adjectione haud necessaria abundare, idque structuræ solummodo gratia?

Qui etenim, quibus ego capiar, ea agit & instruit: is bellum mecum gerit; etsi me nondum vel jaculis vel sagittis incesse-rit.

Quod cum esset brevius quàm oportuerit, nec auditu jucundum, adjectione hac multo factum est venustius. Præterea & Platonis illam periodum, qua usus est in Epitaphio vir ille admirabilis, expletionem dictionis quis non dicat haud necessaria esse cumulatam?

Rebus siquidem bene gestis, ex ipso verborum ornatu, ad eos qui gesserunt, apud auditores memoria perennis splendorque provenit.

Nihil

2 *Οὐτὸς ἐμοί.] Malet fortasse quispiam adverbium ἔτας, sic, hac ratione. Sylburg. † Nihil opus est emendatione. nam in pronomine major est emphasis: eamque lectionem vulgatæ habent Demosth. Editiones.

3 Καὶ μὴν.] Citat hæc verba Fabius, καὶ μὴν τοῦ βέλους μὴδὲ τοῦ ξιφίου, lib. 9. cap. 4; quom locum nemini non præter bratrum placere arbitratur.

4 *Ἐπὶ

Πρὸς ἑδὲν ἀναγκάζον λέγειται, ἀλλ' ἵνα τὸ πλεονάζον
 " κῶλον τὸ, τοῖς πράξασι, πάριστον τε καὶ ἐφάμλλον τοῖς
 πρὸ αὐτῶ γένῃται. Τί ὃ δὴ τὸ παρ' Αἰσχίνῃ λεγόμενον
 τελεῖ;

" 4 Ἐπὶ σαυτὸν καλεῖς, ὅπῃ τὲς νόμους καλεῖς, ὅπῃ ἔ
 " Δημοκρατίαν καλεῖς.

Τελικῶλον ἐν τοῖς πάντι ἐπαγνόμενον, ἐκ τῆς αὐτῆς
 ἰδέας ἔχειται; ὁ γὰρ οἶόν τι ἦν ἐνὶ κώλῳ περὶ ληφθῆναι
 τὸνδε ἔ τρέπον, Ἐπὶ σαυτὸν καὶ τὲς νόμους καὶ ἔ δημο-
 κρατίαν καλεῖς, τὸτο εἰς τρία διήρηται, τῆς αὐτῆς λέ-
 ξεως, καὶ τὸ ἀναγκάζειν ἐνεκα, τε ὃ ἡδὴ ποιῆσαι ἔ
 ἀρμονίαν, πολλάκις πεδείσης καὶ πρόσσετι παρὰ τῷ
 λόγῳ.

Τῆς μὲν δὲ Περιθέσεως ἡ γένεσις τοῖς κώλοις, ἔτ
 ὁ τρέπον τῆς ὃ Ἀφαιρέσεως τίς; Ὅταν τῷ ἀναγ-
 καίων τι λέγεσθαι, λυπεῖν μέλλῃ καὶ διοχλεῖν ἔ ἀκρόα-
 σιν, ἀφαιρεθὲν ὃ χαλεπότερον ὅποιον ἔ ἐρμηνείαν οἷα-
 περ ὅτι ἐν τοῖς μέτερις τὰ Σοφόκλεια παύει.

" Μύω τε καὶ δέδορκα, 6 καὶ ξανίσταμαι,

" Πλεον φυλάσων αὐτὸς, ἢ φυλάσσομαι.

Ἐνταῦθα γὰρ ὁ δόρυπερ σίχεται ἐκ δυοῖν σύγκειται κώ-
 λων. πλεία γὰρ ἂν ἡ λέξις ἦν ἔτις ὅθεν ἐνεχθεῖσα, Πλεον
 φυλάσων αὐτὸς ἑτέρως ἢ φυλασσόμεν ὑφ' ἑτέρων τὸ
 ὃ μέτερον ἡδυνήτο, καὶ ἐκ ἂν ἔχεν ἦν νωτὶ χάριν ἔχει.
 Ἐν ὃ τοῖς πεζοῖς λόγοις τὰ τοιαῦτα

7 Ἐγὼ

4 Ἐπὶ σαυτὸν καλεῖς.] Λέ-
 ξεως ἡνίκα ἐκ τῆς ἀναφορᾶς, ut
 ait Demetrius, qui profert hæc
 Æschinis verba in exemplum,
 Sect. 281: & sequenti sect. Καὶ
 δεινότης ἡθροῖς ἐκ τῶν τειῶν.
 εἰδ' αἴποι τις ἔτις, Ἐπὶ σαυ-

τόν, καὶ τὲς νόμους, καὶ ἔ δημο-
 κρατίαν καλεῖς, ἀμα τοῖς ἡνίκα-
 σιν ἔξαιρέσει καὶ ἔ δεινότητι.
 Ex Æschinis oratione contra
 Ctesiphontem locus desumptus
 est.

5 Ποιῖ

Nihil est necesse cur id dicatur, nisi ut ultimum hoc membrum, *Τοῖς περὶ ἡμᾶς*, æquale sit & respondeat illis, quæ superius sunt dicta. Quid autem ad id dicam, quod ab Æschine prolatum est?

Contra teipsum vocas, contra leges vocas, contra Democratiam vocas.

Trimembris oratio in primis celebrata, ejusdem nonne formæ affinis est? Quod enim unico posset concludi membro, hoc modo: *Contra teipsum & leges & Democratiam vocas*; id in tria diducitur, eadem dictione, non alicujus necessitatis gratia, sed ut jucundior evadat orationis structura, sæpius repetita. quo factum est, ut ei affectus etiam concilietur.

Atque hæc quidem adjectionis est ratio, quæ membris accidit: quænam vero est ablationis? Cum quiddam scilicet ex iis, quæ necessario sunt dicenda, molestia posset afficere & perturbare audientiam; idem ablatum venustiorum multo elocutionem reddat. qualia sunt è versibus hæc Sophoclea,

*Conniveo, conspicio, confurgo quoque;
Nec servor aliis ipse, quàm servo magis.*

Hic enim versus secundus ex duobus constat membris, nam perfecta esset locutio, si hoc modo efferretur: *Magis & ipse alios servo, quàm ab aliis servor.* Atqui metrum inde violaretur, nec eam omnino habuisset venustatem & gratiam, quam nunc habet. Ex soluta vero oratione hæc:

Enimvero

5 Ποιῶ.] In ποιῶ mutatus Excerptis pag. 144, legit καὶ
est verbi modus. regula postulat πίσαμαι. est autem incertum ad
subjunctivum ποιῶ. Sylburg. quam Sophoclis tragœdiam hi
6 καὶ πίσαμαι.] Grotius in versus pertineant.

” Ἐγὼ δ’ ὅτι μὲν τινων κατήγορον, πάντας ἀφαι-
 ” ρεῖται ἢ ἀπέλειαν τῆς ἀδικίας ἔστιν, εἴπω.

Μεμείωται γὰρ καὶ αὐτὸς τῆς εὐοῖν καλῶν ἐκεί-
 ρον αὐτοῖς ἐλὼν δ’ ἂν ἦν, εἰ ταῦτα ἕτως ἐξήνεγκεν
 Ἐγὼ δ’ ὅτι μὲν τινων κατήγορον ὡς ἐκ δολιχῶν
 ἔχειν ἢ ἀπέλειαν, πάντας ἀφαιρεῖται καὶ τὰς δικαίως
 αὐτῆς τυχεύοντας, τῆς ἀδικίας ἔστιν, εἴπω· ἀλλ’ ἐκ ἐδόκει
 τῷ Δημοκρίτῳ πλείονα ποιῆσαι λόγον τῆς ἀπερβείας
 τῆς καλῶν, ἢ τῆς ἀδικοῦσας.

Ταῦτα δ’ εἰρήστωμαι πρὸς τῆς καλεσμένου καλῶν.
 * καὶ γὰρ ταῦταις χρηταῖς τε προηγμένας, καὶ ταῖς ταῦ-
 ταις ἐπομένας, οἰκείως συναρμόττειν, ὅταν ἐν ταῖς
 καλῶν προσηκῇ τὸν λόγον ἐκφέρειν. καὶ γὰρ πάντα καὶ γὰρ τὸ
 ἐμπεριόδον χρησιμὸν. Καὶ αὐτὸ δ’ ἔπειτα τὸ θεωρημα τῆς
 συνειδήσεως δικαιοσύνης ἴδιον, πότε δὲ χρησάμενος καλῶν,
 καὶ μόνον πόσον, καὶ πότε μή.

T M H M A

7 Ἐγὼ δ’ ὅτι.] Desumptus Lambiniana, atque ea protulit
 est hic locus ex initio orationis Dionysius. sunt enim hæc : Ἐγὼ
 contra Leptinem. sed multo ali- καὶ ὅτι καὶ τινων κατήγορον,
 ter se habent verba in Edit. πάντα ἀφαιρεῖται ἢ δωρεάν, τῆς
 ἀδικίας.

T M H M A ι.

Τίνων σοχαστέον τῷ ἢ λέξιν ἐν συνιέναι βελομένῳ.

Διακριμένων δὴ μοι τέταν, ἀνέλεον ἂν εἴη τὸ λέ-
 γειν, τίνα ἔστιν ὧν δὲ σοχάζεσθαι τὸν βελομένον
 συμβαίνει τῷ λέξιν οὗ, καὶ διὰ τίνων θεωρημάτων τυγ-
 χάνει τις αὐτῶν βέλεια. Δοκεῖ δὲ μοι δύο ταῦτα εἶναι
 τελικώτατα, ὧν ἐφίεσθαι δὲ τὰς συμβαίνειν δὲ μάλιστα
 τὴν καὶ λόγους, ἢ τε Ἡδονὴν καὶ τὸ Καλόν. ἀμφοτέρω γὰρ
 ἐπιζητεῖται ταῦτα ἢ ἀνὰ, ὁμοίον τι πάχυνται τῇ ὁράσει.
 Καί

Enimvero ne dicam quantopere cum omni equitate pugnet, ut, dum unum alterumve accusas, omnes concessu immunitate spoliatos velis.

Est enim hoc loco imminutum duorum membrorum utrumque: essent autem absoluta & perfecta, si sic protulisset: *Enimvero ne dicam quantopere cum omni equitate pugnet, ut dum unum itemque alterum accusas, ut indignas qui concessa immunitate fruantur, omnes, etiam eos qui iuste consecuti sunt, spoliatos velis.* Atqui non visum est Demostheni, maiorem curam & rationem habere membrorum, ea ut exacte essent plena, quam ut numerose procederent.

Hæc de periodis, ut vocantur, dicta sunt: nam & eas quæ præcedunt, & quæ consequuntur, sibi ipsis accommodatas aptare oportet, quandocunque per periodos oratio erit efferenda. Neque enim in omni loco utilis est dictio periodica. Ista vero pertinet disquisitio ad facultatem orationis componendæ: Ubi scilicet, quatenus, ubi non, utendæ sint periodi.

S E C T I O

ἀδίκησαν ὅτιν, ἰάσω. quanquam ex scriptis codicibus καὶ ἰστορίαις, πάλαι, & ἀδίκων Morellius aruerit.

8 καὶ ὁ πάλαι.] Legen-

dum arbitror quarto casu: καὶ ὁ πάλαι καὶ τὰς τε περὶ τὰς πάλαι, καὶ τὰς πάλαι ἀπομέναις ὁμοίως συναρμολογῶν.

1 καὶ

S E C T I O X.

Quæ scriptori bene ornateque orationem composuturo, sunt advertenda.

Quibus adeo sic definitis, postulat sermonis filum, ut ea jam dicamus, quæ sibi habeat scriptor proposita necesse est, qui pulchra compositione ornare studet orationem: ac quibus præceptis institutisque idem, quæ animo designat, consequatur. Duo autem sunt, quæ præcipue mihi videntur ad finem pertinere, quæ iis sunt expetenda, qui bene ornateque orationem struere, seu ligatam, seu solutam,

Καὶ γὰρ ἐκείνη πλάσματα, καὶ γεγραμμένα, καὶ γλυφάδες,
¹ καὶ ὅσα δημιουργήματα χειρῶν ἀνθρώπων ὁρώσα,
 ὅταν δῖος ἦν τὸ θ' ἡδὺ ἐνὶ αὐτοῖς, καὶ τὸ καλὸν, ἀρ-
 κέται, καὶ ἐδὲν ἐπὶ ποιεῖ. Καὶ μὴ παρὰ δόξον ἡγήση-
 ται τις, εἰ δύο ποιῶ τέλη, καὶ χωρίζω τὸ καλὸν ἀπὸ
 τῆς ἡδονῆς· μηδὲ ἄτοπον εἶναι νομίσῃ, εἰ τινα ἡγῆμαι
 λέξιν ἡδέως μὴ συγκείσθαι, μὴ καλῶς ὅ, ἢ καλῶς μὴ,
² ἐ μὴν καὶ ἡδέως. φέρει γὰρ ἡ ἀλήθεια τὸ τοῦτο, καὶ ἐδὲν
 ἀξιῶ καινόν. Ἡ δὲ τοι ³ Θεκυδίδης λέξις, καὶ ἡ ⁴ Ἀν-
 τισθένης τῷ Ῥαμνυσίῳ, καλῶς μὴ συγκείσθαι τῇ Δίᾳ,
 εἴπερ τίνες καὶ ἄλλαι, ἐ μὴν ἡδέως γε πάντες· ἡ δὲ γε τῷ
 Κνιδίῳ συγγραφέως· Κτησίῳ, καὶ ἡ τῷ Σωκράτῳ ⁵ Ξε-
 νοφῶντι, ἡδέως μὴ ὡς ἐνὶ μάστιγι, ἐ μὴν καλῶς γε
 ἐφ' ὅσον εἶδει. Λέγω ὅτι κοινόπερον, ἀλλ' ἐχὲν κατὰ παλαιὴν
 εἴπερ καὶ παρ' ἐκείνοις ἤρμυσται τινα ἡδέως, καὶ παρὰ τέτοις
 καλῶς. ⁷ ἢ ὅτι Ἡροδότου σύνθεσις, ἀμφοτέρω παύται
 ἔχει καὶ γὰρ ἡδεῖα ἔστι καὶ καλή.

T M H M A

¹ Καὶ ὅσα.] Hoc sensu, ἄλ-
 λα post ὅσα saepius additur. καὶ
 ὅσα ἄλλα δημιουργήματα. Sed
 consulas, si tibi otium fuerit,
 quid de his quæ mox sequuntur,
 scripserit Cœl. Rhodiginus Lecti-
 onum Antiquar. lib. 25, cap. 3.

² Οὐ μὴν καὶ ἡδέως.] Forsan
 aliquis malet ἐ μὴν ἡδέως γε, ut
 mox ἐ μὴν ἡδέως γε πάντες: &
 ἐ μὴν καλῶς γε ἐφ' ὅσον εἶδει.
 Sed similis locutio est etiam
 apud Aristotelem Polit. 40, 18.
 (ἐ μὴν μέγ' ἐδὲν ὡς εἴπῃν.)
 Sylburg.

³ Θεκυδίδης.] Olori filius,
 Atheniensis. Scriptor densus,
 & brevis, rerum explicator pru-
 dens, sententiis creber; qui de
 bellicis rebus canit etiam quodam-

modo bellicum. huic tamen Ci-
 cero laudem detrahit numeroſe
 dicendi. in Thucydide, inquit,
 orbem modo orationis desidero, or-
 namenta comparent.

⁴ Ἀντισθένης.] Atheniensis
 è tribu Rhamnusia. ob eloquenti-
 am & dicendi suavitatem, Ne-
 stor vocatus est: & Thucydidem
 discipulum habuisse quidam pro-
 diderunt. fuit autem post Gor-
 giam oratoris forensisque elo-
 quentiæ princeps: ac tandem à
 triginta Tyrannis occisus.

⁵ Κτησίῳ.] Rerum Persicarum
 scriptor sane fabulosus, Xeno-
 phonti æqualis. de quo insigne
 est If. Vossii commentum, hunc
 scilicet non aliunde quàm ex Ju-
 daeorum Babylone & inter Persas
 viventium

sedulo operam dant, *voluptas* scilicet, & *pulcritudo*. nostræ etenim aures, simile quiddam cum oculis passæ, hæc utraque efflagitant. Nam dum imagines, picturam ullam, aut statuam, aut si qua alia artificum opera oculi intuentur, jucunditate simul & pulcritudine in iis reperta, acquiescunt illico, nec quicquam amplius requirunt. Nemo autem hoc à me inepte factum esse, & præter omnium opinionem arbitretur, si duos faciam fines, & à voluptate sejungam pulcritudinem: neque adeo absurdum putet, si quasdam orationes jucunde constructas esse statuam, non autem pulcre; pulcre quasdam, sed injucunde. Ipsa etenim hoc probat veritas; nec quicquam novi molior. Thucydidis siquidem oratio, & Antiphontis Rhamnusi, pulcre per deos, si quæ alia, sed parum jucunde composita est. Cnidii vero historici Ctesias, & Socratici Xenophontis dictio, quam maxima quidem jucunditate, non tamen ea, qua oportuerit, pulcritudine. Hæc quæ dico, in communi velim, non universim accipiantur: siquidem non pauca in iis scriptoribus & suavi, & in his pulcra compositione constructa possint inveniri. At Herodoti dictio utrasque has continet virtutes: est enim & jucunda, & pulcra.

SECTIO

viventium tapetibus, pleraque istæ Indica hausisse portenta. Credat Judæus Apella. Sed Photii verba, ut qualis fuerit hujus scriptoris elocutio innotescat, adscribam. Ἐστὶ δὲ τὸ οὐ γράφειν σαφὲς τε καὶ ἀφελὲς λῆαν, διδὲ καὶ ἡδονὴν αὐτῷ σύγκρατος εἶναι τὸ λόγῳ. Κεχρηται δὲ τῇ Ἰωνικῇ διαλέκτῳ, εἰ καὶ μὴ δι' ὅλου, καθάπερ Ἡρόδοτος, ἀλλὰ κατ' ἐνάσιν τινας λέξεις.

6 Ξενοφῶντος.] Grylli filius, Atheniensis. Xenophon non multum absimilis est Cæsari: uterque enim purus est, & elegans, ac cum lenitate quadam

fluit: sed hoc differunt, quod Cæsar gravior aliquanto, Xenophon suavior est. Quippe scriptor hic adeo est dulcis, ut Gratiæ ejus sermonem finxisse videantur, quemadmodum Fabius scribit. Imo Tullius ipse in Orat. ait, sermonem esse ei melle dulciorem, Musasque ore ejus locutas videri. ac propter hanc suavitatem *Musa Attica* dicebatur. G. Vossius.

7 Ἡ δὲ Ἡρόδοτος.] Idem omnes de Herodoto; sed Dionysius Herodoto, populari suo, non nihil videtur favere.

Τ Μ Η Μ Α. ια΄.

Ἦδεῖαν καὶ καλὴν τὴν λέξιν τίνα ποιῇ.

ΕΞ ὧν ὃ οἶμαι γινώσκουσι λέξιν ἡδεῖαν καὶ καλὴν, πέπλαρα ὅτι καὶ κυριώτατα ταῦτα καὶ κρείτιστα, Μέλῳ, καὶ Ρυθμῷ, καὶ Μεταβολῇ, καὶ τὸ παρακρησθῆναι τοῖς τρισὶ τέτοις Πρέπον. πάντως ὃ ὑπὸ μὲν τῇ Ἠδονῇ, καὶ ὥραν, καὶ τῇ χάριν, καὶ τῇ ὁμομίαν, καὶ τῇ γλυκύτητι, καὶ τὸ πιθανόν, καὶ πάντα ταῦτα ταῦτα ὑπὸ ὃ τὸ Καλόν, πῶς μεγαλοπρέπειαν, καὶ τὸ βάρῳ, καὶ πῶς σεμνολογίαν, καὶ τὸ ἀξίωμα, καὶ τὸ πιθανόν, καὶ τὰ τέσσας ὁμοίαι. Ταῦτα γὰρ μοι δοκεῖ κυριώτατα εἶναι, καὶ ὡς κεφάλαια τῶν ἄλλων ὅν ἐκείνων. Ὡς μὲν ἐν τροχάζοντι πάντες οἱ σωθεῖν γράφοντες μέτρον ἢ μέλος, ἢ πῶς λεγόμενῃ λέξιν, ταῦτα ὅτι καὶ ἐκ οἷου εἰς πᾶρα ταῦτ' ἔτερον. Οἱ ὃ πρωτόδουλοι ἐν ἐκείνῳ πῆ καὶ ἐν ἀμφοτέροις, πολλοὶ τε καὶ ἀγαθοὶ ἄνδρες. παραδείγματι ὃ ἀμφοῖν καὶ ἐκείνων φέρειν ὅν τῷ παρῶν ἐκ ἐγχαρεῖ, ἵνα μὴ πᾶσι ταῦτα κατὰ τὴν τὴν λόγον καὶ ἀμφοῖν εἰς λεχθῆναι περὶ τινος αὐτῶν καλῆς, καὶ δεήσει περὶ μαρτυριῶν, ἔπειτα αὐτοῖς ἔσται κατὰ τὸς ὁπότε εἰδοτέρῳ, ὅταν τῆς χαρακτῆρας τῶν ἁρμονιῶν ὑπογράφω. οὗν ὃ ταῦτα εἰρηδῶς πᾶσι αὐτῶν ἀπόχρη. Ἐπὶ οὖν ὃ πάλιν ὅτι τὰς διαιρέσεις, αἷς ἐποιοσάμεν, τῆς θ' ἡδεῖας πικρῶς καὶ τῆς καλῆς, ἵνα μοι κατ' ὅδον, ὡς φασί, χωρὶς ὁ λόγος.

Ἐφην

[Γλυκύτητα καὶ πιθανόν.] clusit; forsau quod ei superfluum videretur. Sylburg. Wolfius in suo libro lineis in-

SECTIO XI.

*Quæ suavem simul, & pulcram orationem
constituant.*

SUNT autem quatuor, ut arbitror, quæ plurimum conducunt & præcipuam potestatem habent, ad orationem & jucundam & pulcram constituendam; Modulatio, Numerus, Mutatio, & hæc tria quod consequitur, Decorum. Sub voluptate venustatem pono, gratiam, stylum uberem, suavitatem, facultatemque persuadendi, & cætera istiusmodi: sub pulcritudine, magnificum illud dicendi genus, grave, & severum, dignitate ac suadela plenum, & quæ his similia. Hæc enim mihi videntur esse validissima, atque cæterorum quodammodo capita, in utroque genere: Atque adeo ea sunt, quæ sibi omnes habent proposita, quicumque carmina, versus lyricos, vel solutam serio conferibunt orationem: nec scio equidem, an aliud præterea quidpiam restet. Multi autem sunt ac præstantissimi viri, qui & in singulis, & utroque egregie primas meruerunt. Exempla vero utrorumque sigillatim in præsentia afferre, non hujus est loci, ne his diutius immorantes, tempore abuti videamur; tum si quid forte de iis dicendum, allatisque opus fuerit testimoniis, aliud erit tempus aptius, cum formas structuræ, dicendique characteras aggrediar delineare: nunc vero de iis hæc sufficiat dixisse. Redeo jam ad divisionem illam à me ante constitutam de jucunda compositione & pulcra, ut cursu mihi, quod dicitur, rectiori procedat oratio.

Dixi

Ἐφην ὃ πῶς ἀκρόην ἦδεσθαι ² πρώτοις μὲν τοῖς μέλε-
 σιν, ἔπειτα τοῖς ῥυθμοῖς, τρίτον δὲ με-
 Ἰστοῖς ἢ Να ταβολαῖς· ἐπὶ ὃ τέτοις ἀπασι, τῷ πρέ-
 τίνῃ. ὅτι ὃ ἀληθῆ λέγω, τὴν πείραν αὐ-
 τὴν παρέξομαι μάρτυρα, ἣν ἔχῃ οἶόν τε ἀβαβάλ-
 λειν τοῖς χοροῖς πάθεισιν ὁμολογημένην. τίς γάρ ἐστιν,
 ὅς ἐχῇ ὑπὸ μὲν ταύτης τῆς μελωδίας ἀγῆαι καὶ γρηθί-
 ταί, ὑφ' ἐτέρας δὲ πινῶν ἐδὲν πάσχει τοῖς; καὶ ὑπὸ
 μὲν τέτων τῶν ῥυθμῶν οἰκισθαι ὑπὸ ὃ τέτων διοχλῆ-
 ταί; Ἦδη δ' ἐγὼ καὶ ἐν τοῖς πλυσανθροποῖάτοις
 διατέροις, ἀ συμπληροῖ ³ παντοδαπὸς καὶ ἀμυστῶ ὀχ-
 λῶ, ἐδύξα κατὰ μαθεῖν, ὡς φυσικὴ τις ἐστὶν ἀπάντων
 ἡμῶν οἰκειότης πρὸς δὲ μέλειαν τε καὶ δὲ ῥυθμίαν· κιν-
 εσθῆν τε ἀγαθὸν σφόδρα διδοκιμῶντα ἰδὼν δορυβηθέν-
 τα ὑπὸ τῷ πλήθει, ὅτι μίαν χορδὴν ἀσύμφωνον ἐκ-
 σε, καὶ ἔρριπε τὸ μέλῳ ⁴ καὶ αὐλητὴν, καὶ τὴν ἀκρας
 ἐξέως χρώμενον τοῖς ὀργάνοις, καὶ αὐτὸ τῷτο παθόντα,
 ὅτι ἀσυμφώνως ἐμπνέουσας ἢ μὴ πνέουσας τὸ σῶμα, θρυ-
 λιγμὸν ἢ τὴν χαλεπὴν ἐκμέλειαν ἠύλησε. Καίτοι εἰ
 τις κελεύσειε τὸν ἰδιώτῃ τέτων τί ὦν ἐνεχέλει τοῖς
 τεχνίταις ὡς ἡμαρτημένων, αὐτὸν πιῆσαι λαβόντα
 ἢ τὰ ὅργανα, ἐκ αὐτῶν δύνατο. Τί δήποτε; ὅτι τῷτο μὲν
 ἢ ἐπιστήμης ἐστὶν, ἢ ἥς ἐπὶ πάντες μετελήφραμεν ἐκείνο ὃ,
 ἢ πᾶσι, ὃ πᾶσιν ἀπέδωκεν ἡ φύσις.

καὶ τὸ αὐτὸ
 καὶ καὶ αὐτὸν

Τὸ

² Πρώτοις.] Dubito an πρώ-
 τον legendum sit, cum ἔπειτα
 mox sequatur, ac deinde τρί-
 τον.

³ Παντοδαπός.] Horat. in
 Arte,

Rusticus urbano confusus, turpis
 honesto.

Hac autem de re fusius Cicero

in Orat. Quotus quisque est, qui
 teneat artem numerorum, ac mo-
 dorum? At in his si paulum mo-
 do offensum est, ut aut contraffi-
 one brevius fieret, aut productione
 longius, theatra tota reclamant.
 Idem in Paradoxis: Histrio si
 paulum se movit extra numerum,
 aut si versus pronuntiatus est syl-
 laba

Dixi itaque oblectari aures nostras, primum modulatione, deinde numeris, tertio *Quæ auribus jucunda.* permutationibus, ac præcipue supra hæc omnia decoro. Vera autem me hæc dicere, ipsa testis erit experientia, quam arguere potest nemo, ut communibus animorum affectibus temere assentientem. Quis enim est, qui non ab hoc cantu ducitur, & quadam demulcetur fascinatione, ab alio autem nihil tale persentit? qui numeris hisce non lenitur, illis turbatus offenditur? Quin egomet in frequentissimis etiam theatris, quæ confusa hominum multitudo & turba occupat incondita, mihi videbar observare, naturalem quandam nobis omnibus inesse familiaritatem ad percipiendos concentus & numerorum concinnitates. vidi enim citharæcedum optimum, ac magnæ propter artem existimationis, exhibitari à plebe, quod unam solummodo chordam, concentu inde vitiato, dissonam pepulerat: necnon tibicinem, qui summa perfectione instrumentis uteretur, idem quoque passum; quod tibiis minus eleganter inflatis, aut oris spiritu non satis compresso, extra numerum, ut dicitur, discordem sibilum accinerat. quanquam aliquem ex multitudine imperitum si quis juberet, ut quod in summis artificibus peccatum argueret, ipse idem sumptis instrumentis tentaret, nequaquam poterit præstare. Quid ita tandem? quia hoc est artis, cujus omnes participes non sumus; illud vero affectus, quem omnibus natura indidit.

Quod

laba una brevior, aut longior, exhibilatur & exploditur.

4 Κατὰ τῆς ἀρχῆς.] Nota hic κατὰ in significatione τῆς ἀρχῆς. Sylburg.

5 Ἐπισήμους. Apposite Ovidius in Epist. ad Brutum, lib. 3. de Ponto.

Non eadem ratio est sentire, & demere morbos:

Sensus inest cunctis; tollitur arte malum.

Cicero etiam in tertio de Oratore: *Mirabile est, cum plurimum in faciendo intersit inter doctum, & rudem, quam non multum differat in judicando.*

ἡ τὸ ὅ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν ῥυθμῶν γινόμενον ἐθεασάμην, ἅμα πάντας ἀγανακτύντας καὶ δυσαρεσμένους, ὅτι τις ἢ κρῆσιν ἢ κίνησιν ἢ φωνὴν ἐν ἀσυμμέτροις ποιήσῃ τοῦ χρόνου, καὶ τὰς ῥυθμὺς ἀφανίσαιεν. Καὶ ἐχὶ τὰ μὲν διμελῆ καὶ δὺς ῥυθμοὺς ἡδονῆς μετὰ ἔστι, καὶ πάντες ὑπὸ αὐτῶν κηλόμεθα· αἱ μεταβολαὶ δ', καὶ τὸ πρέπον, ἐκ ἔχουσιν ἢ αὐτὴν ὥραν καὶ χάριν, ἐδ' ὑπὸ πάντων ὁμοίως ἀγακούνται. ἀλλὰ καὶ κείνα πάντα κηλεῖ πάντας ἡμῶς κατ' ὁρθέμενα, καὶ εἰς πολλὴν ὀχλήσιν ἄγει ἀμαρτανόμενα. τίς γὰρ ἐκ αὐτῶν ὁμολογήσεται; Τεκμαίρομαι δ' ὅτι καὶ τῆς ὀργανικῆς μέσης, καὶ τῆς ἐν ᾧ δαῖς ᾠδῆς, καὶ τῆς ἐν ὀρχήσει χάριτος ἐν ἅπασιν διδύσχοις, μεταβολαὶς δ' μὴ ποιησαμένης διχαίρει, ἢ τῷ πρέποντι ἀποπλανηθείσης, βαρὺς μὲν ὁ κῆρ, ἀνδρὲς δ' τὸ μὴ τοῖς ὑποκειμένοις ἀρμότιον ἐφάνη. Καὶ ἐκ ἀλλοτρίᾳ κέχρηται τῷ περὶ γὰρ τίς ἦν καὶ ἡ τῶν πολιτικῶν λόγων ἐπιστήμη, τῷ ποσῷ ἀλλάττειν τῆς ἐν ᾧ δαῖς καὶ ὀργάνοις, ἐχὶ τὰ ποιῶ. Καὶ γὰρ ἐν ταύτῃ καὶ μέλῳ ἔχουσιν αἱ λέξεις, καὶ ῥυθμὸν, καὶ μεταβολὴν, καὶ πρέπον. ὥστε καὶ ἐπὶ ταύτης ἡ ἀκρὴ τέρπειται μὲν τοῖς μέλεσιν, ἀγῆται δ' τοῖς ῥυθμοῖς, ἀσπάζεται δ' ταῖς μεταβολαῖς, ποιεῖ δ' ἐπὶ πάντων τὸ οἰκεῖον. ἢ δ' ὅτι διαλλαγὴ καὶ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον.

ἢ Δια-

6 Τὸ δ' αὐτὸ.] Hic nominativus absolute poni videtur; vel post γινόμενον verbum ἐστὶ subauditur. Cujusmodi sententia paulo infra occurrit, p. 78, Τὸ δ' αὐτὸ γίνεσθαι καὶ περὶ τὰς ῥυθμῶν. nos autem commate post γινόμενον sublato, punctum repositum.

7 Τῷ ποσῷ διαλλάττει.] Hanc rem fusius explicat Aristoxenus:

cujus verba è primo Harmonic. Element. adscribam. Πρῶτον μὲν ἐν ἀπάντων, ἢ τῇ φωνῆς κίνησιν διορίζον τῷ μέλλοντι περὶ γὰρ τίς ἦν καὶ τῶν ποσῶν ἀλλάττειν τῆς ἐν ᾧ δαῖς καὶ ὀργάνοις, ἐχὶ τὰ ποιῶ. Οὐ γὰρ εἰς τὸ πᾶν αὐτῆς ὅν τυγχάνει. Κινεῖται μὲν γὰρ, καὶ διαλεγομένων ἡμῶν καὶ μελωδένων, ἢ εἰρημένην κίνησιν. ὅθεν γὰρ καὶ βαρὺ δῆλον ὡς ἐν ἀμφοτέρω τέτοις ὅστις

Quod idem numeris etiam accidisse vidi; omnes una in theatris indignari, omnes ægre ferre, cum pulsum aliquis, aut motum, aut vocem suo indistinctam ediderat intervallo, numerosque obscurârat. Quæ igitur apta sunt modulatione & numero composita, non possunt non esse jucundissima, & nosmet ipsis quam plurimum oblectari: sed tamen mutationes & decorum fortasse parem non habent venustatem & gratiam, nec eodem animi affectu ab omnibus exaudiuntur. at vero hæc recte facta, magna nos omnes voluptate perfundunt; eadem, cum peccati aliquid errorisve acciderit, in multam solent perturbationem conjicere. quod omnes fateantur necesse est. Hoc autem inde colligo, quod tam ex ea quæ nervis intendatur musa, quam ex melicorum versuum lenocinio, saltationisque gratia, si tempestivis non utantur mutationibus, aut à decoro paululum aberraverint, etsi in aliis feliciter administrata, gravis tamen oritur satietas, nec minor etiam molestia, eo quod subjectæ rei parum videantur congrua. Nec similitudine à re usus sum aliena. Est enim musica quædam & civilium orationum scientia: differt autem ab ea quæ ad cantum instrumentaque pertinet, quantitate solummodo, non qualitate. hac etenim in scientia admittunt dictiones modulationem, numerum, mutationem, & decorum: ita ut ibi etiam concentu delectentur aures nostræ, rapiantur numeris, varietatem amplectentur, id adeo præ aliis egregie desiderent, quod proprium est & naturale. fit autem differentia, ratione quantitatis intensæ remissæve habita.

In

ὁρίν. αὐτὴ δ' ἔστιν ἡ καὶ τόπον, καθ' ἣν ὁξύ τε καὶ βαρὺ γίνεσθαι. ἀλλ' οὐ ταύτῃ εἰδὼς τὴν κινήσας ἐκείνης ὁρίν.

8 [H δὲ διαλλαγή.] Verba hæc existimo in textum Dionysii

aliunde irrepsisse. *Bircovius.*

† Idem hoc loco aliis verbis tradit Dionysius, quod superius dixerat: τὴν ποσὴν διαλλαγήσας, ἐχὶ τὴν ποσὴν.

9 Διαλέκτε μὲν ἐν μέλῳ ἐνὶ μετρείται Διὰ τῆς
 τῶ λεγομένῳ διὰ πέντε, ὡς ἐγίσα, καὶ ἔτε ἐπιμένεται
 πέρα τῶ τριῶν τόνων καὶ ἡμιτονίῳ ἐπὶ τὸ ὄξύ, ἔτε ἀνιέ-
 ται τῷ χαλεπῷ τέττε πλείον ἐπὶ τὸ βαρύν. ἔ μὴν ἀπασά
 γὰρ ἡ λέξις ἡ καὶ ἐν μέλειον λόγῳ ταυτομένη 10 ἐπὶ τῆς
 βαρείας, ἡ δὲ ἐπὶ ἀμφοῖν τῶ δὲ ἀμφοτέρω τὰς τὰ-
 σεις ἔχουσιν αἱ μὲν, καὶ μίαν συλλαβὴν συνεφθαρμένον
 ἔχουσι τῶ ὄξυ τὸ βαρύν, αἱ δὲ περὶ αὐτὰς χαλεπῶν
 αἱ δὲ, ἐν ἑτέρῳ τε καὶ ἑτέρῳ χαλεπῷ ἐκείνῳ ἐφ' ἑαυτῷ
 τὸ οἰκίαν φυλάττον φύσιν καὶ ταῖς μὲν δισυλλάβοις ἔδεν
 τὸ διὰ μέσῃ χαλεπὸν βαρύνῃ καὶ ὄξύῃ, ταῖς δὲ
 πολυσυλλάβοις, οἷα ποτ' ἂν ὦσιν, ἡ δὲ ὄξυν τόνον ἔχου-
 σα μία ἐν πλείοις βαρείαις ἔνεστιν. Ἡ δὲ ὀργανικὴ
 τε καὶ ὠδικὴ μῦσα, 11 Διὰ τῆς τε χρηταὶ πλείοσιν, ἔ
 τῶ διὰ πέντε μόνον, ἀλλ' ἀπὸ τῷ διὰ πασῶν ἀρξαμένη,
 καὶ τὸ διὰ πέντε μελωδεῖ, καὶ τὸ διὰ τεσσάρων, καὶ τὸ διὰ-
 τονον, καὶ τὸ ἡμιτόνιον ὡς δὲ τινες οἰοῦνται, καὶ τὸ 12 δέσιν
 αἰσθητῶς. Ταῖς τε λέξεσι τοῖς μέλεσιν ὑποτάττειν ἀξιοῖ,
 καὶ ἐπὶ τὰ μέλη ταῖς λέξεσιν, ὡς εἰς ἄλλων τε πολλῶν δῆ-
 λον, καὶ μέγιστα τῶ Ἐυριπίδῃ μελῶν, ἃ πεποίηκε τὸ
 Ἠλέκτερον λέγεσθαι ἐν Ὁρέσῃ πρὸς τὸ χαλεπόν.

13 Σίγα,

9 Διαλέκτε.] Ex hoc loco observat Vossius in *de Poematum cantu*; vocem in communi sermone ut plurimum intra *diapente* subsistere, ita ut neque plus tribus tonis cum dimidio intendatur, neque majori intervallo infra communem loquendi modum deprimatur. Idem etiam alio loco scribit, in cantu latius evagari tonos, quam

in recitatione, aut communi sermone, utpote in quo vitiosum habeatur si, vox ultra *diapente*, seu tres tonos & semitonium acuatur.

10 Ἐπὶ τῇ βαρείᾳ.] Ante ἐπὶ τῆς, inferendum videtur ἢ μὲν: vel pro sequenti ἢ δὲ, repouenda disjunctiva ἢ aut. *Sylburg*.

11 Διαστήμα-

In communi sermone vocis modulatio uno ut plurimum mensuratur intervallo, dicto *diapente*: ita ut neque plus tribus tonis cum dimidio intendatur ad acutum, neque majori distantia ad gravem accentum deprimatur. Nec vero ita se habet omnis dictio: quæ una scilicet orationis particula effertur, aut gravi aut utrisque submittenda est. quæ vero utramque intensionem admittunt, earum nonnullæ in una syllaba commissum habent cum acuto gravem, qui vocantur accentus circumflexi; quædam alio atque alio loco seorsim utrumque habent, qui propriam per se potestatem conservant. Et quidem in disyllabis nullus in medio locus est aut gravi, aut acuto accentui; sed in polysyllabis, qualescunque tandem fuerint, una est inter multos graves, quæ acutum habet accentum. Quæ vero fidibus & lyricorum instrumentis aptatur musa, intervallis utitur pluribus, nec intra *diapente* subsistit: sed sumpto à *diapason* initio, per *diapente* concinit, & *diateffaron*, & extentum illud genus, *diatonon* dictum, cum semitonio, ac ipsam sensili etiam, ut quidam putant, *diesin* discrimine. Dictiones præterea concentui submittendas postulat, non autem dictionibus concentum. quod cum ex multis aliis apparet, tum præcipue ex hoc Euripidis cantico, quo, fecit in Oreste ut ad chorum uteretur Electra:

Tacite,

II Διασῆμασι.] Discrimen illud, quo alter φθόγγος acutior est, alter gravior, appellatur διάσημα. Est autem φθόγγος, vox simplex, & utcunque missa. Censorinus cap. x. consule Macrobius in Somn. Scip. cap. 1, lib. 2. ubi fusius hæc omnia explicantur. Vide

& Aristoxenum lib. 1, Harmon. Element. ubi differentiam tradit inter φωνὴν συνεχῆ & διασηματικήν.

12 Δίεσιν.] Quid Νεσις, quæ & λείμμα à Platone appellatur, docent musici, & in primis Vitruvius lib. 5. cap. 4.

¹³ Σῖγα, σῖγα, λελυγὸν ἴχνος ἀρβύλης
Τιθεῖτε, μὴ κτυπεῖτε.

Ἀπὸ πρέβατ' ἐκείσ', ἀπόπερθε κρύταται.

Ἐν γὰρ δὴ τέτοις τὸ, Σῖγα σῖγα λελυγὸν, ἐφ' ἐνὸς φθόγγου μελωδεῖται, καὶ τοὶ τῶν τριῶν λέξεων ἐκείνη βαρεῖα πὲρ πάσης ἔχει καὶ ὀξείας. Καὶ τὸ Ἀρβύλης, ¹⁴ ὅτι μέση συλλαβὴ τὴν τρίτην ὁμότονον ἔχει, ἀμνηστὴς ὄν-
τος ἐν ὀνόματι δύο λαβεῖν ὀξείας. καὶ τὴν Τιθεῖτε, βαρυτέρα μὲν ἢ πρώτη γίνεταί, δύο δ' μετ' αὐτὴν ὀξύ-
τοί τε καὶ ὁμόφωνοι τὴν Κτυπεῖτε, ὃ ὡς πασσομένης ἠφα-
νίσαι. μὲν γὰρ αἱ δύο συλλαβαὶ λέγονται ταῖσαι. καὶ τὸ,
Ἀποπρέβατε, ἐ λαμβάνει τὴν μέσην συλλαβὴν προ-
σφῶδιαν ὀξείαν, ἀλλ' ὅτι τὴν τετάρτην συλλαβὴν κατα-
βέβηκεν ἢ ταῖσαι τὴν τρίτην.

Τὸ δ' αὐτὸ γίνεταί καὶ ὡς τὸς ῥυθμούς. Ἡ μὲν γὰρ
¹⁵ περὶ τὴν λέξιν ἐδενόσ' ἔτε ὀνόματι. ἔτε ῥήματι βιάζεται
τὸς χρόνους, ἐ δ' μεταπίδησιν· ἀλλ' οἷα παρείληφε τῇ
φύσει τὰς συλλαβὰς, τὰς τε μακράς καὶ τὰς βραχείας,
ποικίλως φυλάττει, ἢ δ' ῥυθμικῇ καὶ μεσοικῇ, μεταβάλλ-
ουσιν

¹³ Σῖγα.] In vulgatis Euripidis Editionibus aliter leguntur hi versus, ibi enim choro tribuuntur hi duo: Σῖγα, σῖγα, λελυγὸν ἴχνος ἀρβύλης Τιθεῖτε· μὴ κτυπεῖτε, μὴδ' ἔσω κλύπτε· et Electra hi, Ἀπὸ πρέβατ' ἐκείσ' ἀπὸ πρὸς μοι κοίτας· quod adnotavit etiam Stephanus. Porro λελυγὸν ἴχνος in Dionysii exempli dici videtur obscurum vestigium & levi pede impressum: quia scilicet profundiora prae se ferunt aliquid nigredinis, ut omnia loca profundiora. at θωνὴν λελυγὸν dici & Δήκοον, tradit in Organo Aristoteles pag. 286, & 287. Sylburg.

Ibid. Σῖγα.] Extat locus in Euripidis Oreste, quem ita exhibet Editio Cantab.

Χο. Σῖγα, σῖγα, λελυγὸν ἴχνος ἀρβύλης
Τιθεῖτε, μὴ κτυπεῖτε, μὴδ' ἔσω κλύπτε.

Ηλ. Ἀπὸ πρέβατ' ἐκείσ'---
σ', ἔπ' πρὸς μοι κοίτας.

Cavet soror Electra, ne furibus Orestes agitatedus somnis excitetur; ita ut male Electra verba, quemadmodum docti adnotarunt, adscribantur choro. Idem adeo sentiebat, qui argumentum hujus fabulae scripsit: ἔστι δ' ὑπονοῆσαι τὸτο, ὅτι ὅν ἐστιν

Tacite, tacite candidum soleæ vestigium

Ponite, strepitum ne edite.

Procul abite hinc, procul à lecto.

Nam in his, Σῖγα σῖγα λευκὸν, uno vocis sono proferuntur; tres illæ licet dictiones, suas unaquæque, tam acutas quàm graves habeant intensiones. Et vox Ἀρβύλης præterea, eundem & in media & tertia syllaba tonum habeat: etsi fieri minime potest, ut una dictio duos habeat acutos. Quin & vocabuli Τιθεῖτε, prima gravior est syllaba; duæ autem quæ sequuntur, acutum habent accentum, eundemque sonum: hujus denique Κτυπεῖτε, circumflexus obscuratur; una etenim syllabæ duæ extensione proferuntur, atq; adeo vox Ἀποπρόβαλε, mediæ syllabæ acutum accentum non recipit, sed in quartam usque syllabam tertiæ rejicitur intensio.

Quod idem solet etiam numeris accidere. nam oratio soluta neque nominis neque verbi ullius tempora, vi illata, perturbat: sed & longas & breves syllabas, sicuti à natura acceperit, easdem conservat. Has vero rhythmicorum & musico-

φασὶν Ἠλέκτρα πρὸ χορῶν, Σῖγα, σῖγα, λευκὸν ἔχον Ἀρβύλης. Aliis porro dijudicandum relinquimus, an verba μήτ' ἔσω κλύπῃ, huc commode spectent: cum ea silentio prætermittat Dionysius, & versu ab hoc quarto superius, iisdem Electra chororum alloquatur

ὦ φιλάταται γυναῖκες, ἡσυχώ ποδῖ

Χωρεῖτε, μὴ ψοφεῖτε, μήδ' ἔσω κλύπῃ.

Sed ad rem ut redeamus: Sylburgius Σῖγα σῖγα, edidit. Est autem Σῖγα, idem cum σιγή, tacite: cujus ultima syllaba corripitur, ut facilius ab Imperat. σῖγα, tace, distinguatur.

14 Ἐπὶ μέση.] Rectius arbitror pro ἐπὶ, legatur ἔτι, in super, præterea. Καὶ τὸ Ἀρβύλης ἔτι, μέση.

15 Πεζὴ λέξις.] Insigne testimonium. Nihil sane apertius dici potest, contra receptam apud nos accentuum rationem, eorumque usum. Est autem suus ex his etiam (seu iis potius, quos veteres adhibuerunt) Accentibus sermoni cantus, sed paucis opinor notus. Λέγεται γὰρ δὴ καὶ λογῶδες τι μέλῃ, τὸ συγκείμενον ἐκ τῶν προσφθιῶν, τὸ ἐν τοῖς ὀνόμασι. φυσικὸν γὰρ τὸ ἐπιλείπειν καὶ ἀνίεναι ἐν τῷ διαλέγεσθαι. Aristoxenus.

λυσιν αὐταὶς μειῦσαι καὶ αὐξῆσαι, ὥστε πολλάκις εἰς τὰναντία μεταχωρεῖν. οὐ γὰρ ταῖς συλλαβαῖς ἀποδιδύνουσι τὰς χρόνους, ἀλλὰ τοῖς χρόνοις τὰς συλλαβάς.

Δεδειγμένης δὴ τῆς Ἀσφοράς, ἣ Ἀσφέρει μεσικὴ λογικῆς, λοιπὸν ἂν εἴη καὶ κεῖνα λέγειν, ὅτι τὸ μὲν τῆς φωνῆς μέλ^{ον}, λέγω ὅτι ἐκ τῆς ὠδικῆς, ἀλλὰ τῆς ψιλλῆς, καὶ ἡδὲως Ἀσπιδῆ τὴν ἀκρόην, εὐμελὲς λέγεται ἂν, ἀλλ' ἐκ ἐμμελές· ἡ δ' ἐν τοῖς χρόνοις τῶν μυσίων συμμετριάσσει τὸ μελικὸν γῆμα, εὐρυθμ^{ον}, ἀλλ' ἐκ ἐνρυθμ^{ον}. ὡς ὅτι Ἀσφέρουσιν ἀλλήλων, ταῦτα κατὰ τὸν ¹⁶ οἰκῆον καθεὸν ἐρῶ. Νυνὶ ὅτι τὰ ἀνέλεστα ἀποδιδύνασι πειράσομαι, πῶς ἂν γένοιτο λέξεις πολιτικὴν ὥρην πρὸς σύνδεσιν ἡδύνουσα καὶ ἀκρόασιν, κατὰ τε τὰ μέλη τῶν φθόγων, καὶ κατὰ τὰς συμμετρίας τῶν ῥυθμῶν, καὶ κατὰ τὰς ποικιλίας τῶν μεταβολῶν, καὶ κατὰ τὸ πρέπον τοῖς ὑποκειμένοις· ἐπειδὴ ταῦτα ὑπεδέχθη καὶ κεφάλαια.

T M H M A

¹⁶ Οἰκῆον καθεὸν.] Hanc rem duabus postremis Sectionibus fusius tractat.

musicorum scientia, minuendo augendoque immutat, ita ut sæpissime in contraria deventum sit. Etenim syllabis non exigit tempora, sed temporibus syllabas.

Ostenso jam, quâ differt à sermone communi Musica, restat ea quoque à nobis ut dicantur; quod vocis modulatio, (non quæ in cantu versatur, dico, sed nudam hanc quæ ad solutam orationem pertinet) etiam si auribus nostris se suaviter insinuat, canora jure vocari possit, non autem cantus: quæ vero partium orationis temporibus, habita proportionem, ad mensuram versuum lyricorum se exigit, numerosa itidem, non tamen numeris adstricta. Quænam vero sit earum differentia, suo dicetur loco. Sed jam quæ ordine sequuntur, ea mihi curæ erit exponere; quali nempe verborum compositione ita illuminetur oratoria dictio, ut ea tam vocum modulatione, quam numerorum æquabilitate, variis mutationibus, & decoro, rei subjectæ accommodato, nostris auribus jucundam afferat delectationem. Hæc enim mihi capita dicenda proposui.

SECTIO

Τ Μ Η Μ Α ιβ'.

Πολίτικὴ λέξις πῶς τῇ συνθέσει ἢ ἀκρόασις ἡδύνει.

Οὕχ' ἀπαντα πέφυκε τὰ μέρη τῆς λέξεως ὁμοίως
 ἀγαθιδέναι τὴν ἀκοήν· ὥσπερ ἐδὲ τὴν ὀρατικὴν
 αἰδήσιν τὰ ὀρατὰ πάντα, ἐδὲ τὴν γλυκυστικὴν τὰ γλυκὰ,
 ἐδὲ πᾶς ἄλλας αἰδήσεις τὰ κινῆν' ἐκάστην ἄλλαν καὶ
 γλυκαίνουσι πνεύματα αὐτὴν ἡχοί, καὶ πικραίνουσι καὶ τραχύνουσι,
 καὶ λεαίνουσι, καὶ πολλὰ ἄλλα πάθη ποιεῖσι ὡς αὐτὴν.
 Αἰτία δ' ἥτις τῇ γραμμάτων φύσει, ὅς ὃν ἡ φωνὴ
 συνέστηκε, πολλὰς καὶ ἀσφόρους ἔχουσα δυνάμεις, καὶ ἡ
 τῇ συλλαβῶν πλοκῇ παντοδαπῶς σχηματίζομένη. Τοι-
 αῦτὴν δὴ δύναμιν ἐχόντων τῇ λέξεως μετέωρον, ἐπεὶ δὴ
 μεταδεῖναι τὴν ἐκάστη φύσιν ἐχούσῃ τε, λείπειται τῇ
 μίξει καὶ κρούσει καὶ παραθέσει συγκρῦψαι τὴν παραη-
 λυθεύσαν αὐτῶν τιναν ἀτοπίαν, ¹ τρέχουσι λεία μίσχον-
 τα, καὶ σκληροῖς μαλακά, καὶ καχεφώνοις δύφωνα, καὶ
 δυσκφόροις δὲπρόφορα, καὶ βραχεῖσι μακρά, καὶ τ' ἄλλα
 τὸν αὐτὸν τρόπον δὲκαίρως συνιδέντα, καὶ μήτε ὀλιγ-
 σύλλαβα πολλὰ ἐξῆς λαμβάνοντα· καὶ πλείω γὰρ ἢ ἀκ-
 ρόασις· μήτε πολυσύλλαβα πλείω τῇ ἰσχυρῶν, μηδὲ δὴ
 ὁμοιότατα παρ' ὁμοιοτόνοις, μηδ' ὁμοιόχερνα παρ' ὁμοιο-
 χέροισι. Χρὴ δ' καὶ ταῖς πῶσις τῇ ὀνομαστικῶν ταχὺ
³ μεταλαμ-

¹ Οὕχ' ἀπαντα.] Conjunctio-
 nis ellipsis similis, supra quoque
 notata est ad Sect. 2. Ἡ σύνθεσις
 ἔστι. Pro sequenti autem ὁμοίως
 in Aldina Editione spatium esse
 vacuum, propter tachygraphi-
 cum compendium à librariis
 ignoratum, adnotat Henricus
 Stephanus Schediasmatum li-

bro 2. cap. 14. Idem de aliis
 tribus locis ibidem adnotat:
 quorum primus extat infra,
 Sect. 14. δύναται δ' οὕχ' ὁμοίως
 κινεῖν ἢ ἀκοὴν ἀπαντα. secun-
 dus, Sect. 15. πλὴν οὕχ' ὁμοίως.
 tertius, Sect. 21. οὕχ' ὁμοίως
 αὐτὰ συνίθεμεν. Rursum ean-
 dem Editionem Aldinam eo in
 loco

SECTIO XII.

Qua compositione oratoria civilisque dictio, audientia grata sit & jucunda.

NON omnes à natura solent orationis partes eadem ratione auditum afficere; sicuti neque visum ea omnia, quæ adspectu sentiuntur; neque gustandi facultatem, quæ gustu percipi possunt; nec alios sensus, quæ singulos eorum movent, etenim ex sonis alii deliniunt, alii etiam exacerbant aures nostras, suæque asperitate perstringunt, alii molliunt, & varios omnino affectus excitant. Cujus rei causa est, tam literarum natura è quibus vox constituitur, quæ multas variasque potestates habet, quam multiplex syllabarum copulatio, diversis modis conformata. Cum eam itaque vim habeant orationis partes, nec in nostra potestate sit earum naturas immutare, superest, mistura, temperata positione, ac situ asperitatem, earum nonnullis quæ videtur inesse, occultemus, levia miscentes asperis, duris mollia, sonora male sonantibus, prolato facilia difficilioribus, longa brevibus, cæteraque omnia pari ratione concinne componentes; ut neque paucarum syllabarum dictiones multas ordine assumamus (nam inde offenduntur aures nostræ) neque plures ex polysyllabis, quam necesse sit, aut quæ sunt ejusdem accentus, aut temporum similium. Quin & nominum casus subinde oportet correptos dare: nam plus

loco qui supra exstat Sect. 6. Οὐ γὰρ διὰ πάντα γὰρ μετὰ πάντων τιθέμενα ὁμοίως πέφυκεν διαλίσθεναι τὰς ἀκοάς: pro ὁμοίως habere οὐδ', per ejusdem compendii ignorationem, adnotat ibidem idem Stephanus. Sylburg.

2 Τελέχαι λεία.] Fabius idem præcipit, lib. 9. cap. 4. Miscendi sunt pedes, curandumque ut sint plures qui placeant, & circumfusi bonis deteriores lateant. Nec vero in literis syllabisque natura mutatur, sed refertur quæ cum quæ optime coëat,

³ μεταλαμβάνειν ⁴ μηχανόμενα γὰρ ἔξω τῷ μείρει, πᾶνυ περισσάντα ταῖς ἀρχαῖς· καὶ τὸ ὁμοιόπληα ἀγαλύνειν, σωεχῶς ὀνομάτων τινῶν ἐξῆς τιθεμένων πλῶν ῥημάτων, καὶ τῶν ἄλλων μερῶν, τὸ κῆρον φυλαττόμενον· ῥήμασι τε μὴ τοῖς αὐτοῖς ⁵ ἀγαμέμεν, ἀλλὰ διαμινὰ μεταβάλλειν, καὶ τρόπῳ μὴ τῶν αὐτῶν ἐπισηφένειν, ἀλλὰ πικίλλειν· μηδὲ δὴ ἀρχαῖς πολλάκις ἀπὸ τῶν αὐτῶν, μηδὲ λήγειν εἰς τὴν αὐτὰ, ὑπερβαίνοντα τὸ ἐκατέρωθεν καί-
ραν.

Καὶ μηθεὶς οἶκον με κατὰ παῖς ταῦτα παραγγέλλειν, ὡς ἡδονῆς αἴτια διὰ πάντος ἐσόμενα, ἢ τὸ ἐναντίον ὀχλήσεως· ἐχέτω ἀνόητος εἰμι. οἶδα γὰρ ὅτι ἀμφοῖν γινόμενὴν πολλάκις ἡδονήν, τότε μὲν ἐκ τῶν ἀνομιῶν, τότε δὲ ἐκ τῶν ὁμογενῶν. ἀλλ' ὅτι πάντων οἶομαι δεῖν ⁶ τὸ κακὸν ὁρᾶν. οὐ γὰρ ἡδονῆς καὶ ἀνδρίας κρείττον ⁷ μέτερον. Καρὲν δὲ ἂν ῥήτωρ ἐδεῖς, ἔπε φιλόσοφος εἰς τοῦδε χρόνου τέχνην ὤρειν· ἐδ' ὅσπερ πρῶτος ἐπεχείρησε πρὶν αὐτῷ γράφειν ἡ Γοργίας ὁ Λεοντίνος, ἐδ' ὁ πλόγος ἀξίον ἐγγραφέν. ἐδὲ ἔχει φύσιν τὸ πρᾶγμα εἰς ⁸ καδολικὴν καὶ ἐπὶ τεχνὸν τινα πείληψιν πεσεῖν. ἐδ' ὅπως ⁹ ὁπισθεὶς ἀπελάσας ἐστὶν ὁ καιρὸς, ἀλλὰ δεῖ. Ταύτῃ δὲ οἱ μὲν ὅτι πολλῶν καὶ πολλάκις γυμνάσαντες, ἀμεινον τῶν ἄλλων ἐνείκασι· οἱ δὲ ἀνάσκητον ἀφέντες, ¹⁰ σπανιώτερον, καὶ ὡς ἀπὸ τύχης.

Ἰνα

³ Μεταλαμβάνειν.] Corripere, συνάρεσσαι, seu ἀλλάσσειν. Paulo post pro πολλῶν ῥημάτων, πολλῶν τε forsan legendum, commate post τιθεμένων posito: seu, ἐξῆς τιθεμένων πολλῶν, ῥημάτων τε, καὶ τῶν. Ita enim legenti omnia multo erunt clariora.

⁴ Μηχανόμενα.] Quale istud poeta Dithyrambici, Ἑρμοκαί-

κόξανθος, ab Aristotele prolatum: ideoque illud Pacuvii reprehendit Fabius:

Nerej

Repandirostrum incurvicervicium
pecus.

⁵ Διαμέμειν.] Forsan legendum ἐνδιαμέμειν. Sylburg.

⁶ Τὸν καιρὸν ὁρᾶν.] Vide hac de re quid scripsit Quintilianus, lib. II. cap. I.

7 Γοργίας.

plus æquo producti in longitudinem, gravissime auribus insultant: similia etiam ne occurrant, cavendum est, multis inter se nominibus ordine, aut verbis, reliquisve orationum partibus temere coniectis, vitandæ satietatis gratia. Nec iisdem loquendi formulis immorandum, quas subinde nos debemus mutare; nec iisdem continuo, sed variis figuris utendum est; neque principia sunt ab iisdem sæpius sumenda, nec cum similibus desinendum, observata utriusque opportunitate.

Nemo autem arbitretur me hæc in universum præcipere, tanquam perpetuo essent delectationem, alia vero molestiam, allatura: non sum adeo demens. Novi etenim ex utrisque constatam voluptatem, modo ex dissimilibus, modo similibus; sed rerum opportunitatem præcipue advertendam esse censeo. est enim tam jucundi, quam injucundi mensura præstantissima. nec tamen aut rhetorum quisquam, aut philosophorum huc usque opportunitatis artem definiuit: neque ipse Gorgias Leontinus, qui primus de ea scribere aggressus est, quicquam alicujus momenti protulit. Neque ita sane res est à natura comparata, ut in generalem possit atque artificiosam comprehensionem cadere. nulla etenim omnino scientia, opinione duntaxat, percipi potest opportunitas. Qua in re quicumque diu & frequentissime se exercuerunt, eam aliis multo felicius adinveniunt: dum ii contra, qui inexercitatem omisere, longe longeque rarius, idque non nisi fortuito, assequuntur.

Ut

7 Γοργίας.] Rhetor & sophista, ex oppido Siciliae Leontino: qui de omni re quæcunque in disceptationem quæstionemque vocaretur, se copiosissime dicturum profitebatur; isque princeps ex omnibus ausus est in conventu poscere, quæ de re quisque vellet audire. cui tantus honos habitus est, ut Delphis aurea donaretur statua.

Centum & septem complevit annos: neque unquam, ut ait Cicero, in suo studio atque opere cessavit.

8 Σπανιώτερον.] In vulgatis Editionibus scriptum est σπανιότερον, rariorem. nostrum ad verbum σπανιώτερον, melius quadrat ad præcedens ἀμεινότερον. Sylburg.

Ἴνα ὃ καὶ πρὸς τῶν ἄλλων εἶπω, ταῦτ' οἶομαι χρῆναι
φυλάττειν ἐν τῇ σιωπῇ τῇ μέλλοντα ἀφαιρήσειν καὶ
ἀκρότην ἡδέως· τὰ εὐμελῆ καὶ δῦρυντα καὶ δῦφωνα ὀνόμα-
τα, ὑφ' ὧν γλυκαίνειαί τε καὶ μαλατίζονται, καὶ τὸ ὅλον
οἰκείως ἀφαιρῶνται ἢ αἰδήσις, ταῦτα ἀλλήλοις σωμαρ-
μύττειν, ἢ τὰ μὴ ποιῶντι ἐχρῆτα φύσιν ἐγκρατὴ πλέ-
κειν τε καὶ σιωπαίνειν τοῖς δυνάμενοις· αὐτὴν γρηθύνειν,
ὥστε ὑπὸ τῇ ἐκείνων χάριτι ἐπισκοπεῖσθαι τὰ τέτων ἀη-
δίαν· οἷόν τι ποιῶσιν οἱ φρόνιμοι ¹⁰ στρατηλάται καὶ τὰς
τάξεις τῶν στρατομάτων. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι συγκρῦπτουσι
τοῖς ἰσχυροῖς τὰ ἀδυνάτη, καὶ γίνονται αὐτοῖς ὑδὲν τῇ δυνά-
μει μέρους ἀχρηστον. Διαναπαύειν τε καὶ ταυτίσθησθαι
φημι δεῖν, μεταβολὰς δὲ καίρας εἰσφέρειν. καὶ γὰρ
ἡ μεταβολὴ πάντος ἔργου ¹¹ χρῆμα ἡδύ. Τελούσιον δὲ,
ὃ δὴ καὶ παλίων ἐστὶ χάρις, οἰκείαν ἀποδιδόναι τοῖς
ὑποκειμένοις καὶ πρέπουσαν ἀρμονίαν. Δυσωπεῖσθαι δὲ ὑδὲν
οἶομαι δεῖν, ὅτε ὄνομα, ὅτε ῥῆμα· οὐτ' ἐπιτέτραπται μὴ
συναιχρύνῃ λέγεσθαι. ¹² ὑδὲν γὰρ ἔγωγε ταπεινόν, ἢ ῥυπα-
ρόν, ἢ μακρόν, ἢ ἄλλην πινὰ δυσχέρειαν ἔχον ἐσεσθαι φημι
λόγῳ μέρει, ὃ σημαίνειται τι σῶμα ἢ πρῶτον, ὃ
μηδεμίαν ἔξει χώραν ἐπιτηδεύειν ἐν λόγῳ.

Παρακελεύομαι δὲ ἐν τῇ σιωπῇ πειθεῖσθαι ἀν-
δρείως πάντα καὶ πεδαρρηνύτως αὐτὰ ἐκφέρειν, Ὀμήρῳ τε
παραδείγματι χρωμένους, παρ' ὧν καὶ τὰ δὲ τελέστατα
κεῖται τῶν ὀνομάτων καὶ Δημοσθένει, καὶ Ἡεροδότῳ, καὶ
τοῖς ἄλλοις, ὧν ὀλίγον ὑπερὸν μνησθήσομαι, καὶ ὅτι ἀν-
ἀρμότῃ πρὸς ἐκάστου. Ταῦτά μοι πρὸς τῇ ἡδύει ἐρήδω
σιωπῇ-

9 Ἀυτὴν γρηθύνειν.] Τὴν αἰ-
δήσιν, audiendi sensum.

10 Στρατηλάται.] Fortasse
ad hos poetas versus, Iliad. 8,
ver. 297. alludit:

Ἰππῆας μὲν πρῶτα καὶ ἐπὶ λυγροῖς,
ἔπειτα ἔμεν πολέμοιο κακῶς
δ' ἐς μέσον ἔλασσε.

11 Χρῆμα ἡδύ.] Idem in Epist.
ad Pompejum, ἡδύ χρῆμα ἐν
ἰστορίαις, γενοῦς μεταβολῇ.

12 Ὀυδῖν

ἐκ ἐκείνου
στρωτ. 234.

ῥῆμα, ὃ
ἐπιτε

1. ἡρῆσαι

Ut vero & de cæteris pariter loquar, hæc illi in collo-
catione observanda cenſeo, qui auribus placere ſtudeat; ut
verba ſuavi modulatione temperata, numeroſa, ac ſonora,
quibus egregie delinitur audiendi ſenſus, & ſumma volup-
tate perfunditur, ſibi invicem connectat; aut ſi quorun-
dam ea non fuerit natura, potentioribus paſſim immiſceat
quæ valeant aures noſtras variis affectibus exercere; ut
illorum venuſtate atque gratia, hiſce aſperis injucundisque
quaſi velum obtendatur. id quod ordinibus inſtruendis pru-
dentiffimi Imperatores faciunt. Etenim infirmiora ſolent
illi fortioribus occultare; quo ſit, ut nulla copiarum pars
inutilis reddatur. Aio etiam ab iterationibus eſſe abſtinen-
dum, & commodas mutationes inferendas. Eſt enim in
omni re varietas gratiſſima. Poſtremo, ut propria rei ſub-
jectæ atque accommodata, (quod omnium præſtantiffimum
eſt) ſtructure adhibeatur. Nullum præterea de ſede aut *mali.*
nomen, aut verbum cum dedecore moveri debere arbitror:
nec ideo committendum, ut quæ pudorem incuriant, elo-
quamur. Nam ne ullam quidem adeo humilem, aut ſor-
didam, aut impuram, aut alia quavis aſperitate præditam,
fore dico orationis particulam, qua corpus aut res nota-
tur, quin commodum in ſermone noſtro locum habi-
tura ſit.

Moneo porro atque hortor, iſta ut omnia ſecuri nulla
omnino dubitatione ſcriptores efferant, Homeri exemplum
ſecuti, apud quem vocabulorum quæque etiam viliffima re-
periuntur; nec non Demotheſis, ac Herodoti, aliorumque;
quibus de ſingulis paulo inferius, quantum ad inſtitutum fa-
ciat, dicetur. Hæc vero de jucunda compoſitione dicta ſint,
pauca

12 'Οὐδὲν γὰρ ἔτι.] Quo igitur
ſenſu ſunt hæc Petronii in-
telligenda? Effugiendum eſt ab
omni verborum, ut ita dicam, vi-
litate, & ſumenda voces à plebe
ſubmotæ, ut fiat,

Odi profanum vulgus, & arceo.
Videtur Dionyſio contraria præ-
cipere, & prorsus repugnantia.
Neque enim ſatis erit dixiſſe,
hæc præcepta ad poetas ſolum-
modo pertinere.

συνθέσεως, ὀλίγα μὲν ὑπὲρ πολλῶν θεωρημάτων, ἱκανὰ
 δ', ὡς κεφάλαια, ¹³ εἶεν.

13 Eifer.] Wolfius pro εἶεν, legit εἶναι. Sylburg.

Τ Μ Η Μ Α ιγ'.

Καλὴ πῶς γίνεσθαι ἢ τ' λέξεως, καὶ τῶν κώλων
 ἀρμονία.

Καλὴ δ' ἀρμονία πῶς γίνοιτ' ἂν, εἰ τις ἐροῖτο, ἢ ἐκ
 ποιῶν θεωρημάτων, ἐκ ἄλλως πᾶς μὲν Δία φαίην
 ἂν, ἐκ δὲ ἄλλων τινῶν, ἢ δὲ ὥν περ ἡδεῖα. τὰ γὰρ
 αὐτὰ ποιητικὰ ἀμφοῖν, Μέλῳ δὴ γένεσ, Ῥυθμὸς ἀξιο-
 κατῆς, Μείσβολη μεγαλοπρεπῆς, ¹ τὸ πᾶσι τέτοις
 παραχολυθεὶν Πρέπιν. ὥπερ γὰρ ἡδεῖα τις γίνεσθαι λέξις,
 ἔτω καὶ γενναία τις ἑτέρα· καὶ ρυθμὸς ὥπερ γλαφυρός
 τις, ἔτω καὶ σεμνὸς ἑπὶ ῥ. καὶ τὸ μείσβαλλειν ὥπερ
 χάειν ἔχει τινὰ, ἔτω καὶ πιδανόν. τὸ δὲ δὴ πρέπαν εἰ
 μὴ τὰ καλῶ πλείστον ἔξει μέρῳ, πολλῇ γὰρ ἂν ἄλλε
 πνός. Ἐξ ἀπάντων δὴ φημι τέτων ὁπλήδεύεσθαι δεῖν τὸ
 καλὸν ὅν ἀρμονία λέξεως, δὲ ὥν περ καὶ τὸ ἡδύ. Αἰ-
 τία δ' καὶ αὐτῶν, ἢ πε τῶν γραμμάτων φύσις, καὶ ἢ
 τῶν συλλαβῶν δύναμις, δὲ ὥν πλέκειται τὰ ὀνόματα.
Ταῦτα ὑπὲρ ὧν καί τις ἂν εἴη λέγειν, ὥπερ ὑπερ-
 μνη.

Τ Μ Η Μ Α

[Τὸ πᾶν] Dictio σύνθεσις
 celeritatem exprimit, aut ora-
 tioni etiam conciliat venusta-
 tem. hoc tamen loco copulam
 καὶ fortasse insertam matueris,

καὶ τὸ πᾶν. Vide initium Se-
 ctionis undecimæ. Eadem fere
 habet Dionysius in libello Περὶ
 τῆς Δημοδένους δεινότητος, sed
 locus corruptus est, pag. 192.
 Edit.

Ἐν τῇ, τὰ ὀνόματα πάντα. ὑπάρχει

pauca sane de multis doctrinis, sed quæ capitum loco satis ampla videri possint.

SECTIO XIII.

Quibus præceptis pulcra efficiatur orationis membrorumque Structura.

Pulcra vero Structura quomodo efficiatur, interroganti, aut quibus ex præceptis, non aliunde equidem, aut ex aliis hercule responderem, quam quibus fit jucunda. Nam eadem utrumque constituunt, concentus nobilis, numericum dignitate graves, magnifica permutatio, & hæc omnia quod consequitur, decorum. Quemadmodum enim jucunda quædam fit oratio, ita & alia generosa: & numerus ut alius politus est, ita alius gravis: sua etiam ut permutationi inest gratia, ita & suadendi facultas. Jam vero si maximam pulcritudinis partem decorum non habuerit, nedum aliûs rei cujuscpiam particeps futurum est. Ex his itaque omnibus conficiendam arbitror Structuræ orationis pulcritudinem, unde etiam constituitur jucunditas. Est autem & hoc loco causa tam literarum natura, quam potestas syllabarum, è quibus componuntur vocabula. Sed de his jam tempus est, sicuti pollicitus sum, dicendi pauca.

SECTIO

Edit. Sylb. Εὐεσκε δὴ (ὁ Δι- ἀπαν ἀνθρώποις παρὰ τὸν. Quid
μοδίου) τὰ μὴ ἀνὰ ἀμφοτέρων fit παρὰ τὸν hoc loco ignorum
(καλλὴς καὶ ἡδονῆς) ὁ γὰρ αἴτια, est: lego itaque sensu postu-
τὰ μέλη, καὶ τὰς ῥυθμίδας, καὶ τὰς lante, τὸ πρέπον. ἰ. Πρέπον, sine τῷ.
μεταβολῇ, καὶ τὸ παρεχόμενον

Τ Μ Η Μ Α. ιδ'.

Φωνῆς σοιχεῖα τὰ γεύματα· καὶ αὐτῶν ἡ φύσις
διάφορα.

Αρχαὶ μὲν οὖν εἰσι τ' ἀνθρωπίνης καὶ εἰσὶ φωνῆς,
αἱ μὴκέτι δεχόμεναι διάρρεαν, αἷς καλῶμεν σοιχεῖα
καὶ γεύματα· ¹ γεύματα μὲν, ὅτι γευμαῖς πι
σημαίνεται· σοιχεῖα δ', ὅτι πᾶσα φωνὴ τ' ὁρᾷται ἐκ
τέρας λαμβάνει πρῶτον, καὶ τ' διάλυσιν εἰς τεύτα
πυκνὰται πελοῦται. Τῶν δ' σοιχείων τὴν καὶ γευμα-
των ἓ μία πάντων φύσις, ἀσφοδὲς δ' αὐτῶν. Πρῶ-
τη μὲν, ὡς ² Ἀεισέξενος ὁ μουσικὸς ἀπφαίνεται, καθ'
ἣν τὰ μὲν, φωνὰς ἀποτελεῖ, τὰ δ', ψόφους· φωνὰς μὲν,
τὰ λεγόμενα φωνήεντα· ψόφους δ', τὰ λοιπὰ πάντα.
διότερα δ', καθ' ἣν τῶν φωνήεντων α' μὲν καθ' ἑαυτὰ
⁴ ψόφους ὁποῖους δὴ πᾶσις ἀποτελεῖν πέφυκε, ῥοῖζον, ἢ
σειρημὸν, ἢ ἀποπυσμὸν, ἢ ποιέτων πινῶν ἄλλων ἤχων
δηλωτικὰ· α' δὲ ὅστιν ἀπάσης ἀμμοῖα φωνῆς καὶ ψόφου,
καὶ ἐχ' οἷα τε ἡχεῖσθαι καθ' ἑαυτὰ· ταῦτα μὲν ἄφωνα
τινὲς ἐκάλουν, διότερα δ', ἡμίφωνα. Οἱ δ' τριχῇ
νεύματα· τοῖς πρώτοις τὴν καὶ σοιχειώδεις φωνῆς διωά-
μεις, φωνήεντα μὲν ἐκάλουν, ὅσα καὶ καθ' ἑαυτὰ φω-
νήνται

¹ Γεύματα.] Ita etiam ex
lineatura contractam esse lite-
ram arbitratul Jul. Scaliger.

² Αεισέξενος.] Musicus pe-
ritissimus tempore Alexandri
regis, Tarento natus Italiae op-
pido, sed Mantinae plurimam
ætatis partem degit. Musicae
grammaticen subiectam putavit,
utriusque rei præceptor. Vocis

rationem, inquit Fabius, dividit
in ῥυθμόν, ὃ μέλος ἐμπίλειον·
quorum alterum modulatione, al-
terum canore ac sonis constat.

³ Φωνήεντων.] Lege συμφώ-
νων, sensu postulante.

⁴ Ψόφους.] Eadem fere ha-
bet, & fortasse à Dionysio mu-
tuata, Sextus Empiricus: Καὶ
ἡμίφωνα μὲν, ὅσα δὲ αὐτῶν ῥοῖ-
ζον,

SECTIO XIV.

Vocis elementa esse literas; quarum natura differentes ostenduntur.

Pincipia humanæ articulatæquæ vocis sunt, quæ divisionem ulterius non admittunt; quæque elementa vocamus & literas. Literæ appellantur, quia lineis quibusdam exprimuntur: elementa, quia primam ex his originem vox omnis sumit, extremoque in ea se resolvit. Est autem non una omnium elementorum literarumque natura; sed variæ differentiæ. Prima est, quemadmodum tradit Aristoxenus musicus, quæ voces literæ aliæ, aliæ sonos tantum conficiant: voces ex vocalibus, è reliquis formantur soni. secunda verò, quæ consonantium quædam per se sonos qualescunque soleant edere, veluti stridorem, aut sibilum, aut quo nostra exprimitur averfatio, & quæcunque istiusmodi sonos indicant; quædam autem omnis vocis & soni expertes, ne possint quidem omnino per se voce pronunciari: has nonnulli mutas appellarunt, illas semivocales. Quidam vero triplici divisione instituta primarum vocis potestatum, vocales appellarunt, quæ tam per se, quam cum aliis conjunctæ,

ζον, ἢ σγυμδν, ἢ μυγμδν, ἢ
τινα παρρησίον ἢχον χτ' ἢ
ἐκφώνησιν ἀπολεῖν πεφυκῶτα.
Ex hoc loco Dionysii pro σγυ-
μδν, σσειγμδν corrige. Non opus.

§ Poïζον.] Genetio casu legendum videtur, ποῖζε, ἢ σσειγμῆ, ἢ ἀποπνομῆ: aut pluraliter, ποῖζον, ἢ σσειγμῶν, ἢ ἀποπνομῶν. Significantur autem his nominibus litteræ ς, σ, π, cum cognatis β, φ. Nam in his

quoque, etiam si non accedat vocalis ulla, φωνῆς τινος seu ἢχου σημασία est. Wolfium quoque gignendi casu legisse ποῖζον, monuit me Hoeschelius meus. *Sylburg.*

Ibid. Poïζον.] Inferre ως ante ποῖζον, & nulla casuum mutatione opus erit. Atque haud scio, an per se etiam sana sententia sit, Appositione, ut loquuntur Grammatici, connexa.

νεῖται, καὶ μεθ' ἑτέρων, καὶ ἔστιν αὐτοτελὴ· ἡμίφωνα δ', ὅσα μετὰ μὲν τῷ φωνηέντων κρείττον ἐκφέρεται, καὶ θ' αὐτὰ δ' χεῖρόν τε καὶ ἐκ αὐτοτελῶς ἄφωνα δ', ὅσα ἔτε τὰς τελείας, ἔτε τὰς ἡμιτελείας φωνὰς ἔχει καθ' αὐτὰ, μεθ' ἑτέρων δ' ἐκφωνεῖται.

Ὁ ἀριθμὸς δ' αὐτῶν ὅστις ἔστιν, ἔστιν ὅν ἐπεὶν ἀκρεβῶς ἐπεὶ πολλὴν παρέχε καὶ τοῖς περὶ ἡμῶν ἀπορίαν τὸ πρᾶγμα. Οἱ μὲν γὰρ ᾤκησαν εἶναι ὁ τριακαίδεκα τὰ πάντα τῆς φωνῆς στοιχεῖα, κατεσκόψαντες δ' τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν οἱ δ', καὶ τῷ ἑικοσιπεντάρων, οἷς χρώμεθα νῦν, πλείω. Ἡ μὲν οὖν ὑπὲρ τῶν θεωρία, Γραμματικῆς τε καὶ ὁ Μελικῆς, εἰ βέλτερά τις, καὶ Φιλοσοφίας οἰκειότερα. ἡμῖν δ' ἀπόχρη μήτε ἐλάττω τῷ καδ', μήτε πλείω ὑποθεμένοις, δεικνύειν τὰς τῆς φωνῆς ἀρχάς, καὶ τὰ συμβεβηκότα αὐτῇ λέγειν, τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῷ φωνηέντων ποιησαμένοις.

Ἔστι δ' ταῦτα τ' ἀριθμὸν ζ'. δύο μὲν φωνήεντα. μακρά, τό τε η καὶ τὸ ω· ὁ δ' δύο δ' βραχέα, τό τε ε, καὶ τὸ ο. τεῖα δ', ὁ δίχρονα, τό τε α καὶ τὸ ι καὶ ᾠ καὶ

6 Τριακαίδεκα.] Pro τριακαίδεκα legendum videtur ἑκακαίδεκα, sexdecim. Nam, ut Plinius tradit, lib. 7, cap. 56, Cadmus olim ἐ Phœnice in Græciam intulit literas sedecim numero, Α, Β, Γ, Δ, Ε, Ι, Κ, Λ, Μ, Ν, Ο, Π, Ρ, Σ, Τ, Υ. quibus post à Palamede, Simonide, Epicharmo, additæ sunt literæ compositæ; duæ vocales, η & ω: tres semivocales, ζ, ξ, ψ: tres mutæ aspiratæ, θ, χ, φ. Si quis τριακαίδεκα retinendum putet, è sedecim paulo ante numeratis demendæ erunt medii generis mutæ, β, γ, δ. Sylburg.

7 Εικοσιπεντάρων.] De literis passim multi multa scripsere; easque à Phœnicibus in Græciam devenisse, Cadmi ministerio, traditum est. Josephus contra Appionem, non longe ab initio: παρὰ Φοινίκων καὶ Κάδμου σμυνύνοισι μαθεῖν. unde Timon Phliasius, Φοινικικὰ σήματα Κάδμου. Quot vero Cadmus Græciæ intulerit, omnino dubium est: Aristoteles fuisse duodeviginti, videtur indicare; dum totidem, Plinio teste, priscas vocat. Postea Palamedis ingenio, Epicharmi atque Simonidis ad numerum viginti quatuor auctæ

junctæ, vocem edunt absolutam; semivocales vero, quæ melius cum vocalibus efferuntur, per se tenuioris soni, nec jam perfecti: mutas denique, quæ neque perfectam per se vocem neque imperfectam habent, sed cum aliis una pronunciantur.

Literarum numerum, qui sit, non adeo facile est exacte dicere: est enim quæstio, quæ difficultate pæne inextricabili vetustiores ante nos satis exercuit. Nonnulli vocis elementa omnia esse tredecim numero putaverunt, & ex his constitui reliqua; alii autem viginti quatuor, quibus hoc tempore nos utimur, & eo etiam plura. Sed de his instituta consideratio grammaticæ multo magis, metricæque facultati, aut etiam, ut quidam volunt, philosophiæ familiaris est & propria. nobis quidem sufficit, neque pauciores viginti quatuor, neque plures admittentibus literas, principia vocis, & quæ ei accidunt, enarrare, initio à vocalibus factò.

Sunt autem numero septem: duæ quidem longæ, η & ω, totidem breves, ε & ο, tres Vocales. vero communes, α, ι, υ, quæ & producuntur & corripuntur

auctæ sunt; quas barbaris adeo hisce vocabulis, Κναῖζζι, χθούνης, φλεγμῶ, δρεῖ, ē veteribus nonnulli exprimebant, ut esset σοιχεωλικὴ τῶν παιδῶν διδασκαλία.

8 Μετρίκῃς.] Gellius lib. 16, cap. 18. Est & alia species Geometriæ, quæ appellatur μετρίκη: per quam syllabarum longarum, & brevium, & mediocrium junctura & modus congruens cum principiis Geometriæ aurium mensura examinatur. Hanc etiam disputationem Aristoteles artimetricæ adjudicat, in περὶ Ποιητικῆς cap. 20: ἀλλὰ καὶ τῶν θεωρησῶν τὰς διαφορὰς τῆς Μετρίκῃς ὁρί.

9 Δύο ἢ βραχέα.] Hoc membrum, δύο ἢ βραχέα, τό

τε ε, καὶ τὸ ο, quod Editio Sylburgiana non exhibet, in contextum ex eruditissimo Thomæ Smithi, qui hæc verba citat, libello de Recta linguæ Græcæ pronunciatione, inferui.

10 Δίχρενα.] De his ita Sextus Empiricus: ἀπερὶ δίχρενα καὶ ὑγρὰ καὶ ἀμφίβολα καὶ μέσθολικὰ καλεῖσιν. ἔκαστον γὰρ αὐτῶν πέφυκεν ὅτε μὴ ἐκλείνῃται, ὅτε ἢ πυσέλλῃται, ὅσον τὸ μὴ α ὅπῃ τῶ, Ἄρες, Ἄρες βροτολογίῃ, μισιφόνε, τειχεσπλήτα.

τὸ ἦ ι, Ἰλιον εἰς ἱερὴν· τῇ δ' ἀνίθ' ὄρνυτ' Ἀπόλλων.

τὸ ἦ υ, Θεσπέσιον νερίων ἐκ Διδῆς ὕσεν ὕδωρ.

11 Ἀυτῶν

τὸ υ, ἃ καὶ ἐκλείνεται, καὶ συσπλέεται ἃ οἱ μὲν διχέρων, ὡς ἐρ' ἔφην, οἱ δὲ μεταπλώτιστα καλέουσιν. Ἐκφωνεῖται δὲ ταῦτα πάντα, τῆς ἀρτηρίας συνεχέως τὸ πνεῦμα, καὶ τὸ σῶμα αἰσπλῶς χρηματίζον, τῆς περιγλώττης ἐδὲν πραγματομένης, ἀλλ' ἡρεμέως. πλὴν τὰ μὲν μακρὰ, καὶ τῶν διχέρων ὅσα μακρῶς λέγεται, πταμένον λαμβάνει καὶ διηνεῖ τὸν αὐλὸν τῷ πνύματι. τὰ δὲ βραχέα, ἢ βραχέως λεγόμενα, ὅς ἀποκρίσις τε καὶ μικρὴ πλὴν πνύματι, καὶ τῆς ἀρτηρίας ὅτι βραχὺ κινηθεῖσθαι ἐκφέρειται. Τῶν δὲ κράτιστα μὲν ὄντι, καὶ φωνὴν ἡδίστην ἀποτελεῖ τὰ τε μακρὰ, καὶ τῶν διχέρων ὅσα μικρῶνται κατὰ τὸ ἐκφορῆν, ὅτι πολὺν ἡχέεται χερόν, καὶ τὸ πνεῦμα αἰσπλῶς καὶ κατὰ κράτος τὸν τόνον χεῖρω δὲ τὰ βραχέα, ἢ τὰ βραχέως λεγόμενα, ὅτι μικροφώνια τε ὄντι καὶ σπασμὸν τὸν ἡχόν. ¹¹ Αὐτῶν δὲ τῶν μακρῶν ¹² ὑφωνότατον τὰ α, ὅταν ἐκλείνηται λέγεται καὶ ἀνοιγόμενα τὸ σῶμα αἰσπλῶς ὅτι πλείστον, καὶ τὸ πνύματι αἰσπλῶς φερόμενα πρὸς τὸν ¹³ ἑρανόν. ¹⁴ δεῦτερον δὲ τὸ η, ὅτι κατω

¹¹ Αὐτῶν δὲ τῶν μακρῶν. Hunc locum usque ad ἡμωδων δὲ τοι- αδε, profert idem Tho. Smithus in libro quem supra laudavimus; ubi occurrunt hæc lectiones variantes. pro ὑφωνότατον, habet ἐκφωνότατον: pro ἐκλείνηται, indic. ἐκλείνεται, & ἐρείδεται subjunct. pro ἐρείδεται. Idem σεργύλλεται gemino λ, ut commendat Sylburgius. mox pro γνομένης, legit γνομένης: & ἐμπίπτει δὲ ἡχός, quod vertit, angustus incidit sonus: nec τὸ particulam post ὁδόντας agnoscit: & pro ἐκ ὀπλάμπροντων, ἐκ ἔτι λαμπροντων. denique, posito post θαῖρε puncto, legit δὲ πλὴν: figitque

ante φύσις articulum ἢ, αὐτὴ ἢ φύσις. Tum vero in authoris laudem his verbis prorumpit: Quis Apelles aut Parrhasius faciem hominis penicillo, vel coloribus, exprimere potuit feliciter, differentiamque constituere inter diversos vultus, quam hic verbis vocalium naturam distinxit ac separavit?

¹² ὑφωνότατον τὸ α. Omnium literarum, ut dignitate, ita quoque ordine prima est apud plerasque gentes A vocalis. Quam vastam & sonoram hæc edat vocem, vel ipse satis declarat oris hiatus. Suavitate fere destituitur, sed magnificentia aures propemodum percellit.

rum; & ab alijs, quemadmodum superius dixi, communes, ab alijs mutabiles appellantur. Omnes autem, arteria spiritum cohibente, & simplici oris conformatione proferuntur, lingua interim nihil adlaborante, ipsa prorsus quiesca. Verum longæ, & ancipitum quotquot longo efferuntur tempore, extantum capiunt & continuum spiritus meatum: breves è contra, aut brevi tempore prolatae, vocis obtusione facta, itemque una spiritus percussione, ipsa leniter arteria ad tempus brevissimum mota, pronunciantur. Ex his præstantissimæ sunt, vocemque adeo jucundissimam edunt longæ, & communium quæcunque inter efferendum producantur; quippe diu sonant, nec spiritus rescindunt renorem. Breves autem, & breviter dictæ, deteriores habendæ sunt: nam soni multo sunt exilioris, & quasi castratam vocem emittunt. Inter longas æ sonantissima est, quum extenditur: ore enim plurimum dilatato profertur, sursumque spiritu palatum versus sublato. Huic proxima est „; quod infra

cellit. In culto fermone magnam præ se fert majestatem, eadem tamen, si nimium producat eus sonus, vocem edit rusticam. Quomocunque tamen prolata semper grande & vastum quid sonat. Merito itaque laudatur non in Bucolicis tantum, sed & dithyrambicis scriptoribus, qui latos & patientes affectant sonos, ideoque perpetui sunt in Doricis. *Is. Vossius.*

13 *Ὀυγενόν.*] Satis audax Metaphora, præcipue à pedestri scriptore prolata. Nam Lucretium quidem inter Latinos poetica tueretur licentia, dum scribit:

*Suaviter omnia tractant
Humida linguæ circum sudan-
tia templa.*

Videntur autem hac in re ad

Μικρόν κόσμον alludere: quæ scilicet appellatione nihil augustinus de *Homine* potuerunt veteres excogitare. Sicut etiam à Chrysostomo (*Hom. 19. in Epist. ad Ephes.*) vocatur *ἡγε-
νός, καὶ ἡ μεγάλη καμάρα,* pulcer & magnus fornix: ita ἡ *ἀνθρώπου καμάρα,* sive palatum, *ἡγενός* dici potest. Nec minorem *ὀυγενόν* seu *ὀυγενός,* qua voce palatum significatur, præ se fert audaciam. Mox adeo post *ἀναγομένης,* deesse videtur *τὸ σωματικόν.*

14 *Δέωλαρον* ὃ τὸ μ.] Nulla hac blandior est litera, cum fractum & effeminatum habeat sonum. Grandi itaque & sublimi orationis generi penitus est contraria; quapropter apud dithyrambicos poetas vix unquam occurrit. Quod si quis frequen-
ter

καὶ τὴν ὡς βάζει τῆς γλώσσης ἐρείδει τὸν ἦχον ἀκρό-
 λυτον, ἀλλ' ἐκ ἄνω, καὶ μετὰ τοῦ ἀνοιγομένου. ¹⁵ τείτον
 ὅ τὸ ω. ¹⁶ στεργύλλεται περὶ ἐν αὐτῷ τὸ σῶμα, καὶ
 ὡσεύεται τὰ χεῖλη, τὴν τε πληγὴν τὸ πνεῦμα ὡς
 τὸ ἀκροσόμιον πνέεται. ¹⁷ Ἐστὶ ὅ ἥτιον τέτε τοῦ υ.
 ὡς γὰρ αὐτὰ τὰ χεῖλη συστολῆς γινομένης ἀξιολόγου,
 πνίγεται, καὶ σενός ἐκπύττει ὁ ἦχος. ¹⁸ Ἐσχατον ὅ
 πάντων τὸ ι. ὡς τὰς ὀδόντας περὶ ἡ κρότησις τῶ πνέ-
 ματι. γίνεταί, μικρὸν ἀνοιγομένης τῆς σῶματι, καὶ
 ἐκ ὀπιλαμπρωόντων τῶν χειλέων τὸν ἦχον. Τῶν ὅ
 βραχέων ἐδέπερον μὲν εὐηχον, ¹⁹ ἥτιον ὅ δυσηχός τοῦ ο.
 διύησι γὰρ τὸ σῶμα κρείττον διατέρει, ὅ ὅ πληγὴν λαμ-
 βάνει ὡς ἡ ἀρτηρίαν μάλλον.

Φωνηέντων μὲν οὖν γεγραμμένων αὐτῇ
 Ἡμίφωνα.

φύψις ἡμιφώνων ὅ πιάδε. ὁκτὼ γὰρ τὸν
 ἀεθμὸν ὄντων αὐτῶν, πέντε μὲν ἔστιν ἀπλά, τὸ τε λ,
 καὶ τὸ μ, καὶ τὸ ν, καὶ τὸ ρ, καὶ τὸ σ· τρία ὅ διπλά, τὸ
 πε ζ, καὶ τὸ ξ, καὶ τὸ ψ. διπλά ὅ λέγουσιν αὐτὰ, ἥτοι
 δια

ter ea utatur, non humilem
 tantum, sed & inspidam facit
 orationem. Magna tamen est
 hujus literæ potentia in molli-
 bus & amatoriis canticis: inest
 quippe huic quidpiam ἑλκυσ-
 τόν, delectanturque ea imprimis
 mulieres. Voss.

¹⁵ Τείτον ὅ τὸ ω.] Ultima
 apud Græcos vocales Ω; licet
 ex geminato O composita cre-
 datur, sonum tamen efficit di-
 versum, & velut medium inter
 O & A. Est hæc vocalis magis
 sonora & magnifica quam O,
 minus tamen quam A. cum &
 sonum habeat obscuriorem, &
 propemodum in ipsis faucibus
 sepultum. Dithyrambici eo im-

primis gaudent, & imprimis
 Pindarus. Idem.

¹⁶ Στεργύλλεται.] Malim
 στεργύλλεται gemino λ, ut ποι-
 κίλλεται, & consimilia. Sylburg.
 † Ita quidem reponendum cu-
 ravi, partim conjectura Syl-
 burgii adductus, partim fide
 codicis, quo usus est Tho. Smi-
 thus.

¹⁷ Ἐστὶ ὅ ἥτιον τέτε τοῦ υ.]
 Infimum dignitatis gradum te-
 net γ vocalis. Non obscurum
 tantum, sed & fædum & impu-
 rum ut plurimum efficit sonum,
 cum naribus potius quam ore
 proferatur. Lepide itaque Ari-
 stophanes in Pluto inducit Sy-
 cophantam olfacientem sacrifici-
 ciorum

infra ad radicem linguæ sonum sequentem sistat, non sursum versum atque os etiam mediocriter aperit. Tertia est ω : nam in ea exprimenda os rotundatur, contrahuntur labra, & summos oris margines spiritus ferit. Hac deterior est υ : nam labiorum notabili contractione facta, præfocatur, & angustus exilisque sonus excidit. Extrema est omnium ι : circa enim dentes spiritus alliditur, ore paululum diducto, nec labra quicquam sonum illuminant. Brevium vero neutra sonora est; \circ tamen est minus absona, nam latius quam altera diducit os, circa arteriam maxime percussione facta.

Hæc itaque vocalium natura est: Semivocalium vero huiusmodi. Cum enim octo *Semivocales.* sint numero, earum quinque simplices reperiuntur, $\lambda, \mu, \nu, \rho, \sigma$; tres duplices, ζ, ξ, ψ . Vocantur autem duplices, aut quod compositæ sint, veluti ζ ex σ & δ , ξ

ciorum nidorem, qui totum senarium naribus absolvit;

$\upsilon \delta, \upsilon \delta, \upsilon \delta, \upsilon \delta, \upsilon \delta, \upsilon \delta$.
Vossius.

18 $\text{Ἐλαττον ὅτι πάλιν τὸ ι.}$
Nulla est exilior vox illâ, quam efficit ι vocalis. In levibus & argutis usum habet præcipuum. Multum tamen discrepat huius sonus, prout nempe ille plus minusve ad dentes alliditur. Alias itaque stridet hæc litera, alias rogat, blanditur, & supplicat. Nonnunquam & admirationem exprimit, sed in rebus inanibus & minutis. Quam vero illa aures offendat, si crebro nimis iteretur, satis declarant hodierni Græci, qui perpetuo Iotacismo reliquas fere ita obtundunt vocales, ut eos hinnire potius quam loqui existimes. *Idem.*

19 $\text{Ἡττον ὅτι συνηχῆς τὸ α.}$
O vocalis sonum quidem habet vastum, & aliqua ratione magnificum, longe tamen minus quam α , cum & obscurum & sæpe rusticum quid sonet, præsertim si duplicetur & longius protrahatur. Nulla hac aptior litera ad significandam magnorum animalium & ingentium corporum seu vocem, seu sonum. Præclare itaque pelagi murmur explicat Homerus, cum inquit,

$\text{Ἀμφὶ δὲ τ' ἄρα
Ἡῖνες βοῶσιν, ἐδ' ἄρ' ἔχων.}$

Non dixit βοῶσι sed βοῶσι , ad ampliorem similitudinem fluctuum maris exprimendam. *Idem.*

διὰ τὸ σύνθετα εἶναι, τὸ μὲν ζ διὰ τῶ σ καὶ δ, τὸ ῥ ξ
 διὰ τῶ κ καὶ σ, τὸ ῥ ψ διὰ τῶ π καὶ σ, σωεφθαρμέ-
 νων ἀλλήλοις καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων· ἢ διὰ τὸ
 χωρὰν ἐπέχειν δυοῖν γραμμάτων ἐν ταῖς συλλαβαῖς
 παραλαμβάνόμενα. Ἐκαστὸς δὲ τῶτων κρείττω μὲν
 ὅτι τὰ διπλά τῶ ἀπλῶν ἐπειδὴ μείζονα ὅτι τῶ
 ἐτέρων, καὶ μάλλον ἐγγίζειν δοκεῖ τοῖς τελείοις· ἥτις ῥ
 τὰ ἀπλά, διὰ τὸ ²⁰ εἰς βραχυτέρους αὐτῶν τόνους συνά-
 γασθαι τὸν ἦχον. Ἐκφωνεῖται ῥ αὐτῶν ἑκάστον τοιόνδε
 δὴ τινα τρόπον· τὸ μὲν λ, τὴ γλώσσης πρὸς τὸν ἔρα-
 νὸν ἀνισαμένης, καὶ τὴ ἀρτηρίας συσχεύσεως τὸ πνεῦμα.
 τὸ ῥ μ, τῶ μὲν στόματι τοῖς χείλεσι ²¹ πιεσθέντι,
 διὰ τῶ ῥωθῶν μειζόμενα. τὸ ῥ ν, τὴ γλώττης τὴ
 φρενὶ τῶ πνέματι ἀπκλεισέως, καὶ μετὰ φρεσὸς ὅτι
 τῶ ῥωθῶναι τὸν ἦχον. τὸ ῥ ρ, τὴ γλώσσης ἀκρας ἀπρ-
 ῥαπτείας τὸ πνεῦμα, καὶ πρὸς τὸν ἔρανὸν ἐγγὺς τῶ
 ὁδοῦν ἀνισαμένης. τὸ ῥ σ, τὴ μὲν γλώσσης πρὸς ἀνα-
 γομένης ἀνω πρὸς τὸν ἔρανόν, τῶ ῥ πνέματι διὰ
 μέσων αὐτῶ φερόμενα, καὶ πᾶσι τῶ ὁδοῦναι λεπτόν καὶ ἑνὸν
 ὅσον ἐν τῷ τοῦ συρτήμα. Τετα ῥ τὰ λοιπὰ ἡμφώνων
 μᾶλλον λαμβάνει τὸν ψόφον, ὅς ἐνός μὲν τῶ ἡμφώνων
 τῶ σ, τῶν ῥ ἀφώνων, τῶ τε κ, καὶ τῶ δ, καὶ τῶ π.

Οὗτοι γνηματισμοὶ γραμμάτων ἡμφώνων. Δύναται
 ῥ ἑκατόμωτος κινεῖν τὴ ἀκρόν ἀπαντα. ἡδύνη μὲν ῥ αὐ-
 τὴν τοῦ λ, καὶ ἐστὶ τῶ ἡμφώνων γλυκύτατον· ²² τεταχύνει
 ῥ τὸ ρ, καὶ ἐστὶ τῶ ὁμογενῶν γενναρότατον· μέσως δὲ ἡπώς
 ἀφ' ἑλπίδος τὰ διὰ τῶ ῥωθῶν συνηχόμενα, τὸ τε μ,
 καὶ

²⁰ Εἰς βραχυτέρους αὐτῶν.]
 Fortasse ὑπ' αὐτῶν legendum
 est.

²¹ Πιεσθέντι.] Post πι-
 εσθέντι deesse videtur τῶ ῥ ἦχος,
 vel τῶ ῥ πνέματι: ut colli-

gitur ex eo quod sequitur, τὰ
 διὰ τῶ ῥωθῶν συνηχόμενα:
 & Sect. 22, καὶ τῶ πνέματι
 διὰ τῶ ῥωθῶν μειζόμενα. sic
 certe & Marius Victorinus Artis
 Grammaticæ cap. 4, M impres-
 sis

δ, ξ ex κ & σ, ↓ ex π & σ, literis se invicem mutua coitione corrumpentibus, ita tamen ut propriam vocem singulæ conservent; aut quod duarum literarum locum, in syllabis assumptæ habeant. Sunt autem harum singulæ simplicibus præstantiores: cæteris quoniam pleniores videntur, & perfectarum ad naturam propius accedere. Eo autem deteriores simplices, quod breviori ab iis intensione vox contrahatur. quarum unaquæque tali fere modo profertur: λ, erecta ad palatum lingua, & spiritum arteria constringente: μ, ore labiis compresso, ac per nares undatim emissio spiritus: ν, lingua spiritus impetum intercludente, & sonum ad nares transferente: ς, spiritum linguæ extremitate vibrante, ad palatum juxta dentes sublata: σ, lingua fursum ad palatum adducta, spirituque per medium erumpente, & circa dentes tenuem quandam ejiciente angustumque sibilum. Tres vero reliquæ semivocales missum accipiunt sonum, ex una e semivocalibus σ, itemque ex tribus mutis κ, δ, & π.

Hæ sunt illæ literarum, quæ semivocales appellantur, conformationes: non tamen eandem potestatem habent omnes in auditu movendo: nam cum λ demulcet, semivocalium longe jucundissima: ς exacerbat, cæteris ejusdem generis robustissima; sed media quadam ratione nostras aures afficiunt, quæ per nares efferuntur μ & ν, corneum sibi quandam (tubiarum quodammodo cantu expresso) edentes sonum. Ingrata prorsus est & insua-

vis

sis invicem labiis, mugitum & præterea μειζουσων, nomi-
quendam intra oris specum attra- nandi casu. sed huic conjecturæ
his navibus dabit. Et Julius ne obicit μω particula, nonnihil
Scaliger de causis linguæ Lati vereor.
næ, lib. 1, cap. 10, Glauco enim 22 Τεχνικῆ.] Locum hunc
ore effuso in nares sono, M citat Paulus Leopardus Emen-
conformatur. Sylburg. † Idem dationum lib. 8, cap. 15. I-
ipse notaram, nondum perspe dem.
cto, quid scripserat, Sylburg.

καὶ τὸ ν, κεαῖοειδὲς ἀποτελεῖν τὰς ἡχάς. ²³ Ἀγαρὶ
 ὅ καὶ ἀηδὲς τὸ σ, καὶ εἰ πλεονάσειε, σφόδρα λυπεῖ. δι-
 ειώδης γὰρ καὶ ἀλόγη μᾶλλον ἢ λογικῆς ἐφάπτεσθαι δο-
 καῖ φωνῆς ὁ συνειγμένος. Τῶν γὰρ παλαιῶν σπανίως
 ἐχρῶντο πρὸς αὐτὰ καὶ πεφυλαγμένως. εἰσὶ δὲ, οἱ ἀσύν-
 κτες ἀδὰς ὅλας ἐποιοῦσι. δηλοῖ δὲ τὸ Πίνδαρον, ἐν
 οἷς φησὶ

” Πεῖν μὲν ἤειπε ²⁵ χοινότην φωνήεντα διδυράμ-
 ” βων, καὶ τὸ Σάν κίβδαλον, ἄνθρωποι.

Τελὼν δὲ τῶν ἄλλων γεγραμμάτων, ἃ δὲ διπλᾶ κα-
 λέεται, ²⁶ τὸ ζ μᾶλλον ἡδύνει ἢ ἀκρὴν τῶν ἑτέρων. τὸ
 μὲν

23 Ἀγαρ.] De hoc quoque
 loco monet Brodæus Miscella-
 neorum lib. 3, cap. 14. Idem.

24 Πεῖν μὲν ἤειπε.] Pindari
 locus hic citatur etiam ab Athe-
 næo lib. 10, & 11. sed utrobi-
 que corruptus legitur. sic enim
 lib. 10, Basil. Edit. p. 255, v. 2,
 Πεῖν μὲν ἤειπε χοινότην τὰ
 διδα, καὶ τὸ σάν κίβδαλον, ἄν-
 θρωποι, at lib. 11, (230, 37,)
 sic, πεῖν μὲν ἤειπε χοινότην τὰ
 διδα καὶ τὸ σάν κίβδαλον ὑπὸ σο-
 μάτων. Dionysianorum exem-
 plarium scriptura est integrior.
 si quis tamen pro ἄνθρωποι ἐ-
 posteriore Athenæi loco repo-
 nere malit ὑπὸ σομάτων, nequa-
 quam improbavero: hoc vide-
 licet sensu: πεῖν μὲν ὑπὸ σομά-
 των ἤειπε (id est ἔπεισε) χοινο-
 τεῖν διδυράμω φωνήεντα, καὶ
 τὸ κίβδαλον σάν. Porro χοινο-
 τεῖν φωνήεντα nominare videtur
 vocales longas, & quæ latiore
 oris diductione proferuntur, ut
 præ cæteris a Doricum. quo fa-
 ciunt quæ Dionysius infra in au-

steræ compositionis caractere
 tradit, Sect. 22, μεγάλοις τε
 καὶ διαβιβηκόσιν εἰς πλατὺ ὀνό-
 μασιν ὡς τὰ πολλὰ μνηστέον
 εἰλεῖ & supra, τῶν διχρόνων
 ὅσα μακρῶς λέγεται: & διφωνό-
 ταν τὸ α, ὅταν ἐκλείνηται.
 cuius generis apud Horatium de
 tragico Stilo sunt ampullæ &
 sesquipedalia verba. Σάν vero
 (ut idem Athenæus 230, 3, &
 Herodotus lib. 1, p. 59, testan-
 tur, τὸ Δωρεῖες μὲν σάν καλεῖ-
 σιν, Ἴωνες δὲ σίγμα) Dorico no-
 mine Pindarus eam litteram vo-
 cat, quam Iones, Attici, &
 communis lingua nominat σίγ-
 μα: atque inde eodem Athe-
 næo teste, apud Aristophanem
 comicum σαμφορας dicitur ἵπ-
 πος ὁ τὸ Σ ἐγκεχάραγμένον
 ἔχων, equus litera S insignitus:
 quæ à Græcis quadruplici figura
 pingitur Σ, Ϛ, σ, ϛ. κίβδαλον
 autem propterea dicit τὰ σάν,
 quia (ut idem Athen. ibidem
 ex Aristoxeno tradit) οἱ μισο-
 κδοί πολλὰκις τὸ σίγμα λέγουν
 παρὰ

vis σ, ac crebro repetita vehementer angit. Agrestium enim belluarum magis & ratione carentium, quam eorum, qui sermone utuntur ad differendum apto, videtur esse sibilus. Et veterum sane scriptorum nonnulli ea rarius usi sunt, & caute. Sunt etiam, qui sine hac litera integras odas composuerunt: quod satis indicat his verbis Pindarus,

*Olim sane exularunt exiles junceæque dithyramborum vocales,
& illud, ô homines, impurum Σάν.*

Ex tribus autem literis, quæ vocantur duplices, egregie ζ præ cæteris jucundam auribus affert delectationem. Nam
ξ propter

παρηΰνηο, διὰ τὸ σκληρόστομον εἶναι καὶ ἀνεπιήδειον αὐτῷ. Sicut vero Dionysius hic refert fuisse qui integras ὠδὰς ἀσγµας fecerint, ita idem Athenæus in priore loco tradit Laſum Hermionensem fecisse ἀσγµον ὠδὴν, & ὕµνον ἀσγµον. qua de re monuit Paul. Leopard. loco jam ante citato. *Sylburg.*

Ibid. Πεῖν μὲν ἤειπε] Hæc Pindari verba principium fuisse cujusdam dithyrambici carminis scribit Strabo lib. 10, qui locum multo corruptiorem exhibet, quàm aut Athenæus, aut Dionysius, & tamen ex eodem carmine pauca profert alia:

Σοὶ μὲν κατὰρχαὶ μάτερ, πάρεα

Μεγάλοι ῥόμβοι κυμβάλων

Ἐν δὲ καχλάδων κρέταλα,

Αἰθομένα τε δαῖς ὑπὸ ξανθῇσι πένυκαις.

Magnam Matrem his versibus celebrat. sed ex primo qui apud Strabonem ita legitur, Πεῖν μὲν εἶρετο χοροῖσι τὰ

ἀοιδὸν διθυράμβῳ, verbisque ipsius Strabonis, non pauca discimus de argumento. Videtur enim recentem poesin cum veteri, & instituta antiquorum poetarum cum nuperis inventis comparasse.

25 Σχοινολένῃ.] Eruditi viri existimarunt vocales χοινολένῃς esse vocales longas, & quæ buccas impleant: ut α Doricum, & ω. Plane contrarium vox Græca significat: χοινολένῃς, ut si dicas *juncea*, literæ sunt exiles, & tenuis soni: puta inter vocales, & ο. inter consonantes s. sic χοινολένῃς mentum, prominens & longum. Nicetas Choniates, καὶ τὸ χοινολένῃ γένυν ἐπέκαρτο. inde oratio χοινολένῃς, soluta & inconcinnis longisque periodis constans, parum torosa. *Casaubonus.*

26 Τὸ ζ μάλλον ἠδύνηι.] De suavissimo hujus literæ sono, vide quæ scripserit Voſſius ad *Smyrnam Cinna* apud Catullum, p. 321.

μὴν γὰρ ξ, διὰ τῆς κ' πρὸς τὴν ψ, διὰ τῆς π, ἢ συνειγμένον ἀποδίδωαι, ψιλῶν ὄντων ἀμφοτέρων. τῆς το δ' ἡσυχῆς πρὸς πνύματι δασύνεται, καὶ ἔστι τῆς ὁμογενῶν γενναυότατον. Καὶ ὡς μὴ τῆς ἡμφώνων ποσαῦται.

* Ἀφωνα.

Τῶν δὲ καλεσμένων ἀφώνων ἐννέα ὄντων, τρία μὲν ἔστι ψιλὰ, τρία δὲ δασέα, τρία δὲ μετὰξὺ τούτων. ψιλὰ μὴ τὸ, τε κ, καὶ τὸ π, καὶ τὸ τ. δασέα δὲ τὸ, τε χ, καὶ τὸ φ, καὶ τὸ θ' ἡτοιμασμένα δὲ ἀμφοῖν, τὸ, τε γ, καὶ τὸ β, καὶ τὸ δ. Ἐκφωνεῖται δὲ αὐτῶν ἕκαστον τρόπον τόνδε. τρία μὴ, ἀπὸ τῆς χειλέων ἀκρων, τὸ π, καὶ τὸ φ, καὶ τὸ β, ὅταν τῆς σήματι πεσέναι, τὸ προβαλλόμενον ἐκ τῆς ἀρτηρίας πνεῦμα λύσῃ τὸ δεσμὸν αὐτῶν. Καὶ ψιλὸν μὲν ἔστιν αὐτῶν τὸ π, δασὺ δὲ τὸ φ, μέσον δὲ ἀμφοῖν τὸ β. τῆς μὴ γὰρ ψιλώτερον ἔστι, τῆς δὲ δασύτερον. ²⁷ Μία μὴ αὕτη συζυγία τριῶν γραμμάτων ἀφώνων, ὁμοίᾳ σήματι λεγόμενων, ψιλότῃ δὲ καὶ δασύτῃ διαφερόντων. Τρία δὲ ἄλλα λέγεται, τῆς γλώσσης ἀκρῶν πρὸς τῆς σήματι περιστρεφόμενης κατὰ τὰς μετωρτέρους ὀδόντας, ἐπεὶ ὑπὸ τῆς πνύματι ὑπόρραπιζομένης, καὶ τῆς διέξοδον αὐτῶν ὡς τὰς ὀδόντας ἀποδιδέσσης, τὸ τ, καὶ τὸ θ, καὶ τὸ δ. ²⁸ Διαλλάττει δὲ καὶ ταῦτα δασύτῃ καὶ ψιλότῃ. ψιλὸν μὴ γὰρ ἔστιν αὐτῶν τὸ τ, δασὺ δὲ τὸ θ, μέσον δὲ καὶ ὁπικαῖνον τὸ δ. Αὕτη δὲ συζυγία τριῶν γραμμάτων ἀφώνων. Τρία δὲ καὶ λοιπὰ τῆς ἀφώνων λέγεται μὴ, τῆς γλώττης ἀντασμένης κατὰ τὸ ἔκτανον ἐγὼς τῆς φάρυγγος, καὶ τῆς ἀρτηρίας ὑποκρίσεως πρὸς πνύματι, τὸ κ καὶ τὸ χ καὶ τὸ γ, ἑδρὴν ταῦτα διαφερόντα

²⁷ Μία μὴ αὕτη.] Videtur citur: & Josephus historiae in hoc loco idem esse, idemque tio, suis adeo peculiarem, arbi- quod πρῶτη, significare. Quod tratur, ut ejus rei se olim pro- observatu ideo dignum judi- prio volumine rationes daturum cavi, quia vulgo hanc locutio- scribat.

nem Hebraeis esse propriam di-

ξ propter κ, & ϕ propter π, sibilum quendam efficiunt, cum utræquæ sint tenuēs. Hæc vero sensim spiritu asperiori profertur, inter affines literas generosissima. Hactenus de semivocalibus.

Ex mutis, ita enim vocantur, quæ novem sunt numero, tres sunt tenues, aspiratæ tres, *Mutæ.* tres intermediæ. tenuēs sunt κ, π, & τ: aspiratæ χ, φ, θ: utrisque communes, γ, β, & δ: quæ singulæ hoc modo proferuntur. tres quidem supremis labiis, π, φ, & β, ore scilicet compresso, ubi ex arteria spiritus prorumpens ipsius vinculum resolverit. Ex his π tenuis est, φ densa, media vero inter utramque β: earum enim altera tenuior est, altera densior. Hæc quidem trium mutarum conjugatio prima est; eadem quæ figura ac habitu vocis proferuntur, tenui solummodo asperoque spiritu differentes. tres vero aliæ, τ scilicet, & θ, & δ, lingua summo oris margini ad dentes superiores affixa, deinde spiritu leniter vibrata, meatumque ipsi circa dentes præbente, nascuntur. hæc quoque densitate inter se differunt, & tenuitate. Nam ex iis tenuis est τ, densa θ, media vero δ, & utriusque communis. Hic alter ordo est mutarum. Reliquæ tres κ, χ, γ, proferuntur, lingua ad palatum nec procul a gutture sublata, adjunctante etiam arteriæ flatu, sonumque subministrante: nec ullo modo habituve sibi invicem differunt, nisi quod tenuiter κ pronunciatur, χ dense, γ medi-

28 Διακρίσει.] Quod de mutarum distinctione attulit, id paucis accipe; π, β, φ, labiis effertur: τ, δ, θ, dentibus: κ, γ, χ, intimo palato & gutture, arteriæ quoque flatu vocem simul adjuvante. Ex his quæ vocis eodem instrumento utuntur, magnam affinitatem habent, & sola spiritus intensione vel remissione differunt. id quod in iis ostendam, quæ labiorum adminiculo proferuntur. Nam ut exprimatur φ, maxima spiritus copia, ut π, minima, ut β, mediocris requiritur.

φέρντα τῷ γήματι ἀλλήλων, πλὴν ὅτι τὸ μὲν κ ψιλῶς λέγεται, τὸ δ' χ δασέως, τὸ δ' γ μετέως κ' μεταξὺ τῶν. Κράπτα μὲν οὖν ὅντιν, ὅσα τῷ πινύματι πολλῶ λέγεται· δόπερα δ' ὅσα μέσῳ· κακίω δ', ὅσα ψιλῶ. Ταῦτα μὲν γὰρ ἑαυτῶν δύναμιν ἔχει μόνην· τὰ δ' δασέα, κ' τὴν τῷ πινύματι περιδήκην· ὥστε ἐγγὺς τῷ²⁹ πλειότατα εἶναι ἐκεῖνα.

T M H M A

29 Τελειότατα.] Ferri potest εἶναι. alioqui legendum foret, lectio, si verba sic construas, ὥστε ἐγγὺς τῷ τελειότητι εἶναι ὥστε ἐγγὺς ἐκεῖνα τῷ τελειότατα ἐκεῖνα. Sylburg.

T M H M A ιε.

Συλλαβῶν φύσις Ἀγάφορ.

ΕΚ δὴ τῶν γραμμάτων ποσῶν τε ὄντων κ' δυναμεις τοιαύτας ἔχοντων, αἱ καλόμεναι γίνονται συλλαβαί. τῶν δὲ εἰσι κ' μακραί μὲν, ὅσαι σιωπήσασιν ἐκ τῶν φωνηέντων τῶν μακρῶν, ἢ τῶν διχρόνων, ὅταν μακρῶς ἐκφέρῃται, κ' ὅσαι λήγασιν εἰς μακρὸν ἢ μακρῶς λεγόμενον γράμμα, ἥτοι τῶν ἡμιφώνων ἢ ἀφώνων· βραχεῖαι δ', ὅσαι σιωπήσασιν ἐκ βραχέος φωνήεντος ἢ βραχέως λαμβανομένου, κ' ὅσαι λήγασιν εἰς ταῦτα. Μήκεις δ' κ' βραχυτέροις συλλαβῶν εἰς μία φύσις, ἀλλὰ κ' μακρότεραί τινές εἰσι τῶν μακρῶν, κ' βραχυτέραι τῶν βραχειῶν. ἔστι δ' τὸτο φανερόν διὰ τῶν παραδειγμάτων.

2 Ὁμολο-

† Τῶν δ' εἰσ.] Pro ὅτι, convenientius legemus εἰς. Sylb. recipere.
† Hanc emendationem Sylburg.

2 Ὁμολο-

γ mediocriter, ac media inter eas ratione. Sunt autem præstantissimæ, quæ spiritu copioso proferuntur: quibus proximæ sunt, quæ medio; quæ vero tenuissimo, eæ omnium deterrimæ. Nam hæ suam ipsarum solummodo potestatem obtinent, cum densæ & spiritus habent adjunctionem, ita ut parum absit, quin perfectissimæ judicentur.

SECTIO XV.

Multiplicem esse syllabarum naturam.

EX literis itaque tot numero, talique natura præditis & potestate, oriuntur syllabæ. quarum longæ sunt, quæ vocalibus constant longis, aut communibus, ubi longo efferuntur tempore, aut quæ desinunt in longam, aut longo tempore prolatam literam, seu semivocalem seu mutam: breves vero, quæ brevi vocali constant, aut breviter sumpta, quæque desinunt in breves. Longitudinis vero & brevitatis syllabarum non una est eademque natura; sed longiores quædam sunt longis, & brevibus, breviores. id quod exemplis adductis magis patebit.

² Ὁμολογείται δὴ βραχεῖαν εἶναι συλλαβὴν, ἣν πρὶν φωνῆεν βραχὺ γράμμα τὸ ο, ὡς λέγεται Ὀδός.
³ ταύτῃ προσεδήτω ἐν γράμμα τῷ ἡμιφώνων τὸ ρ, καὶ γένεσθαι Ῥόδον, μένει μὲν ἐπὶ βραχεῖα ἡ συλλαβὴ, πλὴν ἔχ' ὀργίως, ἀλλ' ἐξεί πινὰ παραλλαγήν ⁴ ἀκαρῆν παρὰ τὴν προτέραν. Ἐπὶ προσεδήτω ταύτῃ τῷ ἀφώνων γράμμα τὸ τ, καὶ γένεσθαι Τρόπον, μείζων αὐτῇ τῷ προτέρῳ εἶναι συλλαβῶν, καὶ ἐπὶ βραχεῖα μένει.
⁵ Τρίτον γὰρ π γράμμα τῇ αὐτῇ συλλαβῇ προσεδήτω τὸ σ, καὶ γένεσθαι Στρέπον· τριπλὴν αὐτῇ προδήχαις ἀκυσταῖς μακροτέρα γενήσεται τῇ βραχυτάτῃ, μένουσα ἐπὶ βραχεῖα. ⁶ Οὐκὲν τέσσαρες αὐταὶ βραχεῖαι συλλαβῆς ἀφ' ὧν αἰδομένην ἔχουσα αἰδομένην, τὴν παραλλαγήν μέτρον. Ὁ δὲ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῇ μακρᾷ. ἡ γὰρ ἐκ τῆς ἡμιφώνων συλλαβῆς, μακρὰ τὴν φύσιν ἔσται, πεντάκων γράμμάτων προδήχαις παραυξηθεῖσα, τριπλὴν προλαττομένην, ἐνὸς δὲ ὑπολαττομένην, ⁷ καθ' ἣν λέγεται Σπλὴν, μείζων ἀν' ὅτι λέγεται εἶναι τὴν προτέραν

² Ὁμολογείται.] Quintilianus lib. 9, cap. 4, huc videtur respexisse: Sit in hoc quoque aliquid fortasse momenti, quod & longis longiores, & brevibus sunt breviores syllabæ: ut quamvis neque plus duobus temporibus, neque uno minus habere videantur, (ideoque in metris omnes breves longæque inter se obfessæ sunt pares) lateat tamen nescio quid, si quicquam supersit, aut desit.

³ Ταύτῃ προσεδήτω.] Differentiam docet inter voces ὀδός, Ῥόδον, & Τρόπον, in quibus licet breves dicantur priores quælibet syllabæ, satis tamen sensibile est temporis discrimen, quod in singulis, ut

distincte proferantur, requiritur. Vossius.

⁴ Ἀκαρῆν.] Wolfius legit ἀκαρῆν exiguam. Sylburg. † Wolfium sequor, ita pro ἀκαρῆν conicientem.

⁵ Τρίτον γὰρ τι.] Pro γὰρ τι rectius fortasse legeris γ' ἐτι, vel simplicius ἐτι. Sylburg.

⁶ Οὐκὲν τέσσαρες.] De hoc loco vide Petr. Victor. Var. lectionum lib. 13, cap. 6. ubi posteriolem ejus partem sic legit; τὴν ἀλλοτρίαν αἰδομένην ἔχουσα τὴν παραλλαγήν μέτρον: & ἀλλοτρίαν αἰδομένην ἐ Cicerone reddi posse arbitratur tacitum sensum. Sic certe infra Sect. 23, τὸ ἀλλοτρίον δὴμαρτυρεῖ τὴν ἀκοῆς πάθος. & rursum

Eam esse brevem syllabam confitendum est, quam vocalis litera brevis constituit, verbi gratia, 'Οδὴ. huic addatur ε, una ex semivocalibus, & fiat 'ΡόδΘ: adhuc syllaba brevis manet, non tamen eodem modo; nam habebit quoddam, etsi non ita magnum, temporis discrimen priori additum. Præterea una ex mutis, τ scilicet, adjiciatur, & fiat ΤρότΘ: syllabis erit prioribus longior, & tamen adhuc brevis. Tertia insuper litera huic syllabæ apponatur σ, ut sit ΣτρέφΘ: hæc triplici literarum accessione sensili erit longior, quam brevissima, cum tamen ipsa brevis permaneat. Quamobrem hæc quatuor syllabæ brevis differentiæ, habita mensuræ variationis ratione, sensile discrimen temporis sortiuntur. Eadem quoque ratio est & longæ. Nam syllaba, quæ ex η vocali constituitur, cum sit natura longa, adjectione quatuor literarum aucta, tribus præpositis, una subiecta, unde exempli gratia Στλήν constatum habes, longior quodammodo dicatur, quàm illa prior, quæ unica constabat litera. Quæ rursus diminuta, demptis sigillatim quæ

rursus in Lysia, 84, 47, ἀλό-
γω πᾶθει ἢ ἄλορον συνατκᾶν
αἰδησιγ: & mox 85, 8, ἐκ ἔτι
βιάζομαι ἢ ἄλορον αἰδησιγ:
quæ scilicet nulla ratione vel
oratione potest exprimi, 84, 39,
Ὡς εἰ τις ἀξιοῖν λόγῳ διδᾶχ-
θῆναι ταύτην ἢ δύναμιν, ἢ τις
πολλῶν καὶ καλῶν πραγμάτων
συγκληλῆτων ἀπαιτῶν λόγον.
Mentio fit infra etiam συλλαβῆς
ἀλόγε, Sect. 17, καλῆσιν αὐτὴν
ἄλορον. Idem.

Ibid. Οὐκὲν τέσσαρες.] Quod
annotavit Sylburgius ex Victo-
rio non satis locum videretur ex-
plicare. quis enim sensus? Quam-
obrem hæc quatuor syllabæ bre-
vis differentiæ, tacitum habentes
(seu habent) sensum, qui nulla

ratione potest exprimi, addita
variationis mensuram. At po-
test inter proferendum sensile
discrimen percipi. Cui præte-
rea verbo nominativus ἔχουσαι
referendus est? neque enim
tam duram loquendi formulam
posse Atticis adscribi puto. Po-
sita itaque interrogationis nota,
legendum arbitror: Οὐκὲν τέ-
σσαρες αὐταὶ βραχεῖαι συλλαβῆς
διαφορεῖ, τῆς ἀνάλορον ἔχου-
σαι αἰδησιγ τῷ τ' παραλλαγῆς μέ-
τρω; seu, ἔχουσαι αἰδησιγ τῷ τ'
παραλλαγῆς μέτρω παντοῦ ἴσαι;
nam necesse est, aliquid ejus-
modi addatur.

7 Καθ' ἣν λέγεται.] Forsan
legendum, καθάπερ ἣν λέγεται,
veluti si dicatur. Sylburg.

ρας ἐκείνης τῇ μονογραμμάτῃ. Μεινόμενη δ' αὖ πάλιν
καθ' ἐν ἑκάστον τῶν προσεδέντων γραμμάτων, τὰς ὅτι
τέλαττον παραλλαγὰς ἀσθηταῖς ἀν' ἔχει. Αἴτια ὅ ἥτις
ὅτι τὲ μήτε τὰς μακρὰς ἐκβαίνειν τῇ ἐαυτῶν φύσιν,
μέχρι γραμμάτων⁸ ἐπὶ ἀμικυνομένας, μήτε τὰς
βραχείας εἰς ἐν ἀπὸ πολλῶν γραμμάτων συσελλομέ-
ναι, ἐκπίπτειν τῇ βραχύτητι, ἀλλὰ καὶ κείνας ἐν δι-
πλασίῳ λόγῳ θεωρεῖσθαι τῶν βραχειῶν, καὶ ταύτας
ἐν ἡμίσει τῶν μακρῶν, ἐκ ἀναγκαῖον ἐν τῇ παρῇτι
σκοπεῖν. Ἀρκεῖ γὰρ, ὅσον εἰς τῇ παρῇσαν ὑπόθεσιν
ἡρμογίην, εἰρηδοῦν ὅτι διαλλάττει καὶ βραχεῖα συλλαβὴ
βραχείας, καὶ μακρὰ μακρὰς, καὶ ἔτε τῇ αὐτῇ ἔχει δύ-
ναμιν, ἔτε ἐν λόγοις ψιλοῖς, ἔτ' ἐν ποιήμασιν ἢ μέλεσι
διὰ ῥυθμῶν ἢ μέτρων κατὰσκοδύζομένοις, πάντα βρα-
χεῖα, καὶ πάντα μακρὰ.

Πρῶτον μὲν δὴ θεωρήματα τῆτο τῶν ἐν τῇ συλλαβαῖς
παθῶν, ἔπειρον ὅ ποιόνδε τῶν γραμμάτων πολλαὶ
ἐχόντων διαφορὰς ἐ μόνον παρὰ τὰ μήκη καὶ τὰς βρα-
χύτητας, ἀλλὰ καὶ παρὰ τὰς ἡχάς, ὑπὸ ὧν ὀλίγω
πρότερον εἴρηκα, πάντα ἀνάγκη τὰς ἐκ τῶν συνιστα-
μένας συλλαβὰς, ἢ διὰ τῶν πλεονάμεναι, ἅμα τήντι
⁹ ἰδίαν ἐκαστὴν σῶζειν δύναμιν, καὶ τῇ χρητῇ ἀπάντων, ἢ
γινέσθαι διὰ τῇ κρᾶπεως τε καὶ τῇ παραδέσεως αὐτῶν ὅτι
ὧν μαλακαὶ τε φωναὶ γινόνται καὶ σκληραὶ, καὶ λεῖαι, καὶ
τραχεῖαι, γλυκαίνεσθαι τε τῇ ἀκοῇ καὶ πικραίνεσθαι, καὶ
σύφεσθαι καὶ ἀφ' ἑσθαι, καὶ πᾶσαν τῇ ἄλλῃ κατὰσκοδύ-
ζεσθαι διάθεσιν φυσικὴν. αὐτὰ δ' εἰσι μυρία τὸ πλῆ-
θος ὅσα.

Ταῦτα δὲ κατὰμαθόντες οἱ γραμματικοὶ ποιητῶν τε καὶ
συγγραφέων, τὰ μὲν αὐτοὶ τε κατὰσκοδύζουσιν ὀνόματι,
συμπλέ-

⁸ Ἐπὶ α.] An ἡ ἐν τῇ legendum, ἐ quibus Σπλὴν vocabulum
dum? qui numerus est litera- constat.

quæ adjectæ fuerant, literis, permutationes, priori quamque breviorē, sensu etiam ut possint percipi, habebit. Quid vero causæ sit, cur neque longæ naturam suam excedant, etiam si ad septem usque literas extendantur, nec breves, in unam licet à pluribus literis contrahantur, sua excident brevitate: verum illæ duplici ratione brevium confiderentur, hæ dimidia longarum, non necesse est in præsentī examen instituire. Nam sufficit, quod hujus quidem temporis est atque instituti, dixisse, & brevem syllabam à brevi, & à longa differre longam; neque omnem brevem, aut omnem longam, nec in oratione soluta, nec ligata, seu heroicum id fuerit carmen, seu melicum, numeris conscriptum aut metro, eandem omnino habere potestatem.

Hæc itaque prima est eorum quæ syllabis accidunt disquisitio, altera vero hujusmodi. Cum varias habeant literæ differentias, non solum propter longitudinem & brevitatē, sed etiam sonos, de quibus paulo superius diximus, fieri non potest, quin istæ quæ ex iis constant & implicantur syllabæ, tam propriam singularum quàm omnium communem vim & potestatem conservent, quæ earum varia ex admistione & situ nascitur. Ex quibus molles & duræ voces oriuntur, levēs atque asperæ, quæ suavi voluptate aures perfundant, iisdem etiam quæ sint peracerbæ, quæ constringant ac diffundant, & nullos non affectus naturales, qui quidem infinitæ sunt multitudinis, eliciant.

His itaque cognitis, politissimi quique, tam poetæ quàm prosaicæ orationis scriptores, ipsi sibi nomina confingunt, oppor-

9 Ἰδίαν ἐκάστω.] Simile est, φθαζμένων ἀλλήλοις καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων.

συμπλέγουτες ὁππῆδ' εἰς ἀλλήλους τὰ γράμματ' αἰ
 τὰς συλλαβὰς ἣ οἰκείως, οἷς ἂν βέλωνται παραστῆσαι
 πάθεισι, ποικίλως φιλοτέχνησιν, ὡς ποιεῖ πολλάκις
 Ὅμηρος· ἐπὶ μὲν προσηνέμων ἀγχιαλῶν τῇ παρεχίτῃσει
 τῇρ' συλλαβῶν τὸν ἄπαυσον ἐμφαίνειν βεβλόμενός
 ἦχον·

10 Ἡϊόνες βοοῶσιν, ἐρδληγμένης αἰλὸς ἔξω.

Ἐπὶ δὲ τῷ πυρλωμένῳ Κύκλωπῳ, πόπε δ' ἄλγη-
δόν τε μέγεθός τε, καὶ δὲ διὰ τῶν χειρῶν βραδείᾳ ἐρόσαν
τὸ πηλαίον θύρας·

Κύκλωψ δ' ἑστιάων τε καὶ ὠδόνων ὀδύνησι,
Χερσὶ ψηλαφῶων.

Καὶ ἄλλοι περὶ δεῖξιν ἐνδείξας βυλόμενοι πολλὴν καὶ
χαίρειαν δαυμένην,

11 Οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάντοι ἐχέεργ' Ἀπόλλων,
Προπερυκλινδόμεν' παῖρ' Διὸς ἀγνόηχο.

Μυρία ὅσιν δύνειν παρ' αὐτῇ ποταῦτα, χεῖρας μὴ κτε,
 ἢ σώματι κτε μέγα κτε, ἢ πάντας ὑπερβολὴν, ἢ σάσεως
 ἡρεμίαν, ἢ τῇ παραπλησίον τι δηλῶντα παρ' ἡδὲ
 ὅπως ἐπερον, ἢ πὰς τῇ συλλαβῶν ἡττασκυδίας· καὶ ἄλλα
 τέτοις ὀναντίως ἐργασμένα εἰς βραχύτητα, καὶ πύχ.
 καὶ σπυδὴν, καὶ πὰ τέτοις ὁμογενῇ ὡς ἔχει ταυτί.

12 ' Αμβλυσ-

10 *ῥήγες.*] Desumptus est
hic versus ex *Ilia.* 9, ver. 263.

‘Ως δ’ ὅτ’ ὅτι πρὸς χάριν δι-
 πλείετο πολλαμῶς,

Βέβρυχεν μέγα κῦμα ποτὶ ῥόνον,
ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι

Ἡῶνες βοόωσιν.

ut vero, quanta sit hujus vocis
efficacia, quanta vis ad fluctus
marinos, dum scopulis illidun-

tur, & pelagi murmur exprimendum, clarius intelligatur, aliam substituit Aristoteles, Poet. cap. 22, hoc modo: Ἠὲς καὶ ἄσπιν. quæ quidem propria est, at humilis, & parum sonora. Hæc autem ejusmodi est ὀνομαλοποιία, ut, veterum nonnullis si fidem habeas, admiratione perculsus Plato sua combusserit.

DE STRUCTURA ORATIONIS. III

opportuna literarum connexionē; syllabas etiam apposite ad quosvis pro lubitu excitandos affectus, vario accommodant artificio: id quod sæpissime facit Homerus. In describendis litoribus excelsis, continuum illum sine intermissione fremitum exprimere conatus, syllabarum extensione utebatur:

Littora mugitus elisis fluctibus edunt.

Verum in Cyclope excæcato, doloris magnitudinem, tardamque illam in vestigandis speluncæ foribus manuum palpationem:

*Crebra gemens Cyclops, curisque ingentibus æger,
Vestigat manibus.*

Alio etiam loco, vehementem precandi ardorem, re serio suscepta, cum vellet indicare:

*Non, si multa ferat studioso pectore, summi
Et Jovis ante pedes sese provolvat, Apollo.*

Innumera hujusmodi nemo non potest apud illum loca reperire, quæ temporis diuturnitatem, magnitudinem corporis, affectûs exuperantiam, stationis tranquillitatem, & quæ sunt ejusdem generis, egregie exprimunt, idque nulla prorsus alia re magis, quam varia syllabarum constructione: necnon & alia his plane contraria, ad brevitatem expressa, celeritatem, festinationem, & quæ his similia: quemadmodum hæc se habent.

Hæc

combusserit poemata, ne nimium Homero videretur inferior. Nec potuit Maro, eandem rem aggressus, eadem felicitate explicare:

*Quem super ingens
Porta tonat cœli, & scopulis
illisa reclamant*

Æquora.

Qui sequitur versus de Polyphemo, occurrit Odyss. 1, ver. 416.

11 Οὐδ' εἰ κεν.] Ex Iliad. χ, ver. 220, desumuntur. His autem cognata sunt iracundi Achillis ad Legatos responsa:

Οὐδ' εἰ μοι τόσα δῶν, ὅσα
Ψάμαθός τε κόνις τε.

Κέρην δ' ἔγχεω Ἀγαμέμνονι
ἔγχεω Ἀτρεΐδῳ,

Οὐδ' εἰ χυσοῖν Ἀφροδίτην
καλλὸν εἰλῶσι,

Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ.

Iliad. 1, ver. 385.

12 Ἀμύλῳ.

¹² Ἀμβλύδην γρόωσι μετὰ δμῳῇσιν εἶπεν.

χ,

Ἡνίοχοι δ' ἐκπληγὲν, ἐπεὶ ἴδον ἀνδράματον πῦρ.

Ἐφ' ὧν μὲν γὰρ ἡ τῷ πινύματι¹⁰ δηλῆται συγχεσθῆ, καὶ τὸ τῷ φωνῆς ἀτακτον¹¹ ἐφ' ὧν δ' ἡ τῷ διανοίας ἐκλάσις, καὶ τὸ ¹³ τῷ δείγματι¹² ἀπερσοδονκτον. πινεῖ δ' ὅτι τέτταν ἐκάπερον ἢ τῷ συλλαβῶν τε καὶ γραμμάτων ἐλάττωσις.

Σήμ-

¹² Ἀμβλύδην.] Occisum quem ex vulgatis Homeri Edit. Hectora deplorat Andromache, emendavimus, pro Ἡνίοχον δ' Iliad. χ, ver. 476. Alter autem ἐκπληγον (ita enim antea legere versus legitur Iliad. σ, ver. 225: batur) Ἡνίοχοι δ' ἐκπληγεν. Paulo

Τ Μ Η Μ Α ιγ'.

Ὀνόματ' αἰεὶ καὶ δηλωτικὰ. καὶ καλὴ πῶς γίνεσθαι ἢ λέξις.

ΚΑὶ αὐτοὶ τε δὴ κατὰ σκοδάζουσιν οἱ πιηταὶ καὶ λογιγράφοι, ¹ πρὸς χρεῖμα ὁρῶντες, οἰκεῖα καὶ δηλωτικὰ τῷ ὑποκειμένων τὰ ὀνόματα, ὥσπερ εἶπεν. πολλὰ δ' καὶ παρὰ τῷ ἐμπεραθεν λαμβάνουσιν, ὡς ἐκεῖνοι κατὰ σκοδίασαν, ὅσα μυμητικώτατα τῷ πραγμάτων εἶναι, ὡς ἔχει ταῦτα.

² Προχθεῖ γὰρ μέγα κύμα πῶς ξερὸν ἠπείροιο.

Αὐτὸς δ' κλάγξας πέπτο πνοιῆς ἀνέμοιο.

Ἀιγιάλω

¹ Πρὸς χρεῖμα.] Qui rem ipsam, de qua tractat, suis ipsius oculis quodammodo subjicit, non potest non apta reperire vocabula. Hoc videtur ex Aristotele

sumpsisse cap. 17, Poet. Οὕτω γὰρ ἀν' ἐναργεῖα ὁρῶν, ὥσπερ παρ' αὐτοῖς γινόμενον τοῖς περιφωμένοις, εὐεῖς τοὺς πρέπον, καὶ ἡκιστα ἀν' ἀνθρώποισιν τὰ ὑπερβαίνοντα.

Hæc famulis, largo fundens fuspiria fletu.

et,

Attoniti aurigæ stabant, viso igne furenti.

Illis etenim ostenditur spiritus præcisio, vocisque pertur-
batus tenor; his vero mentis emotæ excessus, & terriculum
inopinato oculis oblatum: quorum utrumque ipsa syllaba-
rum efficit literarumque imminutio.

Paulo post pro ἡ τ' δ' ἀνδρίας ἐκ-
τασις, lege ἐκτασις: ut ἐκτασις
μανικῇ, καὶ ἡ τ' ὅς φρενῶν, intelli-
gatur.

13 Τὸ τὸ δ' αἶγμα[θ].] Tro-
janis terrorem injecerat sacer
ignis, quem ex vertice Achil-

lis Minerva accenderat:

Ἡνίοχοι δ' ἐκπληγν, ἐπὶ
ἴδον ἀκάμαλον πῦρ
Δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μελαθύ-
μης Πηλείων[θ]
Δαίομενον.

SECTIO XVI.

*Rei subjæctæ convenientia eligenda esse vocabula:
quibus etiam modis pulcra constituatur dictio.*

I PSI etiam poetæ, quemadmodum & solutæ orationis
scriptores, rem ipsam oculis subjicientes, propria con-
tingunt & apta argumento vocabula, ut jam ante dixi-
mus: multa quoque ex veteribus sumunt, jam confor-
mata, quæ rerum naturam optime videantur depingere: cu-
jusmodi sunt hæc:

Cum gemitu illisi volvunt ad littora fluctus.

Ipsa volat stridens, ventis adjuta, per auras.

Littora

πία. agit de fabulæ constitui-
one philosophus.

2 Ποχθεῖ.] Hæc vox de ma-
ris fluctu proprie dici existima-
tur, & ex ejus imitatione per
ὀνομασποίαν esse facta. versus

autem desumitur ex Odyss. β,
Ver. 502. alter ex Iliad. μ',
ver. 207. Tertius ex Iliad. β',
ver. 210. quartus ex Il. π', ver.
361.

Ἀιγιάλῳ μεγάλῳ βρέμειται, σμαραγεῖ δέ τε πόντῳ.
Σκέπτετ' οἷσ' ὧν τε ροῖζον, καὶ δ' ἔπον ἀγρόντων.

Μεγάλη τέτων ἀρχὴ καὶ διδάσκαλός ἡ φύσις, ἡ ποιεῖσα ³ μιμητικὰς ἡμᾶς καὶ δεϊτικὰς τῆς ὀνομασίαν, οἷς δηλοῦται τὰ πρᾶγματ' αἶα, κατὰ πιναι δὴ λόγους καὶ κατη-
πικὰς ⁴ ἀφ' ὧν οἰσ' ὁμοιότηας ὑφ' ὧν ἐλδοχθῆμεν παύ-
ρων τὴ μνήματα λέγειν, καὶ χρεμεισμένους ἱππων, καὶ
φρουαγμὲς τράγων· ⁵ πρὸς τε βρέμην καὶ πᾶταρσι ἀκ-
μῶν, καὶ σφειγμῶν ⁷ καλῶν, καὶ ἄλλα τέτοις ὁμοια παμ-
πληθῆ, τὰ μὲν φωνῆς μιμητικὰ, τὰ δ' ὁμοφῆς, τὰ δ' ὁ-
ἐργα, τὰ δ' ὁ πᾶσι, τὰ δ' ὁ κινήσεως, τὰ δ' ὁ ἡρεμίας, τὰ
δ' ἄλλ' αὖ χρηματίζονται ὁτιδήποτε, ὥς ὧν εἰρητὰ πολλὰ
τοῖς πρὸς ἡμῶν. Τὰ κράτιστα δ' ἐνέμω, ὡς πρῶτον τὸ
ὑπὲρ ⁸ Ἐτυμολογίας εἰσαγόντι λόγον, Πλάτωνι τῷ
Σωκρατικῷ, πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλοι, μέγιστα δ' ἐν
τῷ Κεφάλῳ. Τί δὴ τὸ κεφάλαιόν ἐστι μοι τῶ λόγου;
ὅτι παρὰ μὲν ταῖς τῆς γραμματικῶν συμπλοκαῖς, ἡ
τῆς συλλαβῶν γίνεσθαι σύνθεσις πικίλη, ⁹ παρὰ δ' ὁ τῆς
συλλαβῶν συνθέσεως, ἡ τῆς ὀνομασίαν φύσις παντοδα-
πὴ, παρὰ δ' ὁ ταῖς τῆς ὀνομασίαν ἀρμονίας πολύμορφος
ὁ λόγος γίνεσθαι. ὥς πολλὴ ἀνάγκη καλῶν μὲν καὶ
λέξιν, ἐν ἡ κατὰ ἐστὶν ὀνόματ' αἶα, καλῶν δ' ὀνομασίων
συλλαβῶν

³ Μιμητικὰς.] Imitationem naturā nobis esse infitam docet philosophus cap. 4. Poetic. Τὸ τε γὰρ μιμεῖσθαι, σύμφυτον τοῖς ἀνθρώποις ἐκ παιδῶν ἐστὶ, καὶ τὸ τοῦ διαφέρειν τῆς ἄλλης ζώων, ὅτι μιμητικώτατον ἐστὶ, καὶ τὰς μαθήσεις ποιεῖται διὰ μιμήσεως τὰς πράξεις.

⁴ Διανοίας.] Wolfius cum articulo legit, τὴ διανοίαν ὁμοιότη-
τας. Sylburg. † Nec male.

⁵ Ὅμοιότητας.] Vide, si li-
bet, Observationes Poetic. And.
Schoti, lib. 2, cap. 51. Hæc au-
tem describendi ratio Quintili-
ano credibilis rerum imago, aliis
Evidentia, aliis Informatio dici-
tur. Aphthonius ἱμφοσὴν, Ru-
tilius Lupus χαρακτῆρισμὸν,
Aquila Rom. διαύπωσησιν, vulgo
ὑπολύπωσησιν vocant. Hæc Taub-
mannus.

Littora pulsa fremunt, vastumque immurmurat aquor.

Stridorem jaculûmque sagittarumque notabat.

Harum sane rerum fundamentum est natura, & magistra præstantissima; quæ nos, imaginibus quibusdam rationi consentaneis, mens unde nostra excitatur, efficit, ut imitari possimus, & vocabula struere quibus res ipsæ feliciter exprimantur. His imaginibus edocti sumus, taurorum mugitus, equorum hinnitus, fremitusque hircorum verbis repræsentare: præterea fragorem & strepitum ventorum, rudentum stridorem, atque alia ejusdem generis compluria; quorum alia vocem, alia formam, alia rem gestam, alia affectiones, aut motum, aut quietem, aut quodvis denique aliud imitantur; de quibus multa sunt ab iis hominibus scripta, qui nos ætate præcesserunt. Laudem vero præcipuam Platoni Socratico, ut primo nominum ad origines suas reductori, equidem assigno; qui hac de re cum sæpe alias, tum potissimum in Cratylo disputat. Summa autem nostri sermonis huc redit: è varia literarum connexione, variam nasci multiplicemque syllabarum compositionem, è syllabis compositis, omnimodam vocabulorum naturam, ex vocabulorum denique structura, orationem prodire multiformem. Quo necessario factum est, ut ea pulcra sit elocutio, cujus pulcra fuerint vocabula; necnon ex literis & syllabis

6 Πρός τε.] Idem significat, quod προστί, præterea. Sed dubium est an pro ἀνέμων, ὑδάτων reponendum sit, cum paulo infra pag. 118, v. 6, hæc conjuncta reperias: καὶ πάντα τὸν ὑδάτων ἀναμισγόμενον ἐμμιμήσατο βυλόμενος.

7 Κάλων.] Si mendo caret, confirmari poterit Virgiliano isto Æneid. 1, ver. 87, Insequitur clamorque virûm stridorque rudentum. Sylburg.

8 Ἑτυμολογίας.] Fabius lib.

1, cap. 4: Etymologia, quæ verborum originem inquirat, à Cicero dicta est Notatio, quia nomen ejus apud Aristotelem invenitur σύμβολον, quod est nota: nam verbum è verbo ductum, id est Veriloquium, ipse Cicero qui finxit, reformidat. Sunt qui vim potius intuiti, Originationem vocent.

9 Παρὰ τὸ ἦ.] Articulus τὰς desideratur, vel antè vel post genitivum ἦ συλλαβῶν, ut in sequenti membro. Sylburg.

P 2

9 Σαφηνίας.

συλλαβάς τε καὶ γραμμάτια κατὰ αἵτια ἔτι, ἥδε εἰάν τε διά-
λεκτον ἐκ τῆς ἡδυνόντων ἢ ἀκρὴν γίνεσθαι καὶ τὸ παρα-
πλήσιον, ὀνομάτων τε καὶ συλλαβῶν καὶ γραμμάτων
πάς τε κατὰ μέρος ἐν τέτοις διαφοραῖς, καθ' ἃς δηλῆται
τὰ τε ἡδῆ, καὶ τὰ πάθῃ, καὶ αἱ διαφορές, καὶ τὰ ἔργα
τῆς προσώπων, καὶ τὰ σινεδρόντια τέτοις, ἀπὸ τῆς πρώ-
της κατὰ σκοδῆς τῆς γραμμάτων γίνεσθαι ποιαῦται.

Χρήσιμα ὅλγῃσι δείγμασι τὸ λόγῳ τῷδε, τῷ¹⁰ σα-
φηνείας ἐνεκα· τὰ γὰρ ἄλλα, πολλὰ ὄντα, ἐπὶ σεαυτῷ
¹¹ συμβαλλόμενα εὐρήσεις. Ὁ δὲ πολυφωνότατον
ἀπαίνων τῆς ποιητῶν Ὀμηροῦ, ὅταν μὲν ὥραν ὅψεως
δύμωρφε, καὶ καλλῶ ἡδυνῆς ἐπαγωγὴν ἐπιδείξασθαι βέ-
ληται, τῆς τε φωνηέντων τοῖς κατὰ τοῖς χρήσεσιν, καὶ
τῆς ἡμιφώνων τοῖς μαλακωτάτοις, καὶ ἐ κατὰ πυκνώσει
τοῖς ἀφώνοις τὰς συλλαβάς, ἐδὲ συγχύσει τὰς ἡχάς,
παράλειπαι ἀλλήλους τὰ δυσέκφορα, πράξειαν δὲ τινα
σφήτῃ τῇ ἀρμονίαν τῆς γραμμάτων, καὶ ῥέουσιν ἀλύπτως
διὰ τῆς ἀκρῆς, ὡς ἔχει ταυτί.

¹² Ἡ δ' ἴεν ἐκ θαλάμῳ περὶ φωνῶν Πηνελόπεια,
'Αρτέμιδι ἱκέλη, ἢ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

καὶ,
Δήλω δὴ ποῖε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ,
Φοῖνικος νέον ἔρπον ἀνερχόμενον ἐνόησε.

καὶ,
Καὶ Χλῶρεν εἶδον περικαλλέα, τὴν ποῖε Νηλεὺς
Γῆμεν εἶον διὰ καλλῶ, ἐπεὶ πόρε μύρια ἔδνα.

Ὅταν ὅ οἰκτεράν, ἢ φοβεράν, ἢ ἀγέρωχον ὅψιν εἰσά-
γη, ¹³ τῆς τε φωνηέντων ἐ πὺ κατὰ τὰς δῆσει, ἀλλὰ
τῆς

¹⁰ Σαφηνείας.] Alibi σαφηνείας,
diphthongus. Idem. Ita con-
textum reformavi, σαφηνείας mu-
tato.

¹¹ Συμβαλλόμενα.] Ex He-
rodoto in Polymnia, συμβαλλέ-
μενα εὐείσχω.

syllabis pulcris ut pulcrarum dictionum sit origo deducenda, adeoque ex iis sermo jucundissimus oriatur, quæ nostris auribus jucundam afferunt voluptatem: ac proinde fieri non potest, quin vocabulorum, syllabarum, literarumque particulares, quæ his insunt, differentiæ, quibus exprimuntur mores, affectus, dispositiones, opera personarum, & quæ his adjuncta, è prima omnino literarum constructione proficiantur.

Utar vero, orationis illustrandæ gratia, ut clara sint omnia, paucis exemplis; alia quæ supersunt multa, tibi, *mi Ruse*, subducta ratione invenienda relicturus. Homerus omnium poetarum dicendi sublimitate præstantissimus, si quando vultus pulcerrimi venustatem, aut formam voluptati inducendæ accommodam, exhibere statuit, vocalium optimis utitur, & semivocalium mollissimis: non ille mutis densat syllabas, non sonos præscindit, non secum prolatu asperrima conjungit; sed lenem quandam profert literarum structuram, nostras aures sine molestia suaviter permeantem. quo in genere sunt hæc;

*Penelope thalamum, prudens regina, relinquit,
Formosæ Veneri similis, pulchræve Dianæ.*

et,

*Talem equidem Delo, sacratam ad Apollinis aram,
Frondentem palmæ ramum proserpere vidi.*

et,

*Et Chlorin vidi formosam, quam sibi Neleus
Duxerat, egregio vultu, sine dote, puellam.*

Quum vero miserabilem, aut horrendam, aut arrogantem speciem inducit, non optimas jam inserit vocalium, sed quæ

12 'H δ' ἴεν.] Desumpti sunt Edit. Homeri vulgatæ habent ex Odyss. τ', ver. 53. Aliter ε', μέλα καλλῶ. ver. 36. ibi etenim, Εἷ δ' ἴεναι 13 Τῶν τε φωνήεντων.] Videtur τε hoc loco abundare: Odyss. ζ', ver. 163. ultimi ex λ' quo sublato facilius erit structura. ver. 280, sed pro δὲ καλλῶ

13 Σμερδαλέῳ.

τῇς ψοφοειδῶν, ἢ ἀφώνων τὰ δυσεκφορώτατα λήψαι,
 καὶ καταπυκνώσει τέτοις τὰς συλλαβὰς· οἷα ἔστι ταυτί·

¹⁴ Σμερδαλέῃ δ' αὐτῇσι φαίνεται κακακαμένῃ ἀλμῇ.
 Τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῷ βλοσυρῶπις ἐσφαίνωτο,
 Δεινὸν δερκομένη· πρὶς δ' Δεῖμυς τε Φόβῃ τε.

Ποταμῶν δὲ γε σύρρυσιν εἰς χωρίον ἐν, καὶ πάταγον
 ὑδάτων ἀναμυσημένων ἐκμυμήσασθαι τῇ λέξει βυλόμε-
 νῃ, ἐκέτι λείας συλλαβὰς, ἀλλ' ἰσχυρὰς καὶ ἀντίλυπας
 δῆσαι·

Ὡς δ' ὅτε χεῖμα ῥοῖσι ποταμοῖ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες,
¹⁵ Ἐς μισγάγλαιαν συμβάλλειον ὀμβριμον ὕδωρ.

Βιαζόμενον δὲ τινα πρὸς ἐναντίον ῥεύμα ποταμῷ
 μετὰ τῇς ὀπλων, καὶ τὰ μὲν ἀντέχοντα, τὰ δ' ὑποφε-
 ρόμενον εἰσάγων, ἀνακροαίς τε ποιήσει συλλαβῶν, καὶ
 ἀναβολὰς χρόνων, καὶ ἀντιστοιχίαν γεγραμμάτων·

¹⁶ Δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλλῆα κυκόμενον ἱστῶ κῆμα,
 Ὡθει δ' ἐν σάκει πίπτων ῥόθῃ, ἐδὲ πόδεσσιν
 Εἶχε σπείζεσθαι.

Ἀεαττομένων δὲ πρὸς πέτρας ἀνθρώπων ψόφον τε
 καὶ μῆρον οἰκτρὸν ἐνδεικνύμενῃ, ἐπὶ τῇς ἀηδεσάτων τε
 καὶ κακοφωνοτάτων χρονίᾳ γεγραμμάτων, ἐδαμῇ λεαί-
 νων ἢ κατὰ σκόλην, ἐδὲ ἡδύνων·

¹⁷ Σὺν δ' ὧν μάρψας, ὥς σκύλακας, ποτὶ γαίῃ
 Κόπῃ· ἐκ δ' ἐγκέφαλῃ χαμάδις ῥέε, δεῦρ δ' αὖ γαίαν.
 Πολύ

¹⁴ Σμερδαλέῃ.] Locus ex
 Odyss. ζ', ver. 137, desumptus
 est. inter hunc forsan & sequen-
 tes versus copulativa καὶ deside-
 ratur; qui Iliad. λ', ver. 36, oc-
 currunt.

¹⁵ Ἐς μισγάγλαιαν.] Scribi-
 tur etiam μισγάγκειαν: ut sig-
 nificetur locus in quo μίσγεται
 τὰ ἄγνια, id est, in quo mis-
 centur seu conjunguntur vales,
 convallis. Sylburg. † Locus est
 Iliad.

quæ sonantissimæ sunt, aut mutarum sibi eligit prolatu asperitimas, iisque syllabas condensat. cuiusmodi hæc sunt:

Horridus apparet cultu, confectus ab undis.

Tristia fulserunt Phorcynidos ora Medusæ

Horrendo aspectu: circum Terrorque, Metusque.

Fluviorum præterea concursum in eundem locum, & aquarum sonitum se commiscantium dictione imitari atque exprimere laborans, non jam leves syllabas, sed robustas, sed sono duriori concursantes adhibet:

Non secus hyberni summis de montibus amnes

Permistas volvunt plenis convallisibus undas.

Quin & sub armis quendam vi fluminis adversi impulsu, modo se sustentantem, modo impetu delatum ubi inducit, syllabarum elisiones habet, temporum intervalla, & literarum crebra fulcimenta.

Peliden fremitu immani circumstetit unda,

Et clypeo incumbens urgebat fluctibus amnis:

Nec poseras stabilire pedes.

Quorundam vero hominum, capitibus hinc illinc ad saxa allisis, fragorem & interitum miserabilem poeta ostensurus, insuavissimis diu pessimeque sonantibus literis immoratur: nusquam structuram lævigat, nusquam suavitate perfundit.

Prensa manu, ut catulos, scopulis duo corpora fregit:

Fluxit humi cerebrum, & rorabat sanguine tellus.

Immensi

Iliad. δ', ver. 452. ubi pro ὄμ-
Cειμον, ὄCειμον scribitur.

16 Δεινόν.] Ex Iliad. φ', ver.
240. sed pro CειζέCεC, vulgatæ
habent Editiones Homeri Cει-
ζέCεC: quæ lectio videtur me-
lior, eo quod durius quiddam
sonat.

17 Σὺν ᾧ ΝέC.] Ex Odyss. ι,
ver. 289, hæc desumpta sunt.
ita quoque egregie Virgilius:

durosque reduc̃ta

Libavit dextra media inter
cornua castus

Ardum, effractusque illisit in
ossa cerebro.

Quis non, perlectis his versibus,
literarum asperitate delectatur,
quæ sonum, qualem ossa edunt
effracta, mirabili artificio ex-
primunt?

18 ἘCειζέCεC.

Πολὺ ἂν ἔργον εἴη λέγειν, εἰ πάντων παραδείγμα-
 τα βυλοῖμην φέρειν καὶ κατὰ τὸν τόπον τόνδε, ὧν ἂν τις
 ἀπαγγίῃσιν. ὥστε ἀρχαῖοις τοῖς εἰρημένοις, ὅτι τὰ ἐξῆς
 μεταβήσομαι. Φημὶ ὅτι βυλόμενον ¹⁸ ἐργάσασθαι λέ-
 ξιν καλὴν, ἐν τῇ σωτηρίᾳ τὰς φωνάς, ὅσα καλλι-
 λογίαν καὶ μεγαλοπρέπειαν ἢ σεμνότητά περ εἰληφεν ὀνό-
 ματα, εἰς τὸ τοιοῦτον συνάγειν. Εἰρηται δὲ πῶς περὶ τῶ-
 των καὶ Θεοφράστῳ τῷ φιλοσόφῳ κρινότερον ¹⁹ ἐν τοῖς
 περὶ Λέξεως· ἐνθα ὁρίζει τίνα ὀνόματα φύσει καλὰ
 παραδείγματα εἶναι, ὧν σωτηριεμένων, καλὴν οἶε-
 ται καὶ μεγαλοπρεπῆ γινήσασθαι καὶ φράσιν καὶ αὐτῶν
 ἔπερα μικρὰ καὶ ταπεινά, ὅς ἐστιν ἔτε ποιήματα χρηστὸν
 εἶναι φησιν, ἔτε λόγον. καὶ μά Δία ἐκ ἀπὸ σφοδρῶς
 ταῦτα τῷ ἀνδρὶ εἰρηται. Εἰ μὴ ἐν ἐγχερίῳ πάντα
 εἶναι τὰ μέγιστα καὶ λέξεως, ὑφ' ὧν μέλλει δηλοῦσθαι τὸ
 πρᾶγμα, ὁφθαλμῶν τε καὶ καλλιῤῥήματα, ²⁰ μανίας ἔργον
 ζῆλον τὰ χεῖρα· εἰ ὅτι ἀδύνατον εἴη τὸ τοιοῦτον, ὥστε ὅτι
 πολλῶν ἔχει, τῇ πλοκῇ καὶ μίξει καὶ παραδέσει περ-
 τέον ἀφανίζον καὶ τῶν χειρόνων φύσιν· ὅπερ Ὀμηροῦ
 εἶωθεν ὅτι πολλῶν ποιῶν. Εἰ γὰρ τις ἐροῖτο ὀνίνων τῶν
 ποιητῶν ἢ ῥητόρων, τίνα σεμνότητά ἢ καλλιλογίαν
 ταῦτα ἔχει τὰ ὀνόματα, ἃ ταῖς Βοιωτίαις κεῖται πό-
 λεσιν, ²¹ Τεῖα, καὶ Μυκαλησὺς, καὶ Γεαῖα, καὶ Ἐπει-
 νός, καὶ Σκῶλῳ, καὶ Οἰσβῆ, καὶ Ὀρχησὺς, καὶ Εὐτρη-
 σις, καὶ πᾶλλα ἐξῆς, ὧν ὁ ποιητὴς μέμνηται, ὅδε ἂν
 εἴπῃν

¹⁸ Ἐργάσασθαι.] Aoristus pro
 praesenti tempore ponitur. Mox
 pro εἰς τὸ τοιοῦτον, legendum forsan
 εἰς ταῦτα συνάγειν. verum hæc
 sententia luxata est, & verbum
 aliquod, puta εἶναι, à quo pen-
 deat Infinit. συνάγειν, deside-
 ratur.

¹⁹ Ἐν τοῖς περὶ Λέξεως.] Hu-

jus libri meminit Dionysius &
 in Lysia: ibi à Theophrasto Ly-
 sias reprehenditur. quin & De-
 metrius Sect. 175, ex hoc The-
 ophrasti libello pulcra definit
 vocabula: Ὀνείσας δ' αὐτὰ
 Θεοφράστῳ οὕτως, κάλλος ὀνό-
 ματος ὅτι, τὸ πρὸς τὸ ἀκοῦν ἢ
 πρὸς τὸ ὁφθαλμῶν ἢ τὸ τῇ διανοίᾳ
 ἐνίσχυνον

Immensi sane laboris res esset, si omnium vellem exempla recensere, quæ ad hunc locum pertineant, & à nonnullis fortasse reposcantur. his igitur quæ sunt dicta, contentus, ad reliqua me conferam. Censeo autem, cui in animo est orationem quam pulcerrimam elaborare, eum in struendis vocibus omnino debere, quæcunque elegantiam sortita, aut magnificum quiddam ac grande præ se ferant vocabula, in unum omnia colligere. De quibus à Theophrasto philosopho communius dictum est, in libello de *Diotione* inscripto, quo ille, natura quæ pulcræ sint voces, definit: exempli gratia, quibus conjunctis, pulcræ evasuram arbitratur & magnificam locutionem: quædam è contra notat vocabula esse omnino humilia atque abjecta, è quibus nec poema constitui, nec orationem ullius pretii posse asserit. nec mehercule à scopo aberrantia hæc literis vir ille prodidit. Nam si ita res se haberet, ut omnes orationis partes quibuscunque negotia vitæ necessaria exprimantur, sonoræ fuerint & venustate plenæ, amentia esset incredibilis deteriores quærere: sin vero id neutiquam fieri potest, quemadmodum in multis accidit, implicatione, mistura, ac situ, deterrimarum, quantum potest, natura est obscuranda. id quod Homerus passim solet facere. Nam si ex poetis quempiam aut rhetoribus interrogas, quam tandem dignitatem aut pulcritudinem habeant vocabula, quæ Boeotiæ civitatibus imponuntur, *Hyria*, *Mycalæssus*, *Græa*, *Eteonus*, *Schulus*, *Thisbe*, *Onchestus*, *Eutresis*, & quæ sequuntur, quorum ordine poeta meminit; nè minimam quidem eorum vel

unus

τυρταμῶν. Hic prius vocabatur *Τυρταμῶν*, seu *μανίας ἄν' ἔργον* *ἔμ* *ζήλῃν τὰ χεῖρα*: *ἐμ* mox post *ἀδύνατον* è contextu sublato.

20 *Μανίας ἔργον*.] Parum compta videtur hæc lectio, quam luxatam arbitror. locus erit facilior multo, si quis hoc modo legat: *μανίας ἄν' εἴη ἔργον ζή-*

21 *Τεῖα*.] Quæ scribenti Dionysio in memoriam prima veniebant, ea literis mandavit. Neque enim verisimile est, tantam eum versuum farraginem, quam Sylburgius annumerat, hoc loco congeffisse.

Q

22 *Συρύφανον*.

εἶπεν ἐδ' ἠΐτιν' ἔχει. ἀλλ' ἔτις αὐτὰ καλῶς ἔκρινε.
 22 συνύφανεν, καὶ παραπληρώμασιν ὁφώνοις διείληφεν,
 ὥστε μεγαλοπρεπέστατα φαίνεσθαι τέτων ὀνόματα.

Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Ληϊτὸς ἦρχον,
 Ἀρκεσίλαός τε, Περδοπῆνωρ τε, Κλόνιος τε
 Οἰθ' Ὑμένειον καὶ Αὐλίδαν περὶ ῥέεσαν,
 Σχρῖνόν τε, Σκῶλόν τε, πλούκνημόν τ' Ἐπεινόν,
 Θέσπιαν, Γραϊάν τε καὶ Διρύχρεον Μυκαλησσόν
 Οἷτ' ἀμφ' 23 Ἀρμ' ἐμμένον, καὶ Εἰλέσιον, καὶ Ἐρυθραίαν
 Οἷτ' Ἐλεῶν ἔχον, καὶ Ὑλιν καὶ Πεϊεῶνα,
 Ὀκαλέην, Μεδεῶνά τ' εὐκτίμενον πολίεθρον.

Ἐν εἰδεσι λέγων ἐκ οἷον πλειόνων δεῖν παραδειγ-
 μάτων· ἅπας ἔστιν ὁ Κατάλογος 24 αὐτῶν τοιῦτος, καὶ
 πολλὰ ἄλλα, ἐν οἷς ἀναγκαδεῖς ὀνόματα λαμβάνειν
 ἐκ καλὰ καὶ φύσιν, ἑτέροις αὐτὰ χρημεῖ καλοῖς, καὶ λυεῖ
 καὶ ἐκείνων δυσχέρειαν τῇ τέτων ὁμορφίᾳ. Καὶ ὡς
 μὲν τέτων ἄλλαι.

T M H M A

22 Συνύφανεν.] Major erit
 temporum similitudo, si legas
 συνύφαγκε: ut infra Sect. 18.
 ἀλλ' ἐδ' συσκεκρύθασιν αὐτὰς καὶ
 συνυφάγκασιν. Ibidem paulo ante
 nota, minorem Bæoticorum op-
 pidorum à Dionysio poni nu-
 merum, quàm paulo post in
 Homeric catalogo: & contra
 Θίσσην atque Ὀρχησδὸν à Dio-
 nysio memorari, quarum hic

nulla fit mentio. Sed hic me-
 mineris non integrum in vulga-
 tis Dionysii Editionibus citari
 locum, atque addi posse septem
 hos ex Homeri exemplaribus
 versus; hos scilicet:

Κώπας, Ἐὐρησίην τε, πολυ-
 τρήρωνά τε Θίσσην,
 Οἷ τε Κορώνειαν, καὶ ποιήενθ'
 Ἀλίαςθον,

unus his nominibus inesse responderet. quæ tamen omnia adeo pulcre contexuit, adeo sonoris verborum complementis distincta illuminavit, ut ipsa etiam amplissima videantur & magnifica.

*Agmina Bæotûm, bello fortissima, ducunt
Peneleusque duces & Læitus, ordine primi:
Arcefilausque, Prothoenorque, Cloniusque.
Quique Hyrien coluere, atque Aulidis aspera saxa,
Qui Schænon, Solumque, & crebro monte Eteonum;
Thespiam, Græamque: & qui spatia ampla tenebant
Antiquæ Mycaleffi, & letho nobile vatis
Argivi Harma; urbes & Erythras, Ilesiumque:
Quique Eleona habuere, atque Hysten, & Peteona,
Ocalean, & qui muris Medeona superbam.*

Cum autem dicam in genere, pluribus exemplis uti non necesse existimo. Est enim tota enumeratio ejusdem generis, ut & multa alia; in quibus poeta coactus verba assumere natura minime pulcra, aliis pulcrioribus exornat, eorumque asperitatem horum venustate & gratia diluit. Sed de his quidem hæcenus.

SECTION

Οἱ τε Πλάταιαν ἔχον, ἥδ' οἱ
Γλίσσαν τ' ἐνέμοντο,
Οἱ δ' Ὑποθήβας ἔχον ἐϋκλί-
μενον πολίσθερον,
Ὅγχησέν θ', ἱερὸν Ποσειδῶιον
ἀγλαὸν ἄλσος.
Οἷτε πολυσάρυλον Ἄρην
ἔχον, οἷτε Μιδεΐαν,
Νίσσαν τε Ζαθέην, Ἀθησδὼνα
τ' ἐχάλοωσαν.
Sylburgius.

23 Ἄρμα.] Homeri Scholi-
astes: Ἄρμα, πόλις ἡ Βοιωτίας,
ὀνομασθεῖσα ὑπὸ τῆς αὐτοῦ καλῆς
ποθῆναι σὺν τοῖς ἵπποις τὸ Ἄρ-
μα φέρει τῆς μάχης ἄρμα σὺν
αὐτῷ. ne versionem Latinam
mireris.
24 Ἀυτῶν τοῖς τῷ.] Locu-
tio infrequentior, pro αὐτῶν
τοῖς τῷ.

Τ Μ Η Μ Α ΙΖ'.

Ἀειθμῶν ἢ ῥυθμῶν πέρι.

Ἐπεὶ ὅ τες ἀειθμὸς ἔφην ἔ μικρὰν μοῖραν ἔχειν τὴν ἀξιοματῆκῆς καὶ μεγαλοπρεπῆς σωθέσεως, ἵνα μὴ μέ τις εἰκῇ δοξῇ λέγειν, ῥυθμὸς καὶ μέτρα μουσικῆς οἰκεία θεωρεῖται, εἰς ἃ ῥυθμικὴν ἐδ' ἐμμεῖρον εἰσαήγοντα διαλέκτον, ἀποδώσει καὶ τὴν ὑπὲρ τέτων λόγον. ἔχει ὅ ἕτως· Πᾶν ὄνομα καὶ ῥῆμα καὶ ἄλλο μέγεθος λέξεως, ὅπῃ μὴ μοносύλλαβόν ὦσιν, ἐν ῥυθμῷ περὶ λέγεσθαι· τὸ δ' αὐτὸ χαλῶ πόδα καὶ ῥυθμόν.

Δισύλλαβοι
πόδες.

¹ Δισυλλάβου μὲν ἐν λέξεως διαφορὰν τρεῖς. ἢ γὰρ ἐξ ἀμφοτέρων ἔσται βραχυαῖων, ἢ ἐξ ἀμφοτέρων μακρῶν, ἢ τὴν μὲν βραχυαῖαν, τὴν καὶ μακράν. Τῶν ὅ τριπτεῖς τέτε τῶν ῥυθμῶν διττὸς ὁ τρεῖς. ὁ μὲν τις, ἀπὸ βραχυαῖας, καὶ λήγων εἰς μακράν· ὁ δ' ὅ, ἀπὸ μακράς, καὶ λήγων εἰς βραχυαῖαν. Ὁ μὲν ἐν βραχυσύλλαβῳ, ² Ἡγεμῶν τε καὶ ³ Πυρρίχιῳ χαλεῖται, καὶ ἔτε μεγαλοπρεπῆς ὦσιν, ἔτε σεμνός. γῆμα δ' αὐτὰ ποιόνδε·

Λέγει ὅ σὺ καὶ πόδα νεόλυτα μέτρα.

Ὁ δ'

¹ Δισυλλάβου.] De pedibus five numeris orationis multi scripserunt; nemo autem Dionysio fusior. Aristoteles lib. 3, Rhet. cap. 8. Cicero de Orat. lib. 3. Fabius itidem: nam Longinus eos tantum recenset pedes, Sect. 40, qui potissimum Sublimitati adversentur.

² Ἡγεμῶν.] De quo ita Terentianus:

Primus ille est, jure primus, ἡγεμῶν qui dictus est, Author ὅσων duكتور melorum, qui duas breves habet.

nominis rationem tradit Dionysius. in Περὶ τῆς Δημοθέους δεινότητος. Καλεῖται τὸν ἕτως καλῶς ἀδελφὰ ῥυθμόν· Ἡγεμόνα, πρῶτον ἔχοντα λόγον καὶ ἴσων ἀρῶσι τε καὶ θέσει χερίων.

³ Πυρρίχιῳ.]

SECTIO XVII.

De numeris orationis.

Quoniam vero ad grandem orationis compositionem & magnificam dixi numeros non parum conferre; nè quis forte me nullo judicio id dixisse arbitretur, qui numeros & metra, disciplinæ musices familiaria, sermoni prosaico & numeros & metra respuenti, obtrudam, de his etiam consilii rationem daturus sum. Sic autem se res habet: Omne nomen & verbum, & quævis alia pars orationis, modo non sit monosyllaba, numero quodam profertur. idem vero, & pedem & rythmum voco.

Disyllabæ quidem vocis tres sunt differentiae. aut enim utrisque constat brevibus, *Pedes disyllabi.* aut utrisque longis; aut altera longa, altera brevi. hujus autem tertii pedis duplex est forma: aut enim à brevi incipit, & in longam syllabam desinit; aut incipit à longa, & in brevem desinit. Pes autem, qui è duabus brevibus constat, vocatur Hegemon, sive Pyrrichius: numerus nec magnificus, nec gravis. cujus hæc figura est,

Tu vero refer è vestigio recens—soluta membra.

Qui

3 Πυρρίχιος.] Pyrrichius, ut primus ordine, ita dignitate postremus, cum è duabus brevibus constet syllabis, volat potius quam currit. Nullum ex eo alicujus momenti constitui potest carmen, cum numero & pondere pene careat. Aptus duntaxat ad celeres motus exprimendos, cujusmodi erant armati saltus Corybantum apud Græcos, & Saliorum apud Romanos; unde etiam à mobilitate dictus creditur, quasi totus igneus. *J. Vossius.*

4 Σπρονδής.

Ὁ δ' ἀμφοτέρως τὰς συλλαβὰς μακρὰς ἔχων, κέ-
κληται μὲν ⁴ Σπονδεῖον, ἀξίωμα δ' ἔχει μέγα καὶ σεμ-
νότῃα πολλήν. παράδειγμα δ' αὐτῆς τοῦδε·

⁵ Ποίαν δὴθ' ὀρμάσω, ταύταν ἢ κείναν, κείναν ἢ
ταύταν;

Ὁ δ' ἐκ βραχείας τε καὶ μακρᾶς συγκαίμενον, εἰάν
μὲν τ' ἡγεμένην λάβῃ βραχεῖαν, ⁶ Ἰαμβον καλεῖται,
καὶ ἐκ ἑστίν ἐκ ἀγενῆς· εἰάν δ' ἀπὸ τ' μακρᾶς ἀρχῇται,
⁷ Τροχαῖον, καὶ ἐστὶ μαλακώτερον. δαίτερς καὶ ἀγνέστε-
ρον. παράδειγμα δ' τῆς προτέρης τοιόνδε·

Ἐπει γολὴ πάρεσι, παῖ Μενοίλιε.

τῆ δ' ἑτέρῃ·

⁸ Θυμὲ, θυμ' ἀμνηστάνοισι κήδεσι κυκώμενε.

Δισυλλάβων μὲν δὴ μῦθων λέξεως ἀσφοραὶ τε καὶ
ῥυθμοὶ καὶ ῥήματα ποσαῦτα Τρισυλλάβων
Τρισύλλαβοι δ' ἔπερα πλείω τῶν εἰρημένων, καὶ ποικι-
λότερον ἔχοντα θεωρεῖαν. ⁹ ὁ μὲν γὰρ ὅξ
ἀπασῶν βραχεῶν συνεστὼς, καλεῖται δ' ὑπὸ τινων
Χορεῖον, τρίβραχυς πέν· ⁸ παράδειγμα τοιόνδε·

¹⁰ Βρόμε, δραῖτοφόρε, ἐνυάλιε, πολεμγκέλαδε.

ταπεινός

⁴ Σπονδεῖον.] Hic pes in-
cessum habet tardum & magni-
ficum, itaque rebus gravibus, &
maxime sacris, vel ipso atte-
stante vocabulo, imprimis adhi-
betur. *Idem.*

⁵ Ποίαν δὴθ'.] En loci ex
Euripidis Hecuba confimiles:
ver. 163, Ποίαν, ἢ ταύταν ἢ
κείναν Στείχω; ver. 1060,
Ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ τάνδ'
ἔξαλλάξω;

⁶ Ἰαμβον.] Iambo nullus
usitator pes, omnibus tempori-
bus & ab omnibus pene genti-
bus præcipue frequentatus. In-
cessum & percussione[m] habet
insignem & virilem, cum à brevi
incipiat & desinat in motum
gravem. Est itaque non acer
tantum & bellicus, sed & mor-
dax & iracundus, sic dictus ab
ἰάσσειν, id est, θυμῷδ' ἀκνεῖν,
ἰάπσειν, ut interpretantur Gram-
matici. *Voss.*

⁷ Τροχαῖον.

Qui vero utramque habet longam, spondeus appellatur ; ac magnificum habet incessum & plenum gravitatis. Exemplum sit,

Qua tandem via me propere conferam ? hac, an illa : illa, an hac ?

At qui è longa & brevi constat, si brevem præeuntem acceperit, vocatur Iambus, pes in primis generosus : sin à longa inceperit, Trochæus, priore multo mollior, nec ita generosus. Prioris exemplum est hujusmodi :

Vacat, Patrocle, mens mihi à negotiis.
hoc vero alterius,

Vita, vita macerata maximis doloribus.

Dissyllabarum itaque dictionum differentia, pedes, & figuræ totidem sunt : aliæ vero trissyllabarum ; quæ plures præcedentibus, multo fusiores admittunt considerationem. Nam qui totus è brevibus constat, vocatus à quibusdam Choreus, pes tribrachys ; cujus hoc exemplo est,

Bromie, Thyrsiger, Martie, belli strepitu gaudens.

abjectus

7 Τερχαῖον.] Iambo oppositus trochæus, à longa incipiens, & in brevem definens syllabam. Debilem & muliebrem prorsus pes iste imitatur motum, vehemens in initio, sed cito deficiens. Quapropter lenibus & amatoriis affectibus exprimendis est aptus. Idem.

8 Θυμέ.] Extat hic Archilochi versus cum paucis aliis apud Stobæum, ἐν τῷ περὶ Ὀργῆς.

9 Ὁ μὲν γὰρ.] Hic nominativus verbo ὄρεται, qui paulo infra sequitur ταπεινός τε καὶ ἀσεμνός ὄρεται, præcedit.

10 Βεῖμι.] Si cum Apostropho legas βεῖμι, erit iuxta metri definitia. Sic paulo infra, ut iuxta fiat definitia, legendum videtur βεῖμι, expuncta syllaba θυ : ut Bacchus dicatur βεῖμι ex eo quod, cum immaturus à Semele per abortum esset editus, Διὸς ἐνερῶτα μὲν καὶ μετὰ, ita demum ad maturitatem est perductus. vel quasi διὸς ἐνερῶτα : primum scilicet Semeles utero, deinde Jovis femori insutus. Sylburg.

11 Μολοῖον.

ταπεινός τε καὶ ἄσεμνός ἐστι καὶ ἀγλήκε, καὶ ἐδὲν ἂν
 εἴη ἀπὸ τοῦ γένους ἡμιναῖον. ὁ δὲ εἴς ἀπασῶν μακρῶν,
¹¹ Μολοσσίων δὲ αὐτὸν οἱ μετριοὶ καλεῖσι, ὑψηλός τε καὶ
 ἀξιωματικός ἐστι καὶ διαβεβηκώς ὡς ἐπὶ πολὺ. παρὰ
 δεῖγμα δὲ αὐτὸς τοῦδε·

Ὡ Ζηνὸς καὶ Λήδας, κάλλιστοι σωτήρες.

Ὁ δὲ ἐκ μακρᾶς καὶ δυοῖν βραχεῶν, μέσην μὲν λα-
 βὼν τὴν μακράν ¹² ἐκατέρως τῶν βραχεῶν, Ἀμφί-
 βραχὺς ὠνόμαται, καὶ ἐσφόδρα τῶν ἀσχημῶν ἐστι
 ῥυθμῶν, ἀλλὰ διακρίκλαται τε καὶ πολὺ τὸ πᾶν καὶ
 ἀγενὲς ἔχει. οἷά ἐστι ταυτί·

Ἰακχε διδύραμβε, σὺ τῶνδε χρεαγέ.

Ὁ δὲ προλαμβάνων τὰς δύο βραχείας, Ἀνάπαυσος
 μὲν καλεῖται, σεμνότης δὲ ἔχει πολλήν· καὶ ἐνδοξεῖ
 μέγεθος φερεῖναι τοῖς πράγμασι, καὶ πάλιν, ἐπὶ
 τῆδε οἷός ἐστι παραλαμβάνεσθαι. τέστι τὸ γῆμα τοιοῦτον·

Βαρὺ μοι κεφαλῆς ¹³ ἐπὶ κερανον ἔχειν.

Ὁ δὲ ἀπὸ τῆς μακρᾶς ἀρχόμενος, λήγων δὲ ἐς τὰς
 βραχείας, ¹⁴ Δακτύλιος μὲν καλεῖται, πάνυ δὲ ἐστι
 σεμνός, καὶ εἰς κάλλος ἀρμονίας ἀξιολογώτατος, καὶ πῶ
 γε ἡρώϊον μέτρον ἀπὸ τῆς ὑσμεινῆς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ.
 παράδειγμα δὲ αὐτὸς τοῦδε·

¹⁵ Ἰλιόθεν με φέρων ἀνεμῶν Κιχόνεσι πέλασσιν.

Οἱ

¹¹ Μολοσσίων.] Tribrachei
 contrarius Molossus, cum omnes
 syllabas habeat longas, dignita-
 tem habet præcipuam. Stabi-
 lem & magnificam pes iste ha-
 bet gravitatem, quapropter Di-
 onysius διαβεβηκῶτα illum ap-
 pellat, velut latis passibus omnia
 pervadentem. Voss.

¹² Ἐκατέρως.] Desideratur,
 ut puto, εἴς particula ante ἐκα-
 τέως.

¹³ Ἐπὶ κερανον.] Quod super
 caput est: *Vitta*, *capitis liga-
 mentum*, κεφαλῶδες μῶν: *teg-
 mentum muliebre*, κρηδεῖον. ita
 hunc locum H. Stephanus inter-
 pretatur. At Infinitivum ἔχειν
 ex

abjectus est, & nullius aut gravitatis, aut ponderis; ex quo nihil generosum possit constitui. qui vero ex omnibus longis constat, quem Molossam rerum metricarum scriptores appellant, sublimis est, & dignitatem habet, latis ut plurimum passibus incedens. En exemplum illius:

O fratres Ledaï, servatores optimi.

Qui longa & duabus constat brevibus, si mediam acceperit longam, & utrinque breves, Amphibrachys dicitur, numeros inter elegantes vix habendus. nam fractus est, & multum in se muliebri continet, multum ignobile. qualia sunt hæc:

Iacche dithyrambe, qui hos choro præis.

At qui duas initio breves ceperit, Anapæstus vocatur, pes in primis gravis; &, sicubi magnitudo rebus fuerit adhibenda, aut affectus majores excitandi, nullus eo numerus potest accipi accommodatior. cujus figura talis est,

Grave est mihi, capitis gestare ornamentum.

Sed pedi, qui à longa exorsus, brevibus duabus terminatur, nomen est Dactylo. hic gravitate eximia præditus, quam plurimum ad felicem struendæ orationis venustatem confert, maximum heroici carminis ornamentum. Exemplum est:

Ad Ciconas tulit Iliacis celer Eurys ab oris.

Metrici

ex Euripide, cum prius ἔχει legebatur, reposui. Ex Hippolyto locus desumptus est, ver. 201: ubi Phædra amore languens, & libidinis æstu jam consumpta, ne mundum quidem sustinet muliebrem.

14 Δακτυλικός.] Pro δακτυλικός sequenti Sect. legitur δακτυλῶ, ὃ δ' ἔστι δακτυλῶ:

itidemque Sect. 20, οἱ ἢ ἄλλοι πάντες εἰσὶ δακτυλοὶ; & alibi excusari tamen & hac lectio potest, ut infra sequenti Sect. εἰ ἢ μήτε πυρρίχους ἔστι ποδὲς, μήτε ἰαμβικούς: ubi ἰαμβικούς legitur, subaudito substantivo nomine πῆς. Sylburg.

15 Ἰλιάδων.] Ex Odyss. i, ver. 40.

Οἱ μὲν τοὶ ῥυθμικοὶ τέττε τῷ ποδὸς ἢ μακρὰν βρα-
χυτέρα ἐναὶ φασὶ τὴν πελειαί· ἐκ ἔχοντες ὃ εἰπεῖν πόσῳ,
καλῶσιν αὐτὴν Ἄλορον. Ἐπεὶ δὲ ἀντίτεροφόν τινα
τέττω ῥυθμὸν, ὃς ἀπὸ τῆς βραχείων ἀρξάμενος ὅτι ἢ
ἄλορον τέτον¹⁶ πελοῦσα, χωλοσάντες ἀπὸ τῆς ἀναπαί-
των, Κύκλον καλῶσι, παραδείγμα αὐτῷ φέροντες
τοιόνδε·

Κέχυται πόλις ὑψίπυλῳ καὶ ἰα γᾶν.

Περὶ ὧν ἂν ἐπερῶ εἴη λόγῳ. πλὴν ἀμφοτέρῳ γὰρ
τῆς πάνυ καλῶν οἱ ῥυθμοί. Ἐν ἐπὶ λείπειται τρυφυ-
λάων ῥυθμῶν γένος, ὃ συνέστηκε μὲν ἐκ δύο μακρῶν
καὶ βραχείας, τρία δὲ ἔχει γήματα· μέσης μὲν γὰρ γε-
νομένης τὴν βραχείας, ἄκρων δὲ τῆς μακρῶν, ¹⁷ Κρητι-
κὸς τε λέγεται, καὶ ἐστὶν ἐκ ἀγενής. ὑποδείγμα δὲ αὐτῷ
τοιόνδε·

Οἱ δὲ ἐπείγοντο πλωτῆς ἀπὸ νησι χαλκεμβόλοισιν.

Ἐὰν δὲ τὴν ἀρχὴν αἱ δύο μακρὰ καὶ ἰα γᾶσι, ἢ δὲ πε-
λοῦσιν βραχεῖα, οἷα ἔστι ταῦτα·

¹⁸ Σοί, Φοῖβε Μῆσαι πε, συμβῶμεν·

¹⁹ ἀνδρῶδες δὲ πάνυ τέτο γῆμα, καὶ εἰς σεμνολογίαν
ὅπι-

¹⁶ Τελούσα.] Τελούσα vide-
tur hic active usurpatum, pro
τελούσαν ποιεῖ, desinere facit.
Sylb.

Ibid. Τελούσα.] Hac in re
Sylburgio non assentior, qui τε-
λούσα active sumi putat. nam
pro τέτον, legendum est ταύ-
την potius; ὅτι τὴν ἄλορον ταύ-
την, subaudi συλλαβήν.

¹⁷ Κρητικός.] Cicero de Orat.
lib. 3: Est autem prœon hic poste-
rior---par fere Cretico, qui est

ex longa, ὥς brevis, ὥς longa: ut,
Quid petam præsidiū, aut exse-
quar? quove nunc.

A quo numero exorsus est Fannius,
Si, Quirites, minas illius. Alias
vocatur amphimacer: est au-
tem pes non ignobilis, præfer-
tim si commodam fortietur sta-
tionem.

¹⁸ Σοί, Φοῖβε.] Minus gravi-
tatis habet hypobacchius, (hic
à Dionysio vocatur Bacchius)
quod brevis syllaba subsequatur
duas

Metrici quidem scriptores longam hujus pedis syllabam perfecta breviorē esse dicunt: cum vero quantum absit, nequeant dicere, *Irrationalem* nuncupant. Alium porro pedem, huic altera ex parte quasi respondentem, qui à brevibus exorsus hac terminatur irrationali, quem etiam ab Anapæsto diversum volunt, appellant Circulum: hoc ipsius allato exemplo,

Æquata solo est, urbs altis portis ornata.

Sed de his alius forte dicendi locus, veruntamen utri-
que inter pedes pulcherrimos sunt habendi. Unum adhuc
restat pedum trisyllaborum genus, quod è duabus constat
longis, & una brevi; cui tres sunt formæ. Nam cum me-
dia brevis est & extremæ longæ, appellatur Creticus; nu-
merus haud contemnendo genere. Exemplum autem istius-
modi est:

Hi vero contendebant ratibus navigationi aptis, æreis rostris.

Quod si principium duæ occupaverint longæ, finem brevis;
cujusmodi sunt,

Tecum Phæbe Musæque, incamus gratiam:

virilis admodum erit hæc forma, & ad dignitatem orationi
conciliandam accommoda. Idem etiam solet evenire, si
brevis

duas longas. Pes incommodus
& rarus. Quapropter eum car-
minibus inutilem esse scribit
Hephæstion. Voss.

19 Ἀνδρῶδες Ν.] Legen-
dum videtur ἀνδρῶδες τε: aut
ῥ redditivè accipienda est. vel
comma unum & alterum deest.
In sequent. vulgati libri cor-
rupte habent εἰς σεμνότητι-
λογίαν: qua de re monuit eti-
am Henricus Stephanus Schedi-
asmatum libro 2, cap. 14. Σεμ-
νολογίας autem vocabulo supra
quoque usus est Dionysius Seft.

11, καὶ τὸ βάρϑ, καὶ ῥ σεμνολο-
γίαν: & infra aliquoties. Se-
quens locus citatur à Petro Vi-
ctorio, Variarum lectionum lib.
4, cap. 1: ubi notat, pedem
quem Fabius Quintilianus Bac-
cheum appellat, à Dionysio Ha-
licarnasseo Hypobaccheum vo-
cari. Sylburg.

Ibid. Ἀνδρῶδες Ν.] Sana est
hæc lectio, particula ῥ multo
est ἐμφατικώτερον: ac si dicas,
enimvero, in primis. qua subla-
ta, sua etiam orationi deërit ele-
gantia.

ὁπλίσδεον, τὸ δ' αὖτ' ἐ συμβήσεται, καὶ ἡ βραχεία πρώ-
τη πρὸ τῆς μακρῶν. ²⁰ καὶ γὰρ ἔτ' ὁ ῥυθμὸς ἀξιώμα
ἔχει καὶ μέγεθος. παράδειγμα δ' αὖτ' ἐ τοῦτο·

Τιν' ἀκλάν, τιν' ὕλαν δ' ἑάμω; ποῖ προδύω;

Τέτοις ἀμφοτέρωθεν ὀνόματα καὶ τὰ ῥυθμοῖς ὑπὸ τῆς
μετρικῶν, ²¹ Βακχεῖον μὲν τῷ προτέρῳ, Δαίτῳ δ'
²² Ὑποδάμνῳ. Οὗτοι δώδεκα ῥυθμοὶ π καὶ πόδες
εἰσὶν οἱ πρῶτοι κατὰ μέτρον ἀπασαν ἐμμελῆν τε καὶ
ἀμελῶν λέξιν, ὅς ὃν γίνονται εἴκοσι τε καὶ κῶλα. οἱ γὰρ
ἄλλοι ῥυθμοὶ καὶ πόδες πάντες ὅκ τεταὶ εἰς σύνδετοι.
Ἀπλῶς δ' ῥυθμὸς ἡ πῆς, ἔτ' ἐλάττω ὅς ὃν δυοῖν συλλα-
βῶν, ἔτ' μείζων τετῶν. Καὶ περὶ μὲν τέτων ἐκ οἷδα
ὅτι δεῖ πλείω λέγειν.

²⁰ Καὶ γὰρ ὅτι.] Possis eti-
am sic legere, καὶ γὰρ καὶ ἔτ'.

Sylburg.

²¹ Βακχεῖον.] Quem Βακ-
χεῖον hic vocat Dionysius, He-
phæstionis Scholiastes pag. 82,

Παλιμνάχῳ nominat. tradit
enim ἡ ἐκ βραχείας καὶ δύο μα-
κρῶν, appellari Βακχεῖον: à qui-
busdam etiam Ὑποδάμνῳ.
Βακχεῖον autem ex eo vocatum
scribunt, quoniam dithyrambici
poetae

Τ Μ Η Μ Α ιη.

Ῥυθμῶν δύναμις.

ΩΝ δ' ἐνεκα νῦν ὑπὸ χθρὴν ταῦτα προειπῶν· ἐ γὰρ
δὴ πλεονάζει γέ μιν προκεῖτο ὁ ῥυθμῶν τε καὶ με-
τρικῶν ἀπὸ τῶν θεωρημάτων, ἀλλὰ τὸ ἀναγκαῖον
ἐνεκα ταῦτα ὅτι δια τῆς γένναίων καὶ ἀξιώματι-
κῶν

† Ῥυθμῶν τε.] Possis etiam id necessitas postulat; nec quic-
legere ῥυθμικῶν: ut sequitur καὶ quam mutō.
μετρικῶν. Sylburg. † At nulla

brevis initio duabus longis præponatur. suam etenim dignitatem hic numerus habet, atque amplitudinem. En illius exemplum :

Quod tandem ad littus, quam sylvam, curram? quo me conferam?

Horum utrique sua nomina imposuerunt rerum metricarum scriptores; illo scilicet Bacchio, hoc Hypobacchio appellato. Hi vero seu rythmi, seu pedes, numero duodecim, primi sunt, qui omnem emetiuntur orationem, tam vinctam, quàm solutam, ex quibus & versus & membra proficiuntur. nam reliqui omnes numeri & pedes sunt ex his compositi. Rythmus autem simplex sive pes, neque minor est duabus syllabis, neque tribus major. Ac de his quidem haud scio, quid amplius dicendum sit.

poetæ hymnos in Bacchum plerumque isto metri genere contexuerint. *Idem.*

22 *ὑποβᾶχαι*.] Bacchius, (à Dionysio Hypobacchius vocatus) qui incipit à brevi & terminatur duabus longis, gra-

vem & cum majestate conjunctum habet incesum. Frequens est hic pes in Bacchicis & Dithyrambicis carminibus; multum enim roboris habet in movendis magnis affectibus. *Voss.*

SECTIO XVIII.

Numerorum vis & potestas.

AT vero qua causa inductus sum, ut hæc prædicerem, (neque enim temere præcepta, ad numeros & res metricas pertinentia, proposui mihi tractanda, sed omnino necessitatis gratia) consilii mei hæc ratio fuit; quoniam generosos

κῶν καὶ μέγας ὁ ἐχόντων ῥυθμῶν, ἀξιωματικὴ γίνεσθαι
 σύνδεσις καὶ βεβαία καὶ μεγαλοπρεπής· διὰ δὲ τῆς ἀρχῶν
 καὶ ταπεινῶν, ἀμεγάρης καὶ ἄσμενος, εἴαν τι κατ' αὐ-
 τὸς ἔχαστοι τέτων λαμβάνωνται τῆς ῥυθμῶν, εἴαν τι
 ἀλλήλοις κατὰ τοὺς ὁμοζυγίας συμπλέκωνται. ² Εἰ μὲν
 ἔν ἐστι δύναμις ἐξ ἀπάντων τῆς κατέστιν ῥυθμῶν
 σωθεῖναι ἢ λέξιν, ἔχοι ἂν ἡμῖν κατ' ὁλὴν· εἰ δὲ
 ἀναγκαῖον εἴη μίσγειν τοῖς κρείττοσι τὸς χείρονας, ὥς
 ἐπὶ πολλῶν γίνεσθαι· τὰ γὰρ ὀνόματα ἐγκείσθαι τοῖς πρέγ-
 μασι ὥς ἔτυχεν· οἰκονομεῖν αὐτὰ κατὰ φιλοτέχνως, καὶ
 ἀνακλέπειν τῇ χάριτι τὴν σωθεῖσθαι καὶ ἀνάγκην, ἀλ-
 λως τὴν καὶ πολλὴν ἢ ἁδιαν ἐχόντας. ἐδὲ γὰρ ³ ἀπελά-
 νει ῥυθμὸς ἐδὲς ἐκ τῆς ἀμέτρου λέξεως, ὥσπερ ἐκ τῆς
 ἐμέτρου.

Μαρτύρια δὲ ὧν εἴρηκα παραθεῖναι λοιπὸν, ἵνα μὴ
 καὶ πῶς ὁ λόγος λάβῃ. ⁴ ἔστι δὲ ὀλίγα παρὰ πολλῶν.
 Φέρε δὴ, τίς ἐκ αὐτῶν ὁμολογήσει ἀξιωματικῶς τι συγ-
 κείσθαι καὶ μεγαλοπρεπὲς ἢ Θεκυδίδου λέξιν ἢ ἐν τῇ
 Ἐπιταφίᾳ ταύτην;

” Οἱ μὲν πολλοὶ τῆς ἐνθάδε ἡδὴ εἰρηκῶτων, ἐπαί-
 νουσι τὴν περὶ τὴν νόμῳ τὴν λόγον τίνδε, ὥς καλὸν
 ” ἐπὶ τοῖς ἐκ τῆς πολέμου διαπόμενοις ἀγορεύεσθαι
 ” αὐτόν.

Τί ἔν ἐστιν ὁ πεποιήκε ταύτῃ μεγαλοπρεπῆ ἢ σύν-
 δεσιν; τὸ ἐκ τοῖσιν συγκείσθαι ῥυθμῶν τὰ καλὰ.
 Τρεῖς μὲν γὰρ οἱ τῶν πρώτων περηγόμενοι καὶ αὐτῶν
 δεῖοι πόδες εἰσὶν· ὁ δὲ πέταρτος, ἀνάπαις· ὁ δὲ
 μετὰ τῶτον, αὐτὸς αὐτῶν· ἐπεὶ, Κρητικὸς
 ἀπαντὲς

² Εἰ μὲν ἔν ἐστι.] Pro ἔστι, fortasse legendum εἴη, & mox ἔστι pro εἴη, locis mutatis: Εἰ μὲν ἔν ἐγχαρῆν, simili sensu, superius dixerat, Sect. 16.

³ Ἀπολάυει.] Pro ἀπο- λαύειαι sensus videtur postulare ἀπελαύνειαι seu ἀποκλείειαι. Wolfium certe in suo libro reposuisse ἀπελαύνειαι, monuit me

nerosos propter numeros, graves & amplissimos, prodiit structura majestatis plena, stabilis & magnifica; quum vero pedibus abjectis fuerit usa, exilis inde fit & contemnenda; seu per se numerorum accipiantur singuli, seu mutua connexione sibi invicem implicentur. Quod si in nostra foret potestate, totam ex numeris præstantissimis orationem componere, pulcre ex voto res succederet: cum vero nobis necesse est deteriores præstantioribus, ut sæpe accidit, immiscere; (rebus enim sua nomina fortuito imponuntur) ita oportet cum artificio disponamus, ut compositionis venustate ipsa obscoretur necessitas, idque etiam magna libertate usi. Neque enim ullus omnino pes, quemadmodum ex ligata, ita ex oratione soluta excluditur.

Eorum quæ dixi, proferre testimonia reliquum est, quo majorem auctoritatem habeat oratio. de multis vero dabuntur pauca. Age igitur, ecquis summa dignitate atque amplitudine, non fatebitur illam Thucydidis orationem in Epitaphio constare?

Multi quidem eorum, qui ex hoc loco verba jam fecerunt, eum laudant, qui hanc orationem funebrem veteri instituto addidit; propterea quod eam de iis, qui bello interfecti sepelirentur, haberi præclarum esset.

Quid tandem est, quod magnificam verborum structuram hanc, & sublimem effecit? quod numero scilicet pedibusque sublimibus tota constituuntur membra. Primi siquidem membri tres qui præcedunt pedes, spondei sunt; quartus anapæstus; qui sequitur, spondæus; deinde Creticus: omnes dignitatis pleni. Ac primum quidem membrum

me Hæschelius. Sylburg. † Wolfium, re cogente, secutus sum, ἀπολαύσαι repudiato.

4 Ἐστὶ δὲ ὁ λόγος.] Mallem ἔσαι futuro tempore.

5 Οἱ μὲν πολλοί.] Ex initio orationis hæc desumpta sunt, pag. 103, Edit. Oxonien. mox † περιέγρα Scholiastes Thucydidis explicat, † νομοθέτην, δηλόνοσι † Σόλωνα.

ἅπαντες ἀξιωματικῶς. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον αὐτῷ κῶλον
διὰ ταῦτά ἐστι σεμνόν· τὸ δ' ἐξῆς τῆτο,

” Ἐπαινῶσι τὴν περὶ ἀντία τῆς νόμῳ τὴν λόγον τὴνδε,
ὅτι δύο μὲν ἔχει τὴν πρώτην πόδας ὑποβακχείους, Κρη-
τικὴν δ' τὴν τρίτον, αὐτὴ αὐτῆς ὑποβακχείους δύο, καὶ
συνλαβὴν, ὅφ' ἧς τελειῖται τὸ κῶλον. ὥς· εἰρήτως συμ-
νόν ἐστι καὶ τῆτο, ἐκ τῆς δὲ ὀρθῆς αὐτῶν τὴν καλλίστων ῥυθ-
μῶν συγκείμενον. Τὸ δ' ἡ τρίτον κῶλον,

” Ὡς καλὸν ἐπὶ ταῖς ἐκ τῆς πολέμων διαπομένους

” ἀρραβέσται αὐτῶν

ἀρχαίαι μὲν ἀπὸ τῆς Κρητικῆς ποδὸς, δύνανται δ' λαμ-
βάνει τὴν ἀνάπαισον, καὶ τρίτον σπονδεῖον, καὶ τέταρτον
αὐτῆς ἀνάπαισον, εἴτα δύο τὴν ἐξῆς δακτύλους, καὶ σπον-
δεῖς δύο τὴν πελοπταίους, εἴτα ἡ κατὰ λήξιν. Ἐυχόμε-
νός ἐστι καὶ τῆτο διὰ τὴν πόδας γέροντες. τὰ πλεῖστα δὲ ἐστὶ
παρὰ Θεκυδίδην ποιῶνται, μᾶλλον δ' ὀλίγα μὴ ἔτι
ἔχοντα. ὥς· εἰρήτως ὑψηλὸς ἐστὶ δακτύλος καὶ καλλιπής, καὶ
ὀρθῆς, ὥς ἐκλέγων τὴν ῥυθμῶν.

Τὴν δ' ἡ Πλατωνικὴν λέξιν ταύτην τίμη πῶτε ἄλλω
χρησθεῖσιν, ὥς· ἀξιωματικὴν ἐστὶ φαίνεται τίς αὖ καὶ κα-
λὴν, εἰ μὴ τῆς συγκρίσεως διὰ τῆς καλλίστων τὴν καὶ ἀξιο-
λογητέων ῥυθμῶν; ἐστὶ γὰρ δὴ τῆς πάντων φανερῶν καὶ
περισσότερων, ἢ καὶ καλῶς ὁ ἀνὴρ κατὰ τὴν Ἐπίταφον
ἀρχήν·

” Ἔργω μὲν ἡμῖν οἶδ' ἔχουσι τὰ προσήκοντα σφίσι

” αὐτοῖς ὧν τυγχόντες, προσδόντα τὴν εἰμαρμένην πορείαν.

Ἐν ταῖς δύο μέν ἐστιν ἡ συμπληροῦς τὴν πελοπταίους,
κῶλα ῥυθμοὶ δ' αἱ ταῦτα ἀχλαμβάνοντες, οἶδ'·

Βακχείους

Ὡς καλόν.] Qua ratione cum proxima à vocali dictio
pes Creticus ex duobus his vo- incipiat, non video. Est enim
cabulis ὥς καλόν, elici possit, aut pes dactylus, aut hypobac-
chius,

brum propterea magnificum est & grave: At vero proximum,

Eum laudant, qui orationem hanc funebrem veteri instituto addidit:

quia duos priores pedes Hypobacchios habet, tertium Creticum: deinde etiam hypobacchios duos, & syllabam qua membrum terminatur. jure igitur merito gravitate plena est & hæc sententia, cum nobilissimis ex numeris pulcerrimisque constituatur. Quin & tertium membrum,

Propterea quod eam de iis, qui bello interfecti sepelirentur, haberi præclarum esset:

incipit à Cretico pede, cui secundus est anapæstus, & spondeus tertius: quarto rursus anapæstum assumit, duos deinde dactylos, totidemque ad extremum spondeos, postea terminum. generosum & hoc factum est suos ob pedes. Sunt autem plurima apud Thucydidem hujusmodi; aut potius rarissima sunt, quæ ita se non habeant: adeo ut merito sublimis, & pulcerrimi sermonis scriptor, conjuncta gravitate, haberi debeat, quod ad numeros seligendos pertineat.

Hæc etiam Platonis sententia, qua tandem re alia ornata, nobis adeo magnifica videtur & venusta, nisi quod ex præstantissimis constat & numeris sublimibus? Est enim notissima, & magnæ apud omnes existimationis, qua usus vir ille ad initium Epitaphii:

Re quidem à nobis illi, quæ sua sunt, habent; eaque jam affecuti, iter à fatiis destinatum peragunt.

In his duo sunt membra, quæ totam adeo absolvunt periodum: numeri vero quibus distinguuntur, sunt hi.
Bacchius

chius, qui Bacchius à Dionysio vocatur: nam prima syllaba in *ἀρχαῖος* ante vocalem, quod rarius est, producitur. *καλὸν* est anceps. itidemque *αι* 7 *κατάληξιν.* Συλλαβὴν, ὅφ' diphthongus in fine dictionis *ἥς τελεῖται τὸ κῶλον.*

Βακχεῖο μὲν ὁ πρῶτο· ἔ γδ δὴ γε ὡς ὁ Ἰαμβον ἀξιό-
σαιμ' ἂν ἐγώ γε τὸ κῶλον τετρί ρυθμίζειν, εἰδυμένον
ὅπ' ἐκ ὀπίσθου καὶ ταχεῖς, ἀλλ' ἀναβεβλημένους καὶ
βραδεῖς τοῖς οἰκτιζομένοις προσήκειν ἀποδιδόσθαι τὰς
χεῖρας. ἀπονδεῖο δ' ὁ ἕτερο· ὁ δ' ἐξῆς, δακτυλο-,
διαμεμένης τ' σωμαλοιοφῆς· εἴτα μὲν τῶν ἀπονδεῖο·
ὁ δ' ἐξῆς, μάλλον Κρητικὸς ἢ ἀνάπαυστο· ἐπειθ' ὡς ἡ
ἐμὴ δόξα, ἀπονδεῖο· ὁ δ' ἑταίριον, ὑποβάκχειο,
εἰ δ' ἐβέλειαι πε, ἀνάπαυστο· εἴτα κατὰ λήξιν. τῶν
τῶν ρυθμῶν ἐδεῖς ταπεινός, ἐδεῖς ἀγλῆς. Τὸ δ' ἐξῆς
κῶλον·

- ” Ὡν τυχόντες, πορεύονται τ' εἰμαρμένην πορείαν,
δύα μὲν εἰσιν οἱ πρῶτοι πόδες Κρητικοί, ἀπονδεῖοι δ' οἱ
μετὰ τούτους δύο· μετ' ὧς αὐτοῖς Κρητικὸς, ἐπειτα πελο-
ταῖο. ὑποβάκχειο. Ἀνάγκη δὴ τ' εἶναι ἀπάντων
συγκείμενον καλῶν ρυθμῶν, καλὸν εἶναι λόγον. Μυρία
ποιαῦτά ἐστι καὶ παρὰ Πλάτωνι. ὁ γδ ἀνὴρ διμέλειαν
τε καὶ διρυθμίαν συνιδεῖν δαιμονιώτατο· καὶ εἰ γε δει-
νός ἦν ὅτι οὐκ ἐξαιτῶν τὸ ὀνόματά, ὡς σιωπεῖναι
” περὶ τὸς, ¹¹ Καὶ νύ κε καὶ ἡ παρέλασε τ' ¹² Δημοσθένει
” καὶ ἄλλας ἐρμηνείας εἵνεκεν, ἢ ἀμφήριστον ἔθηκε. Νῦν
δ' ὅτι περὶ μὲν τ' Ἐκλογὴν ἐστὶν ἡ ἀναμαρτάνει, ¹³ καὶ
μέλιτα

8 Ἰαμβον.] Qui confici po-
test ex μὲν & prima in ἡμῖν
syllaba, alia scilicet mensuran-
di ratione inita. Quamquam &
prior syllaba in Ἐργῳ, ob na-
turam scilicet τὰς εἰς ἐνδὲς τῶν
ὑπερῶν γραμμάτων, brevis di-
catur: quemadmodum correpta
apud Menandrum occurrit, in
his gravissimis versibus:

Ὁ γδ Θεὸς βλέπει σε, πλησί-
ον παρῶν,

Ὁς ἐργαῖς δικάσις ἡδεῖται, καὶ
ἀδύνατος.

9 Ἐτερο.] Forfan cum ar-
ticulo legendum ὁ ἕτερο, aut
contracte ἄτερο: sicut scilicet
paulo supra praecedit, βακ-
χεῖο μὲν ὁ πρῶτο. Syl-
burg.

10 Οὕτω.] Non absurde le-
geris οὕτως, sic. In sequentibus
alludit ad Homerum Iliad. ↓
Idem.

11 Καὶ νύ κε.] Homerum
designat, Iliad. ↓, ver. 382, &
525. bis etenim occurrit:

Kaί

Bacchius primus est: (non enim mihi possum persuadere, iambo esse hoc membrum dimensum, ea potissimum ratione inductus, quod volubiles motus, & velocia tempora nequaquam rebus miserandis, sed remissa potius & tarda, adhibere oporteat) hunc sequitur spondeus; deinceps, collisione vocalium resoluta, dactylus; rursus spondeus: qui vero sequitur, is potius Creticus, quam anapæstus; postea, ut mea fert opinio, spondeus: ultimus hypobacchius, aut etiam, si quis ita voluerit, anapæstus: postremo desinentia. Ex his numeris nullus humilis, nullus ignobilis. Sequentis vero membri,

Eaque jam affecuti, iter à fatis destinatum peragunt:

primi duo pedes sunt Cretici, deinde spondei duo, quos sequitur Creticus; ultimus vero hypobacchius est. At vero, ipsa sit oratio venusta, quæ numeris venustis tota constat, necesse est. Sexcenta sunt apud Platonem ejusdem generis. Erat enim in perspicienda orationis modulatione & numerorum concinnitate, homo ingenii plane admirabilis: qui, uti erat in componendis vocibus eximius, si paulo etiam seligendis fuisset curiosior, ipsum utique dicendi pulcritudine Demosthenem aut prævertisset, aut dubiam sane victoriam fecisset. Sed in delectu verborum habendo sæpius peccat: idque præcipue, quum sublimem, elegantem,

Καὶ νῦν κεν ἡ παρέλασ', ἢ
ἀμφότερον ἔθηκε.

Si eadem Platoni fuisset cura in seligendis nominibus, quæ componendis apparet, fore omnino censet Dionysius, ut Demostheni aut laudem ornate dicendi erepturus videretur, aut dubia certe cum eo palma certaturus. Vide Longinum, Sect. 12: ubi cum Demosthene (ut conjicit Tollius) Platonem comparat; etsi multa eo loci è Longino periisse dolendum est.

12 Δημοθένην.] Atticus accusativus, pro Δημοθένη. Rationem tradit Demet. Phalereus de Elocutione Sect. 177. καὶ ὅλως τὸ νῦν δι' εὐφημίαν ἐφέλκοντες οἱ Ἀθηνοὶ, Δημοθένην λέγοντες καὶ Σωκράτην.

13 Καὶ μάλιστα ἐν οἷς.] Eandem rupem, ad quam toties à peritissimis alliditur, Longinus indicat, Sect. 3. Ὁλιθαίνουσι δ' εἰς τῆς τοῦ γένους ὀρεγόμενοι μὴ τῶς περὶ τῆς καὶ πεποιημένους, καὶ μάλιστα τῶς ἡδέως, ἐποκέλλοντες ὅς εἰς τροπικὸν καὶ κακόζηλον.

μέγιστα ἐν οἷς ἂν ἢ ὑψηλὴν καὶ περὶ τὴν καὶ ἐγκρατεῖαν διώκει φράσιν, ὑπὲρ ὧν ¹⁴ ἐτέρωθί μοι δηλῆται· σαφέστερον δὲ συνίθῃσι παρ' ὀνόματα, καὶ ἡδέως, καὶ χαλῶς νῆ Δία· καὶ ἐκ ἂν τις αὐτὸν ἔχει κατὰ τὸ το μέμφασθαι τὸ μέρος.

Ἐνὸς ἐπὶ παραθήσομαι λέξιν, ἥ τὰ ἀρετῆα τ' ἐν λόγοις δεινότητι καὶ αἰδίδωμι. ὅρθω γὰρ δὴ τις ἔστιν ἐκλογῆς περὶ ὀνομάτων, καὶ ἡμέτερος συνηθείας ὁ Δημοκρίτης. Ἐν δὴ τῷ περὶ τῆς Σπερσίου λόγῳ, τρία μὲν ἔστιν αὐτῷ πρῶτον περὶ τὴν συμπληροῦ κῶλα· οἱ δὲ ¹⁵ κατὰ ταῦτα κατὰ μετρήσεις, οἷδε εἰσὶν οἱ ῥυθμοί.

” Πρῶτον μὲν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς δευτέροις ὄρχμαι πᾶσι καὶ πάσαις.

Ἀρχεῖ δὲ τῶδε τῶ καὶ Βακχεῖοι ῥυθμός, ἐπειθ' ἐπεὶ αὖτε αὖτε, εἴτα ἀνάπαυσι, καὶ μετὰ τὸν ἐπεὶ αὖτε αὖτε, εἴθ' ἐξῆς Κρητικὸν τρεῖς, αὖτε αὖτε δὲ τὸ πελοποννησιαῖον. Τῶ δὲ δολιχῶ καὶ τῶδε,

” Ὅσον δύνωιαν ἔχων ἐγὼ Ἀχαιῶν τῇ τε πόλει καὶ πᾶσιν ὑμῖν,

πρῶτον μὲν ὑποβάκχειός ἐστι πᾶς, εἴτα Βακχεῖοι, εἴ δὲ βέλτερά τις, δακτύλος· ἐπεὶ αὖτε Κρητικὸς μετὰ ἑστὶ δὲ δύο σύνδεσσοι πόδες, οἱ καλέμενοι ¹⁷ Παίονες· οἷς ἐπεὶ αὖτε μελοποιὸς ἢ Βακχεῖοι· ἐγχαρῆ γὰρ ¹⁸ ἐκείνους αὐτὸν διαρεῖν· πελοποννησιαῖον δὲ ὁ αὖτε αὖτε. Τῶ δὲ τριτάτῃ καὶ τῶ,

” Τοσαύτῃ ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τῆσιν τ' ἀγῶνα·
ἀρχεῖ

¹⁴ Ἐτέρωθι.] De Platone seorsum agit infra in Epistola ad Cn. Pompejum, 125, 30: & rursus 166, 3: 177, 22. Sylburg.

¹⁵ Κατὰ ταῦτα.] Κατὰ ante ταῦτα vel expungenda videtur, vel in καὶ mutanda. Idem.

¹⁶ Πρῶτον μὲν.] Hæc desumpta sunt ex initio orationis; quam Dionysius Sect. 25, κατὰ τισιν ἀποφαίνειν πάντων λόγων: ibi etiam denuo hæc verba examinat. Fabius quoque lib. 9, exordium hoc citat, cui videtur

tem, nimiaque arte factam locutionem assequi laborat: quae de re alio loco jam nobis dictum est. Verum enimvero jucundissime, ut liquido apparet, atque eleganter verba componit: nec sane est, cur ab ullo hac parte reprehendi debeat.

Unius praeterea scriptoris sententiam, cui primas equidem in oratoria facultate tribuo, proponam. Est enim quasi meta & terminus, non tantum vocabulis seligendis, sed pulcherrima etiam collocatione struendis, Demosthenes. In illa jam *de Corona* oratione, tria sunt membra quae primam periodum absolvunt: ea autem qui emetiuntur, pedes hi sunt:

In primis quidem, ô Athenienses, Deos deasque omnes obsecro. Incipit hoc membrum à pede Bacchio, quem sequitur spondeus, deinde anapæstus, postea alius etiam spondeus: tum tres ordine Cretici, postremo autem spondeus. Hujus vero secundi membri,

Ut quanta ego benevolentia civitatem, & vos universos usque prosequor:

pes primus hypobacchius est, deinde Bacchius, aut etiam, si quis voluerit, dactylus; postea Creticus: hos duo sequuntur pedes compositi, Pæones appellati; deinceps Molossus, aut Bacchius: nam ipsorum utervis partiatur: ultimus spondeus est. At tertii hujus membri,

Tanto vos studio in hac contentione erga me utamini:

primum

videtur severa hæc Demosthenis compositio.

17 Παίονες.] Cicero de Orator. lib. 3: Probatur autem ab eodem illo (Aristotele) maxime pæon; qui est duplex. Nam aut à longa oritur, quam tres breves consequuntur, ut hæc verba, define, incipite, comprimate: aut à brevibus deinceps tribus, extrema producta atque longa, si-

cut illa sunt, domuerant, sonipedes. Sic & διατελῶ pæon est quartus, ut domuerant, qui constat ex pyrrichio & iambo: at τῇ τε πόλει non erit pæon, nisi ultima syllaba in πόλει corripatur, contra leges metricas. est autem pes choriambus.

18 Ἐκατέρως αὐτῶν.] Forfan rectius αὐτῶν, ipsorum. Sylburg.

ἀρχαὶ μὲν ὑποβάκχοι δύο, ἑπεῖτα Κρητικὸς, ὃς
σωτηρίας ἀπονδῆσθαι· ¹⁹ εἴτ' αὖτις Βακχεῖον, ἢ Κρη-
τικὸς, καὶ ὁ τελευτᾷ πάλιν Κρητικὸς, εἴτα χαλ-
ληξίς. Τί ἐν ἐκώλυε χαλὴν ἀρμονίαν εἶναι λέξεως, ὅν
ἢ μήτε πυρρίχους ἔστι πῆες, μήτε ἰαμβικούς, μήτε ἀμ-
φίβραχους, μήτε τῶν χορείων ἢ τῶν τροχαίων μηδεὶς;
Καὶ ἐ λέγω τῷτο, ὅτι τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἕκαστος ἐ
κἐχρητᾷ ποτε καὶ τοῖς ἀγχεστέροις ῥυθμοῖς· κἐχρητᾷ γάρ.
ἀλλ' εὖ συγκεκρύφασιν αὐτοὶ καὶ συσφάγασιν, Ἀσλα-
βόντες τοῖς κρείττοσι τὰς χείροναι.

Οἷς ὃ μὴ ἐγένετο πρόνοια τέττε μέρος, οἱ μὲν ταπει-
νάς, οἱ ὃ χαλὰ κεκλασμένας, οἱ ὃ ἄλλην τινα αἰσχύνην
ἢ ἀμορφίαν ἐχέουσιν ἐξήνεγκαν τὰς γραφάς. ὧν ἔστι
²⁰ πρῶτος τε καὶ τελευτᾷ καὶ μέσθ· ὁ Μάγνης σοφί-
σης Ἡγησίας, ὑπερ' εἰ, μετ' ἡ Δία καὶ τὰς ἄλλας θεὰς
ἀπαντᾷ, ἐκ οἷδ' ὁ τι χρὴ λέγειν· πρότερον ποσαύτη
πρὸ αὐτὸν ἦν ἀναδοκία καὶ παχύτης, ὥστε μὴ σωροῦν
οἵτινές εἰσιν ὀληγεῖς ἢ ἀγχεῖς ῥυθμοῖ, ἢ ποσαύτη ²¹ Θεο-
βλάστια καὶ Ἀσφιδροα τῶν φρενῶν, ὥστε εἰδύτα τὰς
κρείττους, ἑπεῖτα ἀρεῖσθαι τὰς χείροναι. ὁ καὶ μάλλον
πέισομαι.

19 Εἴτ' αὖτις Βακχεῖον.]
Qua tandem scanfione fiant hi
pedes postremi, mihi prorsus
ignotum est. Nam etsi liquida-
rum apud poetas veteres magna
sit potestas, ut primæ ideo syl-
labæ in φίλον, Μέλον, & ἑ-
λώεια productæ legantur; & ἐ
contra in Τέκνον, Τέχνη, &
Τεκμήριον correptæ: tamen an
unquam apud Græcos τὸν, vocali
sequente producat, nonnihil
vereor. quod quidem hoc loco
necesse est. Ita enim hæc De-
mosthenis verba metienda cen-
set Dionysius:

Τοσαύτην, hypobacch. | ὑπαρ-
ξαι, idem | μοι παρ' ὑ, Creticus |
μὼν εἰς, Spondeus | τυτόνι, Bacch.
vel τυτόνι, Creticus | τὸν ἀγ-
Cret. | να, desinentia.
Atqui hæc licentia vix poetis,
nedum oratoribus, videtur con-
cedenda: ne cavillis forte cu-
jusdam Euclidis detur locus:

Ἡτίχαιεν εἶδον Μαρεθῶνα
βαδίζοντα.

Vide Arist. Poet. cap. 22.

primum locum hypobacchii duo obtinent, deinde Creticus, cui spondeus annectitur: rursus Bacchius, aut Creticus: est etiam ultimus Creticus; tandem clausula. Quid rei igitur obstat, quo minus pulcra sit & concinna orationis structura, in qua nec pes pyrrichius occurrat, nec amphibrachys, neque ullus omnino aut ex choreis, aut etiam trochæis? Id vero non dico, eorum scriptorum neminem vilioribus numeris unquam fuisse usum: nam utuntur quidem; sed eos arte occultant, & deteriores passim pulcrioribus immistos intertexunt.

Qui vero hac in parte nullam adhibuerunt curam, illi aut humilia, aut fracta, aut quod pudeat etiam ac deforme sit habentia, in lucem scripta protulerunt. Quorum primus est, ultimus, & medius, Magneffus sophista Hegesias: de quo, per Jovem & cæteros omnes deos, quid sit dicendum haud scio; an stupidum ei adeo ingenium fuerit & mens crassa, ut minime valuerit perspicere, qui numeri generosi, quique ignobiles; an tanta diis iratis eum occupaverit stoliditas mentisque depravatio, ut melioribus perspectis, deteriores tamen numeros seligeret. Quæ potior mihi videtur sententia. est enim ignorantia, identidem res feliciter

20 Πρώτος.] Loquendi formula usitatissima: ita Dio Chrysostomus de Homero, "Ὁμηρος καὶ μίσητος καὶ ὕψατος καὶ πρώτος, παντὶ παιδὶ καὶ ἀνδρὶ καὶ γέροντι. At de Æschine pulcerrime Demosthenes: "Εν οἷς ἐδάμει σὺ φανήσῃ γέροντι καὶ πρώτῳ, καὶ δώτερον, καὶ τρίτῳ, καὶ τέταρτῳ, καὶ πέμπτῳ, καὶ ἑκτῷ, καὶ ὀκτωσὺν.

21 Θεολάβεια.] Ex opinione veterum hæc traducta; qui Deos immortales, ut cuique homini bene aut male consultum cuperent, ita bonum ei aut malum consilium dare; profuturas aut nocituras cupiditates in ani-

munum immittere, crediderunt. Hinc illud Virgilii,

*Hic mihi nescio quod trepido
male numen amicum*

Confusam eripuit mentem.

Itemque ex hac sententia Homerus de Glaucō, arma aurea æneis permutante;

"Ενθ' αὐτὲς Γλαύκῳ Κρονίδης
φρένας ἔξέλετο Ζεὺς.

Sed præclare Fabius lib. 9, cap. 3. illorum sententiam refellit, qui curam omnem compositionis excludant, atque illum horridum sermonem, ut forte effluxerit, modo magis naturalem, modo etiam magis virilem esse contendunt.

ἡ πείρα. Ἀγνοίας μὲν γὰρ ἔστι καὶ τὸ καὶ ὁρᾶν πολ-
 ἡ λαχῶν· προνοίας δὲ, τὸ μηδέποτε. Ἐν γὰρ ταῖς τοιαύ-
 ταις γεγραφαῖς ἅς καὶ ἀλέλοιπεν ὁ ἀνὴρ, μίαν ἐκ αὐ-
 τῶν πρὸς σελίδα συγκειμένην ὁμοχρῶς· εἴκοι δὲ ταῦτα
 ὑπολαβεῖν ἐκείνων κρείττω, καὶ μετὰ σωδῆς αὐτὰ
 ποιῆν, εἰς ἃ δὲ ἀνάγκη αὐτῶν ἐμπεσὼν ἐν λόγῳ
 σχεδὶν δι' αἰσχύνης εἶδεν, φρόνημα ἔχων ἀνὴρ. Θήσω
 δὲ καὶ τέττα λῆξιν ἐκ τῆς ἰσορίας, ἵνα σοὶ γνήσιον δῆλον ᾖ
 ἀντιπαρεθέσεως, ὅσῃ μὲν ἀξίωσιν ἔχει τὸ ὁμηρὸς ἐν
 ῥυθμοῖς, ὅσῃ δὲ αἰσχύνην τὸ ἀγνές. Τί δὲ ὁ λαμβάνει
 πρᾶγμα ὁ σοφιστής; τοιόνδε·

Ἀλέξανδρον· πελιορκῶν Γάζαν, χωρίον τι τῆς Συ-
 ρίας πάντῃ ἐχυρὸν, τεταυμάσιας τὴν γένεσιν καὶ τὴν περὶ
 βολὴν, καὶ τὸ ²² χωρίον αἰρεῖ ²³ χρόνῳ φερόμενον. ὁ
 δὲ ὑπὸ ὀργῆς τὴν τῆς ἐγκαταληφθέντας ἀποσφάττει πάν-
 τας, ἐπιτρέφας τοῖς Μακεδόσι τὴν ἐπιτυχόντα κτείνειν, καὶ
 τὴν ²⁴ ἡγεμόνα αὐτὸν αἰχμαλώτῳ λαβὼν, ἀνδρα ἐν
 ἀξιώματι καὶ τύχῃ καὶ εἰδὸς, ὃς ἀρματῆς δίφρου δῆσαι
 κελύουσας ζῶντα, καὶ τὴν ἵππων ἐλαύνων ἀνὰ κράτος,
 ἐν τῇ πάντων ὄψει ἀσφθεῖρει τῷτον. Οὐκ ἂν ἔχει τις
 εἰπεῖν ²⁵ δεινότερα πάσῃ, ἐδὲ ὄφεις φοβερωτέρας. πῶς
 δὲ ταῦτα ἡρμηνεύει ὁ σοφιστής, ἀξίον ἰδεῖν, πότερον συμ-
 νῶς καὶ ὑψηλῶς, ἢ ταπεινῶς καὶ καταγελάσας.

Ο δὲ

²² Χωρίον.] *Modico praesidio*, inquit Curtius, *muros ingentis operis tuebatur Betis*. Rem fusius indicat Arrianus: Ἀρξίας τε μισθώσας ἐπαγόμενον, καὶ ὅτιον ἐν πολλῇ παρεσκευασμένῳ διαρκῇ εἰς χερσὶν πολιορκίαν, καὶ τῷ χωρίῳ πιστῶν, μήποτε αὐτὴν βία ἀλῶναι, ἔγνω μὴ δεχεσθαι τῇ πόλει Ἀλέξανδρον.

²³ Χρόνῳ.] *Post bimestrem* scilicet *obsidionem*, vi cepit.

Diodorus, *Διμνην προσεδρεύ- σας*, εἰλε καὶ κράτος τῆς πόλεως.

²⁴ Ἡγεμόνα.] Curtius lib. 4, cap. 6: *Præerat ei Betis, eximia in Regem suum fidei*. Batin no- minat Arrianus, & fuisse eunu- chum scribit: *Εὐνὸς καὶ τῆς, ὃ ὄνομα ἦν Βάτις, κρατῶν τῆς Γαζάρων πόλεως*: Josephus Βα- βυλῶνιστήν vocat. Hunc autem forma fuisse præstanti, indicat Dionysius, εἶδὸς vocabulo usus, sensu,

cite
int
lam
nat
dul
one
por
ferr
tibi
dig
ded
rem

Syr
nec
deg
inv
occi
rar,
isti
que
um
rem
terit
pret
tate

senfu
Eid
Eun
Athe
Π

At
scrib
πολυ
λυρά

citer cedere; nunquam vero, consilii ac prudentiæ. Nam inter tot scripta, quæ nobis reliquit vir egregius, ne pagellam quidem unicam inveneris, felici orationis structura ornatam. hos itaque pedes illis præstantiores judicabat, de industria visus adhibere; in quos forte si inciderit vir ratione & judicio præditus, idque in oratione facta ex tempore, non poterit à rubore sibi temperare. Hominis vero sermonem ex historia sumptum ante oculos proferam, ut tibi, *mi Ruse*, ex mutua comparatione appareat, quantam dignitatem illud in numeris generosum habeat, quantum dedecoris & infamiæ structura ignobilis. Quam vero sibi rem illustrandam sophista assumit, ea se ita habet.

Alexander, dum Gazam obsidione cingeret, castellum Syriæ munitissimum, vulnus inter oppugnandum accepit, nec eam nisi longo vix demum tempore in potestatem redegit. Ira itaque accensus omnes, quos urbe superstites invenit, gladio sustulit; Macedonibus permissis, ut quemvis occiderent obvium: ipsum etiam Imperatorem, quem ceperat, summæ tam fortuna, quam corporis pulcritudine existimationis, vivum currui bijugo alligari jussit, hominemque equis, quantum fieri potuit, ad cursum incitatis, omnium in conspectu interemit. Enimvero calamitatem crudeliorem enarrare, aut quidquam aspectu horribilius, nemo poterit. Quî vero hæc oratione sophista illustraverit, operæ pretium erit videre; an dictione sublimi, & plena gravitate, an humili proæsus ac ridenda.

At

sensu, ut arbitror, Homericæ:

Εἰδὸς τε μέγας τε: quo & Euripides, in illo, quem citat Athenæus, versu pulcherrimo:

Πρῶτον μὲν αἰὲρ ἄξιον τυραννίδος.

At omnino contraria de Beti scribit mox Hegesias, ἰδὼν ὃ πολύσαρκον, καὶ μέγαν, ὥς βέλτε λυγρότατον, & quæ sequuntur.

25 Δεινότερον πάθῃ. Idem adhuc spiranti accidit filia Limones adultero, per Hippomenem, unum ex Codri posteris. Heraclides in Politicis, Ἐκείνον μὲν ἀνείλεν ὁ πορθέας μετὰ τὸ θυγατρὸς πρὸ ἄρμασι. Ipsum adulterum necavit currui alligatum, una cum filia Schefferus.

26 Ὁ δὲ βασιλεὺς ἔχων τὸ σύνταγμα προηγεῖτο, καὶ
 πᾶς ἐβεβέλωτο τῷ πολέμιον πῖς ἀρίστοις ἀπὸ τῶν
 εἰσιών. τὸτο γὰρ ἔγνωτο, κρατήσασιν ἐνός, συνεκβάλλειν
 καὶ τὸ πλῆθος. Ἡ μὲν ἔν ἐλπίς αὐτῇ 27 συνέδραμεν
 εἰς τὸ πολμῶν, ὥστε Ἀλέξανδρον μηδὲ πῖτε κινδυνεύσαι
 πρόπερον ἔπας. αἰὴρ γὰρ τῷ πολέμιον, εἰς γόνατα
 συγκομφθεῖς, ἔδιδε τέτ' Ἀλεξάνδρῳ τὴν ἰκτεῖαν ἐνεκα
 πράξι. 28 Περέμειτο δ' ἐγγὺς μικρὸν ἐκνόει τὸ
 ξίφος. εἰέγκαντο ὑπὸ τὰ πτερυγία τὸ δῶρακτο,
 ὥστε χμέδαυ καὶ τὴν πληγὴν ἐκαίρωσάν τι. Ἀλλὰ τὴν
 μὲν αὐτὸς ἀπώλεσε, κατὰ κεφαλῆς τύπτειν τῇ μαχαίρᾳ.
 τὸς δ' ἄλλος ὀργὴν πρόσφατο. 29 ἐπίμπετο. ἔτι γὰρ
 ἐκρίθη τὸ ἔλεον ἐξέστηεν ἢ τὸ πολυμήταντο ἀπόνοια,
 30 τῷ μὲν ἰδούων, τῷ δ' ἀκυσάντων ὥστε ἐξακίχ-
 λους ὑπὸ τὴν σάλπιγγα ἐκείνην τῷ βαρβάρων κατακ-
 πῆσαι. Τὸν μὲν τοι 31 βασιλέα αὐτὸν ἀνήγαγον ζῶντα
 Λεωνάτο καὶ Φιλώτας. ἰδὼν δὲ πολύσαρκον, καὶ μέγαν,
 ὡς βδελυρώτατον μέλας γὰρ ἦν καὶ τὸ χρώμα μισήσας
 32 ἐφ' οἷς ἐβεβέλωτο, καὶ τὸ εἶδος, ἐκέλευσε διὰ τῶν
 ποδῶν

26 Ὁ δὲ βασιλεὺς.] Ita vocat
 Betin: neque enim de Alexan-
 dro potest intelligi. Mox etiam
 de Beti, urbis praefecto; τὸν
 μέντοι βασιλέα αὐτὸν ἀνήγαγον.
 Id etiam probari, quod sequi-
 tur: μισήσας [ὁ Ἀλέξανδρος]
 ἐφ' οἷς ἐβεβέλωτο [ὁ Βάτις]:
 si conferas cum initio hoc nar-
 rationis Hegesiacæ.

27 Συνέδραμεν.] Quo sensu
 concurrat apud Propertium inve-
 nitur:

Est, quibus Elæa concurrat pal-
 ma quadrigæ:

Est, quibus in celeres gloria
 nata pedes.

28 Περέμειτο.] Ne legenti

mora sit, hæc verba supple-
 τὸν δὲ στρατιώτην περέμειτο ἐγ-
 γὺς δὲ Ἀλέξανδρος: post ἐνέγ-
 καντο, αὐτὸς subaudito, scilicet
 τὸ ξίφος.

29 Ἐπίμπετο.] Activa fig-
 nificatione accipiendum hic vi-
 detur pro accendebat. vel legen-
 dum εἰς τὸ τὸς ἄλλος. Curtius
 de Alexandro, Inter primores
 inquit, dimicat; ira quoque ac-
 census, quod duo in obsidione urbis
 ejus acceperat vulnera. Præce-
 dentis periodi mutila (ut vide-
 tur) sententia ex eodem Curtio
 peti potest: cujus lib. 4, hæc
 sunt verba:

Arabs quidam, Darii milia

At rex cum instructo agmine praibat, & primoribus hostium aliquo modo occurrere constituit, praelium ingressus. Hoc enim putabat, uno superato, reliquam una ruituram multitudinem. Cui rei audende visa est & irsa spes concurrere, adeo ut majori nunquam antea periculo versaretur Alexander. Vir quidam ex hostium numero in genua subsidens, fidem fecit Alexandro, supplicandi animo id egisse. Eum ergo admittens propius, vix declinavit gladium, quem transfuga sub ipsas lorice pinnulas intulerat, ut non acciperet vulnus lethale. Sed eum quidem, impaeta in caput machera, ipse Rex interemit: ceteris vero militibus ex integro ira exarsit. Nam singulorum usque adeo miserecordiam immutavit hominis audacia perdita, non solum eorum, qui praesentes viderant, sed qui ab aliis rem acceperant, ut ad illum tubae sonitum sex millia barbarorum interficerentur. Ipsum vero regem Leonatus & Philotas vivum adduxerunt. quem ubi obesum conspexerat Alexander, & vasto corpore, ut nihil facilius, (erat enim nigro colore) odio non tantum ob ea, quae molitus esset facinora, sed etiam ob formam, concepto, iussit, ut unco pedes trajectus aereo, nudus in orbem raptaretur. Quibus malis gravatus, nimia doloris acerbitate clamorem sustulit.

Hoc

maius fortuna sua ausus, clypeo gladium tegens, quasi transfuga genibus regis advolvitur. Ille assurgere supplicem, recipique inter suos iussit. At gladio barbarus strenue in dextram translato, cervicem appetit regis: qui exigua corporis declinatione, in vanum manum barbari lapsam amputat gladio. Sylburg.

30 Τὸν μὲν ἰδὼν.] Exemplar habet ἰδόντων: errore ambiguo. Idem.

31 Βασιλέα αὐτὸν.] Accusativo αὐτὸν legitur etiam superius, καὶ ἡ γὰρ ἀντιλογία αὐτὸν αἰχμητὸν λαβόν: si quis utrobique αὐτὸν malit, fruatur suo iudicio. Sic certe Curtius; Betim

deservuerant sui. Arrianus historiam hanc leviter attingit, at Curtius multo luculentius: quem hic cum Hegesia confer. Idem.

Ibid. Βασιλέα.] Regis nomine Betim intelligit Freinsheimius; & recte: quanquam aliter sentiat Pitiscus, qui regem intelligit Alexandrum. Nec Sylburgii αὐτὸν hoc loco admitendum videtur. Nihil enim Curtii verba probant.

32 Ἐφ' οὗτος ἐβέβηκε.] Ob militis perfidiam; quem tuasu Betis id facinus verisimile est suscepisse: aut quod ipse unius urbis praefectus, Alexandro cum omni exercitu, profligatis jam Darii copiis, restare ausus sit.

” ποδῶν χαλκῶν ³³ ψαλλίον διείραντας ἔλκεν κύκλῳ
 ” γυμνόν. ΠιλέμενΘ. ὃ κακοῖς πᾶσι πολλὰς τεραχύν-
 ” τας ἔκρεζεν. αὐτοῦ δ’ ἦν ὁ λέγων, τὸ σωάρον ἀνδρώ-
 ” πους. ἐπέτεινε μὲν γὰρ ὁ πόνΘ., βάμβαρον δ’ ἐβόα δε-
 ” σπότην, καὶ ἰκιδύων· γελᾶν δ’ ὁ σολοικισμὸς ἐποίει· τὸ δ’
 ” σέαρ καὶ τὸ κύτΘ. τ’ γαστρός, ἐνέφαρνε Βαβυλωνίον ζῶον
 ” ἕτερον ἄδρον. ὁ μὲν ἐν ὄχλῳ ἐνέπαιζε, τραίωπικὴν
 ” ὕβριν ὕβριζων, εἰδεχθῆ καὶ τῷ τρόπῳ σκαμόν ἐχθερόν.

³⁴ Ἀεὶ γε ὁμοία παῦσά ἐστι τοῖς Ὀμηρικοῖς ἐκείνοις,
 ἐν οἷς Ἀχιλλεύς ἐστιν αἰκίζόμενΘ. Ἐκίθεα μετὰ τ’ π-
 λυπὴν; καίτοιγε πᾶσΘ. ἐκείνῃ ἐλαττόν. εἰς ἀναίδητον
 γὰρ σῶμα ἢ ὕβρις. ἀλλ’ ὁμῶς ἄξιόν ἐστιν ἰδεῖν, πῶσθ δι-
 ῆνορχεν ὁ ποιητὴς τῷ σοφιστῇ.

” Ἡ ῥὰ, καὶ Ἐκίθεα δῖον ἀεικέα μῦθετο ἔργα·
 Ἀμφοτέρων μελόπιδε ποδῶν πέτρηνε ³⁵ τένοντας
 Ἐς σφυρὸν ὅκ’ ἥτερης, ἑσέες δ’ ἔξηππεν ἱμαντας,
 Ἐκ δίφρου δ’ ἔδησε· κάρη δ’ ἔλκεσθαι ἔασεν.
 Ἐς δίφρον δ’ ἀναβὰς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε’ αἶεσας,
³⁶ Μάστιξεν δ’ ἐλάαν· τῷ δ’ ἐκ ³⁷ ἀέροντε πτελέδην.
 Τῷ δ’ ἦν ἐλχομένοιο κενόσαλΘ. ἀμφὶ δ’ χαῖται
 Κυάκεαί πίπλαντο, κάρη δ’ ἅπαν ὄν κρούει
 Κεῖτο, πᾶσΘ. χαρίεν· τότε δ’ Ζεὺς δυσμενέεσσιν
 Δῶκεν ἀεικίστασθαι ἢ ἐν πατρίδι γαίῃ.
 Ὡς πᾶ μὲν κενόητο κάρη ἅπαν· οἱ δὲ νῦ μήτηρ
 Τίλλε νόμην, ἀπὸ δ’ λιπαρὴν ἔρριψε χαλκῷπῆρην
 Τηλόσε.

³³ Ψαλλίον.] Rectius ψαλίον, uno λ: sicut etiam precedentis tom. pag. 105, 33, Tarpejam ἔως εἰσσεχέσθαι ὅθ’ ψαλίον, ἀπὸ τοῖς αἰετῶσι βραχίονσιν ἐφόρεν οἱ Σαβίνοι. itidemque apud Hesychium ψαλία, κείκοι, δακτύλιοι. alioqui ψαλία dicuntur etiam freni: ut apud

eundem Hesychium legimus, ψαλίον, χαλινός, κωλύθριον. Apud Suidam in freni significatione ψαλίον legitur: at pro armilla five circulo, ψέλλιον. Sylburg. † At ψαλίον pro paroxylonas, malit Stephanus.

³⁴ Ἀεὶ γε ὁμοία.] Ut Dionysius Hegefix locum hic cum Homericis

Hoc autem erat, quod dico, cur undique conflueret multitudo. Quum vero magis magisque dolores invalescebant, barbara voce clamabat Dominum, supplicatione adhibita: factoque solæcismo, omnes in risum egit. Ipso autem abdomine & ventris cavitate, saginatum aliquod animal Babylonium oculis spectantium subjecit. Insultabat itaque multitudo, ac militari affectu contumelia deformem aspectu, & moribus rudem aduersarium.

Hæccine tandem illis Homeri videntur comparanda, in quibus Achilles mortuum Hectorem contumeliose vulneribus infligendis tractat? etsi perperissio hæc inferior sit. Et enim corpori sensu destituto, injuria facta est. Verum operæ pretium erit videre, quantum sophistæ poeta antecelluit.

*Hec ait: & facinus molitur in Hectora sævum.
Lora pedem per utrumque, ferus quos ruperat uncis
A calce ad talos, ferro trajecit: & ipsum
Pelle boum secta, raptandum adnexit axi,
Impius: heu! capite in terram vultuque profuso.
Tum currum adscendens, sumptis fulgentibus armis,
Acer equis scutica instabat, properantibus ultro.
Quo tracto nubes adsurgunt pulveris: atro
Tellurem verrunt concreti sanguine crines:
Et caput, olim illud sacrum, vultusque decoros
Jam sordes fœdant. Ipsi sic Jupiter iram
Hostibus indulget, patriæ sub manibus ipsis.*

Hanc

Homerico confert, ita Curtius loco citato, *Per talos spirantis*, inquit, *lora trajecta sunt*, *religatumque ad currum traxere circa urbem equi*; *gloriantem rege, Achillem, à quo genus ipse deduceret, imitatum se esse pena in hostem capiendam.* Idem.

35 Τέρον[α].] In vulgatis Homeri editionibus dualiter scriptum τέρον[ε]. Idem.

36 Μάστιξεν δ'.] In eisdem Hom. edit. mutata conjunctione scriptum Μάστιξεν δ' ἐλάει. & sequenti versu πίπλαντο pro πίπλαντο. tu non minus apte legeris πίπναντο. Extat autem locus Iliad. χ, ver. 395. Idem.

37 Ἀέκον[ε].] Contracte ἄκον[ε], vulgatæ habent Hom. Edit. & κοῖσας αὐτῷ duplici αὐ scriptum: & mox pro ὡς εἰ, conjunctionem ὡς εἰ ἄπαυα.

38 Καί

Τηλόπε· κώκυσεν ὃ μάλα μέγα παῖδ' ἐσιδῶντι.

᾽Ωιμῶξεν δ' ἐλεεινὰ πατήρ φίλῳ, ἀμφὶ ὃ λαοὶ
Κωκυτῷ τ' εἶχοντο καὶ οἰμωγῇ καὶ ἄδῃ.

Τῷ ὃ μάλιν' ἀρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὡς εἰ ἅπαντα

Ἰλιῶ οὐφρυόεσσα περὶ σμύχλῳ κατ' ἄκρης.

Οὕτως δὴ γυνῶς ἅμα ³⁸ καὶ δεινῶς παύσῃ λέγεσθαι περι-
σηκεν ὑπὸ ἀνδρῶν φρόνημα καὶ νῦν ἐχόντων. ³⁹ ὡς ὃ ὁ
Μάγνης εἴρηκεν, ὡς ὑπὸ γυναικῶν ἢ κατ' ἐαγρόταν ἀν-
δρώπων λέγεται ἂν. καὶ ἐδὲ τέτων μὲν σωδῆς, ἀλλ'
ἐπὶ χλοῦσιν καὶ κατ' ἀγέλωτι. Τί ἔν αἵτιον ἐκείνων
μὲν τῶν ποιημάτων τὴ δὴ γυναικείας, τέτων ὃ τῶν φλυα-
ρημάτων τὴ ταπεινότητι; ἢ τῶν ῥυθμῶν ἄσφοδον
μάλιν, εἰ καὶ μὴ μόνον. ἐν ἐκείνοις μὲν γὰρ, ἐδὲ εἰς σίχῳ
ἄσμενον, ἐδ' ἀδόκιμον. ἐνταῦθα ὃ ἐδεμία πειλο-
δοῖ, ἥτις ἐ λυπήσει. Εἰρηκῶς ὃ καὶ πρὶν τῶν ῥυθ-
μῶν ὅσων δύναμιν ἔχουσιν, ἐπὶ τὰ λειπόμενα μεταβή-
σομαι.

T M H M A

³⁸ Καὶ δεινῶς.] Aliud si qua-
ris exemplum, huiusmodi ple-
num affectu, Josephum lege,
belli Judaici lib. 7. Ibi mulier
Judæa, fame compulsa, filium
lactentem interimit: interempti
partem ipsa devorat, partem
militibus epulandam apponit.

Nihil huic simile antra habent
Cyclopum; nihil cœna Thye-
stæa, quod jure comparari de-
beat: Ἔργον, ut ipse ait Jose-
phus, οἷον μήτε παρ' Ἑλλήσι,
μήτε παρὰ βαρβάρους ἰσθῆναι,
φειλὸν μὲν εἶπαι, ἀπίστον δ'
ἀκῶσαι.

*Hanc sortem, hos habuit casus. At regia mater
Infelix evulsa comas, procul abjicit omnem
Ornatum, & miseris auras ululatus implet.
Lamentis gemituque pater crudelia clamat
Sidera: nec fletus cessant effundere cives.
Non aliter, quam si ruat omne à culmine summo
Ilium, & infestis considant Pergama flammis.*

Hoc demum modo enarrandi sunt affectus, spiritu sublimi, & movendæ miserationi accommodo, ab hominibus ingenio judicioque præditis. Quam rem non secus illustravit Magnes ille, ac si quædam garriret muliercula, aut fractæ mentis homo ignavissimus; idque cum rem haud seriam agerent, joco risuque illudentes. Quid ergo rei est, cur generosa videantur hæc carmina; ista autem nugamenta, quam vilissima? numerorum scilicet pedumque differentia potissimum, etsi ea non unice causa sit. Nam in his ne versus quidem unus sua sine dignitate, aut inelaboratus occurrit: at vero in illis ne una periodus, quæ non offendant. Cum itaque jam exposui, quantam vim habeant & potestatem numeri, ad reliqua dicenda me conferam.

SECTIO

39 'Ως ὃ Μάγνης.] Si prius ὡς retineas, proxime sequens expungendum erit, vel in articulum ὃ mutandum: sic, ὡς ὃ ὃ Μάγνης εἶπεν, ὃ ὑπὸ γυν. aut priore ὡς sublato ita legendum; ὃ ὃ Μάγνης εἶπεν, ὡς ὑπὸ γυναικῶν. Sylburg.

Ibid. 'Ως Ν.] Posterior Sylburgii emendatio videtur præferenda. Quod si τοιαῦτά ὄν, aut aliquid ejusmodi aliud, post verbum εἶπεν subintelligis, nulla opus erit emendatione.

Τ Μ Η Μ Α Θ'.

Μεταβολαῖς πικύλλειν ἢ σύνθεσιν πῶς δεῖ· καὶ λέξεις
καταίτη τις.

ΗΝ δὲ μοι τέκτον δαῖρημα τῷ ποιάντων ἢ κα-
λὴν ἀρμονίαν, ἢ μεταβολή· λέγω ὅτι ἔστι τῷ
κρεττόνων ὅπῃ τὰ χεῖρω πόνυ γὰρ ὀνήθεις· ἐδὲ γε ἢ
ἐκ τῷ χείρων ὅπῃ τὰ κρείττω· ἀλλὰ ἢ ἐν τοῖς
ὁμοειδέσιν πικυλίαν. Κόρον γὰρ ἔχει καὶ τὰ κατὰ πάν-
τα, ὥσπερ καὶ τὰ ἡδέα, μένοντα ἐν τῇ καυλότητι· πι-
κυλλόμενα δ' ἐν τῇ μεταβολαῖς ὥς αἰετὶ καὶ ἀνὰ μένει.
Ἐν τοῖς μὲν ἐν τὰ μέτρα, καὶ τὰ μέλη γράφουσιν ἔχ-
οντα πάντα ἔξῃ μεταβάλλειν, ἢ ἔχοντα πάντα, ἐδ' ἐφ' ὅσον
βέλονται. αὐτίκα ² τοῖς μὲν Ἑωποιοῖς μέτρον ἔκ ἐξ-
ἑσὶ μεταβάλλειν, ἀλλ' ἀνάγκη πάντας εἶναι τὰς εἰχ-
ῆς ἑξαμέτρους· ἐδὲ γε ῥυθμόν, ἀλλὰ τοῖς ἀπὸ μακρῆς ἀρ-
χομένοις συλλαβῆς χρῆσονται, καὶ ἐδὲ ³ τέτοις ἀπασί
τοῖς ὅτι τὰ μέλη γράφουσιν, τὸ μὲν τῷ στροφῶν τε καὶ
⁴ ἀντιστροφῶν ἔχον ὅσον πᾶσι ἀλλάξαι μέλῳ, ἀλλ' εἴναι π
⁵ ἑναρμονίους, εἴναι τε χρωματικὰς, εἴναι τε ἀρμονίους
καὶ ὁμοειδέσιν μελωδίαις, ἐν πάσαις δὲ τῇ στροφῇ τε καὶ
ἀντιστροφῇ.

1 Ἐν τοῖς μὲν.] Præpositio
ἐν tollenda est. Neque enim
sensus est, in quibusdam rebus.
Error fortasse ex superiori ἐν
ἢ ortum duxit. quam particu-
lam contextui paulo post, ante
ἀπασιν si quis inserat, haud ma-
le, ut puto, fecerit: hoc modo,
ἢ ἔκ ἐν ἀπασιν.

2 Τοῖς μὲν Ἑωποῖς.] Forfan
inserta rationali conjunctione
legendum, τοῖς μὲν γὰρ Ἑωποιοῖς.
Sylburg.

3 Τέτοις ἀπασιν.] Sensus est,
nec his tamen perpetuo. nam in-
terdum μέτρον ἀκρόατον, ut vo-
cant, utuntur poetæ: ut,

Ἐπειδὴ νῆας τε καὶ Ἑλλήσπον-
τον ἴκοντο.

Ponitur etiam pro dactylo seu
spondeo, anapaestus; ut, Fluvio-
rum rex Eridanus: & Vebe-
mens & liquidus, puroque simili-
mus amni.

4 Ἀντιστροφῶν.

f. d. 2v

f. μανησι. τοῖς
κα. ~~κα. ~~κα. ~~κα.~~~~~~

ita Distinguan-
dum. Αὐτίκα
est simpli
gratia. sic p.

192. 224. 240.

SECTIO XIX.

Quibus mutationibus illustranda sit oratio: Tum quæ dictio præstantissima haberi debeat.

ERAT autem mihi commutatio, ex iis quæ pulcræ constituerent orationis structuram, tertia proposita disputatio. Non tamen commutationem ex melioribus in deteriora factam dico; (id enim fatui hominis esset) nec vero in meliora ex deterioribus; sed eorum quæ sunt ejusdem generis, varietatem. Nam & pulcra omnia, quemadmodum & jucunda, cum eadem perpetuo sint, satietatem afferunt: sin crebris mutationibus variata, tanquam nova & recentia semper manent. Jam vero carmina & versus Lyricos scribentibus non omnia licet permutare, nec in omnibus, aut etiam quantum velint. nequeunt siquidem poetæ epici mensuram carminis immutare, cum versus omnes sex pedibus consent necesse est: nec quidem numeros, cum iis qui à longa syllaba incipiant, oporteat utantur, nec his tamen omnibus. Lyrici etiam scriptores nec Stropharum possunt, nec Antistropharum cantus immutare: nam, seu melodias musicæ modulis inclusas, seu colore pigmentisque ornatas, seu tonis denique copiosioribus instructas scribant, eosdem perpetuo ductus in omnibus tam strophis

4 Ἀνισερόφων.] Malim ἀνισερόφων: itidemque paulo post ἀνισερόφαις: sicut scilicet infra sequitur ἀνισερόφαις. Et contra proximo versu τὰς καλυμένας ἐρωδῆς, ut mox, ἐρωδῆς τε πάντῃ ἐχθρόν το ὀλίγοις. Sylburg.
5 Ἐναρμονίης.] Tria hæc sunt apud musicos modulandi genera. Macrobius Comm. lib. 2, cap. 4: Cum sint melodiæ musicæ tria genera, enarmonium, diatonum & chromaticum, primum quidem propter nimiam sui difficultatem ab usu recessit; tertium vero est infame mollitie. Unde medium, id est, diatonum, mundana musicæ doctrina Platonis adscribitur. Et Martian. Capella, Enharmonion, inquit, dicitur, quod pluribus spatiis & angustioribus separatur: diatonon vero, quod tonis copiosum: Chroma, quod de hemitonis componitur.

U

6 Ἀνισερόφαις.

ἀντιστροφῶς τὰς αὐτὰς ἀγωγὰς φυλάττειν· ἐδὲ γὰρ τὴν
 παλαιότητα ὅλας τὰς τροφὰς ῥυθμούς, καὶ ὁ ἀντιστροφῶς,
 ἀλλὰ δὲ καὶ τὰς τὸς αὐτὰς Ἀγαμέμνων. Περὶ δὲ τὰς
 καλεμένας Ἐπωδαίους ἀμφοτέρωθεν κινεῖν ταῦτα ἔξεσι, τὸ
 τε μέλῳ, καὶ τὸ ῥυθμῷ· τὰ τε κῶλα, ὅτε ὦν ἐκείνη συν-
 ἔστηκε παλαιότης, ἐπὶ πολλῆς ἔχουσι δέδεται αὐτοῖς ποι-
 κίλως διαιρεῖν, ἄλλοτε ἄλλα μεγέθη καὶ ῥήματα αὐταῖς
 παλαιότητος, ἕως ἂν ἀπαρίστωσι τὴν τροφήν· ἐπειτα
 πάλιν δὲ τὰ αὐτὰ μέτρα καὶ κῶλα ποιεῖν.

Οἱ μὲν ἐν ἀρχαῖοι μελοποιοί, λέγω δὲ Ἀλκμαῖον τε
 καὶ Σαπφώ, μικρὰς ἐπιθεῖν τροφὰς· ὥστε ἐν ὀλίγοις
 τοῖς κώλοις ἐπὶ πολλὰς εἰσῆγον τὰς μεταβολὰς, ἐπω-
 δοῖς τε πάντῃ ἐχρῶντο ὀλίγοις· οἱ δὲ παλαιὸς Στρεσίχορον
 τε καὶ Πίνδαρον, μέγας ἐργασάμενοι τὰς περιόδους, εἰς
 πολλὰ μέτρα καὶ κῶλα διένειμαν αὐτὰς, ἐκ ἄλλου πινός
 ἢ τὴν μεταβολῆς ἔρωτι. Οἱ δὲ γὰρ Διδυραμβοποιοί καὶ
 τὰς τροφὰς μετέβαλλον, ὁ Δωρεὺς τε καὶ Φρυγίης, καὶ
 Λυδίας ἐν τῷ ἁσματι ποιῶντες· καὶ τὰς μελωδίας ἐξήλ-
 λατοῖν, ποτὲ μὲν ἐναρμονίως ποιῶντες, ποτὲ δὲ χρωμα-
 τικῶς, ποτὲ δὲ Ἀστώνως· καὶ τοῖς ῥυθμοῖς καὶ πολλὰν
 αἰδέωνται

6 Ἀντιστροφῶς.] Post ἀντι-
 στροφῶς desiderari videtur μελα-
 τάλλειν ἔξεσι, vel ἐχ οἶόν τε
 ἀλλάξαι, ut superius, καὶ ἀντι-
 στροφῶν ἐχ οἶόν τε ἀλλάξαι μέ-
 λῳ. Sylburg.

7 Ἐχρῶντο ὀλίγοις.] Rectius
 foeminino fine ὀλίγοις, ut supra,
 περὶ δὲ τὰς καλεμένας ἐπωδαίους.
 Idem.

8 Στρεσίχορον.] Qualis fuerit
 Stesichori dictio, infra dicitur
 Sect. 24. Hic olim Tifias voca-
 batur: ἐκλήθη δὲ Στρεσίχορος,
 uti scribit Suidas, ὅτι πρῶτος

καθαρωδίας χόρον ἔκτισε. Natus
 est Olympiade 37, Himeræ in
 Sicilia: unde Ἱμεραῖος appel-
 latur. Scripsit poematum, teste
 eodem Suida, libros 26 ἐν τῇ
 Δωρίδι διαλέκτῳ: quas Horatius
 Graves Campanas vocat. Et egre-
 gie Fabius lib. x: Stesichorum,
 quam sit ingenio validus, mate-
 riz quoque ostendunt, maxima
 beila ὅς clarissimos canentem du-
 ces, ὅς Epici carminis onera Lyra
 sustinentem. Hujus adeo in ore,
 cum infans esset, cecinisse lu-
 sciniam Plinius tradit.

strophis quam antistrophis coguntur observare. Neque adeo pedes sunt immutandi, quibus strophæ antistrophæque continentur, sed iidem ipsi permaneant oportet: verum in Epodis, eo nomine appellatis, hæc utraque, & cantum & numeros, immutandi potestas scriptoribus conceditur; necnon & ipsa membra, quibus singulæ constant periodi, multa libertate, variis modis distinguendi, qui alia atque alia sublimitatis & figurarum genera apponunt, dum totam absolverint stropham: quibus eadem deinde sunt metra, eadem iterum membra conficienda.

Et quidem veteres Lyrici, Alcæum dico, & Sappho, parvas fecerunt strophas; ita ut in paucis membris non crebras mutationes induxerint: Epodis etiam utebantur brevissimis. Stesichorus vero & Pindarus, cum ampliores periodos facerent, in plures versus & membra eas diviserunt, non alia inducti ratione, quam amore & studio permutationis. Quin & Dithyrambici modos immutarunt, Dorios, Phrygios, Lydiosque cantico adhibentes: alias etiam aliasque fecerunt melodias, modo harmoniæ musicæ modulis inclusas, modo colore pigmentisque ornatas, modo tonis copiosioribus instructas; necnon multa usi libertate, seu legibus

9 Δωείας.] Aliter vero Aristoteles: qui lib. 8 Polit. cap. 7 monet Phrygiam potius quam Doricam harmoniam dithyrambis convenire. Est enim Phrygia concitator, & commovendis ad virtutem animis non inefficax. utrasque conjungit Flaccus, atque inde sibi concentum postulat;

*Sonante mistum tibiis carmen
Lyra,*

Hæc Dorium, illis Barbarum.

Alii autem quatuor, alii quinque veteris musicæ modos fuisse

principales scribunt; Phrygium, Lydium, Dorium, Ionicum, & Æolium. qui quatuor solummodo constituunt, sub Dorio videntur Æolium involvere: qui passim à scriptoribus confunduntur. Hos Lucianus Harmoniæ initio ita distinguit, adscripto, unicuique quod proprium est: τῆς ἀρμονίας ἐκάστη διαφύλαττειν τὸ ἴδιον. ἢ Φρυγίαν, τὸ ἐνθεον· ἢ Λυδίαν, τὸ βακχικόν· ἢ Δωρίαν, τὸ σμυρόν· ἢ Ἰωνικὴν, τὸ γλαφυρόν.

ἄδειαν ¹⁰ ἐνεξουσιάζοντες διετέλουσιν, οἳ γε δὴ καὶ ¹¹ φιλόξενον καὶ ¹² Τιμόδοτον καὶ ¹³ Τελεσὴν ἐπεὶ παρὰ γε τοῖς ἀρχαίοις τεταγμένῳ ἦν ὁ Διδύραμβος. Ἡ δὲ περὶ λέξις ἅπασαν ἐλδιδερίαν ἔχει καὶ ἄδειαν ποικίλαιν ἢ μεταβολαῖς ἢ σύνθεσιν ὅπως ἐέλεται.

Καὶ ἐστὶ λέξις κρατίζει πασῶν, ἥ τις ἂν ἔχει πλείστας ἀναπαύλας τε καὶ μεταβολὰς ἀρμονίας, ὅταν τετὶ μὲν ἐν περιόδῳ λέγῃται, τετὶ δὲ ἔξω περιόδου καὶ ἥδε μὲν ἢ περιόδῳ ἐκ πλείονων πλέκῃται κώλων, ἥδε δὲ ἐξ ἐλαττόνων αὐτῶν δὲ τῶν κώλων τὸ μὲν, βραχυτέρον ἢ, τὸ δὲ, μακρότερον καὶ τὸ μὲν αὐτῶν, ¹⁴ γρηγορότερον, τὸ δὲ, βραδυτέρον, τὸ δὲ, ἀκραιβέστερον ῥυθμί τε ἄλλοι καὶ γήματα παντοῖα, καὶ πάσεις φωνῇς αἱ καλόμεναι προσῳδία διάφοροι, κλέπτουσα τῇ ποικιλίᾳ τὴν ἡμέραν. Ἐχει δὲ τινα χάριν ἐν τοῖς ποιήτοις καὶ τὸ ἔτι ¹⁵ συγκείμενον, ὥστε μὴ συγκεῖσθαι δοκεῖν. Οὐ πολλῶν δὲ οἶομαι εἶναι λόγων εἰς τῆς τοῦ μέρους. ὅτι γὰρ ἡδιστον ἐν λόγοις ἢ μεταβολή, πάντας εἰδέναι πείθεσθαι. Παράδειγμα δὲ αὐτῆς ποιῶμαι πᾶσαν μὲν τὴν Ἡροδότου λέξιν, πᾶσαν δὲ τὴν Πλάτανον, πᾶσαν δὲ τὴν Δημοσθένους ἀμύχανον γὰρ εὐρεῖν τέτων ἐτέρους ἐπεισοδίοις τὴν πλείους, καὶ ποικιλίαις ¹⁶ εὐρωτέρεαι, καὶ γήματα πολυειδέστεραι

χρησται.

10 Ἐνεξουσιάζοντες.] Vox insolentior; qua tamen alibi Dionysius utitur de Thucydide, ἐν τοῖς διαθρῆσι τὰς τῶν νοημάτων δυνάμεις ποιησὶν τρόπον ἐνεξουσιάζων: Solutus lege, poetarum sibi licentiam assumit. id quod egregie exprimit Horatius de Pindaro:

Seu per audaces nova dithyrambos

Verba devolvit, numerisque fertur *Lege solutis.*

Ne cuiquam vero locus moram faciat, particulæ sequentes οἳ γε δὴ sensu peculiari accipiuntur, pro scilicet, inquam, praesertim.

11 Φιλόξενον.] Cytherius, Euletidæ filius, qui dithyrambos viginti quatuor, ut author est Suidas, scripsit. à quo eos esse inventos putavit Pindari Scholiastes: sed G. Vossius magis Herodoto assentitur, qui Arioni Lesbio adscribit. Dictio Philoxeni

legibus soluti potius, pedes efformarunt: Philoxenum dico, Timotheum, & Telestem, cum jam à veteribus constitutus esset Dithyrambus. Oratio vero soluta nullam non habet libertatem, omni seposito metu, suam, ut voluerit, variis mutationibus ornandi compositionem.

Illa autem omnium præstantissima habenda est dictio, quæ plurimas habeat intermissiones, & structuræ varietatem; cum quædam periodo inclusa, quædam extra periodum efferantur; cumque altera ex pluribus membris periodus, altera ex paucioribus componatur: tum vero ex membris, cum hoc brevius, illud longius; aliud velociori fluat cursu, aliud remissiori, aliud denique accuratius factum. Numeri præterea quum diversi sint, diversæ figuræ, vocisque variæ intensiones, qui accentus vocantur, sua varietate fastidium satietatemque surrepturæ. Nec sua interim venustate & gratia caret, quod ita constituitur, ut artè minime constitutum videatur. Neque longo, ut arbitror, sermone opus est, ad hanc partem confirmandam, nam in oratione nihil varietate suavius, nihil esse formosius, omnes intelligere persuasum habeo. Cujus mihi exemplo est, tota Herodoti, tota Platonis, tota denique Demosthenis locutio. neque enim possumus alios reperire, qui novis rebus frequentius introductis, qui varietate affluentiori, qui figuris

Philoxeni, quemadmodum dicit Casaubonus, lasciva est & ad nugas comparata.

12 Τιμόθεον.] Genere Milesius fuit; idem poeta, & musicus: contra quem insigne Spartanorum exstat decretum, quod veterem Musicam, lyræ quibusdam chordis additis factam molliorem corruerat. Multa, præter Dithyrambos duo deviginti, ut Suidas testatur, conscripsit.

13 Τελέσων.] Poeta Comicus ex urbe Selino: floruit Olym-

piad. 95, Philoxeno & Timotheo æqualis.

14 Τοῦτότερον.] Eodem sensu Hermog. ἐνκίνησις καὶ πορρὸς λόγος: & πορρὸς ῥυθμός.

15 Συγκείμενον.] Wolfius pro συγκείμενον legit συγκείμενον. Sylburg. † Nihil necesse est, ut Wolfii conjecturam sequamur.

16 Εὐχρωλέγους.] Ferri potest. potest tamen admitti etiam εὐχρωλέγους. illud pulchrius fluentes, hoc elegantius coloratas significat. Idem.

17 Ἰσοκράτης

χρησαμένους· λέγω δὲ, ὅτι μὲν, ὡς ἐν ἱστορίαις χρηματισ-
μῶν· ὅτι δὲ, ὡς ἐν ἀφελόγων χάριτι· ὅτι δὲ, ὡς ἐν λόγων
ἐναγωνίων χρείᾳ. Ἀλλ' ἐχ' ἡγε¹⁷ Ἰσοκράτης καὶ τῶν
ἐκείνων γνωρίμων αἵρεσις¹⁸ ὁμοία ταύταις ἦν· ἀλλὰ
καίπερ ἡδέως καὶ μέγαλοπρεπῶς πολλὰ συνδέντες οἱ ἀν-
δρες ἔστοι, ὥστε πᾶς μεταβολὰς καὶ τὴν περικλίαν ἐ πάν-
δύτυχον· ἀλλ' ἐστὶ παρ' αὐτοῖς εἰς ὥσιός τε κύκλῳ,
ὁμοειδῆς χρημάτων τάξις, συμπλοκὴ φωνηέντων ἢ ἀντι-
¹⁹ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα κέπτοντα τὴν ἀκρόασιν. καὶ δὴ
ἀποδέχονται τὴν αἵρεσιν ἐκείνην καὶ τὸ τοιοῦτον τὸ μέτρον. Καί
αὐτὰ μὲν ἴσως τῶν Ἰσοκράτει πολλὰ χάριτες ἐπὶ ἡδονῇ,
ταύτῃ δὲ ὑπεκρύπτουσα τὴν ἀμφοτέρωθεν παρὰ τὸ τοιοῦτον μετ'
ἐκείνων, ἀπ' ἐλαττόνων τῶν ἄλλων καταρθωμάτων
ὥσι φανέσθαι γίνεται τὸ τοιοῦτον τὸ ἀμείνισμα.

17 Ἰσοκράτης.] Theodori fi-
lius, Atheniensis; octogesima
sexta Olympiade natus, anno
ante bellum Peloponnesiacum
quinto: magistrum habuit Le-
ontinum Gorgiam. De scriben-
di charactere, quo usus est Iso-
crates, vide Sect. 23.

18 Ὅμοια ταύταις.] Τύτοις
legendum arbitror Demostheni
scilicet, Platoni atque Hero-
doto.

19 Ἄλλα πολλά.] Copulativa
particula desideratur: καὶ ἄλλα
πολλά: seu ἀλλὰ τε πολλά
τοιαῦτα. Exempla ex Isocrate
complura

Τ Μ Η Μ Α κ'.

Πρέπουσα σύνθεσις πῶς γίνεται.

Εἰς ἐπὶ μοι χαλαλείπεται λόγῳ ὁ ὥστε τὸ Πρέπου-
σα τῷ. ὡς γὰρ τοῖς ἄλλοις γήμασι ἅπανσι, παρὲν
να δεῖ τὸ πρέπον· καὶ εἰ τι ἄλλο ἔργον ἀτυχῇ τῷ τῷ
μέτρῳ.

1 Ὡς γὰρ τοῖς.] Mutila mihi
videtur hæc sententia, & verba
aliquot è contextu post τὸ πρέ-

πον excidisse: veluti, ὥστε ἐμὸν
πρέπον εἶναι. Ita sane locus
multo erit dilucidior. vide Se-
ctionem

ris multiformioribus usi sint: illum inquam historię conformatione, alterum suavitare dialogorum, tertium orationum forensium usu. Atqui locutio Isocratis, eorumque qui ejusdem disciplinę huic familiares sunt, neutiquam videtur comparanda: nam multa quamvis hi scriptores jucundissima componant, & satis cum majestate; haud tamen in commutanda orationis structura & varietate, admodum sunt felices. Est enim iis unus idemque periodi circulus, uniformis figurarum structura, eadem vocalium implicatio, aliaque ejusdem generis multa, quę nostris auribus officiant. qua in parte sectam hanc probare equidem non possum. Ipsi veruntamen Isocrati multę fortasse in scriptis efflorescant gratiæ, quę nævis hujusmodi velum obtendant: at vero apud eos, qui secuti sunt Isocratem, cum multo rarius felici utantur successu scribendi recte, id vitium apparet manifestius.

complura Aristoteles Rhetor. lib. 3, cap. 9, collegit. Cujusmodi sunt: Συμβαίνει πολλάκις ἐν ταύταις,--- καὶ τὰς φρονίμους ἀτυχεῖν,--- καὶ τὰς ἀφρονεῖς κατορθῶν. Καὶ, πλεῖστοι μὴ διὰ τὴν ἡπείρεν,--- περὶ εὖσαι ἢ διὰ τὴν θαλάσσης. Τὸν μὲν Ἑλλησποντιον

ζεύξας,--- τὸν δ' Ἀθῶν διορύξας. Καὶ, οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν κακῶς ὑπόλοιποι,--- οἱ δ' ἀίχρῶς ἐσώθησαν. Necnon Homerus: Οὐρεὰ τε σκιδένια,--- θάλασσαν τε ἠχήμενα. Quibus alia sexcenta accumulare, cujuscvis est.

SECTIO XX.

Quibus modis decora fiat, & argumento accommoda, orationis structura.

ADhuc una mihi restat, qua orationis decorum explicetur, quęstio. reliquis enim omnibus dicendi formis adsit decorum necesse est: quam partem si quod opus non fuerit affecutum

ctionem II: Τέτληται δὲ τὰ κυεῖν ταῦτα καὶ κράτιστα, μελῶς, καὶ ῥυθμῶς, καὶ μελαβόλῃ, καὶ τὸ παρακολοθεῖν τίς τεισὶ τέ-

τοῖς πρέπον: necnon initium Sect. decimę tertię: Τὸ ἢ δὴ πρέπον εἰ μὴ τὸ καλὸν πλεῖστον ἔξει μέγας, ὁλοῦ γ' ἂν ἄλλε τινός. 2 Ὁρμίζο-

μέρες, εἰ καὶ μὴ τῷ παντός, τῷ κρατίστῃ γε ἀτυχεῖ. Περὶ μὲν ἐν ὅλῃς τ' ἰδέαι ταύτης ἔχ' ἔτ' ὁ καίριος ἀνασκοπεῖν· βαθεῖα γάρ τις αὕτη καὶ πολλῶν πάνυ δεομένη λόγων ἡ θεωρία. ὅσα δ' εἰς τῷτο συλλέγει τὸ μέρος, ὑπερ' εἰς τυγχάνω ποιεῖμεν τ' λόγον, εἰ μὴ καὶ τὰ πάντα, μηδὲ τὰ πλείστα, ὅσα γε ἐν ἐγχαρῇ, λεγέμεθα.

Ὁμολογούμεν δὴ παρὰ πᾶσιν ὅτι πρέπον ἐστὶ τὸ τοῖς ὑποκειμένοις ἀρμόζον προσώποις τὸ καὶ πράγμασι, ὥσπερ ἡ Ἐκλογή τῇς ὀνομασίαν, ἢ μὲν τις ἂν εἴη πρέπουσα τοῖς ὑποκειμένοις, ἢ δ' ἀπρεπής, ἔτι δὴ περὶ καὶ τῇ Σύνθεσις. Παράδειγμα δ' ἐστὶν καὶ χρὴ παραλαμβάνειν τ' ἀλήθειαν. Ὁ δ' λέγω, τοιοῦτόν ἐστιν. ἔχ' ὁμοίαν σωθέσει χρώμεθα² ὀργιζόμενοι καὶ χαίροντες, ἐδὲ³ ὀλοφυρόμενοι καὶ φοβούμενοι, ἐδ' ἐν ἄλλῃ τινὶ πάθει ἢ κακῷ ὄντες, ὥσπερ ὅταν ἐνδυμώμεθα, καὶ μηδὲν ἡμῶς ὅλως παρὰ τῇ μηδὲ παραλυπῇ. Δείγματ' ἢ παραδείγματ' ἐνεκα ταῦτα εἴρηκα, ὀλίγα περὶ πολλῶν, ἐπεὶ μυρία ὅσα τις αἵτια εἶπεν ἔχει, τὰς ἰδέας ἀπάσας ἐκλογίζεσθαι βυλόμεναι τῷ πρέποντι. ἐν δ' ὃ, ὁ προχειρότατον ἔχω καὶ ὑγιινότατον εἶπεν ὑπερ' αὐτῷ, ἔρω. Οἱ αὐτοὶ ἄνθρωποι ἐν τῇ αὐτῇ κατὰ σκεῇ τ' ψυχῆς ὄντες, ὅταν ἀπαγγέλλωσι τὰ πράγματα, οἷς ἂν παραγρόμενοι τύχωσι, ἔχ' ὁμοίαν χρώμεθα σωθέσει περὶ πάντων, ἀλλὰ μνηστῆρι γίνονται τῇς ἀπαγγελλομένων, καὶ ἐν τῇ σωτῇ τῇς ὀνόματι

ἐδὲν

2 Ὀργιζόμενοι.] Ad hanc illustranda, orationem lege Achillis ira in Agamemnonem effertur: Iliad. α', v. 149. ibi verba χειμάρρε δίκην effusa reperies. Quin & apud Maronem Laocoontis, & cursu & indignati-

one anhelu, ita ut uno spiritu versum nequeat absolvere, verba ad finem usque sunt interrupta. Quæ autem lætabundis dicendi σχήματα convenient, docebit Anchisæ oratio, viso apud Inferos Ænea. Summa etiam

assecutum, etsi haud de toto, re tamen præstantissima decidet. Sed de genere quidem universo sermonem instituere, non hujus est temporis. nam profunda est, & quæ copiosa admodum oratione egeat, contemplatio. Quæ vero ad hanc partem, de qua mihi nunc sermo est, pertineant, etsi non omnia, neque adeo plurima, quæ tamen locus sibi postulat, dicentur.

Cum apud omnes in confesso sit, id decorum esse quod personis rebusque subjectis convenit; idcirco quemadmodum delectui verborum, alter ut argumento sit accommodus, alter vero non ita; sic etiam collocationi accidit. Cui illustrandæ rei ipsa veritas adducenda est. quod autem dico, ita velim accipias. Non eadem nos utimur compositione ita accensi, & gaudio exultantes; neque mœrore obruti, & perculsi metu; neque etiam, alio quopiam quum affectu aut malo versamur, quemadmodum solemus, cum nobiscum taciti res consideramus, nihilque nos omnino mali aut perturbat, aut ullam affert molestiam. Vel monendi, vel illustrandi gratia, hæc à me dicta sunt, pro multis pauca: siquidem causæ pene sunt infinitæ, siquis singulas decori species in se percensere reciperet. Unum autem, quod promptissimum hac de re habeo, & est communius, id proferam. Iidem homines, quum animorum eadem est constitutio, res gestas, quibus interesse contigit, aliis enarrantes, non simili in omnibus compositione utuntur; sed quæ referunt, ea figuratis gestibus imitari conantur, nullam interim curam verborum structuræ habentes; eos ultro

etiam arte Andromachæ, præ gaudio Æneæ adventantis deliquium passa, animo tandem recepto:

Verane te facies, verus mihi nuncius adfers,

Nate Dea? vivisne? aut si lux alma recessit,

Hætor ubi est?

3 Ὀλοφύεμενοι.] Horat. de Arte,

Telephus & Peleus, quum pauper & exul uterque

Proiecit ampullas & sēsquipedalia verba:

Si curat cor spectantis terigisse querela.

ἔδεν ὀπιπρόδοντες, ἀλλὰ φυσικῶς ἐπὶ τὸ αἰχόμενοι. Ταῦτα ὅ παρὰ τῆς ἡμετέρας δειτῆ ἀγαθὸν ποιήσιν πε καὶ ῥήτορα ⁴ μιμητικὸν εἶ) τῷ παραγράφῳ, ὑπερ ὧν ἂν τὲς λόγους ἐκφέρῃ, μὴ μόνον καὶ τὸ ἐκλογὴν τῷ ὀνομα-
των, ἀλλὰ καὶ καὶ τὸ σύνδεσιν. ὁ ποιῆν εἰωθεν ὁ δαιμ-
νιώτατος Ὀμηρος, καίτοι μέτρον ἔχων ἐν, καὶ ῥυθμὸς
ὀλίγους, ἀλλ' ὅμως αἰετὶ καὶ κενεργῶν ἐν τέτοις καὶ φιλο-
τεχνῶν ὥστε μηδὲν ἡμῖν ἀφαιρῆν, γινόμενα τὰ παρα-
ματα ἢ λεγόμενα ὁρᾶν. Ἐρῶ ὅτι ὀλίγα, οἷς ἂν πε
δύναιτο παραδείγματα χρῆσθαι ἐπὶ πολλῶν.

Ἀπαγγέλλων ἐν πρὸς τὲς Φαίαντας Ὀδυσσεὺς τὸ εἶ-
πε πλάγην, καὶ τὸ εἰς αὐτὸν κατὰ βασιλῆα ἐπὶ τῶν, τὰς ὁφεί-
τῃς ἐκεῖ κακῶν ἀποδίδωσιν. ἐν ὅτι τέτοις καὶ τὰ παρὰ τὴν
Σίσυφον διηγῆται πάσῃ, ὧ φασι τὲς κατὰ χερσίν
Θεὸς ὅσον πεποιθῶτα τὸ τῷ δεινῶν ἀπαλλαγῆς, ὅταν
ὑπερ ὅχθῃς πινὸς ἀνακυλίσει πέτρην πινά. τὸ τὸ ἀμύ-
χανον εἶ), κατὰ πινῶτα, ὅταν εἰς ἄκρον ἔλθῃ, πάλιν
τὸ πέτρῃ. Πῶς ἐν δηλώσει ταῦτα μιμητικῶς, καὶ κατὰ
αὐτὴν τὸ σύνδεσιν τῷ ὀνοματων, ἀξιὸν ἰδεῖν.

Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσέδον, κρατὶρ ἄλγος ἔχοντα,
Λᾶαν βασιζοῦντα πελώριον ἀμφοτέρῃην.

Ἡτοι

4 Μιμητικόν.] Hæc pulcritu-
do, quæ captanda est è sonis
vocabulorum, tenuis quidem,
sed tamen jucundissima, paucis,
si Homerum excipias & Virgili-
um, culta est atque elaborata.
Et tamen eam confectetur ne-
cesse est, quisquis naturam imi-
tari studet: ita ut jure optimo
reprehendantur, qui pedibus
senis verba alligare contenti,
auribus omnino servire neglexe-
runt. Etenim tristitia flebiliter
oportet, incitata celeriter, a-

spera aspere proferantur. Infir-
mita hujus generis exempla facile
est è Græco Latinoque poetis
colligere; quibus rerum ipsa-
rum sonum, celeritatem, tardi-
tatem, literarum verborumque
structura admodum feliciter ex-
primunt. Nemo est præter Ser-
vium, cui illud, *procumbit humi*
bos, non eximie placeat. nam
ut singulæ voces dempta syllaba
decreſcunt, ita versus mono-
syllabo terminatur. quo factum
est, ut sonus ille bovis corrue-

ris

utro ipsa ad id ducente natura. Hæc optimo cuique poetæ atque oratori observanda sunt, ut res, de quibus sermonem instituit, non solum verborum delectu, sed orationis etiam structura imitetur. Quod in primis Homerus, ingenii vir admodum excellentis & divini, facere consuevit; uno quanquam carminis genere uteretur, & pedibus paucissimis: novitatis tamen ubique adeo studiosus est, adeo arti curiosæ deditus, ut parum intersit, remne oculis gestam intueamur, an ab eo enarratam. Pauca proferam, quibus exemplorum loco ad multa possis uti.

Ulysses suos dum Phæacibus errores narrat, descensu ad Inferos explicato, malorum quæ ibi sunt, expressam nostris oculis imaginem repræsentat. Inter alia, & Sisyphi miseria recenset: cui metani hanc calamitatis finiendæ Deos inferos ferunt constituisse, ubi supra montem quendam saxum ingens protruserit: quod tamen fieri neutiquam potest, saxo rursus, ubi ad summum pervenerit, relabente. Hæc autem qua imitatione expresse per ipsam verborum structuram, operæ pretium est videre.

*Sisyphon aspexi duos perferre dolores,
Saxum utraque manu gestantem pondere vasto.*

Ille

ris obtusus excitetur legentibus. Pari etiam artificio versus ille elaboratus;

--- *It clamor, & agmine facto
Quadrupedante putrem sonitu
quatit ungula campum.*

ares nostras equorum currentium sono verberat. Hæc quidem notissima: sed per totum fere poema, si diligentius attenderis, idem artificium se ostendit, eadem felix industria.

5 Καὶ μὲν.] Locus desumptus est ex Odyss. λ, non longe à fine. Vide Demetrium pag. 49, qui versus hos notavit: Καὶ ὃ

ὁ σίχθ' (Λάαν ἄνω ὠθεῖσκε, intellige) μῆκος τι ἔσκεν ἐν τῆς συγκρούσεως, καὶ μεμύμηται τῇ λίθῃ ἢ ἀναφορᾷ καὶ βίαν. En etiam ex Virgilio locum consimilem; qui non minori artificio Gigantum arduos labores & molimina videtur exprimere:

*Ter sunt conati imponere Pelio
Ossam*

*Scilicet, atque Ossæ frondosum
involvere Olympum.*

Synalœpha bis neglectâ, occurrentes sibi invicem vocalium robustissimæ operis difficultatem optime depingunt.

Ἦτοι ὁ μὲν σκηλεπόμενος χερσὶν τε ποσὶν τε,
 Λᾶαν ἀνω ὠδεσσε πετὶ λόφον.

Ἐνταῦθα ἡ σύνδοσις ὅτιν ἡ δηλοῦσαι τῷ γινομένων
 ἔχασον, τὸ βάρῳ τῷ πέτρῳ, ἢ ἐπίπτονον ἐκ τῆ γῆς κί-
 νησιν, ἢ διερεϊδόμενον τοῖς κώλοις, ἢ ἀναβαίνοντα πρὸς
 τὸ ὄχθον, ἢ μῶρις ἀνωταμένην πέτραν. Οὐδὲς ἂν
 ἄλλως εἴποι παρὰ τὴ γήρυνε τέτων ἔχασον. ἔ γὰρ εἰκῇ,
 ὅδε ἀπὸ ταῦτομῶν. Πρῶτον μὲν τοῖς δυοῖ σίχρσις ἔν
 οἷς ἀνακινεῖ ἢ πέτραν, ἔξω δυοῖν ῥημάτων τὰ λοιπὰ
 τῆ λέξεως μέγιστα πάντα ὅτιν ἡτοι δισύλλαβα ἢ μονοσύλ-
 λαβα. ἔπειτα ἡμίσει πλείους εἰσὶν αἱ μακραὶ συλλα-
 βαὶ τῷ βραχυῶν ἐν ἑκατέρῳ τῷ σίχρῳ. ἔπειθ' ἀπα-
 σαι ἀφελήσασιν αἱ τῷ ὀνομάτων ἀρμονίαι ἀφά-
 σεις ὀμνέμεναι, καὶ διεσκήσιν πάλιν αἰσθητῶς, ἢ τῷ φω-
 κητέων συγκρομένων, ἢ τῷ ἡμιφώνων τε καὶ ἀφώνων
 συναπτόμενων, ῥυθμοῖς τε καὶ δακτύλοις καὶ σπονδαίοις
 τοῖς μνημοῖς, καὶ πλείστην ἔχουσι ἀφάσιν, ἀπαντα
 σύγκειται.

Τί δὴ τέτων ἔχασον δύναται; αἱ μὲν μονοσύλλαβοί τε
 καὶ δισύλλαβοι λέξεις, πλὴν μεταξὺ χρόνους ἀλλήλων
 ἀπλείψουσαι, τὸ χρόνιον ἐμμένοντα τῷ ἔργῳ. αἱ δὲ μα-
 κραὶ συλλαβαὶ σπειγόμεναι πρὸς ἔχουσαι καὶ ἐγκαθίσ-
 ματα, ἢ ἀντιτυπίαν, καὶ τὸ βαρὺ, καὶ τὸ μῶρις τὸ δὲ
 μεταξὺ τῷ ὀνομάτων ψῆγμα, καὶ ἡ τῷ τραχυονέων
 γεαμμάτων παρὰδεσις, τὰ ἀφελήματα τῶν ἐνε-
 γείας, ἐποχάς τε καὶ τῷ μῶρις μέγιστον οἱ ῥυθμοὶ δὲ
 ἐν μήκει θεωρούμενοι, ἢ ἐκλάσιν τῷ μελῶν, καὶ τῶ διελ-
 κισμῷ

6 Ἄλλως.] Arbitror legendum
 ἄλλοι: fortasse etiam hoc modo:
 Οὐδὲς ἂν εἴποι παρὰ τὴ ἄλλο
 γήρυνε τέτων ἔχασον.

7 Ἐν οἷς ἀνακινεῖ.] Versum
 intellige, Ἦτοι ὁ μὲν σκηλεπόμε-

μενος, cum sequente. quod au-
 tem mox addit longas in utro-
 que carmine brevibus syllabis
 dimidio plures esse, id mihi non
 fatis compertum est, sunt enim
 numero fere pares; ut carmina
 pedibus

*Ille quidem manibusque humerisque volubile saxum
Ad juga connexus trudit:*

Hoc loco in causa est structura, ut oculis res singulae nostris subjectae sint: nempe saxi pondus, ejusque molitio è terra laboriosa; itemque Sisyphus modo totis membris con- nitens, modo clivum adscendens, saxumque magno vix de- mum labore protrusum. Nemo sane aliud praeterea dicat, à quo haec singula proficiantur: neque enim temere, aut casu facta sunt. Principio duobus versibus, in quibus saxum protrudit, duabus exceptis vocibus, reliquae omnes orationis partes sunt aut disyllabae aut monosyllabae: de- inde adeo longae brevibus dimidio plures sunt in utroque versu. Omnes praeterea vocabulorum harmoniae latis pro- grediuntur passibus, & sensili admodum discrimine diri- muntur, aut collisis inter se vocalibus, aut semivocalibus mutisque conjunctis: numeris etiam dactylicis spondaicisque, qui longissimi sunt latoque incedunt gressu, tota compo- nuntur.

Quid igitur valent haec singula? monosyllabae disyllabae- que dictiones, quae longo sibi invicem intervallo distant, moram reiue diuturnitatem exprimunt: syllabae longae, obfirmatione quadam & resistantia praeditae, laboris asperi- tatem, gravitatem, difficultatemque imitantur. at vero vo- cabulorum intervalla, facto quasi respirandi tempore, & densa literarum asperrimarum positio, operis interruptionem apprime pingunt, impedimenta, & laboris magnitudinem. Numeri praeterea quoad longitudinem considerati, mem- brorum extensionem, molitionem ejus qui provolvit, saxi- que

pedibus suis metienti consta- bit.

8 ΣΤΗΝΕΥΜΕΣ.] Vide Longi- num Sect. 39, ubi quosdam ex Euripide versus examinat, sta- bili firmaque compositione lau- dados.

9 Ψύγμα.] Quid ψύγμα sit, dubito: forsan legendum est ψύγμα, ramentum: Hesychius certe ψύγμα habet errore ma- nifesto, pro ψύγμα. neque e- nim ψύγμα hoc loco reponi potest.

κωμῶν τῷ κυλίοντι, καὶ τὸ τῷ πέτρῃ ἔρεισιν. Καὶ ὅτι
ταῦτα ἐ φύσεώς ἐστιν αὐτοματιζέσης ἔργα, ἀλλὰ τέχνης
μιμήσασθαι τὰ γινόμενα πειρωμένης, τὰ τέτοις ἐξῆς
λεγόμενα δηλοῖ. τὸ γὰρ ἀπὸ κορυφῆς ὀπιστρέφοντα πάλιν
κατακυλιόμενον πέτρον, ἐπὶ αὐτὸν ἡρμηνεύει τρο-
πον, ἀλλ' ὀπισταχύνει τὴν συστροφὴν τὴν σύνθεσιν. προ-
ειπὼν γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ ῥήματι,

ἀλλ' ὅτε μέλλοι

Ἄκρον ὑπερβαλεῖν,
ὀπιτίθῃσι τέτρω,

τότ' ἀποστρέψασκε κραταὶ ἰς

¹⁰ Αὐτίς ἐπειτα πέδονδε κυλίνδετο λαῖας ἀναιδής.

Οὐχὶ συγκατακυλίεσθαι τῷ βάρει τὸ πέτρας ἢ τῷ
ὀνομάτων σύνθεσις, μάλλον ὅτι ἐφθασκε τὸ τῷ λίθου φο-
ρεῖν τὸ τὸ ἀπαγγελίας πάχους; ἐμπίπτει δοκεῖ. Καὶ
τίς ἐνταῦθα πάλιν αἰτία; καὶ γὰρ ταύτῃ αἰτίαν ἰδεῖν ὅ-
τι καταφορεῖν δηλῶν τῷ πέτρῃ σίχθαι, μονοσύλλαβον μὲν
ἐδεμίαν, δισυσλλαβὴν ὅτι δύο μόναις ἔχων λέξεις. τῷτο ἐκ
ἐκ πρώτον διεσπένει τὰς χρόνους, ἀλλ' ὀπισταχύνει.
Ἐπειθ' ἐπικρατίζει συλλαβῶν ἐσὼν ἐν τῷ σίχθῳ, δεκα-
μὲν εἰσι βραχυῖαι συλλαβαί, ἐπὶ αὐτῇ μόναι μακρά, καὶ
ἐκ αὐτῇ τέλει. Ἀνάγκη ἐν ἡ καταπαῖσθαι καὶ συ-
σέλλεσθαι τὸ φράσιν, τῇ βραχυτῇ τῷ συλλαβῶν ἐφελ-
χομένην. Ἐπὶ πρὸς τέτοις ἐδὲ ὄνομα ἀπὸ ὀνόματι
ἀξιόλογον εἴληφε διάσασιν. ἔπε γὰρ φωνήεντι φωνῆεν, ἔπε
ἡμφώνῳ ἡμφώνον ἢ ¹² ἄφωνον γίνεται, ἀτρεχύνειν πέ-

φυκα

¹⁰ Αὐτίς.] Ita hunc locum
exhibent & Homeri vulgatæ E-
ditiones, nisi quod Αὐτίς le-
gant. At in tertio Rhetor. ali-
ter Aristoteles citat: Αὐτίς ἐπὶ
πέδον τε κυλίνδετο. Nostra
confirmat examen quod sequi-

tur: μονοσύλλαβον μὲν ἐδεμίαν,
δισυσλλαβὴν ὅτι δύο μόναις ἔχων
λέξεις.

¹¹ Κατεσπαῖσθαι.] Nota hic
dissimilitudinem temporum in
κατεσπαῖσθαι καὶ συσέλλεσθαι. Syl-
burg.

Ibid.

que resistantiam obfirmatam repræsentant. Hæc autem non esse naturæ, sua se sponte offerentis, opera, sed artis omnino, quæ res gestas imitari conetur, ex his quæ postea dicentur, patet. relabentem etenim lapidem è montis vertice devolutumque, non eodem modo expressit; sed numeris structuræ usus incitatoribus & contortis. nam cum eadem dicendi forma hæc esset elocutus,

Sed culmina jam jam

Tacturum,
huic membro adjungit,

retro fati vis aspera vertit:

Fertur ad ima ruens lapis improbus æquora campi.

Non una cum saxi gravitate provolvitur ipsa verborum collocatio, seu potius lapidis cursum prævertit dictionis volubilitas? mihi quidem videtur. Quæ tandem hoc etiam loco causa est? (nam eam investigare, operæ pretium erit.) Versus nempe, qui saxi revolutionem exprimit, cum dictionem ne unam quidem monosyllabam, nec plures duabus habeat disyllabas. id vero imprimis tempora in longum trahi non sinit, sed quam citissime accelerat. deinde, cum huic versui syllabæ sint septendecim, earum decem sunt breves, longæ solummodo septem, nec hæ longitudine absoluta. Fieri itaque non potest, quin devehatur locutio & contorta sit, ab ipsa syllabarum brevitate delata. Nomen præterea nullum à nomine intervallo longiusculo distat: neque enim vocali vocalis, neque semivocali aut semivocalis aut muta additur, quæ structuram orationis asperare soleant

Ibid. Κατεσπᾶδξ.] Erit quidem eadem temporum dissimilitudo, sed verior fortasse lectio, si quis admittendum censeat κατεσπεῦδαι. eo sane utitur Longinus Sect. 39, τὰ ἑ ἀρμονίαν μὴ κατεσπεῦδαι: eo quod numerus non præcipitur.

12 Ἄφωνον γίνεται.] Forſan verbo γίνεται in ſequentem periodum tranſlato, ſic legendus locus: ἔτε ἡμιφώνῳ ἡμιφώνον ἢ ἄφωνον, ἃ τεχνύνην πέφυκε καὶ διδάσκειν τὰς ἀρμονίας, ἐδὲν δεῖ παρεχόμενον. καὶ δὴ διδάσκεις αἰσθητὴ γίνεται μὴ διηρημένων ὧν λέξεων. Sylburg.

φυκὲς καὶ διίστανειν τὰς ἀρμονίας, ὅθεν ἔστιν παρακείμενον. ἔστι δὲ διάσσις αἰσθητὴ μὴ διαρτημένων τῶν λέξεων, ἀλλὰ σωολιαταίνουσιν ἀλλήλαις καὶ συγκαταφέρονται, καὶ τρόπον τινα μίαν ἔξ ἀπασῶν γίνεσθαι διὰ τὴν ἀρμονίων ἀκρίβειαν. Ὁ δὲ μέγιστα τῶν ἄλλων διαυμάζειν ἄξιον, ῥυθμὸς ὁδὸς τῶν μακρῶν, οἱ φύσιν ἔχουσι πίπτειν εἰς μέτρον ἡρώον, ἔτε παρδῆσθαι, ἔτε Βακχεῖσθαι, ἐγκαταμέμικται τῷ σίχῳ, πλὴν ὅτι τὸ τελευτῆς οἱ δὲ ἄλλοι πάντες, εἰσι δακτύλοι, καὶ ἔτι γε παραδεδιωγμένας ἔχοντες¹³ τὰς ἀλόγους, ὥστε μὴ πολὺ διαφέρειν ἐνὶς τῶν τροχαίων. Οὐδὲν δὲ τὸ ἀντιπεράττον ἔστιν, ὅτερον καὶ περιφερῆ καὶ καταρρέουσιν ἔτι τὸ φράσιν ἐκ ποιήσαν συγκεκροτημένην ῥυθμῶν.

Πολλὰ τε ἂν ἔχει ποιαῦτα δεῖξαι παρ' Ὀμήρῳ λεγόμενα· ἐμοὶ δὲ ἀποχρῆν ἐδοκεῖ παύσθαι, ἵνα ἐγγενήσῃ μοι καὶ περὶ τῶν ἄλλων εἰπεῖν. Ὡν μὲν ἔν δ' εἰς σοχάζεσθαι τὴν μέλλοντας καλῆν καὶ ἡδέϊαν ποιήσῃ σύνδεσιν ἐν τε ποιητικῇ καὶ λόγῳ ἀμέτεροις, ταῦτα κατ' ἐμὴν δόξαν ἔστι, τὰ γ' ἐν κλειώτατα καὶ κράτιστα. ὅσα δὲ¹⁴ ἔχ' οἷά τ' ἦν, ἐλάττω τε ὄντα τέττων, καὶ ἀμυδρότερα, καὶ διὰ πλῆθος δυαπερέληπτα γεγραφῆ, ταῦτ'¹⁵ ἐν τῇ κατ' ἡμέραν γυμνασίᾳ περὶ ποδῶν σοι, καὶ πολλῶν καὶ ἀγαθῶν ποιητῶν τε καὶ συγγραφέων καὶ ῥητόρων μαρτυρίαις χρῆσθαι. Νῦν δὲ τὰ καταλειπόμενα ὧν ὑπερῶν, καὶ ὁδὸς ἥτις ἀναγκαῖα εἰρηδοῦν, ταῦτ' ἐπὶ περὶ τοῦ λόγου, παύσομαι. Τίνας εἰσὶ διαφοραὶ τὴν σωθέσεως, καὶ τίς ἐκείνης χαρακτὴρ ὥς ὅτι τὸ πολὺ, τῶν τε πρωτόδυσάντων ἐν αὐταῖς¹⁶ μνησθῆναι, καὶ δείγματά

ἐκαστῶ

13 Τὰς ἀλόγους.] Συλλαβὰς, scilicet in πέδονδε, κυλίνδετο. Vide Sect. 17, pag. 130, 1: ἐκ ἔχοντες δὲ εἰπεῖν πόσῳ, καλεῖσθαι αὐτὴν ἄλογον.

14 Οὐχ' οἷά τε ἦν.] Vix dubium est, quin verbum aliquod ē contextu exciderit, puta λεχθῆναι, περιλαβεῖσθαι: nisi subintelligi malueris. Est autem carminis

leant & distrahere; nihil, inquam, horum omnium adjunctum est. Nulla etiam sensilis est distantia, divulsis vocibus; sed eodem omnes lapsu secum videntur præcipitari, & deorsum ferri: ut unam quodammodo ex omnibus, ea est structuræ perfectio, conflata putes. Quod vero præ aliis egregie admirationem habeat, nullus omnino è longis pes, quorum natura est in carmen heroicum incidere, neque spondeus, neque Bacchius, præterquam in fine, versui admiscetur. nam reliqui omnes sunt dactyli, iique ad naturam *Irrationalium* syllabas quam proxime accedentes habent, ut plerique à trochæis non multum absint. Nihil itaque obstat, quo minus volubilis sit oratio & contorta, ac venuste fluat, quæ hujusmodi numeris temperatur.

Multa ejusdem generis ab Homero tractata, cujusvis est proferre: mihi vero sufficere videntur hæc, ut cætera etiam explicandi locum habeam. Quibus igitur assequendis animum scriptores adjungant oportet, qui pulcræ cupiunt & jucundæ, tam ligatæ quam solutæ orationis compositionem efficere, hæc juxta meam opinionem longe præcipua sunt & præstantissima. Quæ vero his scriptis, *Ruse dilectissime*, facile includi nequeunt, eo quod minutiora sint & obscura, aut ægre propter multitudinem assequenda; hæc tibi exercitationibus quotidianis proponam, optimorum tam poetarum quam rerum gestarum scriptorum, ac oratorum testimoniis usus. Nunc ubi ea quæ restant, quæque eram pollicitus, haud dictu minus necessaria, huic sermoni addidero, finem dicendi faciam: *Quæ scilicet compositionis sint differentiæ: quis uniuscujusque, ut in genere dicam, character & nota;*

carminis hemistichium, *δυσπε-
είληπτα γερον*. non adeo ab-
simile est illud Empedoclis *δυσ-
πεείληπτα νόω*.

15 'Εν τῇ καθ' ἡμέραν.] Ex
hoc loco apparet Dionysium Ro-
mæ aut publice aut privatim
Rhetorice docuisse.

16 Μνησθῆναι.] Nihil est, à
quo regantur Infinitivi *μνησθῆ-
ναι* & *μνησθῆναι*: itaque post
μνησθῆναι, βελόμεν & insertum
velim.

Y

1 Ζωγραφεία

ἐκείνους παραχρῆν. Ὅταν ὅ ταῦτα λάβῃ μοι τέλει,
 τότε καὶ κείνα διόκλημήσω, τὰ παρὰ πολλοῖς ἀπερ-
 μενα. Τί πούτ' ἔστιν, ὃ ποιεῖ τὸ περὶ τὴν λέξιν ὁμοίαν
 ποιήματι φαίνεσθαι, μένουν ἐν τῷ λόγῳ ῥήματι,
 ἢ ὃ ποιητικὴν φέρειν ἐμπερὶ τῷ περὶ λόγῳ, φυλάτ-
 τουσιν ἢ ποιητικὴν σμνότητα. Σχεδὸν γὰρ οἱ κλέπται
 ἀγαλόμενοι ἢ ποιήσαντες, ταῦτα ἔχουσιν ἐν τῇ λέξει
 τὰ ἀγαθὰ. Πειρατέον δὴ καὶ πρὸς τούτων ἃ φερὼν λέ-
 γειν. ἄρξομαι ὅ ἀπὸ τῶ πρώτου.

Τ Μ Η Μ Α κα.

Συνθέσεως Ἀσφοδαί πίκες.

ΕΓΩ τὴ συνθέσεως εἰδικὰς μὴ πολλὰς Ἀσφοδαί
 σφοδρὰ εἶναι πείθεμαι, καὶ ἔτι εἰς σύνοψιν ἐλθεῖν
 δυναμένας, ἔτι εἰς λογισμὸν ἀκρίβη. Οἶομαι περὶ ἴδιον
 ἡμῶν ἐκείνῳ χαρακτῆρα, ὥσπερ ὄψιν, ἔτω καὶ συνθε-
 σεως ὀνομάτων παρακλήσειν, ἐ φαύλως παραδείγ-
 ματι χρώμενοι. ¹ Ζωγεφαίω. ὥσπερ γὰρ ἐν ἐκείνῃ τὰ
 αὐτὰ φάρμακα λαμβάνοντες ἅπαντες οἱ τὰ ζῶα γε-
 φοντες, ἐδὲν εἰσὶν ἀλλήλοις τὰ μίγματα τὰ
 αὐτὸν τρόπον ἐν ποιητικῇ περὶ ἀγαλόμενῳ καὶ τῇ ἄλλῃ ἀπα-
 σῇ ποῖς αὐτοῖς ὀνόμασι χρώμενοι πάντες, ² ἐχὼ ὁμοίως
 αὐτὰ συντίθεμεν. Τὰς μέντοι ῥημῶν αὐτῆς Ἀσφοδαί
 πάντας εἶναι πείθομαι τὰς τρεῖς, αἷς ὁ βυλόμενοι ὀνό-
 ματα

¹ Ζωγεφαίω.] In corrupta
 voce ζωγεφαίω duplicis lecti-
 onis est vestigium: ζωγεφαιῶ
 & ζωγεφία: quorum illud an-
 tecedenti, hoc sequenti respon-
 det. Sylburg.

² Οὐχ ὁμοίως αὐτὰ.] In tra-
 ctatu, περὶ τῶ Δημοκρίτους δεινότη-
 quatuor rationes affert Diony-
 sius, (quarum duas priores ad-
 scribam) cur plura apud scrip-
 tores dicendi genera reperian-
 tur,

noti; scriptorum adeo in singulis qui primas meruerint, mentionem facturis, suis cuique exemplis additis. Ea ubi finem acceperint, tunc illa etiam inquitam, de quibus plerique dubitarunt: Quid tandem sit, quod efficit, ut soluta oratio, quamvis permaneat in sermonis forma, simillima tamen carmini videatur: quid, locutio ut poetica pedestrem præ se ferat sermonem, cum dignitatem tamen poeticam ipsa tueatur. Hæc etenim orationis sunt ornamenta, quæ præstantissimi quique scriptores prosaici, & poetæ comprehendunt. Nobis igitur conandum est, quæ de his sentiamus, ea explicare, initio à primis ducto.

SECTIO XXI.

Quæ sint compositionis differentia.

EQuidem compositionis speciales differentias oppido multas esse concedo, quæ nec in compendium, nec accuratam supputationem redigi possint: nobis etiam omnibus suum cuique dicendi charactera, quemadmodum in visu, sic & orationis compositione, à natura arridere existimo; haud male è pictura traducto exemplo usus. Nam veluti in ea arte omnes pingendi artifices, sumptis iisdem coloribus, diversas penitus colorum mixturas faciunt: eodem modo, seu ligata fuerit, seu alia quævis oratio, omnes etiam verbis iisdem utimur, eadem tamen ratione illa neutiquam collocamus. Generales itaque illius differentias tres esse arbitror, quibus sua vocabula pro lubitu quivis imponat, earum ubi à me characteras differentiasque audiverit. Cum propria

tur, ita ut suo sibi omnes stylo, & peculiari characterere gaudeant: pag. 189. Τότε δ' αἰτίαι δύο, καὶ γένεσις πολλὰς. πρῶτον μὲν, ἡ ἐκαστοῦ φύσιν, ἢ ἄλλοι πρὸς ἄλλα πεφυκαμένον εἶναι. δευτέρου δ', ἡ ἐκ λόγου καὶ περιαιρέσεως

ἐμφυμένην ἰδέσθαι, ἢ ἢ τὰ μὲν ἀντιπαρὸς μεθεῖναι, τῶν δ' ἀπὸ ἀλλήλων μεθεῖναι. Dux, ut dixi, subsequuntur alia; altera ex opinione animo conceptâ & longo usu confirmatâ, ex imitatione altera traducta.

μετα δίσσεται τὰ οἰκεία, ἐπειδὴν τὲς τε χαρακτῆρας αὐτῶν, καὶ τοὺς διαφορὰς ἀκρόση. Ἐγὼ μὲντοι κυρίως ὀνόμασιν ἐκ ἔχων αὐταὶ περισηρῶσαι, ὡς ἀναπονομήτως, μεταφορικῶς ὀνόμασι καλῶ, τὴν μὲν Ἀσπιδαν, τὴν δὲ Γλαφυραν ἢ Ἀνδραγαν, τὴν δὲ τρίτῃ Κοινήν. ἢ ὅπως ποτε γίνεσθαι φαίην ἂν ἐγὼγε, ἀπὸρῶ, καὶ δίχα μοι νόθος ἀτρέκειαν εἰπεῖν, εἴτε καὶ πῶς σέφησιν τῶν ἀκρων ἐκατέρως, εἴτε καὶ μίξιν· ἐγὼ δὲ ῥαδίον εἰχάσαι τὸ σαφές. Μὴ ποτ' ἐν κρείττονι ἢ λέγειν, ὅτι καὶ τὸ ἀνεσίς τε καὶ πῶς ὁπίτασιν τῶν ἐλάτων ὄρων, οἱ διαφορὰς γίνονται πολλοὶ πάνυ ὄντες. Οὐ γὰρ ὡς περ ἐν μεσικῇ τὸ ἴσον ἀπέχει τὴν νεότητος καὶ ὑπαότητος ἢ μέσης, τὴν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐν λόγοις ὁ μέσος ἐκατέρω τῶν ἀκρων ἴσον ἀφῆσκειν· ἀλλ' ἐστὶ τῶν ἐν πλάτει θεωρημένων, ὡς ἀνέλη τε καὶ σωρὸς καὶ ἄλλα πολλά. Ἀλλὰ γὰρ ἐχέτω ὁ καιρὸς ἀρμόττων τῇ θεωρίᾳ ταύτῃ λεκτέον δ' ὡς ὑπεδέμην, ὥς τῶν χαρακτῆρων ἐχάπανθ' ὅσα εἰπεῖν ἐχοίμι· μακρῶν γὰρ ἂν οἶμαι πάνυ δεήσειν λόγων· ἀλλ' αὐτὰ τὰ φανερώτατα.

T M H M A

3 Ἀτρέκειαν.] De hoc loco consule Petrum Victorium, Var. lect. lib. 22, cap. 9: ubi clausulam Pindaricam, ἀτρέκειαν εἰπεῖν, significare arbitratur, ut verum fatear, & quemadmodum res ipsa se habet aperiam. Idem.

Ibid. Ἀτρέκειαν.] Vide Ciceronis Epist. 38. ad Attic. lib. 13. Nunc me jura, mi Attice, confilio, πότερον δίκας τεῖχος ὑψιον, id est, utrum aperte hominem asperner, & respuam, ἢ σχολιας ἀπάτα. ut enim Pindaro, sic δίχα μοι νόθος, ἀτρέκειαν εἰπεῖν.

omnino moribus meis illud aptius, sed hoc fortasse temporibus. Exstant etiam hac poetæ verba in secundo Platonis de Repub. & apud Maximum Tyrium Sermone 2, ita se habet locus: Πότερον δίκας τεῖχος ὑψιον, ἢ σχολιας ἀπάτας ἀναβαίνειν ἐπιχθόνιον γένος ἀνθρώπων· δίχα μοι νόθος ἀτρέκειαν εἰπεῖν: seu ὁπλῆθονίων, ut Stephanus corrigit. Est autem δίχα μοι νόθος, quod aliis verbis ait Callimachus, Ἐν δὲ μάλ' αὖ θυμὸς ἀνίμῳ mihi hæret, ambigit. Tolius

pria nomina quibus appellem, ipse non habeo, tanquam suis careant nominibus, translatis usus, hanc *Austream* voco, illam *Politam* seu *Floridam*, *Communem* tertiam. Atqui hæc tertia quo tandem modo fiat, hæreo, quid censeam, atque in dubio mihi est animus, certa quo modo statuat; siue extremorum utriusque privatione, siue implicatione eorundem & mixtura. neque enim in promptu est, rei veritatem explorare. Num igitur satius esset affirmare, habita remissione intensiōneque extremorum terminorum, medios constitui, qui multi admodum sunt? non enim, sicuti in Musica media ab ima supremaque chorda æquali intervallo distat, perinde & in orationibus accidit, ut media utrinque ab extremis pari distantia dirimatur. est enim ex eorum genere, quæ laxius tractanda minus severam considerationem postulant, veluti grex, cumulus, aliaque id genus multa. Huic vero quæstioni fusius explicandæ tempus haud commodum est: nam de variis dicendi characteribus quemadmodum proposui, aliquid ut proferam. à me locus exigit; non tamen quæ possim omnia, (id enim copiosam, arbitrator, orationem postuleret) sed quæ sint notiora & manifesta.

S E C T I O

lius hoc loco particulam *ὥς* subintelligi scribit, in notis suis ad Longinum.

4 *ἔῖτε χ' ἰμίξιν.*] Idem in libello superius laudato: *οἱ δ' συνθέντες ἀφ' ἐκλήσεως [ἀρμονίας] χρησιμώτατην, μικρὴν καὶ μέσιν ἐζήλωσαν ἀγωγὴν.*

5 *Μή ποτ' ἔν.*] Ellipsis est *τὸ λογιστέον, σκεπτόμενον.* itidemque mox post *ὄρων, γινέσθαι* aut aliquid consimile subintelligas necesse est. Eadem sed plenius aliquanto, & in *περὶ Δημοδ.* δεινότη. pag. 185, tradit: *Τρεῖς*

καὶ δὴ συνθέσεως σπευδαίας χαρακτῆρες ἔτοι οἱ γενικώτατοι. οἱ δ' ἄλλοι, παρὰ τέτρε τε καὶ πρὸ τέτων εἰς κατεσκευασμένοι, πολλοὶ σφόδρα ὄντες, ὁπτάσσει τε καὶ ἀνέσει διαφέροντες ἀλλήλων. Idem præterea monet, ex tribus hisce dicendi generibus, quod omni parte purum sit & integrum, inveniri non posse apud ullum seu victæ seu solutæ orationis scriptorem, quin mistum in se aliquid alieni coloris habeat, dispar sui atque dissimile.

1 *Ἰδέσθαι*

T M H[~] M A. κβ'.

Ἀυσπεῖς ἀρμονίας χαρακτῆρ.

ΤΗ[~] Σ μὲν ἔν αὐσπεῖς ἀρμονίας ποίησθε καὶ ὁ χα-
ρακτῆρ· ἐρεῖδεναι βέλεται τὰ ὀνόματα ἀσφαλῶς,
καὶ τὰς λαμβάνειν ἰσχυρά· ὥστε ἐκ παρρησίας ἐκ-
σον ὄνομα ὀρεῖσθαι ἀπέχειν τὸ ἀπ' ἀλλήλων τὰ μῦ-
ρια διατάσεις ἀξιολόγους, αἰδηλοῖς χρόνοις διειργόμε-
να· τετραχέαις τὲ χρῆσθαι πολλαχῇ καὶ ἀντιτύποις καὶ
συμβολαῖς, ἐδὲν αὐτῇ διαφέρει, οἷον γίνονται τῶν λο-
γαίων συνιδεμένων ἐν οἰκοδομίαις λίθων, αἱ μὲν
δύωνιοι μὴτε σωεξεσμέναι βάσεις, ἀργαὶ δὲ τινες καὶ
αὐτοχέδιοι· μεγάλοις τὲ καὶ διαβεβηκόσιν εἰς πλάτθ.
ὀνόμασιν ὡς τὰ πολλὰ μηχανέσθαι φιλεῖ. τὸ γὰρ ἐκ βρα-
χείας συλλαβῆς συνάγεσθαι, πολέμιον αὐτῇ, πλὴν εἴ ποτε
ἀνάγκη βιάζοιτο.

Ἐν μὲν δὴ τοῖς ὀνόμασι ταῦτα πειρᾶται διώκειν, καὶ
τέτων γλίσχεται· ἐν δὲ τοῖς κώλοις ταῦτά τε ἔχ' ἥττον
ἔπιπτεν, καὶ τὰς ῥυθμὸς τὰς ἀξιοματικὰς καὶ τὰς μεγα-
λοπρεπεῖς ἐκλέγεται, καὶ ὅτε ἡ πᾶσι βυλεῖται τὰ κῶλα
ἀλλήλοισι (εἴ), ὅτε παρρησία, ὅτε ἀναγκαῖα δυνάμει
ἀπολεῖται, ἀλλ' ὁρμητὴ καὶ ἀπλά καὶ ἐλδύδεται. φύσει
τ' εἰκέναι μᾶλλον αὐτὰ βέλεται, ἢ τέχνη, καὶ κατὰ
θῶ λέγεσθαι μᾶλλον ἢ κατὰ ἥθῶ. Περίοδος δὲ σω-
πτεναι συναρτίζοντας τὸ νῦν τὰ πολλὰ μὲν ὅτε βέλε-
ται· εἰ δὲ ποτε αὐτομάτως ἔπι τῷ κατενεχθέντι, τὸ
ἀνεπιτήδῳ ὅλον ἐμφαίνειν ἐδέλει καὶ ἀφελές· ὅτε περὶ

καὶ

[Πᾶσι.] Aristot. Rhet. ἂν ὁμοία τὰ ἔχοντα ἔχῃ ἐκάτε-
lib. 3, cap. 9: Παρίστωσι, εἰάν
ισα τὰ κῶλα· Παρρησίᾳ δὲ, ἀρχῇ, ἢ ὅτι τελευτῆς ἔχον.

SECTIO XXII.

Qui sit austeræ compositionis character.

AUsteræ itaque compositionis character hujusmodi est. Sua ut firme stabiliantur verba, gradusque robustissimos assumant, operam dat, ita ut singula veluti ex prospectu appareant; ut partes quæque à se invicem satis justo intervallo separentur, tempore etiam sensili disjunctæ. asperis eadem sæpissime & resistentibus literarum collisionibus uti, ne minimum gravatur: perinde atque in ædibus struendis, quum lapides cura selecti componuntur, ipsa fundamina neque angulis rectis constant neque ad amussim poliuntur, verum rudia sunt, temereque conjecta. magnis etiam ut plurimum produci dictionibus, passuque grandi incedentibus, lætatur. nihil enim huic inimicum magis, quam brevibus coarctari syllabis; nisi id forte necessitas postulet.

Atque hæc quidem in struendis vocabulis summa diligentia conatur assequi, horumque est amantissima: nec minori studio membris incumbit, ut numeros dignitatis majestatisque plenissimos eligat; nihil omnino allaborans, ut membra sibi ipsis æqualia sint, aut similia, quæque consecutioni necessaria interserviant, sed ut generosa, ut simplicia sint, & liberissima. Naturæ magis ea accommodari, quam arti, studet; ut concitandis affectibus aptiora, quam moratæ orationi proferantur. Nec de periodis componendis, quæ sensa usque animi absolvant, adeo sollicita est: quod si forte in eas unquam inciderit, negligentiam ostentare quærit, ornatumque simplicem: nec ulla prorsus nominum additamenta, ad cogitata illustranda parum facientia, tantum ut orbes orationis

2 Κατ' ἡθῶς.] ἡθῶς dicuntur affectus leniores & suaviores: conera παῖς, vehementiores. Cicero, O poema tenerum & moratum, atque molle: ἡθῶς πόλιν. Hier. Wolfius.

3 Σπουδή

χαίς πῶς ὀνομάζων ἵνα ὁ κύκλος ἐκπληρωθῇ, μηδὲν ὠφελέσαις τ' ἔνν' χρωμένη, ἔθ' ὅπως αἱ βάσεις αὐτῶν γένοιτο διατρεκαί πνες ἢ γλαφυραί, ³ παρὸν ἔχουσι ἐδ' ἵνα τὰ πνύματι τὰ λέγονται ὥσιν αὐτάρχεις συμπετρύμενα μετὰ Δία. ἐδὲ ἄλλην τινα πραγματείαν τισαύτω ἐπιτηδεύει, ⁴ ἐδὲ ἐπὶ τ' τοιαύτης ἀρμονίας, καὶ ταῦτα ὅ πῶσις, ποικίλη καὶ τὰς χρηματισμῶν, ὀλιγοσύνδεσμος, ἀναρδρῶ, ἐν πολλοῖς ὑπεροπικῇ τ' ἀσχεδίας, ἥμισυ ἀνδρεῖα, μεγαλόφρων, αὐδέχας, ἀνέμψυτοι, τ' ἀρχαῖσθ' καὶ τ' πίνον ἔχουσι χάλλ.

Ταύτης ὅ τ' ἀρμονίας πολλοὶ μὲν ἐγένοντο ζηλωταὶ κατὰ τὴν ποίησιν καὶ ἰσορίαν καὶ λόγους πολιτικὰς, ἀγαφύοντες ὅ τ' ἄλλων ⁶ ἐν μὲν Ἐπικῇ ποιήσει ὁ τε Κολοφώνιος ⁷ Ἀντίμαχος, καὶ ⁸ Ἐμπεδοκλῆς ὁ φυσικός.

³ Σπαρὸν ἔχουσι.] In vulgatis Edit. pluraliter scriptum ἔχουσι: perperam. Sequenti versu si quis malit adverbium αὐδέχως, fruatur suo iudicio. Sylburg.

⁴ Οὐδὲ ἐπὶ τ'.] Paulo rectius fortasse legemus, ἐδὲ ἐπὶ τ' τοιαύτης ἀρμονίας καὶ ταῦτα αἱ πῶσις. Idem.

Ibid. Οὐδὲ ἐπὶ τ'.] Parum, opinor, lectori satisfaciet Sylburgii conjectura. etenim fieri non potest, ut πῶσις nominandi sit casus, cum praecedat ἐπιτηδεύει, & mox ποικίλη, ὀλιγοσύνδεσμος, sequantur: quæ voces, mutata structura, absolute posita, nihil cui adnectantur, habebunt. Quod mihi adeo tentanti in mentem veniebat, id proferam; etsi doctis, sat scio, minime placiturum sit. hæc etenim, & huiusmodi lo-

ca, non suam aliunde, quam à scriptis codicibus medicinam expetunt. en mea qualiscunque: ἐδὲ ἐπὶ τ' αὐτῆς ἀρμονίας, τὰς αὐτὰς πῶσις. à præcedenti τοιαύτην, errore facili τοιαύτης videtur fluxisse.

⁵ Τὸ πίνον.] Forsan rectius τ' πίνον, substantive, ut infra Sect. 23: Οὐδ' ὅσοις ἢ σεμνότης τις, ἢ βάρεθ, ἢ πίνον πρῶσις. Sylburg. † Nihil dubitavi τ' πίνον rescribere. quam lectionem ad confirmandam, alium tibi ex Epist. ad Pompejum locum adducam, p. 127: ὅ τε πίνον αὐτῇ, καὶ χινῶς ὁ τ' ἀρχαῖος τῆς ἡρέμα καὶ λεληθότως ἐπὶ τρέχει. Est autem πίνον, sermonis antiqui squalor: seu, oratio situ & vetustate sordida.

⁶ Ἐν μὲν Ἐπικῇ.] Vulgati libri habent ἐπικῇ ποιήσει: nihil ad rem. nostrum ἐπικῇ cum aliis

tio
ad
fin
spi
rio
nec
bit
ctio
plu
pra
info
I
cuti
viti
funt

aliis
qui
ἐπ
νομί
τ' ἐ
7
lib.
vis
gare
dem.
fere
ferat
tate
arte
appa
mum
à C.
At p
mach
poet.
indio
cis e
cum
κατα

tionis rotundius impleantur, expetit: nullam interea curam adhibet, ut clausulæ sententiarum tragico ornatu compositæ sint, aut arte expolitæ; neque adeo mehercule dicentis ut spiritui commensuratæ videantur. Omnem hujusmodi curiosam elaboratæ concinnitatis diligentiam prorsus negligit; neque eodem structuræ genere observato, eosdem casus ambitiose consecratur. Varia in figuris orationis est, convictionibus rarissimis utitur, nullis articulis; consecutionis ut plurimum negligens, minime florida, sublimitatis animosæ, præfracta, incompta, vetustatem, horridumque illum & informem situm honori sibi ducens atque ornamento.

Hanc orationis structuram summa diligentia multi persecuti sunt, tam carminibus scribendis, quam rebus gestis, virilique eloquentia: qui vero cæteris videntur præstitisse, sunt, in epica poesi, Colophonius Antimachus, & Empedocles,

aliis confirmatur locis, tum iis qui sequuntur infra Sect. 23, Ἐποποιῶν μὲν ἐν ἑζῶνι μάλιστα νομίζω. & Sect. ult. Ἐκ μὲν ἐν τῇ ἐπικῇ ποιήσεως. Idem.

7 Ἀντίμαχος.] Quintilianus lib. 10, cap. 1: In Antimacho vis & gravitas, & minime vulgare eloquendi genus habet laudem. Sed quamvis ei secundas fere Grammaticorum consensus deferat; & affectibus, & jucunditate, & dispositione & omnino arte deficitur, ut plane manifesto appareat quanto sit aliud proximum esse, aliud secundum. Idem à Catullo tumidus appellatur: At populus tumido gaudeat Antimacho. Grammaticus fuit & poeta; sed scriptor, ut reliquiæ indicant, obscurissimus, & paucis etiam aetate Hadriani notus; cum ille Imperator τῷ Ὀμηρῶν καταλύων, Ἀντίμαχον ἀντ

ἀντὶ τοῦ εἰσῆγε. Sed quid Hadrianum, inquit Isaac Vossius, memoro Cæsarem, cum & Platoni adeo placuerint carmina Antimachi, ut illum non tantum Chæriilo, sed & aliis quoque præposuerit poetis; & amico suo Heraclidi Pontico adquirenda pleraque Antimachi scripta Colophonem adire persuaserit? Quæ laus, ut idem censet, amicitia omnino tribuenda est, quæ Platoni cum Antimacho intercessit. Patrem habuit Hyparchum; & ab Ovidio Clarius appellatur ab urbe Claro, Colophonici vicina.

8 Ἐμπεδοκλῆς.] Poeta phisicus, Agrigenti natus: de quo Aristot. in poet. Οὐδὲν δὲ καίνομ' ὅτιν' Ὀμήρῳ καὶ Ἐμπεδοκλῆϊ, πλὴν τὸ μέτρον. δι' ὃ τὸ μὲν ποιητὴν δίκαιον καλεῖν καὶ τὸ φυσιολόγον μᾶλλον ἢ ποιητήν.

κός· ὃν ᾧ μελοποιία, Πίνδαρος· ὃν ᾧ τραγωδία,
 Ἀιχύλος· ὃν δ' ἰστορία, Θεκυδίδης· ὃν ᾧ πολιτικῶς
 λόγους, ὧς Ἀντιφῶν. Ἐνταῦθα ἡ μὲν ὑπόθεσις ἀπὸ τῆς
 πολλὰ παραχέουσα τῶν εἰρημένων ἐκείνων παραδείγμα-
 τας, καὶ ἴσως ἐκ αὐτῆς ἀηδὴς ὁ λόγος ἐγένετο, πολλοῖς ὡς
 περ ἄνθρωποι ποικιλλόμενοι ἐαρινῶς· ἀλλ' ὑπέρμετρον
 ἔμελλε φανήσεσθαι τὸ σύνταγμα, καὶ σχολιὸν μᾶλλον ἢ
 παραγελτηκόν. καὶ μὲν δὴ ἀνέλεγκτα παραλιπεῖν τὰ
 ῥηθέντα ἤρμησεν, ὡς δὴ φανερά καὶ ἐδεόμενα μαρτυρία.
 Ἐδεῖ δὲ πως τὸ μέτριον ἀμφοῖν λαβεῖν, καὶ μήτε πλεο-
 νάσαι τῷ χαίρει, μήτε ἐλλιπεῖν τῷ πίσεως. τῷτο δὲ πε-
 ράσσομαι ποιῆσαι, δείγματα λαβὼν ὀλίγα ὧσα τῶν
 ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν. Ποιητῶν μὲν ἐν Πίνδαρος
 ἀρκέσει παρακληθεῖς, συγγραφέων δὲ Θεκυδίδης.
 κείρισται γὰρ ἔτι πιπτεῖν τῷ αὐστηρῶς ἀρμυνίας. ἀρ-
 χέτω δὲ Πίνδαρος, καὶ τέττε Διθύραμβός τις, ὅς ἐστιν
 ἀρχή·

” ¹⁰ Δεῦτ' ¹¹ ὃν χρόν' Ὀλύμπιοι, ἐπὶ τε κλυτὰν πέμ-
 ” πετε χάριν Θεοί· πολύβατον οὔτ' ἄσπετος ὀμφαλὸν Διό-
 ” ῳτα ὃν τῷ ἱεραῖς Ἀθῆναις οἰχνεῖτε, πανδαίδαλόν τ'
 ” ¹² δὴ κλέ' ἀγροῦν· ἰοδότην λάβετε σφαίων τῶν ἐαρι-
 ” δρέπων λουβάν. Διόθεν τέ με σὺν Ἀγλαΐᾳ ἴδετε, πρὶν
 ” ῥόδον ἔλθαι αἰοδαῖς ¹³ δεῦτερον ἐπὶ κισσοδέταν Θεόν, ὃν
 ” Βερόμιον, ὃν Ἐρμῶαν βροτὶ χαλέομεν· γόνον ὑπ' αὐτῶν

9 Ἀντιφῶν.] Sophili filius, Atheniensis ē tribu Rhamusia. de quo Thucydides, hujus ut fertur discipulus, ita scribit: Ἀντιφῶν, ἀνὴρ Ἀθηναίων τῶν καθ' ἑαυτὸν ἀρετῇ τε ἐδεδόξεν ὕπερθε, καὶ κείρισται ἐνθυμηθῆναι γένόμενος, καὶ αὐτὸς γνοίη εἰπεῖν. Quæ supersunt Antiphontis Orationes, non hujus videntur.

10 Δεῦτε.] Tale est & illud odarii initium, quo usa est Sappho, ut apud Hephæstionem occurrit:

Δεῦτε νῦν ἀβροῖς Χάειται,
 καλλίκομοί τε Μοῖσαι.

11 Ἐν χρόνῳ.] Camerarius in suo libro pro ἐν reposuerat ἐν. Sed vulgatæ scripturæ patrocinatur, quod Corinthus in Do-

ricæ

docles, rerum naturalium scriptor: in lyricis carminibus, Pindarus: in tragœdia, Æschylus: in conscribenda historia, Thucydides: in oratione civili, Antipho. Hoc autem loco propositi mei ratio postulare videatur, ut eorum quæ à me sunt dicta, compluria proferam exempla. nec injuncta fortasse oratio foret, vernis veluti floribus depicta: sed in nimiam inde molem excresceret hæc instituta scriptio, atque umbraculis otioque magis convenire, quam præceptis tradendis videretur. Ea vero quæ diximus, nullo examine præterire, tanquam satis per se essent manifesta, nec testimoniis indigerent, mihi religio erat. modus scilicet utrisque habeatur oportet; ut neque prolixior sim, quam temporis ratio patiat, nec rei probandæ desim. Hoc itaque præstare conabor, è nobilissimis scriptoribus pauca excerptens exempla: è poetis Pindarus in partes vocatus, ex historicis sufficiet Thucydides. nam in hoc austero dicendi genere hi præstantissimi sunt scriptores. Ordietur Pindarus cum suo dithyrambo, cujus initium est:

Adeste jam ad chorum cœlicolæ, & inchoatam gratiam immitte Dii: qui per celebrem urbis umbilicum, thure perfusum, sacris Athenis oberratis, variisque insigne ornamentis & illustre forum: violis revinctarum coronarum, quæ vere decerpæ sunt, libationem accipite. Me, Jovis ædibus relictis, una cum Aglaia invivite, accedentes non sine carminibus jam secundo ad Deum bedera redimitum: quem Bromium, quem Eriboan nos mortales vocamus.

ricæ linguæ idiomatibus tradit, Dorientes pro communibus istis
eis χόρον, eis δ' ἀρχαῖν, dicere ἐν χόρον, & ἐν τὰν ἀρχαῖν: sicut scilicet iidem in verborum genere pro εἰς dicunt ἐν. Joannes Grammaticus Cretensibus adscribit hunc metaplasum. Contra iidem Dorientes pro μὲν dicunt μέν: iidemque in ver-

borum genere τὴν ποιῶμεν, ποιῶμεν, ὁρῶμεν. Sylburg.

12 Εὐκλέα.] Κυδιδνεαν: ita enim Homerus, ἀρχαῖν ἐς κυδιδνεαν. Alia vero, lectio, ut ex versione apparet, loco aprico situm, Henr. Stephano fuit. forte εὐκλίον, Dorico more.

13 Δεύτερον.] Ex secundo itaque Pindari dithyrambo hæc videntur desumpta.

” πὶ πατέρων ¹⁴ μέλπομεν, γυναικῶν τε Καδμείαν Σε-
 ” μέλαν. Ἐν Ἀργεῖα Νεμέα μάντιν ἐ λανθάνει φοίνι-
 ” κῶν ἐρηῶν, ὁπότε οἰχιδένῳ ὥραν θαλάμῳ, δῖοδμον
 ” ἐπαΐωσιν ἑαρ φυτὰ νεκτάρεια. Τότε βάλλεται, τότε ἐπ’
 ” ἄμβροτον χέρσον ἑρατὰ ἰών φόβα, ῥόδα τε κῶμαισι
 ” μίγνυσθαι. Ὑμνεῖτε ὁμφᾷ μελέων σὺν αὐλοῖς ὑμνεῖτε
 ” Σεμέλαν ¹⁵ ἑλικάμπυχα χροῖ.

Ταῦθ’ ὅτι μὲν ἔστιν ἰσχυρὰ καὶ σιβαρὰ καὶ ἀξιωματικὰ,
 καὶ πολὺ τὸ ἄσπερον ἔχει, ¹⁶ τραχύνει τε ἀλύπως καὶ πι-
 κραίνει τὰς ἀηδὰς μέλειως, ἀνακέκληται τε τοῖς χρο-
 νοῖς, καὶ ἀφάβεικεν ἐπὶ τὸ πολὺ τῇ ἀρμονίᾳ, καὶ ἐπε-
 δεαλεικὸν δὴ τὸ καὶ γλαφυρὸν ἐπιδείκνυσθαι θέλλει,
 ἀλλὰ τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο καὶ τὸ ἄσπερον, ἀπαντὲς ἀν-
 οῖδ’ ὅτι μαρτυρήσειαν οἱ μετέραν αἰῶνες ἔχοντες πᾶσι
 λόγοις. Τίτι δ’ ἡ κατασκευασθέντα ἐπιηδύσει, τοιαῦτα
 γέγονεν· ἐ γὰρ ἀνδρὶ γὰρ τέχνης καὶ λόγου πινός, αὐτομα-
 τισμῷ καὶ τύχῃ χρησάμενα, τῆτον ἔληφε τὴν χερσὶν
 ἐγὼ περὶ τὸν δεικνύειν. Τὸ πρῶτον αὐτῷ κῶλον ἐκ
 ποσάρων σύγκειται λέξεως μεγάλῃ, ῥήματι καὶ ¹⁷ σω-
 δέσμῳ, καὶ δυοῖν περσηρικῶν. τὸ μὲν ἐν ῥήματι καὶ ὁ
 σύνδεσμος συναλοιφῇ κεραδέντα, ἐκ ἀηδὴ πεποίηκε τὴν
 ἀρμονίαν. τὸ δ’ ἐπερσηρικὸν τῷ συνδέσμῳ σωλῖθέμε-
 νον ¹⁸ ἀποτετράχκεν ἀξιολόγως τῇ ἀρμογῇ. τὸ γὰρ
 Ἐν χροῖ, ἀνίστυπὸν τε καὶ ἐκ δῦπετες, τὸ μὲν συναδέ-
 μες λήγοντι εἰς ἡμίφωνον σοιχεῖον τὸ γ, τὸ δ’ ἐπερση-
 ρικόν

¹⁴ Μέλπομεν.] Forſan recti-
 us μέλωμεν, imperativo ſeu
 hortativo verbi modo. Sylburg.
 † Nihil mutandum cenſeo: hæc
 enim ratio eſt, cur deos prece-
 tur, ut ſibi præſentes, cælo re-
 liſto, velint adeſſe.

¹⁵ Ἑλικάμπυχα.] Idem Ste-
 phanus vertit, crines auro po-

dantem: quod potius videtur
 χρυσαμπύχα exprimeret; ut,
 Πυθ. γ’, χρυσαμπύκων Μωσῶν
 idem etiam, ἢ τὰν κυανάμπυχα
 Θέσαν.

¹⁶ Τραχύνει.] Forſan conve-
 nientius τραχύνει, exaſperat,
 aſperam reddit. ut paulo poſt,
 ἀποτετράχκεν ἀξιολόγως τῇ
 ἀρμογῇ.

vocamus. prolem è summis ortam parentibus cantu prosequimur, & ex mulieribus Cadmeam Semelen. Apud Nemeam Argivam germen palmæ non latet vatem, quum, recluso Horarum thalamo, odoratum ver persenserint plantæ nectareæ. Tum se subjicit, tum super immortalem terram amabilis violarum crinis, rosæque miscentur comis. Celebrate voce carminum cum tibiis; celebrate, ô chori, Semelen nigros renodantem crines.

Hæc vero nervosa esse & robusta, hæc majestatem præ se ferre, conjuncta dicendi multa severitate; hæc audiendi sensum asperare, nullo tamen dolore excitato, & leni horrore perfundere; suis adeo temporibus retardata, amplissimis ut plurimum harmoniis incedere, nihil illius ostentare theatri ornatus, nihil laboratæ pulcritudinis, sed verusti obsoletique sermonis cultum, multa asperitate squalentem, omnes, sat scio, confitebuntur, qui vel mediocrem in dicendo peritiam consecuti sunt. Quo autem studio ac disciplina perfecta, hujusmodi evaserint, (neque enim nullius artis rationisve ministerio usa, sponte & fortuito casu, hunc dicendi charactera acceperunt) jam pro virili explicabo. Primum membrum è quatuor orationis partibus constat, verbo, conjunctione, & duobus appellativis. Verbum autem & particula copulativa, literis coeuntibus, sibi invicem commissa, haud injucundam effecere structuram: quin etiam appellativum convictioni adjectum, quam plurimum asperitatis compositioni attulit. Est enim illud, Ἐν λόγῳ, sono duriori præditum, ac minime volubile; siquidem copulativa particula in ν literam semivocalem desinat, appellativo

ἀρμονίῳ: & ταχύνει τῇ θέσει. Sylburg. † Ita pro ταχύνει reposui. nolui enim, ut aperto errore fœdaretur contextus.

17 Συνδέσµοι.] Ita etiam sequenti pagina, δὴ vocat σύνδεσµον: addit tamen dubitandi formulam; ἢ τε ἀεὶ πρὸς θῆσαν αὐτὸ δὲ καλῶν.

18 Ἀποδείξαι.] Nota ἀποδείξαι fine characteristica γ seu ν: quia fortasse illius additio cacophonian hic parit. regularis formationis exemplum supra est in συνυδάσσει, Sect. 18, ἀλλ' εὖ συγκεκρύσσειν αὐτὸς καὶ συνυδάσσει. Sylburg.

γραφικῇ τῇ ἀρχὴν λαμβάνοντι. ἀφ' ἐνὸς τῆς ἀφώνων
 τῆς χ· ἀσύμμιχτα ὅ 19 τῇ φύσει ταῦτα τὰ σοιχεῖα καὶ
 ἀνόμμητα. ὃ γὰρ πέφυκε καὶ μίαν συλλαβὴν τῆς χ 20 προ-
 πετάχθαι τὸ ν. ὥστε ἐδὲ συλλαβῶν δύο τὰ μέγιστα γινώ-
 μενα σιωπάει τῇ ἡχῶν, ἀλλ' ἀνάγκη σιωπὴν τινα γίνε-
 σθαι μέσσην ἀμφοῖν τὴν διορίζουσιν ἑκατέρω τῆς γραμ-
 μάτων τὰς διωάμεναι. Τὸ μὲν δὴ πρῶτον κῶλον ἔτι
 τραχύνεται τῇ θέσει. κῶλα δὲ με δεῖσαι νυνὶ λέγειν
 ἔχουσιν 21 Ἀριστοφάνους ἢ τῆς ἄλλων τις μετέρικῶν διεκ-
 σμησε τὰς ῥάδας, ἀλλ' οἷς ἡ φύσις ἀξιοῖ διαιρεῖν τὴν λό-
 γον, καὶ ῥητόρων παῖδες τὰς περὶ ῥάδας διαιροῦσι.

» Τὸ ὅ τῷ τῷ παρακείμενον κῶλον, τὸ, Ἐπὶ τε κλυ-
 » τὰν πέμπετε χάριν, βέβηκε τε ἀπὸ τῆς προτέρης Ἀξι-
 βασιν ἀξιόλογον, καὶ περιέληφεν ἐν αὐτῇ πολλὰς ἀρμυ-
 νίας ἀνιτύπης. Ἀρχὴ μὲν γὰρ αὐτῆς σοιχεῖον ἐν τῇ
 φωνηέντων τὸ ε, καὶ παρέρχεται ἑτέρῳ φωνήεντι τῷ ι. εἰς
 τῷτο γὰρ ἔληξε τὸ πρὸ αὐτῆς ὃ σιωπαλείφεται ὅ ἐδὲ
 ταῦτα ἀλλήλοισ, 22 ἐδὲ προτάττεται καὶ μίαν συλλα-
 βὴν τὸ ι τῷ ε· 23 σιωπὴ δὴ τις ἡ μεταξὺ ἀμφοῖν γίνε-
 ται, διερεΐδουσα τῆς μεγάλων ἑκάτερον, καὶ τὴν βῆσιν ἀπο-
 δέσσει αὐτοῖς ἀσφαλῆ. Ἐν ὅ τῇ καὶ μέρῳ σιωπῆς τῆς
 κῶλων, τοῖς μὲν, Ἐπὶ τε, σιωπῆσιν, ἀφ' ὧν ἀρχε-
 ται τὸ κῶλον, εἴπε ἄρα Περὶ δὲ τῶν αὐτῶν δεῖ τὸ ἡγόμενον
 καλεῖν,

19 Τῇ φύσει.] Et si φύσει vo-
 cabulum infra quoque legitur,
 Sect. 23; ubi auctor dicit, ἐν
 φορᾷ ὄντα καὶ φύσει συνεχεῖ: ta-
 men vereor ne hic φύσει men-
 dose scriptum sit, pro φύσει.
 Idem. † Vera lectio τῇ φύσει
 restituta est, sensu postulante.
 nihil enim hoc loco significat
 orationis fluxus.

20 Προπετάχθαι τὸ ν.] Hac
 ad orthographiam pertinent, &

nexus consonantium. Negat li-
 teram ν in eadem dictione χ
 unquam præponi posse. quod ut
 facilius intelligatur, pauca adji-
 ciam. Tres tantum mutas hac
 litera præcedit,

τ ἀντι,
 δ ἀνδιχα,
 θ ἀνθθ,
 & σ ἀνσά.

alias consonantes præire nun-
 quam reperitur. Sequentē au-
 tem,

lativo initium à muta χ fumente: quæ literæ, invita atque repugnante natura, misceri inter se & compingi nequeunt. etenim fieri non potest, ut in una syllaba, ante χ ponatur. quo factum est, ut, syllabarum duæ cum sint partes, sonum mutuo non commisceant; sed quoddam in medio inter utramque silentium fieri necesse sit, quod utriusque literæ potestatem determinet. Ac primum quidem membrum ipsa positione & structura, hoc modo asperitatem sibi adscivit. Hac autem in re nolim me ita accipias, quasi ea dicam membra, quibus Aristophanes aut alius è metricis scriptoribus, odas illuminarunt; sed quibus ipsa affolet natura orationem dividere, & rhetores suas distinguunt periodos.

Huic autem membro quod adjungitur, *Ἐπὶ τε κλυτὰν πέμπετε χάειν*, gressu haud mediocri à priore membro separatum incedit, & structuræ genus crebra asperitate refer- tum, in se continet. Etenim ab ϵ una vocalium inchoat sententia, alteri vocali, adnexa, in quam præcedens mem- brum delinebat. Neque mutua collisione hæc adeo dilu- untur: nam in eadem syllaba, nunquam literæ ϵ præponi- tur. silentium vero, & pausa quædam inter utramque vocis facta est, quæ ambas obfirmat, stabilemque gressum attri- buit. Quod si membra sigillatim & particulari structura consideratur, hisce *ἐπὶ τε* conjunctionibus, (nisi potius præ- positio earum prima sit appellanda) à quibus incipit sen- tentia,

tem χ , mutatur in γ , ut *ἄγχι*.

21 *Ἀεισφοδῆς*.] Alius à co- mico: Grammaticus Byzantius, Callimachi discipulus. quem eri- am de Scortis Atticis scripsisse refert Athenæus. Sectione eti- am ultima: *οὐχ ὦν Ἀεισφο- δῆς ἢ ἄλλῃ τὶς κατεσκεύασε κώλων*. Habes etiam inter Gram- maticos à Sexto Empir. recen- situm, cap. 2, adversus Math. *καὶ τοῖς περὶ κερὰ τῆρα ἢ Μαλλώ- την, Ἀεισφοδῆν τε καὶ Ἀείσαρ- χον ἐκπονηθεῖσα*.

22 *οὐδὲ προτάπηται*.] Est enim, vocalis, ut loquuntur Grammatici, subjunctiva: prop- terea quod in diphthongis con- stituendis subsequatur.

23 *σιωπῇ δὲ*.] Forſan mu- tata conjunctione *δὲ*, & trans- posito articulo *ἢ*, legendum, *σιωπῇ δὲ τὶς μεταξὺ ἀμφοῖν γίνεται, ἢ διερείδ*. ut paulo ante, *ἀνάγκη σιωπὴν τινὰ γίνεσθαι μέ- σην ἀμφοῖν, ἢ διερίζουσαν*. Syl- burg.

καλῆν, τὸ περσσηρευκὸν ὀπκείμενον μέριον, Κλυϊάν, ἀντίτυπον παποίηκε καὶ τραχεῖαν τὴν σύνδεσιν. κατὰ πρῶτον ποτε βέλεται μὴ εἶναι βραχεῖα ἢ πρώτη συλλαβὴ τῆς Κλυϊάν· ²⁴ μακροτέρα δὲ ἔστι τῆς βραχείας, ὅξ ἀφώνευε καὶ ἡμφώνευε καὶ φωνήεντα συυεσῶσα. τὸ δὲ μὴ εἰλικρινῶς αὐτῆς βραχὺ, καὶ ἄμα τὸ ἐν τῇ κρείσει τῇ γεαμμάτων δυσέκφορον, ἀναβολὴν τε ποιεῖ καὶ ἐγκρητὴν τῆς ἀρμονίας. Εἰ γὰρ τὸ καὶ πῖς ἀφέλοι τῆς συλλαβῆς, καὶ ποιήσκειν, Ἐπὶ τε λυϊάν, ²⁵ λυθήσεται καὶ τὸ βραδὺ καὶ τὸ τραχὺ τῆς ἀρμονίας. Πάλιν τῷ Κλυϊάν περσσηρευκῶ, τὸ Πέμπετε ῥηματικὸν ὀπκείμενον, ²⁶ οὐκ ἔχει συυωδὸν ἐδ' ὀκείρασον τῆς ἡχῆς· ἀλλ' ἀνάγκη σπριχθῆναι τὸ ν, καὶ πεαδέντα ἰκανῶς τέττε, ἀκυσὸν γένεσθαι τὸ π. ἐ γὰρ ὑποτακτικὸν τῷ ν τὸ π. τέττε δὲ αἰτιατὸν ὁ τῆς ²⁷ ῥήματ' ῥηματισμός, ἔτε καὶ τὸ αὐτὸν τόπον, ἐδὲ τῷ αὐτῷ τρόπῳ τῇ γεαμμάτων ἐκφέρων ἐκείτερον, τὸ π καὶ τὸν. ²⁸ τῆς μὴ γὰρ, ὥς τῆς ἐρανόον τε γίνεταί ἡχ' ὅ, καὶ τῆς γλώσσης ἀκροῖς τοῖς ὀδόντι περσσανισαμένης, καὶ τῆς πινδύματ' ὁ δὲ τῇ ῥωθάνων μεριζομένης. τῆς δὲ π, μύσαντός τε τῆς σόματ', καὶ ἐδὲν τῆς γλώσσης ἐνεργήσεως, τῆς πε πινδύματ' καὶ τῆς ἀνοιξίν τῇ χαλῶν τῆς ψόφον λαμβάνοντα ἀδρῆν, ὡς δὴ καὶ πρότερον εἰρηταιμῶν. Ἐν δὲ τῷ μεταλαμβάνειν τὸ σῶμα ῥηματικῶν ἐτερον ὅξ ἐτέρη, μήτε σπριχθῆναι, μήτε παρόμοιον ἐμπελαμβάνεταί

²⁴ Μακροτέρα.] Vide Sect. decimam quintam, pag. 106.

²⁵ Λυθήσεται.] Videtur his verbis λυϊάν & λυθήσεται, nonnihil allusisse. ita & Virgilius, obscurius quidem, etsi in re tristissima:

Ter conatus erat casus effingere in auro:

Ter patriæ cecidere manus.

Sed facile est infinita, ex optimis etiam Græcis scriptoribus, hujusmodi colligere exempla.

²⁶ Οὐκ ἔχει συυωδόν.] Quoniam littera ν nunquam præcedit π, in eadem dictione: nam in μ, sequente π, mutatur: ut συυωδόν. Paulo post fortasse particulam πείν ante ἀκυσόν, desiderabis: vel, τότε δέ. Hæc posterior

tentia, adjuncta *Κλυτάν*, particula appellativa, duram collidentibus literis effecit, asperamque compositionem. Ac propterea prima scilicet in *Κλυτάν* syllaba corripitur; quam brevi sit longior, siquidem ex muta, semivocali, vocalique constet. Cujus cum non sit perspicua correptio, nec possit nisi difficulter propter ipsam literarum commistionem proferri, moram offensionemque structuræ injicit. Quod si quis *κ* à prima syllaba ademerit, feceritque *Ἐπί τε λυτάν*, dilui illico sentiet & moram orationis atque asperitatem. Huic rursus dictioni appellativæ *Κλυτάν*, verbum *Πέμπετε* adnexum, non concordem habet, non attemperatum sonum: sed necesse est inter proferendum, literæ *ν* vox inhæreat; quæ cum labiis sat diu fuerit compressa, tum denique *π* exauditur. huic etenim *ν* non potest una dictione subungi *π*. Cujus rei causa videtur oris conformatio, quæ neque eodem loco, nec eadem ratione utramque literarum, *π* & *ν*, exprimit. Alterius enim circa palatum constitutus est sonus, lingua ad extremos dentes erecta, spirituque per nares leniter emisso: *π* vero, ore clauso, lingua nihil adlaborante, spiritu illico apertis labiis se in confertum sonum prorumpente; sicuti superius à me dictum est. Cum vero aliam atque aliam conformationem, nec ejusdem generis, nec similem os subinde accipiat, temporis nonnihil interceptum est, unde læve illud structuræ, ac volubile retardatum subsistit;

posterior conjectura confirmari potest ex his, quæ inferius, ad examen vocato Thucydide, sequuntur: *Δεῖ δὲ τὸ σιωπῇ κατὰληθῆναι, τότε ἀκυστὸν γενέσθαι τὸ ξ.*

27 Σχήματ.] Quid sit ὁ σχήματ. σχηματισμὸς, plane ignotum est. nullus dubito, quin σχήματ. reponendum sit. paulo post: *Ἐν δὲ τῷ μετα-*

λαμβάνειν τὸ σῶμα σχηματισμὸν ἑτέρον ὥς ἑτέρω. deinde paucis interjectis, pag. 188, v. 3, *τὸ μὴ ἔχει τὰς ὁμοίας σχηματισμούς, ὥς σχήματ. ἐκφύρεται. ν. ν. 1. 1.*

28 Τὸ μὲν γάρ.] Litera *ν* forsitan inferenda post *γδ*, ut mox, τὸ δὲ π.

29 Ἐῖρηται.] Sectionem vide 14, pag. 98, 13: 102, 9.

λαμβάνεται τις χερόνθ, δι' ἧς σωίσταται τὸ λεῖον καὶ
 δύπετις τ' ἀρμονίας, καὶ ἅμα ἐδὲ ἡ περηγυμένη τῷ Πέμ-
 πετε συλλαβὴ μαλακὸν ἔχει τ' ἦχον, ἀλλ' ὑποτραχύνει
 τ' ἀκοὴν ἀρχισά τε ὅξ ἀφώνω, καὶ λήγῃσι εἰς ἡμίφωνον.
 Τῷ π. Χάριν τὸ Θεὸν παρακείμενον, ἀνακρίπτει τ' ἦχον,
 καὶ ποιεῖ τ' διορισμὸν ἀξιόλογον τῷ μέρει τῷ μῦθῳ,
 εἰς ἡμίφωνον ²⁹ λήγοντι, τὸ ν' τῷ ζ', ἀφώνον ἔχοντι
 ἡγόμενον, τὸ θ. ἐδενός ζ' πέφυκε προταττέσθαι τῷ
 ἀφώνων τὰ ἡμίφωνα.

²⁹ Τέτοις ἐπιφέρεται τρίτον κῶλον πάλι. Πολύβατον
²⁹ οἷτ' ἄσθθ. ὀμφαλὸν θυόεντα ἐν τ' ἱεραῖς Ἀθηναῖς οἰχ-
²⁹ νείπ. Ἐνταῦθα πῶς τε Ὀμφαλὸν, εἰς τὸ ν λήγοντι,
 τὸ θυόεντα παρακείμενον, ἀπὸ τῷ θ ἀρχόμενον, ὁμοί-
 ας ἀποδίδωσιν ἀντίτυπIAN τῇ πρότερον. καὶ πῶς θυόεντα,
 εἰς φωνῇεν τὸ α λήγοντι, ἐπεζυγμένον τὸ Ἐν τ' ἱεραῖς,
 ἀπὸ φωνήεντι τῷ ε λαμβάνον τ' ἀρχήν, ³⁰ διέσπακε
 πῶς μετὰ ξὺ χερόνθ τ' ἦχον ἐκ ὄντι ὀλίγω. Τέτοις ἐκεί-
²⁹ να ἔπετα, Πανδαίδαλον τ' ὀκλὲ ἀρεάν. Τραχέια
 καὶ ἠαῦθα καὶ ἀντίτυπθ ἡ συζυγία, ἡμίφωνα γὰρ ἀφώνον
 σωμαπτετα γράμμα, πῶς ν τὸ τ. καὶ Ἀβέβηκεν ἀξιο-
 λογον Ἀλάσιν ³¹ ἡ μετὰ ξὺ τῷ πε περσηγρικῷ τῷ Παν-
 δαίδαλον, καὶ τ' σωμαλοιφῆς τ' ὀπισσισυνομένης αὐτῇ.
 μακρὰ γάρ εἰσιν ἀμφοτέρω, μείζων ζ' ἐκ ὀλίγω τ'
 συμμείρειαι ἡ σωμαλείφουσι πὰς δύο συλλαβὰς, ὅξ
 ἀφώνω τε καὶ δυοῖν συνεσῶσι φωνήεντων. Εἰ γὰρ τις ἀφέ-
 λοιτο αὐτῆς τὸ τ, καὶ ³² ποιήσῃ, Πανδαίδαλον ὀκλὲ
 ἀρεάν, εἰς τὸ δίκαιον ³³ ἐλθῶσι μέτερον, δύπετεσέραν
 πειρήσει τ' ἀρμονίαν.

²⁹ Λήγοντι, ἢ ν.] Omnino
 accusandi casu legendum τὸ ν,
 ut in sequenti membro τὸ θ.
 Sylburg. † Cum certissima esset
 hæc emendatio, nolui ulterius
 contextum fœdari.

³⁰ Διέσπακε.] Sunt enim
 & ε ambæ, vocales præpositivæ:
 nec in eadem syllaba coire pos-
 sunt.

³¹ Ἡ μετὰ ξὺ.] Arbitror le-
 gendum τῇν. διὰ τὴν τ' μετὰ
 ξὺ.

sub
 p
 fun
 Qu
 pit
 min
 ma
 sole
 I

ὁμο
 ctio
 qua
 Hui
 'Εν
 par
 hæc
 fitio
 fant
 unde
 ter
 com
 aute
 facta
 duab
 fecer
 carn
 dide

ζὺ. a
 simile
 32
 rum
 mus
 dem
 τὸ κ
 ποιήσ
 rem:

subsistit; simul adeo ne prima quidem syllaba dictionis Πάμπαντε, mollem habet sonum, sed leni horrore aures perfundit, quippe quæ à muta incipiat, & in liquidam desinat. Quinetiam vocabulo χάειν adjunctum Θεοί, sonum interrumpit, facto inter voces insigni intervallo; cum altera in semivocalem ν desinat, altera etiam à muta principium summat, nempe θ. nulli autem mutarum semivocales præponi solent.

His tertium membrum annectitur: Πολύβατον οἷτ' ἀστὺς Ὀμφαλὸν θυόεντα ἐν ᾧ ἱεραῖς Ἀθήναις διχνοῖτε. Hoc loco dictioni Ὀμφαλὸν, quæ in ν desinit, conjuncta vox θυόεντα, quæ à θ incipit, asperitatem priori non abſimilem attribuit. Huic etiam θυόεντα, quæ in α vocalem desinit, adnexum Ἐν ᾧ ἱεραῖς, quod ab ε vocali initium sumit, sonum, non parvo tempore interjecto, in longum produxit. Deinde hæc sequuntur, Πανδαίδαλον τ' ἀκλέ' ἀργεῖν: quæ compositio est asperrima, sonoque duriori prædita, secum concurrentibus literis. Etenim ν semivocali τ muta connectitur; unde sat longo dirempta intervallo incedit, quod vocem inter appellativam Πανδαίδαλον, & synaloepham quæ illi committitur, factum est. Sunt enim utræque longæ; hæc autem proportionem habita, non parvo longior, quæ duas, facta elisione, syllabas in unum conjunxerit, ex muta & duabus vocalibus constituta. Quod si quis, τ adempta, fecerit Πανδαίδαλον ἀκλέ' ἀργεῖν: iusta quamvis mensura carminis constet, structuram tamen longe volubiliorem reddiderit.

Nec

ξο. alias γίνεται, aut quid simile, desiderari viderur.

32 Ποιήσει.] Major temporum similitudo foret, si legere-
mus ποιήσειε. Sylburg. † Eadem verba paulo supra: Εἰ γὰρ τὸ κ τὶς ἀφελοὶ τ' συλλαβῆς, καὶ ποιήσειεν. hinc liquet esse errorem: quem diutius manere no-

lui. sed an vox ἀφελοὶ, mutanda sit in ἀφελοίτο, necne, judicent alii.

33 Ἐλθῆσαι.] Quæ hæc constructio? aut ἐλθόντα, accusandi casu, & plurali numero; aut ἐλθῆσαν, legendum est, ut ad ἀρμονίαν referatur.

- ” Ὅμοια τέτοις ἐστὶ καὶ κείνα, Ἰοδῶτων λάβετε σερᾶ-
 ” νων. παράκειται δύο ἡμίφωνα ἀλλήλοις, τὸ ν καὶ τὸ λ,
 34 φυσικὴν ἐκ ἑχρήσασιν συζυγίαν, τῇ μὴ καὶ τὰς ὁμοίους
 χρηματοποιήσας τῷ σωματικῷ ἐκφέρεσθαι. Καὶ τὰ ἐπὶ τέ-
 τοις λεγόμενα μακρύνεται τε καὶ συλλαβαῖς, καὶ διέστηκε
 ” ἀρμονίαις ἐπὶ πολὺ. Στεφάνων τῷ ἑαυτοῦ ῥέπῳ. Μα-
 κραι γὰρ καὶ δεῦρο συγκρούσας συλλαβαί, τὸ δίχαλον
 ὑπεραίρουσαι μέτρον· ἢ τε ληγῶσαι τῷ Στεφάνων μο-
 ρεῖ, δυσὶ περιλαμβάνουσαι ἡμιφώνοις φωνῇεν γεγάμια
 φύσει μακρὸν, καὶ ἡ συλλαβὴ ταύτῃ τεσσάρων μακρο-
 δαῖσα γεγάμιασιν, ἀφώνῳ, καὶ φωνῇεν μακρῶς λεγόμε-
 νῳ, καὶ ἡμιφώνῳ. Διορισμός τε ἐν γένεσι τοῖς μήκεσι τῷ
 συλλαβῶν, καὶ ἀντιστοίχια τῇ ᾠδῇ γεγάμιασιν,
 ἐκ ἑχρήσασιν τῷ τ συλλαβῶν τῇ ἡχῇ, ὡς καὶ πρότερον
 εἶρηκα. Παράκειται ὅ καὶ τῷ Λοιβᾶν εἰς τὸ ν λήγοντι,
 ” ἀπὸ τῷ δ ἀρχόμενον ἀφώνῳ, τὸ Διόθεν τε μετὰ καὶ τῷ,
 ” Σὺν Ἀγλαΐα 35 εἰς τὸ λήγοντι, τὸ, Ἰδέτε πορφυρέντες
 αἰοδαῖς, ἀρχόμενον ἀπὸ τῷ ι. Πολλὰ τις ἂν εὖροι ποι-
 αῦτα, ὅλην τὴν ᾠδὴν σκοπῶν. Ἰνα ὅ καὶ τῷ λοι-
 πῶν εἴπῃ ἐγγενῆσιν ἡμιφώνῳ, Πινδάρου μὲν ἄλλῃς
 ἔστω. Θεκυδίδου ὅ λαμβανέτω λέξις, ἢ ἐκ τῷ 36 περ-
 οισμῶ ἦδε.
 ” 37 Θεκυδίδου Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὴν πόλεμον τῷ
 ” Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς
 ” ἀλλήλους ἀρξάμενοι 38 οὗτος καλεσάμενος, καὶ ἐλπίσας
 μέγαν

34 Φυσικήν.] Mutuum hæ li-
 teræ exercent odium; ita ut ν,
 sequente λ, locum det: ut, συλ-
 λαμβάνω.

35 Εἰς τὸ λήγοντι.] Hac er-
 go litera, quam nos præcedenti
 subscribimus, nec sonum habet
 inter proferendum, ab antiquis
 pronunciata est. Habent & La-

tini hanc diæresin, (neque enim
 diphthongum esse arbitror) imi-
 tati Græcos; & ad illorum mo-
 rem utrasque producunt voca-
 les: ut, αὐαῖ, πιδᾶι. Ex lapi-
 dibus vetustis, quibus Colonia
 Beneventanæ, sunt inscripta,
 hanc diphthongi dissolutionem
 non modo in usu carminis fuisse,

sed

Nec his sunt dissimilia, Ἰοδῆτων λάβετε σερφάνων. duæ simul connectuntur semivocales ν & λ, quæ naturalem non fortitæ sunt conjunctionem, cum eodem oris nec habitu nec conformatione efferantur. Quæ adeo proxime dicuntur, & syllabis in longum sunt protracta, & situ & compositione literarum à se invicem quam plurimum distant, Στεφάνων ἢ ἐαυδρίμων. Longæ etenim hoc etiam loco syllabæ sibi ipsis colliduntur, justam supergressæ mensuram; tam ultima scilicet dictionis Στεφάνων, duabus semivocalibus utrimque vocalem naturâ longam amplexa, quam quæ huic adjuncta est, tribus literis producta, muta, vocali longa, & semivocali. Est autem longitudine syllabarum separatio facta, & asperitate plena offensio ipso literarum situ; siquidem τ non amicum habet, non convenientem cum ν sonum; ut superius à me dictum est. Præterea nomini Λοιβάν in ν delinenti, adjuncta vox est, quæ à δ incipit, Διόθεν τέ με: huic etiam Σὺν Ἀγλαΐα, quod i vocali terminatur, adnexum Ἴδετε πορδθενῆς αοιδᾶς, quod ab i incipit. Multa his similia, siquis totam odam examinaverit, facile reperire possit. Ut vero & de cæteris mihi dicendi tempus sit, de Pindaro quidem hæc tenus. Thucydidis ex Præfatione, hæc dictio nobis assumatur.

Thucydides Atheniensis bellum Peloponnesiorum Atheniensiumque, quo modo id inter se gesserint, conscripsit; exorsus statim ab eo moto, sperans etiam fore tum magnum, tum superioribus longe memorab-

sed etiam solutæ orationis, putat Erythræus.

36 Περιομῖα.] Hoc nomine intelligit, quæ à Thucydide scripta sunt usque ad narrationis principium: Ἐπίδαμιός ἐστι πόλις.

37 Θεκυδίδης.] Suspicio, vel potius persuasum habeo, scriptum à Thucydide fuisse ΘΟΤ-ΚΥΔΙΔΗΣ τῆ Ὀλάρῃ, Ἀθηναῖον. Vel, Θεκυδ. Ὀλ. Ἀθ.

absque articulo. Stephan. † Rationes ab eo allatas vide.

38 Εὐθύς καθισμένῃ.] Expectasset aliquis præpositionem ἐπὶ ante καθισμένῃ: hoc modo, ἀρξάμενθ' εὐθύς ἐπὶ καθισμένῃ: sed perinde esse videtur ac si dixisset ἀρξάμενθ' τῇ συγγραφῇ εὐθύς ὅτε καθίστατο. Vel, Ὅτε πρῶτον καθίστατο. Idem.

" μέγαν τε ἔσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῷ προσηγνημένων
 " 39 τεκμαιρόμενός τε, ὅτι ἀκμάζοντές τε ἦσαν ἐς αὐτὸν
 " ἀμφοτέρω παρασκυλῇ τῇ πάσῃ, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν
 " ὁρῶν ξυνιστάμενον πρὸς ἑατέρως, τὸ μὲν διδύς, τὸ δὲ καὶ
 " 40 διανοόμενον. Κίνησις γὰρ αὕτη μεγίστη δὴ τοῖς Ἑλλη-
 " σιν ἐγένετο, καὶ μέρει πινὶ τῷ βαρβάρων, ὡς δὲ εἶπεν,
 " καὶ 41 ὅτι πλείων ἀνθρώπων. 42 τὰ γὰρ πρὸ αὐτοῦ, καὶ τὰ
 " ἐπὶ παλαιότερα, σαφῶς μὲν διρεῖν διὰ χρόνου πλήθος.
 " ἀδύνατα ἦν ἐκ δὲ τεκμηρίων ὧν ὅτι μακρότατον σκο-
 " πῶντι μὲν πσεῦσαι ξυμβαίνει, ἐν μεγάλα νομίζω γενέ-
 " σθαι, ἔτε καὶ τὰς πολέμους, ἔτε ἐς τὰ ἄλλα.
 " Φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς χαλεμμένη, ἐν πάλα βεβαίως
 " οἰκυμένη, ἀλλὰ μεταναστάσεις τε ἔσθαι τὰ πρότερα, καὶ
 " ῥαδίως ἑκαστοὶ τῶν αὐτῶν ἀπολείποντες, βιαζόμενοι τῶν
 " πινῶν αἰὲν πλεόνων. Τῆς γὰρ ἐμπορίας ἐκ ἑσθης, ἐδ'
 " ὅτι μνηστῆρες ἀδελφῶς ἀλλήλοις, ἔτε καὶ γῆν ἔτε διὰ δα-
 " λείας, νερόμενοί τε τὰ αὐτῶν ἑκαστοὶ 43 ὅσον ἀπὸ τῆς
 " καὶ περὶ αἰῶνα χρημάτων ἐκ ἑχρῆτες, ἐδὲ γῆν φυλάδοντες.
 " 44 ἀδελφὸν ὃν ὁπότε τις ἐπελθὼν, καὶ ἀτειχίσαν ἄμα
 " ὄντων, ἀλλὰ ἀφαιρήσεται· τὸ καὶ ἡμέραν ἀναγκάσει
 " τερφῆς

39 Τεκμαιρόμενος.] Copu-
 lativam, huic verbo annexam,
 uncis includit Sylburgius, nec
 vulgata Thucydidis Editiones
 agnoscunt: suam tamen sibi vim
 obtinet; τεκμαιρόμενός τε,---καὶ
 ὁρῶν. Quæ cum Stephano non
 esset perspecta, graviter nimis
 Thucydidem perstrinxit, eo
 quod orationis structuram muta-
 rat. cujus hæc sunt verba: Nam
 qui Thucydides in scribendo non
 finisset, ita potius dixisset, τεκ-
 μαιρόμενος ὅτι ἀκμάζοντές τε
 ἦσαν, &c. καὶ ὅτι τὸ ἄλλο Ἑλλη-
 νικὸν ἐώρα ξυνιστάμενον. Vel ita,

τεκμαιρόμενος ἐκ τῶ ἀκμάζον-
 τὰς τε ἔτι εἰς αὐτὸν ἀμφοτέ-
 ρως, &c. καὶ ἐκ τῶ ὁρῶν τὸ ἄλλο
 Ἑλληνικὸν ξυνιστάμενον. Hæc Ste-
 phanus, χρύστα nimirum χαλ-
 κείων afferens. at vero memoria
 tenendum est, hanc austeram
 compositionem imprimis esse τὴν
 ἀκολουθίας ὑπερπικρῆν.

40 Διανοόμενον.] Necessè est
 cum participio διανοόμενον sub-
 audiamus infinitivum ξυνιστά-
 σθαι, ex participio ξυνιστάμενον
 sumptum. ut ostendunt alii huic
 similes loci. Steph.

memorabilius: his conjecturis adductus, quod & utrique omni bellico apparatu florent, & ceteros Græcos cum alterutris se conjungere videret, partim quidem statim, partim vero etiam in animo habere, mox idem facere. Hic enim motus profecto maximus inter Græcos fuit, quin etiam in quadam barbarorum, ac propemodum (ut ita loquar) in maxima ceterorum mortalium parte maximus extitit. Nam superiores, & qui hoc longe antiquiores extiterunt motus, ob temporum vetustatem plane comperti esse non potuerunt. Sed conjecturis nixus, (quibus, dum ipse remotissimam à nobis antiquitatem animo contempler, fidem adhibere contigit) eos nec in bellicis, nec in ceteris rebus ad pacem pertinentibus, magnos fuisse puto.

Etenim liquido apparet, eam, quæ Græcia nunc vocatur, olim non constanter habitata fuisse: sed primis temporibus frequentes migrationes inde fuisse factas, & facile suos quemque fines deseruisse, semper ab aliquo majori hominum numero coactum, sedibusque expulsum. Nam cum nulla esset negotiatio, nec ulla opera mercaturæ daretur, nec ullus inter ipsos tuto commercio citra formidinem, vel terra vel mari, locus esset; cumque singuli res suas & agros eatenus colerent, quatenus vitam parce ac duriter agerent, nec magnam pecuniæ vim haberent, nec humum arboribus plantisque confererent; (quia incertum erat, quando quis aliis incursione repentina labores alienos esset ablaturus, simul etiam,

quia

41 Ἐπὶ πλείων.] In vulgatis Thucydidis Edit. legitur ὅτι πλείων. Sequenti versu in eisdem pluraliter est αὐτῶν: & mox singulariter ἀδύνατον. Sylburg. † Lectionem ὅτι πλείων pro germana habet Stephanus: idem ἀδύνατα magis Thucydideam (utpote veteri linguæ Atticæ, qua potissimum utitur Thucydides magis convenientem) esse credit.

42 Τὰ γὰρ πρὸ αὐτῶν.] Schol. Thucyd. τὰ Μηδικὰ καὶ Τραϊκά. Verum Editio Thucyd. quæ paucis abhinc annis Oxonii, cu-

ra Joan. Hudson, accuratissima prodiit, ut & Stephani, (annotante Sylburgio) ἀντὶν habent, nulla lect. nostræ mentione facta. Si αὐτῶν retinendum censueris, ita explicari potest: πρὸ τῶν πολέμων τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων.

43 Ὅσον ἀποζῆν.] Id est: ὅσον ἐς τὸ ἀποζῆν μελείω; ἂν περ ἀρκέσειεν, quantum ad modice vivendum satis esset. J. Hudson.

44 Ὅσον δὴλον ὄν.] Pro ἀδύνατον. quod Atticis familiare est. Idem.

ἡ τερφῆς πανταχὺ ἀν' ἡγόμενοι ὀπκρεατῆν, ἢ χαλεπῶς
 45 ἀνίσταντο.

Αὕτη πάλιν ἡ λέξις ὅτι μὲν ἔκ ἔχει λείας ἐδὲ σωε-
 ξεσμένας ἀκριβῶς τὰς ἀρμονίας, ἐδὲ ἔστιν ὀρεπῆς, καὶ λε-
 ληθότως ὀλιθαίνεσθαι 46 τ' ἀκοῆς, ἀλλὰ πολὺ τὸ ἀντι-
 τυπον καὶ τραχὺ καὶ τρυφνὸν ἐμφαίνει, καὶ ὅτι Πανηγυ-
 ρικῆς μὲν ἢ Διαιρικῆς ἐδὲ καὶ μικρὸν ἐφάπτεται χα-
 ρειῶ, ἀρχαίῃν δὲ καὶ αὐθιγὰς ὅπως εἰκνύται καλῶ,
 ὡς πρὸς εἰδότας ὁμοίως τὰς ἀπαιδύτους ἀπαντίας, ἐδὲ
 δέομαι λέγειν ἄλλως τε καὶ αὐτῇ τῷτο γὰρ τῷ συγγρα-
 φέως ὁμολογήσαντο, 47 ὅτι εἰς μὲν ἀκρόασιν ἡτίον
 ὀπκτερπῆς ἢ γραφῇ ἔστι. 48 Κτῆμα δ' εἶσα μᾶλλον ἢ
 ἀγώνισμα εἰς τὸ παραυτίκα ἀκύνει σύγκειται. Τίνα
 δὲ ἔστι τὰ θεωρήματα, οἷς χρῆσθαι 49 αὐτῶς
 ὀπνῆ καὶ αὐθιγὰν πεποίηκε τ' ἀρμονίαν, δι' ὀλίγων ση-
 मानῶ. ῥᾶον γάρ ἔστι μικρὰ μεγάλων ἔτι δείγματα
 τοῖς μὴ χαλεπῶς ἐπὶ τ' τῷ ὁμοίῳ τε καὶ ἀπολέσει με-
 ταβαίνουσι θεωρίαν.

Αὐτίκα ἐν ἀρχῇ τῷ Ἀθηναίῳ περσηγορικῶ τὸ
 Ξυνέγραψε ῥῆμα ἐφαρμοττόμενον, διίτησιν ἀξιολόγως
 τ'

45 Ἀνίσταντο.] Editiones
 Thucyd. ἀπανίσταντο. quæ veri-
 or lectio sit, multum disputat
 Stephanus.

46 Τῆς ἀκοῆς.] Τῆς ἀκοῆς
 referri potest ad præcedens ad-
 verbium λεληθότως. aut legen-
 dum ἐνολιθαίνεσθαι τ' ἀκοῆς, il-
 labens auribus. Sylburg. † Fa-
 cta est ellipsis præpositionis διὰ,
 per incuriam librarii: lege, διὰ
 τ' ἀκοῆς. uti mox, paucis inter-
 jectis, καὶ ante τὰς ἀπαιδεύτους
 excidit.

47 Ὅτι εἰς μὲν.] Respicit ad
 ea Thucydidis verba quæ sub

finem proœmii leguntur, pag. 8:
 (Edit. Oxon. p. 13.) Καὶ εἰς μὲν ἀ-
 κρόασιν ἵτω, τὸ μὴ μυθῶδες αὐ-
 τῶν, ἀτερπέστερον φανέται· ὅσοι
 δ' βελήσονται τῷ τε γενομένῳ τὸ
 σαρὲς σκοπεῖν, καὶ τῷ μελλόντων
 ποτὲ αὐτοῖς, καὶ τὸ ἀνθρώπινον,
 τοιούτων καὶ παραπλησίον ἔσται,
 ὠφέλιμα κείνῃ αὐτῇ, ἀρεκύνει
 ἔξει. κτῆμα τε εἰς ἀτ' μᾶλλον
 ἢ ἀγώνισμα εἰς τὸ παραχρημα
 ἀκύνει σύγκειται. Sylburg.

48 Κτῆμα.] Scholiastes Thu-
 cydides: κέρδιον, κτῆμα, τ' ἀ-
 λήθειαν ἀγώνισμα, τ' γλυκὺν
 λόγον. ἀνίστηται δ' τὰ Μηδικὰ
 κέρδιον

quia nullis muris erant muniti) & quotidianum ac necessarium victum se ubique adepturos existimarent, non gravate ex suis pristinis sedibus migrabant.

Hanc itidem orationem, nullas in se habere aut læves verborum structuras aut cura diligenti politas, nec suavi modulatione esse temperatam, quæ sensim taciteque nostris auribus illabatur; sed literis secum offensantibus, multa asperitate laborare, multa acerbitate, nec minimum adeo attingere aut Panegyricæ aut scenicæ venustatis; antiquam vero, sibi que soli placentem, pulcritudinem ostentare, cum tam peritis harum rerum quam imperitis omnibus perspicuum sit, non necesse habeo pluribus explicare: præsertim cum ipse historicus fateatur, suam scribendi rationem auribus captandis minus inservire: *Illam, potius ut perpetuum monumentum sit, quam ludicrum certamen, opus ostentationis causa scriptum, quod in præsentia audiatur, à se esse compositam.* Quibus autem præceptis institutisque uteretur vir admirabilis ingenii, ut vetustatis squalore adeo esset oratio horrida, adeo austera compositione prædita, paucissimis ostendam. Est enim nihil facilius, quam parvis majora indicare, iis scilicet hominibus, qui non ita difficulter ad disciplinam & præcepta ejusdem generis, & quæ inde ducantur, arripienda possunt transire.

Statim ab initio, nomini Ἀθηναίων appellativo verbum *Ευνέχευε* conjunctum, satis sensili temporis intervallo structuram

Ἡρόδοτος. Hunc locum etiam in de Idiomate Thucydideo profert Dionysius, pag. 139. rationes ibi affert, quare veteres Historici, ante Thucydidem omnes, (ὡς οἱ πρὸ αὐτοῦ πάντες ἐποίησαν) scriptis suis fabulosas narrationes immiscuerint. Præclare autem Lucianus de Conscrib. Histor. Ὁ δ' ἐν Θουκυδίδῃ εὖ μάλα τὸ ἐνομοθέτησε, καὶ διέκεινεν ἀρετὴν καὶ κακίαν συγγραφεὴν, ὁρῶν μάλιστα θαυμάζο-

μενον τὸ Ἡρόδοτον, ἄχει τὰ καὶ μέγας κληθῆναι αὐτὸς τὰ βιβλία. Κτήματα γὰρ φησι μάλλον ἐς αἰὲν συγχεῖν, ἢ περὶ ἐς τὸ παρὲν ἀγώνισμα. καὶ μὴ τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὸ ἀληθειαν τῶν γεγενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον. pag. 631, Edit. Græv.

49 Ἀνὴρ ἕταος.] Rectius cum articulo, ὁ ἀνὴρ, ut pag. 194, v. 20, μετεῖως ἀριμόσας ὁ ἀνὴρ. Sylburg.

ἢ ἀρμονίαν. ἢ γὰρ προτάττεται τὸ σ τῷ ξ, καὶ συνεκ-
φορὰν ἢ ἐν μιᾷ συλλαβῇ γινομένην. δὲ ὅτι τὸ σ σιωπῇ
καταληφθέντι, τότε ἀκυστὸν γινέσθαι τὸ ξ. τῷτο ὅ
τραχύτητα ἐργάζεται καὶ ἀντιτυπίαν τὸ πείσθαι. Ἐπειδὴ
αἱ μὲν τῷτο γινόμεναι συνηπαὶ τῇ ἡχῶν, τῷ π ν
50 καὶ τῷ τ, καὶ τῷ π, καὶ τῷ κ, πείραται ἐξῆς ἀλλήλαις
παρεκείμεναι, χαράττεσιν εὖ μάλα ἢ ἀκυστὸν, καὶ ἀκ-
σαλόμεναι ἀξιολόγως τὰς ἀρμονίας, ὅταν φῇ,

” Τὸν πόλεμον τῇ Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων.

Τέτων γὰρ τῇ μῦθῳ τὴν λέξεως ἔδεν, ὃ πῶς καὶ καταλη-
φθῆναι δὲ καὶ περὶ τῆς περὶ τὸν ὑπὸ τῷ σῳματι, καὶ
τὸ πλοῦταϊον γράμμα, ἵνα τὸ σωματιόμενον αὐτὰ τρα-
χὺν καὶ κατὰ τὴν ἑαυτῶν λάβῃ δύναμιν. Ἐπὶ περὶ τῶ-

1. τὴν
200.

τοῖς ἢ τῇ φωνηέντων παρὰ τῶν, ἢ καὶ 51 ἢ τελοῦσθαι
” τῷ κῶλυ τῷδε γινομένη ἐν τῇ, Καὶ Ἀθηναίων, ἀκ-
κέρκε τὸ συνεχὲς τὴν ἀρμονίας, καὶ 52 διέσπακε, πάντῃ αἰ-
διότῳ τὴν μεταξὺ λαβῶσα χεῖρον. ἀκέρκεσι τε γὰρ αἱ φω-
ναὶ τῷ π ι καὶ τῷ α, καὶ ἀπὸ τῆς 53 ἢ ἡχῶν. Ἄνδρις
” ἐν τῇ δὲ δυνάμει περὶ τὸν προσηγόμενον κῶλον τῇ, Ἄρ-
” ξάμεναι δὲ δυνάμει κατὰ τὴν μέλειως ἀρμόσις ὁ αὐτὸς
ὡς ἂν εὐφωρόν τε 54 καὶ μάλα φαίνοιστο, καὶ μάλα καὶ
τὸ μὲν τῷτο πάλιν ἀπὸ τῆς 55 καὶ ἀκέρκεσι τῇ ἀρμονίων
καὶ ἐλπίσας μέλαν τε ἔπειτα καὶ ἀξιολογώτατον τῇ

” προσηγόμενων.

56 Τελοῦσθαι

50 Καὶ τῷ τ.] Loca sibi invi-
cem mutarunt literæ τ & π: le-
gendum τῷ π, καὶ τῷ τ: scilicet
τὸν πόλεμον τῇ Πελοποννησίων καὶ.

51 Τὴν τελοῦσθαι.] Non ali-
bi substantive me legisse me-
mini.

52 Διέσπακε.] Sylburgius di-
sparavit, in Græco Indice: sed

passiva potius significationis est:
& fortasse διέσπακε, quæ vox
(ut idem annotat) statim sequi-
tur, legendum. Certe superius
hac voce usus est: διέσπακε τὴν
μεταξὺ χεῖρῶν τὴν ἡχῶν.

53 Τὸν ἡχῶν.] Aldinus codex
post ἀπὸ τῆς 54 ἡχῶν, habet
hæc; τὸ ὅτι ἐν τῇ οἱ συνεχόμε-

78

aturam disparavit. Neque enim potest σ præponi literæ ξ, ita ut eadem una efferantur syllaba. etenim necesse est, ut silentio σ prius sit involutum, quam ξ exaudiatur. Quæ res cum ita sit, non solum asperitatem, sed etiam offensionem structuræ adscivit. Quæ his proxime sequuntur sonorum fractæ concursiones, literæ scilicet ν & τ, & π & κ, quater sibi ipsis ordine objectæ, sonum auribus validissimum impingunt, atque ipsam compositionem satis inquietam reddunt; cum hæc proferat,

Τὸν πόλεμον τῷ Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων.

Est enim nulla in his orationis partibus, quæ tota comprehendendi non debeat, & ab ore ad ultimam literam constringi, ut huic adnexa, suam sibi puram liquidamque assumat potestatem. Positio præterea atque ipsa vocalium structura, quæ ad finem membri facta est, Καὶ Ἀθηναίων, continuum compositionis tenorem interruptit atque disjunxit, satis sensibile temporis intervallum in medio complexa. Neque enim permisceri possunt hæ voces, quas i & a exprimunt, cum penitus sonum præscindant. In sequenti rursus periodo, cum membrum quod præcedit, Ἀρξάμεν ἐνθὺς καθισταμένοι, structura mediocri adornarat, ut rotundum in primis & molle appareret; quod sequitur denuo exacerbat vit egregius, ac divellit, structuræ compage subinde resoluta:

Καὶ ἐλπίσας μέγαν τὴν ἐσθλὴν καὶ ἀξιολογώτατον τῷ προγεγενημένων.

Tres

τε καὶ οἱ συλλεανόμενοι ποιεῖσιν ἥχοι. quæ Stephano minus congruere visa sunt. Sylburg.

54 Καὶ μάλιστα.] Καὶ ante μάλιστα vel tollenda, vel in ὅτι vertenda est, ut sit quam maxime. Idem.

55 Διαχαλάσματος.] Duos Epicratis versus de Laide, ab

Athenæo conservatos, libet adscribere; in quibus eadem pene verba occurrunt:

Ἐπεὶ ὃ δελιχὸν τοῖς ἔτεσιν ἤδη τρέχει,
τὰς ἀρμονίας τὴν διαχαλᾶ τῶ σώματι.

Hæc de structura corporis eleganti, annis jam luxata.

56 Τεία γδ' ἀλλήλοις ἐξῆς ἐ Δ'α' μακρῷ παρ᾿αίκεται πα
 φωνήεντα, συγκρήσεις ἐργαζόμενα καὶ ἀνακροῖς, καὶ ἐκ
 ἑῶντα τ' ἀκροῖσιν ἐνὸς κώλυ σιωπῆς φωνήεντα λαμ-
 57 βάνειν ἢ τε περὶ οὗτο. 57 αὐτὰ λήγουσα εἰς τὸ, τῶν
 58 προσηγνημένων, ἐκ ἔχει τ' βάσιν εὐγραμμον καὶ περ-
 φερῇ, ἀλλ' ἀκροφός τις φαίνεται καὶ ἀκατάστροφον,
 ὥσπερ μέρον ἔσα τ' δούτερας, ἀλλ' ἐκ τ' πρώτης τέ-
 λον.

Τὸ δ' αὐτὸ πέπονθε καὶ ἡ τρίτη περὶ οὗτο. καὶ γδ'
 ἐκείνης ἀπερίγραφός ἐστι καὶ ἀνέδραστο ἡ βάσις, τελευ-
 59 ταιῶν ἔχουσα μέρος, Τὸ δ' καὶ ἀγνωστόν· πολλὰς ἄμα
 περιέχουσα καὶ αὐτὴ φωνήεντων τε πρὸς φωνήεντα ἀντιτυ-
 πίας, καὶ ἡμιφώνων πρὸς ἡμίφωνα· ὥστε ἐργάζεται πα-
 μὴ σιωπᾷ τῇ φύσει καὶ τραχύτητος. Ἰνα δ' σιωπῶν
 εἴπω, δώδεκα περὶ οὗτο ἔσων ἅς παρεθέμην, εἰ τις
 αὐτὰς συμμέτρως μετρίοι πρὸς τὸ πνεῦμα, κώλων δ'
 τῶν ἐμπεριλαμβανομένων ἐν αὐταῖς ἐκ ἐλαττόνων ἢ
 τριάντων, τὰ μὴ δὲ πῶς συγκείμενα καὶ σιωπῆσι
 τ' ἀρμονίαις ἐκ αὐτῶν εὖρε τις ἐξ ἢ ἐπ' αὐτὰ πάντα κώλα,
 φωνήεντων δ' συμβολαῖς ἐν τ' δώδεκα περὶ οὗτο ολίγη
 δεῖν τριάντων, ἡμιφώνων τε καὶ ἀφώνων ἀντιτύπων καὶ
 πικρῶν καὶ δυσκρότων 58 παραβολαῖς, ὅτι αἱ τε ἀνα-
 κροῖς καὶ τὰ πολλὰ ἐγκυκλίματα τῇ λέξει γέρονε, πο-
 σαῦτα τὸ πλεονάζον, ὥστε ολίγη δεῖν καὶ ἐκαστον αὐτῶν
 μέρος εἶναι π' τῶν ποιῶτων. 59 Πολλὴ δ' ἡ τῶν κώλων
 ἀτυμμερία

56 Τεία γάρ.] Scilicet in his
 vocibus; καὶ ἐλπίσας: τε ἔσεσθαι:
 καὶ ἀξιολογώτατον.

57 Ἀυτῶ λήγουσα.] Dubito
 an Gracè dixeris, ἢ περὶ οὗτο
 τὰ κώλω λήγουσα, σὺν subintel-
 lecta. quare pro αὐτῶ, legen-
 dum αὐτῇ arbitror.

58 Παραβολαῖς.] Videtur ali-
 quid hoc loco desiderari, quo
 numerus significetur. Nisi ma-
 lueris, (quod mihi adeo certifi-
 cum videtur) ut mox pro το-
 σαῦτα, mutato genere, restituat-
 ur τοσαύτας, facta unius literæ
 additione: quod cum praece-
 denti construat

Tres enim vocales sibi invicem haud ita longo intervallo adnectuntur, quæ moram collisæ faciunt atque impedimenta; nec audientiam sinunt, ut unius continenter membri perceptum capiat. ipsa etiam periodus, cum in *παραγωγῶν* desinat, polito rotundoque fundamento non insistit, tam fastigio quàm fine expers visa: ita ut sequentis pars sit potius, non prioris clausula.

Hoc idem passa est & tertia periodus. nam ei quoque gradus est nullis limitibus circumscriptus, nec habili satis fundamento nixus, cum in fine hanc partem habeat, *τὸ δὲ διανούμενον*: qua crebro vocales offensæ vocalibus, & semivocales semivocalibus colliduntur; unde prodeunt, quæ natura sunt dissona, atque asperitate prædita. Sed verbo ut rem expediam; cum sint duodecim periodi, quas coram proposui, si quis commode suo eas spiritu metiatur, membra autem, quæ iis includuntur, ad triginta, aut eo plus; ex his omnibus, scite quæ sint composita, structuraque eleganti perpolita, sex forte aut septem invenerit membra, haud amplius; at vocalium collisiones in his duodecim periodis fere triginta, semivocalium porro mutarumque, quæ duræ, peracerbæ, ac prolata difficillimæ sunt, concursus tanta multitudine, (ex quibus crebræ offensiones orationi enascuntur, & frequentes subsultus) ut parum absit, quin aliquid ejusmodi in se quæque habeat particula. Sunt etiam sibi

ideo non dubitavi, interpunctionis nota post *παρεβολὰς* immutata, comma *πὸ γέρονε* apponere. Error ex eo emanavit, quod *ἐγκαθίσματα* præeunti putarunt hanc vocem conjungi debere.

59 Πολλὴ Ν.] Causa plane apparet, cur à Thucydide scribat Cicero in Oratore, nihil transferri posse ad forensem usum

& publicum. Est enim, ut idem paulo post, rerum explicator prudens, severus, gravis, non ut in judiciis versaret causas, sed ut in historiis bella narraret. Itaque nunquam est numeratus orator. Eos ibidem etiam irridet, qui germanos se putant esse Thucydidis, quum mutila quedam & hiantia locuti sunt.

ἀσυμμετρία πρὸς ἄλληλα, καὶ ἡ τῆς παλαιότητος ἀνωμαλία, καὶ ἡ τῆς χρηματισμῶν κακότης, καὶ τὸ τῆς ἀκρολῆδαις ὑπεροπτικόν, καὶ τὰ ἄλλα ὅσα χρακλήρικα τῆ 60 ἀκομψεύτε τε καὶ 61 αὐσηρᾶς ἐπελογισμένην ὄντα ἄρμονίας. Ἀπαντα γὰρ ἐπεξιώνει πάλιν ἐπὶ τῆς παραδειγματῶν, καὶ καταδαπανᾶν εἰς ταῦτα τὸ χερόνον, ἐκ ἀναγκαῖον ἡγεῖμαι.

60 Ἀκομψεύτε.] In exemplari cum scriptum ἀκομψεύ-
σε: minus recte. Sylburg.

61 Ἀυσηρᾶς.] Coronidis loco, vetus Epigramma de Thucy-

dide adjiciam, suo genere prestantissimum; quo egregie admodum compositionis austera virtutem, & dicendi illud praefractum genus, quo imprimis
Thucydides

T M H M A κγ'.

Γλαφυρᾶς καὶ ἀνθηρᾶς συνθέτως χρακλήρ.

Η δὲ γλαφυρὰ καὶ ἀνθηρὰ σύνθεσις, ἣν δευτέρᾳ εἰδέμην τῇ τάξει, χρακλήρεα τοιόνδε ἔχει. Οὐ ζητεῖ καθ' ἑκάστον ὄνομα ἐκ παλαιότητος ὁρεῖσθαι, ἐδὲ ἐν ἑδρᾷ πάντα βεβηκέναι πλατεῖα τε καὶ ἀσφαλεῖ, ἐδὲ μακρὰς τὰς μεταξὺ αὐτῶν ἑῶν χερόνας, ἐδὲ ὅλως τὸ βραδὺ καὶ σαρδὸν τετὸ φίλον αὐτῇ. ἀλλὰ καὶ κινεῖσθαι βέλεται τὸ ὀνομασίαν, καὶ φέρεσθαι, καὶ θάπτεσθαι τῆς ἐτέρων ὀνομασίαν¹ καὶ ὀχεῖσθαι, τὸ² ἀλληλεχέαν λαμβάνοντα βάσιν, ὥπερ τὰ ρέοντα νάματα καὶ μηδέποτε ἀτρεμεῖντα³ συνηλῆφθαι τε ἀλλήλοις ἀξιοῖ καὶ συνηφάνθαι τὰ μόρια τῆς λέξεως, ὅψιν ἀποτελεῖν εἰς δύναμιν. Τετὸ δὲ ποιῶσιν αἱ τῆς ἁρμοσιῶν ἀκρίβεια, χερόνον αἰδηλὸν ἐδὲνα τὸ μεταξὺ τῆς ὀνομασίαν λαμβάνεσθαι. ἔοικέ τε καὶ τὸ τετὸ τὸ μέγεθος δὴλῆσις ὑφαῖς, ἢ
γεραφαῖς

¹ Καὶ ὀχεῖσθαι.] Hæc copulativa particula otiosa est: quam

si sustuleris, facilius erit & sensus & structura.

² Ἀλληλεχέαν

sibi ipsis membra admodum disparia, & inconcinna; magna periodorum inæqualitas, multa sententiis conformandis novitas, multus ordinis neglectus; & quæcunque id genus alia, inornatæ horridæque compositionis signa putavi esse statuenda. Nam rursus omnia percensere adductis exemplis illustrandi gratia, iisque tempus nostrum infumere, id minime necessarium duco.

Thucydides delectatur, expressum habes.

ὦ φίλῳ, εἰ σοφὸς εἶ, λάβε μ' ἐς χεῖρας· εἰ δέ γε πάμπαν Νῆϊς ἔφους μυσίων, ῥίπον δ' αὖ μὴ νόεεις.

Εἰμὶ δ' ἔγ' ἐ πάντεσσι βατός·
παύροι δ' ἀγασσῶ
Θεκυδίδην Ὀλόρε, Κεχροπίδην
τὸ γένῳ.

SECTIO XXIII.

Quæ forma, seu character sit politæ floridæque compositionis.

POlita vero ac florida verborum compositio, quam loco secundo posui, hujusmodi forma seu character insignitur. Non illa postulat, ut singulis in verbis ex omni parte eluceat, nec ea ut cuncta lato stabiliq; incedant fundamento; neque longa inter voces temporum sint intervalla, orationis tarditati ac moræ in primis inimica. Locutionem illa moveri volubiler, verba verbis supervenire desiderat, nexuque interrupto coire atque alligari, mutux connexioni, veluti fundamento, insistentia: qualia perennia fluentia, quæ nunquam subsistunt aut interquiescunt. præterea implicatæ sibi ipsis contextæque ut sint orationis partes, exposcit, quæ venustatis speciem, quæ pulcritudinem quam maximam concilient. Hoc autem structuræ rationi accuratissimæ debetur, nullo temporis intervallo sensili inter verba admissio: qua parte texturæ eam eleganti jure comparaveris,

2 Ἀλληλεχίας.] Forſan rectius ἢ ἀλληλεχίας λαμβάνοντα loco niti τῇ ἀλληλεχίᾳ. Sylburg.
βᾶσιν, aut ſenſus eſt, baſeos 3 Συνεφθαρ-

γραφαῖς, ³ συμφεδαρμένα τὰ φωτεινὰ τοῖς σκιεροῖς ἐχέ-
σαις. "Ευφωτά τε βέλεται εἶ) πάντα ὀνόματα καὶ λεῖα,
καὶ μαλακά, καὶ παρδενωπά. τραχείαις δὲ συλλαβαῖς
καὶ ἀντίτυποις ἀπέχεται περὶ τὸ δὲ θεασὺ πᾶν καὶ παρ-
ακινδυνωμένον, καὶ δι' ὀλαβείας ἔχει.

Οὐ μόνον δὲ τὰ ὀνόματα τοῖς ὀνόμασιν ὁπτιθεῖως
συνηρμόσθαι βέλεται καὶ συνεξέσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ κῶλα
τοῖς κώλοις συνηφάνθαι, καὶ πάντα εἰς ᾠδίον πλῆ-
τῶν κῶλον τε μήκῳ, ὃ μὴ βραχύτερον ἔσται μηδὲ
μείζον τῷ μείλει, καὶ ᾠδίου χρόνον, ὃ πνεῦμα τέλειον
ἀνδρὸς κρατῆσει· ἀᾠδίον δὲ λέξιν, ἢ ᾠδίον ἀκώ-
λιστον, ἢ κῶλον ἀσύμμετρον, ἐκ ἂν ⁴ ὑπομένειεν ἐργά-
σασθαι. Χρηται δὲ καὶ ῥυθμῶν ἐ τοῖς μῆκισις, ἀλλὰ τοῖς
μέσοις τε καὶ βραχυτέροις. καὶ τῷ ᾠδίῳ τὰς τελευτάς
ἀντίθετος εἶ) βέλεται καὶ βεβηκῆαι, ὡς ἀπὸ σάθμις
πάναντία ποιῶσα ἐν τῇ τέτων ἀρμογαῖς ἢ τῇ τῷ ὀνομα-
των. ἐκείνα μὲν γὰρ συναλείφει, ταύτας δὲ καὶ διίστα,
καὶ ὡς περ ἐκ ᾠδίου βέλεται φανεράς εἶ). ῥήμασι τε
ἐ τοῖς ἀρχαιοπρεπεσάταις, ἐδ' ὅσοις ἢ σεμνότης τις, ἢ
βάρῳ, ἢ πίνῳ πρόσσιν, ἀλλὰ τοῖς τρυφεροῖς καὶ
μαλακοῖς ὡς τὰ πολλὰ χρησάται φιλεῖ ἐν οἷς πολὺ τὸ
ἀπαίτηλόν ἐστι καὶ διατρίβειν. Ἰνα δὲ κρινότερον εἴπω,
τέναντίον ἔχει ῥήμα τῇ προτέρᾳ κατὰ μέγεθος. ὡς ἐρ
ἐδὲν δεόμεναι πάλιν λέγειν.

Ἀχόλυτον δ' ἂν εἴη καὶ τὸς ἐν αὐτῇ πρωτόδυσανται κα-
ταριθμήσασθαι. Ἐποποιῶν μὲν ἐν ἔργῳ μέγιστα το-
μίζω τῶν τῇ χαρακτῆρα ἐπεξεργάσασθαι ⁵ Ἡσιόδου

μελοποιῶν

3 Συμφεδαρμένα.] De Iride
elegantèr Ovidius, & apposite:

In quo diversi niteant cum mil-
le colores,

Transitus ipse tamen spectantia
lumina fallit.

Uſque adeo quod tangit idem
est; tamen ultima distant.

4 Ὑπομένειεν.] Rectius ὑπο-
μένειεν: vel ὑπομένοι. Sylburg.
† Ita reponi curavimus, cum
illud ὑπομένειεν extra regulam
formetur.

5 Ἡσιόδου

ris, aut tabellis pictis, quæ umbris obscurioribus interfusos habent colores lucidos. Eadem requirit insuper, ut verba sonora sint, levia, ac mollia, virgineo quasi venustoque vultu: ab asperis autem graviterque concursantibus syllabis omnino abhorret; quæcunque etiam audacius, & satis cum periculo usurpantur, ea religiose cavet.

Non solum vero nomina nominibus apte committi, cura-que poliri expetit, sed membra etiam membris contexta implicari, atque omnia periodo concludi; eam sibi membri longitudinem, quæ mensura modoque nec brevior nec major haberi possit; id periodi tempus, quod spiritus viri integer exuperaverit. At vero orationem periodo non absolutam, aut periodum sine membris, aut membrum nulla proportionem habita constitutum, effecisse ne quidem sustinet. Pedibus etiam utitur non longissimis quidem, sed mediis ac brevioribus: periodorum fines numerosos, graduque ad amussim exæquato incedentes, requirit; quarum juncturis committendis, atque iis verborum, plane diversum facit. Hæc etenim, quantum potest, mistura literisque coeuntibus implicat; periodos autem separat, easque veluti ex edito loco conspicuas esse desiderat. Figuris quoque, non quæ antiquitatem oleant, nec quibus aut gravitas aliqua, aut pondus adsit, aut sordium squalor, sed delicatis, sed mollibus ut plurimum uti amat; quibus multum lenocinii animis demulcendis, multum theatralis insit pompæ. Sed ut dicam generalius, formam habet priori quam maxime contrariam: de quibus me denuo loqui, haud necesse arbitror.

Sequitur, eos jam ut enumerem, qui in hoc dicendi genere excelluerunt. Inter Epicos scriptores mihi quidem videtur Hesiodus in hoc charactere plurimum elaborasse: inter

5 Ἡσίοδον.] In Censura veterum scriptorum, hæc de Hesiodo: Ἡσίοδος μὲν γὰρ ἐφεξῆς ἰστέον ἡδονῆς, καὶ ὀνομάτων λεϊότητος, καὶ συνθέσεως ἐμμελῆς. Cui Fabii verba adscribam: Raro assurgit Hesiodus, magnaue pars

ejus in nominibus est occupata; tamen utiles circa præcepta sententia, lenitasque verborum, et expositionis probabilis: daturque ei palma in illo mediocri genere dicendi. Hæc postrema à Dionysio videtur accepisse.

C c

6 Ἐφεξῆς.

μελοποιῶν ὃ, Σαπφῶ, καὶ μὲν ταύτῃ Ἀνακρέοντι πε-
καὶ Σιμωνίδῃ· τραγωδοποιῶν ὃ, μόνον Ἐυριπίδῃ· συγ-
γραφέων ὃ ἀκριβῶς μὴ ἐδέναι, μᾶλλον ὃ ἥδη πολλῶν
ἔφορον τε καὶ θεόπομπον· ῥητόρων τὲ Ἰσοκράτῃ.
Θήσω ὃ καὶ ταῦτα παραδείγματα τῆ ἀρμονίας, ποιητῶν
μὴ προχειροτάμενον Σαπφῶ, ῥητόρων ὃ Ἰσοκράτῃ.
ἄρξομαι ὃ ἀπὸ τῆ μελοποιᾶς.

ᾧ Ποικιλόφρον ἀδάνιατ' Ἀφροδίτη,
Παῖ Διός, δολοπλόκα, λίσσομαι σε,
Μὴ μ' ἄσαισι μηδ' ἀνίασι δάμνα
Πότνια θυμῶν.

10 Ἀλλὰ

6 ἔφορον.] Demophili filius, Cumis Æolicis natus, Isocrate magistro, quemadmodum & Theopompus, usus est: à quo impulsus utrique, se ad historiam contulerunt. Lenissimo ingenio fuit Ephorus, cui adhibere calcaria, ut refert Cicero, coactus est Isocrates. De rerum dispositione, & stylo hujus scriptoris hæc Diodorus: ἔφορον τὰς κοινὰς ἀρετὰς ἀναγρῶν, & μόνον καὶ τὴν λέξιν, ἀλλὰ καὶ καὶ τὴν οἰκονομίαν, ἐπιτέταχε. At severiori censura Suidas: ἔφορον ἦν τὸ ἥθη ἀπλῆς, καὶ ἡ ἐρμηνείαν τῆ ἰστορίας ὑπὸ τοῦ, καὶ τῶν ῥητόρων, καὶ μηδεμίαν ἔχων ἐπίτασιν.

7 θεόπομπον.] Quem sub finem Epistolæ ad Pompejum, ἐπιφανέστατον πάντων Ἰσοκράτης μαθητῶν vocat: & Strabo inter illustres Chios, unde ortum habuit, recenset. Multa scripsit, sed historiarum opus longe nobilissimum: quod ea fide contexit, ut ab Athenæo ἀντὶ

φιλαληθῆς appelleretur, multum pecuniarum ad indagandam veritatem dictus insumpsisse. Quod ad dictionem attinet, ibidem Dionysius: καθαρὰ ἡ λέξις, καὶ κοινὴ καὶ σαφής, ὑψηλὴ τε καὶ μεγαλοπρεπής, καὶ τὸ πομπικὸν ἔχουσα πολὺ, συγκεκμημένη τε καὶ τὴν μέσσην ἀρμονίαν, ἡδύως καὶ μελαγχῶς ῥέουσα. Ita sibi ipsi videtur contradicere: dum hoc loco positum, ibi mediocre dicendi genus usurpasse Theopompum scribit.

8 ῥητόρων τῇ.] Possis etiam mutata conjunctione legere, ῥητόρων ὃ Ἰσοκράτην, ut mox. Sequenti versu, pro ταῦτα non inepte reposueris ταύτης: ut feratur ad remotius substantivum τῆ ἀρμονίας. Sylburg.

9 Ποικιλόφρον.] Sat eruditus exercuit admirabile hoc Sapphonis odarium. nos aliis omis- sis, Vossium sequimur; etsi in paucis Ἀἰολικώτερον videatur. Lectionem ποικιλόφρον, ut restatur Urfinus, veteres quidam codices

inter Lyricos Sappho, cui proximi sunt Anacreon & Simonides: inter tragicos solus Euripides: historicorum accurate qui eam persecutus sit, prorsus repertus est nemo: sed præ aliis Ephorus atque Theopompus; atque inter rhetoras, Isocrates. Hujus etiam structuræ pauca proferam exempla, poetis Sapphone præposita, rhetoribus Isocrate. Incipiam à melica poetria.

*Diva versutæ Cytherea mentis,
Quæ dolos nectis, Fove nata, damnis
Ne domes, regina precor, gravique
Pectora luctu.*

Huc

codices habent: sed vulgata *ποικιλόθρον* magis arridet; cum *δλωπλόκε* sequenti versu idem fere, quod *ποικιλόθρον*, significet. Vox *ποικιλόθρον* ex illo Homeri videtur efformata: ἐν ᾧ *θρόνα ποικίλ' ἔπαυσε*. *Veste variis floribus distinctâ utens*. Inscribit hanc Oden Faber, Ἄσ-μα εἰς Ἀφροδίτην.

Ibid. Ποικιλόθ. Vulgo scribitur *Ποικιλόθρονε*, quod quamvis rectum possit videri, cum notum sit quam variis in locis templa & sedes ista habeat Dea, attamen cum in scripto Dionysii libro invenerim *ποικιλόθρον* vocandi casu, à *ποικιλόθρων*, malui sic rescribere, sensu conveniente, & more Æolico, ut notant Grammatici. *Vossius*.

Ibid. Ποικιλόθ. Consentit hæc Urfini (*quam in Notis exhibit Sylburg.*) Editio cum Editione Henrici Stephani; pauculis exceptis, quæ mox indicabuntur. Initio hujus odes pro *ποικιλόθρον* in quibusdam libris veterib. scriptum est *ποικιλόθρον*, ut idem Urfinus annotavit.

Secundæ Strophes versu primo Stephanus scribit *τῆδ'*. In Parisiensi Hephæstionis Editione, pag. 45, legitur *ἀλλὰ τοι δ'*. Sed *τῆδ'* scribendum esse, non *τῆδ'*, admonitum se Urfinus annotat à libro antiquo Farnesiano: eandemque scripturam confirmari à Prisciano lib. 1: qui postquam tradidit, literam V quandoque tam vocalis quam consonantis vim amittere, ut cum inter Q & aliam vocalem ponitur, item inter G & aliquam vocalem, necnon inter S & A vel E; subjungit: *Quod apud Æoles quoque u sæpe patitur, ut amittit vim literæ in metro; ut Sappho, Ἀλλὰ τῆδ' ἔλθ'· ἀπὸς κατ' ἔρωτα*. Sed cum Herodianus in quarta classe verborum in *μι* scribat; ἢ ὑ δ' ὀρθογ-ρον ἔχ' ἐνείσκειται συμφώνῃς ὀρθογ-μένῃς, non absurde suspicetur aliquis Priscianum aut *τῆδ'* scripsisse, aut *τῶδ'*. cujus utriusque apud Hesychium quoque sunt vestigia. Nam *τῶδ'* à Cretensibus usurpatum ait pro *δδ'*: & *τῶδαι* (sic enim habent Editiones,

¹⁰ Ἀλλὰ τυῖδ' ἔλθ', αἵ ποκα κατερῶτα
Τᾶς ἐμᾶς ἀνδῶς αἰοῖσα ¹¹ πολλύ.

Ἐκλυες, πατέρους ὃ δόμον λιπῆσαι
Χρύσειον ἦλθες,

Ἄρμ' ὑποζύξασα. καλοὶ δέ σ' ἄγον
Ὠκέες ¹² ἑρμδοί, ¹³ ὡεὶ γαῖς μελαίνας
Πυκνά δινυῖτες περ' ἀπ' ὠραν' ἄθε---

ΡΘ. Ἀφ' ἐμῶν.

¹⁴ Αἰψ' ἀλλ' ἐξίγνυτο. Τὺ δ', ὦ μάκαιρα,

¹⁵ Μειδιάσουσ' ἀθανάτω προσώπῳ,

Ἦρε', ὅττι δ' ἦν τὸ πέπνυθα, κ' ὅττι

Δὴν τε καλήμμι

Κ' ὅττι

tiones, non τόδε) ab Æolen-
sibus pro ἐλαῦθα.

Leguntur autem apud Hephæ-
stionem tres duntaxat hujus odæ
versus; primus scilicet primæ
strophes, primus secundæ stro-
phes, & postremus primæ stro-
phes. *Sylburg.*

10 Ἀλλὰ τυῖδ'.] Locus vul-
go corruptissimus: ille sic con-
cipitur in scriptis Dionysii Hali-
carnassensis libris;

Ἀλλὰ τυῖδ' ἔλθ' αἵ ποκα κατ'
ἐρῶτα

Τᾶς ἐμᾶς ἀνδῶς αἰοῖσα πολύ.
unde fecimus,

Ἀλλὰ τυῖδ' ἔλθ', αἵ ποκα κα-
τερῶτα

Τᾶς ἐμᾶς ἀνδῶς αἰοῖσα πολύ.
Citat quoque hæc Priscianus,
qui habet τυῖδ' ἔλθ', & recte
omnino, nam τυῖδε Æolicum
pro τῇδε. Nec Æoles solum,
sed & Cretes quoque sic dice-
bant, ut ex Hesychio constar,
cum τυῖ interpretatur ᾧδε. Apud
eundem quoque legas Τύ-

δει, ἐλαῦθα. Ἀιολῆς, pro
τυῖδε. Sic quoque legendum
apud illos, qui de dialectis scrip-
sere.

Ex κατ' ἐρῶτα fecimus κατε-
ρῶτα, quod & ipsum est Æoli-
cum, pro καὶ ἐτερῶθε. Hesychius,
κατερῶτα, καὶ ἄλλοι. Sic lege.
Ἀπολλώνιος in Grammatica;
παρὰ τὸ ἐτερῶ, ἐτερῶθε, ἀφ'
ἐ καὶ τὸ παρ' Αἰολεῦσιν ἐτερῶτα.
Cum vero in libris sit, Τᾶς ἐμᾶς
ἀνδῶς αἰοῖσα πολύ. id est, τ'
ἐμῆς αἰδῶς πολὺ αἰῶσα. τὸ ἀν-
δῶς vel potius αἰδῶς, uti est in
alio libro, accipi possit pro
cultu & observantia, quemad-
modum sæpe alibi: sed libenti-
us credo si recte se habet scrip-
tura, ἀνδῶς Æolicè positum pro
ἀνδῶς, mutatumque ab imperi-
tis in αἰδῶς. *Idem.*

11 Πολλύ.] Πολλύ pro πολὺ
reposuimus more Æolico, qui
solebant liquidam istam gemi-
nare, ut ex Etymologo & aliis
constat Grammaticis. Itaque &

σελλάτα

Huc veni : quondam mihi supplicanti

Si prece audita Venus adfuisi ;

Aureâ dignata domo relicta

Visere Sapphō,

Vecta curru. Te tulerunt venusti

Passeres lapsu celeri per orbem,

Crebra jactantes per inane pennas,

Æthere ab alto.

Ilicet ventum est : placidoque vultu

Alma subridens, rogitas, quid essem

Passa ; Te celo quibus invocarem

Anxia curis.

Quid

μελάνα & μέλλθ, pro σελάνα
& μέλλθ dicebant. Hinc est
quod prima in μέλλθ, non tan-
tum à Græcis, sed & à Persio
producatur, ubi tamen vulgo pro
μέλλθ rescripsere Νεῖταρ. Ha-
ctenus invocatio. Sequitur dein,
Ἐκλυες, & μοχ ἡλθεες, & demum
Ἄιψ' ἀλλ' ἐξίκοντο. Audivisti,
venisti, sed cito venisti. Idem.

12 Στρεβοί.] Tertiæ strophes
expositio est apud Athenæum
libro 8, in sermone de passeri-
bus. Καὶ οἱ στρεβοὶ ᾗ (inquit)
ἐσὶν ὀχλικοί. διὸ καὶ Γερφικῆς
ἐμφαθῆς φησὶ στρεβῶν, ὅπκα-
ταφύρας πρὸς ἀφροδίτα γίνεσθαι.
Μήποτε ἐν καὶ ἡ Σαφὼ ἀπὸ τῆς
ἰσοείας τῆς Ἀφροδίτης ἐπ' αὐτῶν
φησὶν ὀχεῖσθαι. Καὶ γὰρ ὀχλί-
κον τὸ ζῶον καὶ πολύτρονον. Eo-
dem spectat versus ille in Pria-
pum: Vernis passeribus salaciores.
Hæc Ursinus. Sylburg.

13 Περὶ γᾶς.] Sequentia in
libris sic concipiuntur, περὶ γᾶς
μελαίνας πυκνὰ δινῶντες πρὸς ἀπ'
ὠρανῶν θεῶν διὰ μέσσω. Prio-
rem vocem correctores absurde
mutarunt in πέρυσας, ac si Ve-

neris currus à nigris traheretur
alitibus. Quis non videat legen-
dum esse?

περὶ γᾶς μελαίνας
Πυκνὰ δινῶντες πρὸς ἀπ' ὠραν'
ὠθεῖ--

Γθ διὰ μέσσω.

id est, περὶ γᾶς μελαίνης πυκνὰ
δινῶντες πρὸς ἀπ' ὠραν' διὰ
μέσσω αἰθέρος. Passim occurrit
γαῖα μέλαινα, estque perpetu-
um epithetum. Vossius.

14 Ἄιψ' ἀλλ' ἐξίκοντο.] In sequenti-
bus, ut in Ἄιψ' ἀλλ' ἐξίκοντο,
& in δὴν τε κάλημι, secuti su-
mus librorum fidem, & omnino
sunt meliora & Ἀιλικώτερα,
quam quæ vulgo leguntur. Καὶ
ὅτι δὴν τε κάλημι, quare jam
dudum te invocem. Idem.

15 Μειδιάσας.] Videtur re-
spexisse Horatius, cum libro 1
Carminum cecinit;

Sive tu mavis, Erycina ridens,
Quam focus circumvolat, &
Cupido.

Nisi forte Homericum epithe-
tum φιλοπειδὴς exprimere vo-
luit. Sylburg.

16 Μανόλα,

Κ' ὅτ' ἔμῳ μάλιστα θέλω γινέσθαι

¹⁶ Μαινόλα θυμῷ· τίνα δ' αὖτε ¹⁷ πείδημ--

Μι σαγηνέσσαν φιλότιλα· Τίς σ' ὦ

Σαπφοῖ, ἀδίκῃ;

Καὶ γὰρ εἰ φύγη, παχέως διώξει·

Αἰ ὅ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει·

Αἰ ὅ μὴ φιλεῖ, παχέως φιλήσει,

¹⁸ Ἡ ἐκὶ ἐδέλλοις.

Ἐλθέ μοι καὶ νῦν, χαλεπαῖν ὅ λῦσον

Ἐκ μεριμνᾶν, ὅσα δέ μοι τελέσσαι

Θῦμῳ ἰμέρρει, τέλεσον, σὺ δ' αὖτ' αἰ

Σύμμαχόν ἐσο.

Ταύτης τ' λέξεως ἡ διέπειρα καὶ ἡ χάρις ἐν τῇ ¹⁹ συν-
επεία καὶ λειότητι γέρονε τῷ ἁρμογίων. παράκειται γὰρ
ἀλλήλοις τὰ ὀνόματα καὶ συνυφανταὶ κατὰ τινὰς οἰκειό-
τητας καὶ συζυγίας φυσικὰς τῷ γεαυμάτων. τὰ γὰρ φων-
ηέντα τοῖς ἀφώνοις τε καὶ ἡμιφώνοις συνάπτεται μικρὰ δὲ ἐν
δι' ὅλης τ' ὥδης, ὅσα περτάσασθαι τε καὶ ²⁰ ὑποτάσασθαι
[πέφυκε] ἡμιφώνων ὅ πρὸς ἡμίφωνα, καὶ φωνηέντων πρὸς
ἀλλήλα συμπώσεις, αἱ ἀγαλαλόμεναι τὰς ἡχάς, ὅλ-
γαί πᾶν εἰσίν. Ἐγὼ γ' ἐν ὅλῃ τ' ὥδῃ ἀνασκοπέμε-
νόν, πέντε ἢ ἑξ ἰσως εὖρον ²¹ ἐν τοῖς τοῖστοις ὀνόμασι

¹⁶ Μαινόλα.] Valet infano
et furienti, quique mentis suae
compos non est. quod epithe-
ton tribuitur Baccho ab incerto
poeta, cujus versus reperiuntur
apud Atilium Fortunatianum;
ubi μαινόλης verbum Latinis lit-
teris notatum est;

Huc ades o Lyae Bassareu bi-
cornis,

Manola, bimater, crine niti-
dus apto.

Hac idem Urfinus. In praece-

dentibus Stephanus scribit
ὅτι: itidemque in sequentibus
malim ego χῶπι, seu χῶπι
Sylburg.

¹⁷ Πείδημι.] Id est, πείδη-
σαγηνέσσαν φιλότιλα: nam in
libris scriptis inveni πείδομαι
τιλα αἰχμαλωτίζοντα. Cujus, in-
quit, o Sappho iterum capta amo-
re teneris? Sic apud Phædrum
formosam et oculis venantem vi-
ros. Vossius.

Quid velim; menti malefana poscam
 Quid meæ: cuinam teneros amores
 Suadeam capto: Tibi damna, Sappho,
 Intulit ecquis?

Si fugit jam te, cito te sequetur:
 Si tuum sprevit, dabit ipse munus:
 Suavium avertit? tibi vix volenti

Porriget ultro.

Jam veni, jam nunc; miserisque mentem
 Libera curis: fieri quod optem,
 Id lubens, oro, facias; Et armis
 Protege sumptis.

Hujus orationis venustas & gratia, ex eleganti verborum compositione & structuræ lævitate proficiscitur. Nam verba sibi invicem apponuntur, & necessitudine quadam ac naturali conjunctione literarum contexta implicantur. Mutis siquidem & semivocalibus vocales per totam fere oden, quæ præponi soleant aut postponi, coaptantur. Sunt autem semivocalium cum semivocalibus, vocaliumque inter se concursus, qui sonos perturbent, prorsus paucissimi. Mihi quidem totam diligenter oden dispicienti, inter tot nomina & verba, aliasque partes orationis, quinque aut etiam sex literarum

18 Ἡ ἐκί.] Cum in iisdem libris scriptis invenerim ἡ ἐκί ἐθέλοις, non dubitavi & sic rescribere, vel potius ἡ ἐκί ἐθέλοις more Æolico. Est autem συνεκφώνησις ut apud Homerum:

Ἡ ἐχ' ἄλῃς ὅττι γυναῖκας ἀναλκιδας ἠπεροπαύεις;

Idem.

19 Συνεπαεία.] Contextu verborum. Dicitur a Grammaticis aliquod vocabulum esse ἐν τῇ συνεπαείᾳ, quum in fine Sententiæ non ponitur. Quidam ex

οὐν & ἐπομαι, non ex ἐπο, deductum putarunt. Stephanus.

20 Ὑποτάσσεται.] Post ὑποτάσσεται desideratur verbum φιλεῖ, ut supra, ὡς τὰ πολλὰ χρῆσθαι φιλεῖ: aut πέφυκε, ut paulo post, ἥ μὴ πεφυκότων ἀλλήλοις κερσέννυθαι, vel aliud confimile. Sylburg. † Uncis τὸ πέφυκε inclusimus, ex conjectura Sylburgii admissum, ut structura & sensus loci constaret.

21 Ἐν τοῖς τοιέτοις.] Si quantitatis adjectivum malis, τοιέτοις, per me licet. Idem.

καὶ ῥήμασι, καὶ τοῖς ἄλλοις μετέωροις, ἡμιφώνων τε γραμμάτων συμπλοκαῖς τῶν μὴ πεφυκότων ἀλλήλοις κεράνυσθαι, καὶ ἐδὲ ταύτας ἐπὶ πολὺ τραχυέσας τὴν ἀέφροναν δὲ σκοπῶν φωνηέντων τὴν παραθέσεις τὰς μὲν ἐν τοῖς κώλοις αὐτοῖς γινομένας, ἐπὶ ἐλάττω ἢ τοσαύτας τὰς τὴν συναπτάσας τὰ κῶλα ἀλλήλοις, ὀλίγων πνὶ τέτων πλείονας. Εἰκότως δὴ γέγονεν ἡ λέξις ὅπως τις καὶ μαλακῇ, καὶ ἀρμονίᾳ τῶν ὀνομάτων μηδὲν ἀποκυματίζεσθαι τὴν ἦχον. Ἐλεγον δ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ τὴν σωιδέσεως ταύτης ιδιώματα, καὶ ἀπεδείκνυσθαι ἐπὶ τῶν παραδειγμάτων τοιαῦτα ὅντα οἷα ἐγὼ φημι, εἰ μὴ μακρὸς ἐμελεν ὁ λόγος. ἤμνησθαι, καὶ ταυτολογίας τινὰ δοῦναι παρέχον. Ἐξέσαι γάρ σοι καὶ ²² πάντῃ ἄλλω καθ' ἐν ἑκάστῳ τῶν ἐξηριθμημένων ὡς ἐμὲ καὶ τὴν πρὸς δεξιὰν τῶν χαρακτῆρων, ἐπιλέγεσθαι τε καὶ σκοπεῖν ἐπὶ παραδειγμάτων καὶ πολλὴν δὲ διαίρεσιν καὶ ὁρμήν. ἐμοὶ δ' ἐκ ἐγχαρῆς τὸ ποιεῖν, ἀλλ' ἀπόχρη δειξάμενον ἀρκούντως ἂν βέλομαι τοῖς δυνησομένοις παρακολυθεῖν.

Ἐνὸς ἐπὶ παραθήσω λέξιν ἀνδρὸς εἰς τὴν αὐτὴν κατεπελάσμενην χαρακτῆρα, Ἰσχυράτης τῶν ῥήτων, ὃν ἐγὼ μάλιστα πάντων οἶομαι ²³ τῶν περὶ τῇ λέξει χρησαμένων, ταύτῃ ἀκριβεῖς τὴν ἀρμονίαν. Ἔστι δὲ ἡ λέξις ἐκ τῶν ²⁴ Ἀρειοπαγίτικῶν ἡδε.

” Πολλὰς ὑμῶν ²⁵ οἶομαι θαυμάζειν, ἢν τινὰ ποτε

” γνώμην ἔχων, ὡς ἐπὶ στήθους τὴν πρόσθεν ἐποιήσασθαι.

” ὥσπερ τὴν πόλεως ἐν κινδύνοις ἔσσης, ἢ σφαλερῶς αὐτῇ

²² Σοὶ πάντῃ.] Legendum videtur, καὶ πάντῃ ἄλλω, ὅς τις cui libet alii. Idem. † Ita rescriptum, copulativa καὶ inserta.

²³ Τῶν περὶ τῇ.] Magis fortasse compra lectio, si locis mu-

tatis ita formetur, τῶν τῇ περὶ λέξει.

²⁴ Ἀρειοπαγίτικῶν.] Ita quidem reliqui omnes præter Sylburgium, qui ἀνευ διαφορῆς & hoc loco, & in Isocrate pag. 97.

Ἀρειοπαγίτικῶν.

rarum semivocalium connexiones, quæ sibi invicem à natura permisceri nequeant, repertæ sunt; easque non ita multum invenio dictionis aptam concinnitatem exasperare: vocalium concursiones, quæ ipsi membris acciderunt, aut totidem, aut etiam pauciores: earum vero quæ mutuo sibi membra connectunt, paulo plures. Jure itaque facta est hæc oratio in primis & pulcre fluens, & mollis; siquidem verborum structura sonum non reddat inquietum. Cætera quoque huic compositioni quæ propria sunt & familiaria enarrassem, & quæ mihi sunt tradita hac de re, allatis exemplis esse vera ostendissem, nisi quod in nimium inde crevisset oratio, & quandam iterationis otiosæ speciem præbuisset. Tibi etenim, *mi Ruse*, vel alteri cuilibet, facultas erit ex occasione data atque otio, hæc singula à me in explicando hoc charactere enumerata recensendi, aliisque porro adductis exemplis expendendi: mihi vero id præstare non licet. Nam ea tantum quæ velim, non ita perfunctorie demonstrasse sufficit, iis scilicet hominibus, qui passibus æquis nos sequi potuerint.

Unius insuper scriptoris orationem adjungam, eadem dicendi forma & charactere compositam, Isocratis rhetoris: quem ego omnium, quotquot soluta utuntur oratione, hoc genus dicendi absolutissimum perfecisse arbitror. Est autem ex Areopagitica desumpta:

Multos vestrum equidem mirari puto, quidnam mihi in mentem venerit, ut de salute reipublicæ pro concione verba facturus prodeam: tanquam civitas in periculo jam versaretur, aut lubrico

Ἀρεοπαγιτικὴν scribit. Cur autem eo nomine appelletur hæc oratio, ita Hehr. Stephanus:

Existimatur vocata fuisse Areopagitica hæc oratio, quod ab Isocrate in ipso Areopago habitata fuerit: sed fieri etiam potest

(meo quidem iudicio) ut à dignitate & præstantia nomen hoc consecuta sit: tanquam digna, quæ vel in medio Areopago haberetur.

25 Οἶοντι.] Isocratis Editiones διμῶν contractum habent.

" τῆς περαγμάτων ²⁶ καθεσώτων, ἀλλ' ἐ πλείους μὲν
 " τειλήρεις ἢ ἀφαιροσίας κεκλήμενης, εἰρήνην δ' καὶ τὰ πρὸς τῇ
 " χώραν ἀγέσης, καὶ τῆς κατὰ θάλατταν ἀρχέσης· ἐπὶ δ'
 " συμμάχους ἐχέσης πολλὰς μὲν, τὰς ἐτοίμως ἡμῖν, ἣν τι
 " δεῖ, βοηθήσονται, πολὺ δ' πλείους τὰς συνάξεις ὑπο-
 " πλῆνται, καὶ τὸ περσιστόμενον ποιῶντας. ὧν ὑπαρχόντων,
 " ²⁷ ἡμᾶς μὲν ἂν τις φήσειεν εἰς τὴν διαρρεῖν, ὡς πόρρω
 " τῆς κινδύνων ὄντας· τοῖς δ' ἐχθροῖς τοῖς ἡμετέροις περ-
 " σὴν δαδέναι, καὶ βυλδύεσθαι πρὸς σωτηρίας.
 " Ὑμεῖς μὲν ἔν οἷδ' ὅτι τέτῳ χρώμενοι τῷ λογισμῷ,
 " καὶ τὴν ἐμῆς περσὸς καταφρονεῖτε, καὶ πάντας ἐλπίζετε τῇ
 " Ἑλλάδι ταύτῃ τῇ δυνάμει καταρρήσιν· ἐγὼ δ'
 " αὐτὰ ταῦτα τυγχάνω δεδιώς. ὁρῶ γὰρ τῆς πόλεως τὰς
 " ἄριστα πράττειν οἰομένας, τὰ ²⁸ χάκιστα συμβυλδομέ-
 " ναι· καὶ τὰς μάχιστα διαρρήσας, εἰς πλείους κινδύνους κα-
 " τιστάμενας. Αἵπον δ' τέτων ἐστίν, ὅτι τῆς ἀγαθῶν καὶ
 " τῆς κακῶν ἐδὲν αὐτὸ καθ' αὐτὸ παραγίνεται τοῖς ἀν-
 " θρώποις, ἀλλὰ συνίσταται καὶ συναχθεῖται τοῖς μὲν
 " ²⁹ πλεόντοις καὶ ταῖς δυναστείαις ἀνοία, καὶ μὲν ταύτης
 " ἀνοησία, καὶ δ' ἐνδεΐαις καὶ τῇ ταπεινότητι σωφροσύνη καὶ
 " πολλὴ μετριοτής. ὥςτε χαλεπὸν εἶναι ἀφαιρῶναι, ποτέραν
 " ἂν τις ³⁰ δεῖξαιτο τῆς μερίδων τέτων τοῖς παισὶ τοῖς αὐ-
 " τῷ καταλιπεῖν. Ἰδοίμεν γὰρ ἂν ἐκ μὲν τῆς φαιλοτέρας
 " εἶναι δοκῆσης, ὅτι τὸ βέλτιον ὡς ὅτι τὸ πολὺ τὰς πράξεις
 " ὅτι διδύσας· ἐκ δ' τῆς κρείττονος φαίνομένης, ὅτι τὸ χε-
 " ρὸν ἐκδοσμέναις μεταπίπτειν.

²⁶ Καθεσώτων.] In vulgat. Editionibus Isocratis incontracte legitur καθεσηκότων. In iisdem paulo post rectius legitur ἐτοίμως: hac scilicet verborum structura, τὰς ἐτοίμως ἡμῖν βοηθήσονται, ἣν τι δεῖ. Sylb. † Editio quidem Wolfiana, anno 1570

Basileæ excusa, ἐτοίμως legitur at Stephaniana, quæ prodiit anno 1593, (neque aliæ mihi ad manus sunt) cum Dionysio in omnibus consentit. Ipse autem ἐτοίμως feci: nam ἐτοίμως infinitivum postulat, annotante Wolfio.

brigo rerum statu instabilique consisteret; nec triremes amplius ducentas possideret, nec pacatam haberet regionem, nec imperium maris obtineret; magna tum amicorum societate munita, qui, si res postulet, nobis auxilio sint, tum eorum longe plurium qui & tributa pendant, & imperata exequantur. Quæ cum ita sint, nos quidem dixerit aliquis securo esse animo, ut qui longe à periculis absumus, hostes autem nostros causam habere timoris, ac salutis suæ consulere oportere.

Vos equidem pulcre scio, his fretos rationibus, meum jam vos alloquendi apparatus contemnere, & totius Græciæ imperium hisce copiis paraturos sperare; ego vero hanc præcipue ob causam in metu sum: cum videam florentissimas, ut sibi ipsis persuasere, civitates pessimis uti consiliis; & quæ securissimæ sunt, plurimis periculis circumveniri. In causa est, quod neque secundæ nec adversæ res ullæ mortalibus solæ contingant: sed ita comparatum est, ut opes & potentiam dementia, unaque intemperantia comitetur: inopiam vero ac humilitatem prudentia & vitæ moderatio. Quamobrem difficile judicatu est, utra istarum partium sit præoptanda, quam liberis quispiam suis à se relictam velit: si quidem ex ea quæ deterior vulgo habetur, res incrementa plerumque videmus ad feliciorum vivendi statum sibi assumere; ex altera vero, quæ præstantior judicatur, recidere solere in deterius.

Hæc

27 Ἡμᾶς μὲν.] Edit. Iso-
crat. ὑμᾶς.

28 Κάκιστα βυλδομ.] In iisdem Edit. legitur, τὰ κάκιστα συμβυλδομένας: & mox superlative. εἰς πλείους κινδύνους. Sylburg. † Articulus τὰ contextui insertum à me habes: συμβυλδομένας pro simplici βυλδομένας, (quam vocem Wolfius passive intelligit, scilicet

ὅτι τῶν ῥητόρων) & mox πλείους pro veteri πλείους.

29 Πλείτοις.] Eadem Iso-
cratis Editiones habent πλεσί-
οις, divitibus: minus congruen-
ter. Sylburg. † Πλείτοις ha-
bent, & Stephani, & Wolfii.

30 Δέξατο.] Ἀντὶ τοῦ ἐλοι-
το: sed quid si εὐξάτο; Wol-
fius. vel λέξατο, s. ligasset.

Ταῦθ' ὅτι σωείληπται τε καὶ συγκέχρωται, καὶ ἐκαστὸν ἐν
 ἑκάστῳ ὀνόματι ἐν ἑδρᾷ περὶφανεί καὶ πλατεία βέβηκεν,
 ἐδ' ἐν μακροῖς τοῖς μεταξὺ χρόνοις διέρχεται καὶ ³¹ ἀγα-
 βέβηκεν ἀπ' ἀλλήλων, ἀλλ' ἐν κινήσει τὴν ὅλην φαίνε-
 ται καὶ φορὰ καὶ ῥύσει συνεχεῖ, πραεῖαί τε αὐτῶν εἰσι καὶ
 μαλακαὶ καὶ ³² προπετεῖς αἱ σωαπίσσαι τῇ λέξει ἀρμο-
 νία, τὸ ἄλογον δὲ πημαρτυρεῖ τῇ ἀκρόῃ παύσθαι. Ὅτι δ'
 ἐκ ἄλλα πινὰ τέτων ὅσιν αἵτια ἢ τὰ περιηρημένα ἴσ-
 ῃ μὲν περὶ ³³ τῇ ἀγωγῇ ταύτης τῇ λόγων, ῥαδίον ἰδεῖν.
 Φωνηέντων μὲν γὰρ ἀντισυπῖαν ἐκ ἂν τις ἐδεμίαν εὖροι,
 ἐν γὰρ οἷς παρεδέμην ἀριθμοῖς, οἷον δ' ἐδ' ἐν ὅλῳ
 τῷ λόγῳ, ³⁴ πλὴν εἰ μετὰ ἀγαλέληθεν ἡμιφώνων καὶ
 ἀφώνων ὀλίγας, καὶ ἐκ παντὸς ἐμφανῆς, ἐδὲ συνεχεῖς.
 Ταῦτα δ' ἐπεὶ αἵτια τῇ λέξει γέγονε, καὶ ἡ τῇ
 κώλων συμμετρία πρὸς ἄλληλα, τῇ περὶ περὶ ὁδῶν ο
 κώλων ἔχων τὴν περὶφανῆ καὶ εὐγεαμμον, καὶ πεταμοδ-
 μένον ἄκρως τῇ συμμετρίαις. ἵνα ἅπαντα δ' ταῦτα
 οἱ χρηματισμοὶ ³⁵ οἱ πολλοὶ τὸ νεαρόν ἔχοντες. εἰσι γὰρ
 ἀντίδοτοι, καὶ παρόμοιοι, καὶ πάριστοι, καὶ οἱ παραπλήσιοι
 τέτοις. ³⁶ ὅς ὃν ἡ Πανηγυρικὴ ἀγαλέληθεν ἀποτελε-

31 Διαβέβηκεν.] Ingrata est
 hæc ejusdem vocis repetitio,
 ac propemodum otiosa. huic
 vitio occurri potest, si διαβεβη-
 κόσι legeris: id autem cum suo
 χρόνῳ coharebit.

32 Προπετεῖς.] In scripto
 codice aliam hic adnotatam fu-
 isse lectionem, προπετεῖς, testa-
 tur Stephanus, quo vocabulo
 infra quoque Dionysius utitur,
 cum dicit ab Herodoto deligi
 ὀνόματα προπετεῖς τοῖς προ-
 γμασι, pag. 131, 5. Sylburg.
 † Locus est in Epistola ad Pom-
 pejum, ubi de Xenophonte,

non Herodoto, loquitur: ἐκλε-
 γει δ' ὀνόματα συνήθη τὰ καὶ
 προπετεῖς τοῖς προ-
 γμασι, καὶ συνήθησιν αὐτὰ ἡδὲως πάν-
 τα καὶ κεχαισμένας. Quæ vox nihil
 ad rem præsentem. sunt enim
 ὀνόματα προπετεῖς, ut Horati
 verbis utar, vocabula rebus cog-
 nata.

33 Τῆς ἀγωγῆς ταύτης.] Μα-
 λεμ τέτων, τέτων τῇ λόγων
 scilicet, τῇ συνθέσει ταύτης
 ἀνδρεῖς.

34 Πλὴν εἰ τι.] Neutro ge-
 nere, pro fœminino: signifi-
 cantius.

Hæc mutuo complexu secum cohærere, atque iisdem coloribus elaborata esse; nec singulis in verbis conspicuam sibi latamque sedem sortita incedere, neque longis temporum intervallis à se invicem disjungi segregatique, (cum prorsus in motu sint, & quodam impetu videantur & fluxu perpetuo delata; eorumque harmoniæ, quibus ipsa connectitur oratio, & lenes sint & molles, conjuncta volubilitate) testimonium, nec arte ulla nec usu edoctus perhibebit ipse audiendi sensus. Quod vero nihil aliud sit eorum causa, nisi quæ sunt à me superius in prima hujus dicendi formæ institutione atque disciplina tradita, facillime colligi potest. Nullam etenim reperias vocalium concursationem in his, quos proposui numeros; nec posse aliquam inveniri arbitror in tota oratione, nisi me forte aliquid latuerit: semivocalium quidem mutarumque paucas; non tamen sunt aut conspicuæ, aut ordine confertim positæ. Hæ itaque, cur jucunda sit & suavis oratio, causæ extiterunt: nec minus & justa membrorum inter se commensuratio, orbisque periodorum, qui illustre quiddam in se habent, accurate expressum, absolutisque temperatum dimensionibus; sed præ cæteris omnibus, dicendi figuræ, quibus multum inest juvenile,

35 Οἱ πολλοί.] Rectius opinor legerimus, οἱ πολὺ τὸ νεαρὸν ἔχοντες, in quibus multum juvenilis affectationis inest. Sylburg.

36 Ἐξ ὧν.] Forsan inserta conjunctione legendum Ἐξ ὧν ἡ Πανηγυρικὴ. quanquam supra quoque similes ellipses annotatæ sunt Sect. 2, ver. 1. Forsan etiam sequenti versu participio διεξιὼν, reponendum est Infinit. verbum διεξιέναι. de Panegyricis vero plenius tractat infra 33, 3. Idem.

Ibid. Ἐξ ὧν.] Nullus equidem dubito, quin hæc verba ad superiorem periodum referenda

sint; hac scilicet interpunctione: καὶ οἱ παρεπλήστοι τέτοις, Ἐξ ὧν ἡ Πανηγυρικὴ διέλεσται. Quin & sequens membrum suo ulcere laborat. quid enim per se infinitivus μηκύνειν significat? inseras necesse est ἢ λόγον: quod extra omnem dubitationem locus, ex ultima Sectione petitus, confirmatum dabit: τί γὰρ δεῖ μηκύνειν ἢ λόγον; Hanc itaque sententiam, copulativa ἢ interposita, ita formes licet: Οὐκ ἀναγκάσιον δ' εἶναι μοι δοκῶ μηκύνειν ἢ λόγον, καὶ τὰ λοιπὰ διεξιὼν. neque enim Sylburgio assentior, Infinitivum reponenti.

ται, ἐκ ἀναγκαῖον εἶναι μοι δοκῶ μηκύνειν, καὶ τὰ λοι-
πὰ διεξιῶν. ἰχθυῶς γὰρ εἰρήλαι καὶ ὡς ταύτης ³⁷ τῆς δέσεως
ὅσα γε ἤρμυτ' ἔν.

37 Τῆς δέσεως.] Fortasse rectius, τῆς συνθέσεως: scilicet ἡ
ἀνθηρεῖς.

T M H' M A κα'.

Κοινῆς, εἴτε μέσης συνθέσεως χαρακτὴρ.

Ἡ δὲ τέλει τε καὶ μέση τῶν εἰρημένων δυοῖν ἀρμονιῶν,
ἢν Κοινὴν καλῶ, ἡ πᾶναι τε κυρεῖ καὶ κρείττοντα
ὀνόμαται, ἡμῶς μὲν ἴδιον ἔδεν ἔχει, κατέρας δὲ πῶς
ἐξ ἐκείνων μέλει, καὶ ἐστὶν ἐκλογὴ τις τῶν ἐν ἐκείνῃ
κράτιστων. Αὕτη δοκεῖ μοι τὰ πρώτιστα ἐπιηδεῖα εἶναι
φέρειν, ἐπειδὴ μεσότης μὲν ἐστὶν ἡ μεσότης ἢ ἡ ἀρετὴ
καὶ βίωσι, καὶ ἔργων, καὶ περὶ τῶν, ὡς Ἀριστοτέλει δοκεῖ,
καὶ τοῖς ἄλλοις ὅσοι κατ' ἐκείνην τὴν αἵρεσιν φιλοσοφεῖσιν.
ὁρᾶται δὲ, ὡς περὶ ἔφην καὶ πρότερον, ὅτι καὶ ἀπαρτισμὸν,
ἀλλ' ἐν πλάτει, καὶ τὰς ἰδίας πολλὰς ἔχει διαφορὰς.
Οἱ τε χρησάμενοι αὐτῇ, καὶ τὰ αὐτὰ πάντες, ὅσοις
ἐπιηδεύουσιν, ἀλλ' οἱ μὲν ταῦτα μᾶλλον, οἱ δὲ ἐκείνα
ἐπέτεινάν τε καὶ ἀνῆκαν, ἄλλως ἄλλοι τὰ αὐτὰ, καὶ πάντες
ἐγένοντο λόγῳ ἀξιοὶ καὶ πάσας τὰς ἰδίας τῶν λόγων.
” Κορυφὴ μὲν ἐν ἀπάντων καὶ σκοπὸς, ἐξ ἧς πᾶν
” τις περὶ, καὶ πᾶσα θάλασσα, καὶ πᾶσα κρήνη, δι-
καίως

1 Σπᾶναι.] Vide Section. vi-
gesimam primam, pag. 172: ἢν
ὁ πῶς ποτε γίνεσθαι φαίην ἂν ἔγω-
γε ἀπορῶ.

2 Μεσότης.] Consule Aristot.
Ethicorum ad Nicom. lib. 2,
cap. 6: μεσότης τις ἀρετὴ ἢ
ἀρετὴ, σοφαστικὴ γε ἔσται τῆς μέσης.
Est ergo virtus mediocritas qua-

dam, cum medium, veluti signum
quoddam sibi propositum, petat ac
destinet.

3 Ἐξ ἧς πῶς.] Alludit ad hos
versus Iliad. φ'. v. 196:

---Βαθυρρεῖται μέγα δῖν' ὅ
Ὀκεανοῖο,
Ἐξ ἧς περὶ πάντες ποταμοὶ, καὶ
πᾶσα θάλασσα,

Ka

ven
fun
& c
tuit
per
dict

Qu

T

que
hab
eoru
stan
prin
crita
adm
phil
fect
prop
iide
deru
vel
verf
funt
A
E a

K

unde
Ovid
A

V

Adso

venile, & quæsitæ venustates. Sunt enim contrapositiona, sunt figuræ membrorum similium, sunt parium clausularum, & quæ generis ejusdem, ex quibus dictio Panegyrica constituitur. Sed mihi ulterius sermonem protrahere, & reliqua percensere, non arbitror necesse. nam satis de hac quæstione dictum est, quod quidem ad institutum pertinere videatur.

SECTIO XXIV.

Qui communis sit mediaque compositionis character, & forma.

Tertia vero mediaque duarum compositionum, de quibus tractavimus, (quam *Communem*, proprii meliorisque vocabuli inopia, dico) peculiarem sibi nullam formam habet, siquidem ex superioribus mediocriter est temperata, eorumque delectu constat, quæ in utrisque videntur præstantissima. Hæc autem facile digna est, ut arbitror, quæ primas sibi auferat, cum sit mediocritas. est enim mediocritas in vita, actionibus, artibusque habenda virtus; quemadmodum Aristoteli videtur, cæterisque ejusdem disciplinæ philosophis. Sed consideratur, ut superius dixi, non perfectionis absolutæ ratione habita, sed in genere; multasque proprias habet differentias. Qui vero hac usi sunt, non iisdem consequendis omnes, nec eodem modo, operam dederunt: sed hæc alii præcipue, alii alia, studio vel majori vel remissiori excoluerunt, & nonnulli eadem, sed modis diversis; omnesque merita laude, in omnibus, quas persecuti sunt, dicendi formis, digni evasere.

Apex vero omnium & scopus, ex quo utique omnes fluvii, & totum mare, & omnes fontes profluunt, jure optimo dicendus

Καὶ πᾶσαι κρήναι, καὶ φρεῖατα
μακρὰ νάσσον.

unde & sua videtur hausisse
Ovidius:

Adjice Mæoniden: à quo, seu
fonte perenni,

Vatum Pieriis ora rigantur a-
quis.

Adscribam & Longini verba in

Homeri laudem: Οὐ γὰρ μόνον
Ἡρόδοτος Ὀμηρικώτατον ἐγέ-
νετο. Στησίχορος ἔτι πρότερον,
ὃς τε Ἀρχίλοχον πάντων τῶν
τέρτων μάλιστα ὁ Πλάτων, ὑπὸ
τῷ Ὀμηρικῷ ἐκείνῳ νάμαλτον εἰς
αὐτὸν μνείας ὅσας παρεγχεσπὰς
ἐποχεται δαμάμενον.

4^η Ὑπερ.

καίως ἂν Ὀμηροῦ λήγειτο. πᾶς γὰρ αὐτῷ τόπῳ, ὅς τις ἂν ἀψήται, ἥ τε αὐσηραῖς καὶ ταῖς γλαφυραῖς ἀρμονίαις εἰς ἄκρον Ἀλαπεποίηται. τῷ δ' ἄλλων ὅσοι ἢ αὐτὴν ἐκείνῳ μεσότηα ἐπετίδδουσιν, ἢ ὑπερον μὲν ἐκείνοι μακρῷ παρ' Ὀμηρον ὀξεταζόμενοι φαίνονται ἂν· καθ' ἑαυτοὺς ὃ εἰ θεωροῖη τις αὐτοὺς, ἀξιοθέατοι· μελοποιῶν μὲν, Στησίχρεός τε καὶ Ἀλκαῖος· τραγωδικοῦ δὲ, Σοφοκλῆς· συγγραφέων δὲ, Ἡρόδοτος· ῥητόρων δὲ, Δημοσθένης· φιλοσόφων δὲ, κατ' ἐμὴν δόξαν, ἡ Δημόκριτος τε, καὶ Πλάτων, καὶ Ἀριστοτέλης. τῶν γὰρ ἑτέρων δύρεῖν ἀμύχανον ἀμεινον κερᾶσαι τὰς λόγους. Καὶ πρὸς μὲν τῷ χαρᾶν τῶν παύται ἰκακά. παραδείγματα δὲ τῶν ἐκ οἴομαι δεῖν φέρειν, φανερώων πάντων ὄντων, καὶ ἐδὲν δεομένων λόγους.

7 Εἰ δὲ πινι δεκεῖ καὶ πόνος πολλὸς ταῦτα καὶ πραγματείας μεγάλης ἀξία ἔστι, καὶ μάλα ὀρθῶς δεκεῖ καὶ ἡ Δημοσθένη· ἀλλ' εἰς λογίσματα τὰς ἐξαχθλὰς αὐτοῖς

4 Ὑπερον.] Fortasse rectius ὑπεροι, posteriores, inferiores. Sylburg. † Cum hæ voces, ὑπεροι καὶ ἐκείνοι, conjunctæ si legantur, parum gratæ nostris auribus futura sint, veterem lectionem censeo retinendam: quæ, participio ὄντες subaudito, videretur defendi posse.

5 Ἀλκαῖος.] Lesbium civem Alcaum vocat Horatius: nam patria illi erat Mitylene. Vir bello fuit egregie strenuus, ac Lyricorum fere princeps: cui

tantus vivo etiam honor habitus, ut communi eruditorum consensu aureum illi plestrum donaretur. In eloquendo brevis & magnificus, & diligens, plurimumque Homero similis: sed in lusus & in amores descendit, majoribus tamen aptior. Ita Fabius. ut vero quantus fuerit poeta intelligatur, pauca ex fragmentis libet attexere, quibus tempestatis & naufragii miseriæ graphice admodum depinguntur.

Τὸ μὲν γὰρ ἐνθεν κύμα κυλίνδεσαι,
Τὸ δ' ἐνθεν ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσον
Ναὶ φορήμεθα σὺν μελαινᾷ,
Χειμῶνι μοχθεῖντες μέγαλ' ἀλά.
Πὰρ μὲν γὰρ ἀνὴρ ἰσοπέδων ἔχει.
Λαῶφ' ὃ πᾶν ἄθλον ἦδ' ἔχει,
Καὶ λακίδες μεγάλα κατ' αὐτοῖς.
Χαλᾶσ' δ' ἀγκύρα.

dus est Homerus. Omnis enim, quencunque in eo locum
 attigeris, austero politoque structuræ genere summa per-
 fectione variatur & distinguitur. Alii autem, in eodem
 quotquot mediocri genere elaborarunt, si cum Homero om-
 nes collati examinentur, multo inferiores apparebunt; quos
 tamen per se si quis expendat, dignos qui sint in admira-
 tione judicabit: inter Lyricos Stesichorus & Alcæus: inter
 Tragicos Sophocles: inter historicos Herodotus: inter ora-
 tores Demosthenes: inter philosophos, mea quidem senten-
 tia, Democritus, Plato, & Aristoteles. Neque enim alios
 reperias, qui constructione meliori orationem temperave-
 rint. Ac de variis quidem dicendi characteribus hæc suf-
 ficient, quorum omnium exempla proferre, non ita necessa-
 rium existimo, quum per se satis sint manifesta, nec ulterius
 disputatione indigeant.

Quod si nonnullis forte videantur hæc laborem sibi plu-
 rimum, studiumque vehementius postulare, à vero illi non
 adeo aberrant, juxta opinionem Demosthenis: sin gloriam
quoque

Ex his etiam possumus de di-
 cendi characterē, quo usus est
 poeta, melius judicare.

6 Διμώκε[ι].] Insignis phi-
 losophus, Abderis natus, Olymp.
 octogesima; patre quidem in-
 certo. nam alii Hegesistratum,
 alii Athenocritum, nonnulli Da-
 masippum fuisse scribunt. Hu-
 jus dicendi genus à Cicerone
 laudatum habes: *Quamobrem si*
ornate locutus est, sicut fertur,
& mihi videtur, physicus ille De-
mocritus; materies illa fuit phy-
sici, de qua dixit: ornatus vero
ipse verborum, oratoris putandus
est. de Orat. Idem de Divina-
tione: Valde Heraclitus obscu-
rus; minime Democritus. Quin
& in Oratore locutionem De-
mocriti parum à versu abesse,

& scriptis Comicarum poeta-
 rum comparari posse arbitra-
 tur: *Itaque video visum esse*
nonnullis, Platonis & Democriti
locutionem, etsi absit à versu,
tamen quod incitatus feratur,
& clarissimis verborum lumini-
bis utatur, potius poema pu-
tandum, quam Comicarum poe-
tarum. Huic Timonem adjicias,
 qui *πομπὰ μύθων* Democritum
 vocat.

7 Εἰ δὲ τινι.] Ita pro τινι
 numero plurali, quum id stru-
 ctura postulare, rescripti.

8 Ἄν τοῖς.] Vulgaram scrip-
 turam *ἀν τοῖς* retinere nihil ve-
 tat. siquis tamen *ἀν τοῖς* malit,
 fruatur suo judicio. Sylburg.
 † Recepta lectio melior longe
 videtur.

τοῖς κατωρθυμένοις ἐπαίνους, καὶ τὸ καρπὸν τῶν ἀπάντων
ὡς γλυκύς, οὐ παθεῖας ἡγήσεται τὲς πόνους. ¹⁰ Ἐπικυ-
ρείων δὲ χρόν, οἷς ἐδὲν μέλει τέτων παραΐύμεναι.
" ¹¹ τὸ γὰρ, Οὐκ ὁππότε τῷ γράφειν ὄντι, ὡς αὐτὸς
" Ἐπικυρεῖ λέγει, τοῖς μὴ σοχαζομένοις τῷ πυκνὰ με-
ταπίπτοντι κριτηρίῳ, πολλῆς ἀργείας ἦν καὶ σκαιότη-
τῳ ἀλεξιφάρμακον.

9 Τῶν ἀπάντων.] Αἰῶνων
insere. de quo, ut arbitror,
nulla futura est dubitatio: cui
tamen defendendo pauca ipse
adducam loca. primus ē se-
quenti Sect. de Demosthene:
ἔργα συνατρίμεναι αἰῶνια, καὶ
διδῶς αὐτὸν ὑπάρχοντα πᾶσι
βασανίζοντι φόβον καὶ χροῖον:
alter ex initio Præfationis ad
Antiquit. Rom. petitus est: τὰς
παρασκευάμενους μνημεῖα τῷ αὐτῶν
ψυχῆς τοῖς ὀπιμινομένοις κατα-
λιπεῖν, ἀ μὴ συναφανισθῆναι

τοῖς σώμασιν αὐτῶν ὑπὸ τῶ
χρόν: tertius ex Herodiani
proœmio: παιδείας κλέος αἰ-
δίων μνησμένοι, ὅπως μὴ σωπῇ-
σαντες λάθοιεν, εἰς τὸ πολὺν ὁμι-
λον ἀειθιμύμενοι. quem locum
ita laxius interpretatus est Poli-
ticianus: dum famam eruditionis
affectant; nomenque suum conan-
tur ab injuria oblivionis asserere.

10 Ἐπικυρείων.] Tradit A-
thenæus Epicurum, omnium dis-
ciplinarum expertem, solitum
fuisse μακαρίζειν τὰς ὁμοίως ἀν-
τι

et p. 240.

T M H M A. κέ.

Λέξις ἀμείρεται πῶς καλῶ ποιήματι ἢ μέλει ὁργία
γράφεται.

Τούτων δὲ μοι τέλει ἐχόντων, ἐκεῖνά Σε οἶομαι
ποθεῖν ἐπὶ ἀκῆσαι, πῶς γράφεται λέξις ἀμείρεται
ὁργία καλῶ ποιήματι ἢ μέλει, καὶ πῶς ποιήμα γὰρ ἢ
μέλει περὶ λέξει καλῇ παραπλήσιον. Ἀρξομαι δὲ
πρῶτον ἀπὸ τῆ ψιλλῆς λέξεως, ἵνα τῷ ἀνδρῶν προχει-
ρισάμεναι, ὃν ἐν τοῖς μέγιστα οἶμαι τὸ ποιητικὴν ἐκμε-
μαίχεσθαι, βεβλόμεναι μὲν καὶ πλείους, ἐκ ἔχων δὲ χρό-
νον ἱκανὸν ἐφ' ἅπασιν. Φέρε δὲ, τίς ἐκ αὐτῶν ὁμολογήσῃ
τοῖς

quoque ob animum ponant, quæ eos usque homines secuta est & sequetur, qui orationi componendæ operam feliciter dederunt, omniumque annorum consequentium fructus, quam ii dulces sint, voluptatem judicabunt, haud laborem. Est autem Epicureorum turba nobis contemnenda, qui nihil horum curant. Nam si scribere laboriosum non est, ut ipse Epicurus censet; id sane plurimæ ignaviæ ac ineptitudinis, iis scilicet hominibus qui parum animadvertunt, quam crebro iudicium sensusque istiusmodi scriptoris labatur, certissimum fuerit remedium.

τὸ δὲ φιλοσοφίαν παρεχόμενος. Scripsit idem, Laertio teste, ad Pythoclem, Παιδείαν ἢ πᾶσαν, μακάριοι φεύγετε. Nec omittam Quintiliani verba, lib. 12: Nam in primis nos Epicurus à se ipse dimittit, qui fugere omnem disciplinam navigatione quam velocissima jubet. Sed Grammaticis paulo fuit amior, ut ex Sexto Empirico, discere est: συμφώνως γὰρ καὶ πάντας ὅτι χειρώδης [ἢ γεωμετρική] ἐν οἷς δεξιὸν καὶ ἡ ἐπικύρην, εἰ καὶ δοκεῖ τοῖς ὑποδιδάκταις μαθημάτων δεχθῆναι. II Τὸ γὰρ, οὐκ.] Etiam si pro τὸ γὰρ legamus, καὶ γὰρ, tamen ne sic quidem satis extricari videtur sententia. Sylburg. † Hæc verba, ἐκ ἐπιτόνου τὸ γράφειν ὁρίσθαι, ex Epicuri scriptis videntur desumpta: quare τὸ materialiter accipiendum est.

SECTIO XXV.

Quomodo soluta oratio poemati pulcro, aut ode similis conscribatur.

HIS jam ad finem ita perductis, ea te adhuc, mi Ruse, velle arbitror audire, unde conscribatur oratio soluta poemati pulcro, aut versibus melicis simillima: quibus etiam modis poema aut carmen lyricum, prosaica orationi pulcræque non diversum videatur. Initium ab oratione pedestri sumam, eo aliis omnibus hominibus præposito, quem ego in primis egregie poetice expressisse arbitror: plures equidem velim, sed me tempus cunctis proferendis idoneum deficit. Age igitur, quis non orationes Demosthenis fatebitur esse præstantissimis poematibus vel odariis

τοῖς κρατίστοις εἰκέναν πορήμασί τε καὶ μέλεσι τῆς Δημοδένους λόγους, καὶ μάλιστα ταῖς τε καὶ Φιλίππου δημογραφίας, τῆς τε δικανικῆς ἀγῶνας τῆς δημοσίης; ὧν δὲ ἐνός ἀρκέσει περλαβεῖν τὸ προοίμιον ταῦτ'·

” Μηδεὶς ὑμῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ² νομίση με
 ” μήτ' ἰδίαι ἐχθρας μηδεμᾶς ἐνεχ' ἦκεν Αἰσυκράτης
 ” κατηγορήσουντά ταυτὶ, μήτε μικρὸν ὀρῶντά τι καὶ φαῦ-
 ” λον ἀμάρτημα, εἰτοίμως ἔτως ὅτι τέτῳ περάγειν
 ” ἑμαυτὸν εἰς ἀπέχθειαν· ἀλλ' εἴπερ ἄρα ὀρθῶς ἐγὼ λο-
 ” γίζομαι καὶ σκοπῶ, ὥς τῷ καὶ Χερρόνησον ἔχειν ἀσφα-
 ” λως ὑμᾶς, καὶ μὴ παρακρυβέντας ἀπεσερηθῆναι πάλιν
 ” αὐτῆς. ὥς τέτῳ τοίνυν ὅτι μοι ἅπαντα σωθῇ.

Περαιτέρον γὰρ καὶ ὥς τέτῳ λέγειν ἂν φρονῶ. Μυστη-
 ρίοις μὲν ἐν εἰκένῃ ἤδη ταῦτα, καὶ ἔκ εἰς πολλὰς οἶά τι
 ἔστιν ἐκφέρεσθαι. ὥς ἔκ ἂν εἴην φορτικὸς, εἰ παρακρυ-
 ” λοίην, ³ οἷς θέμις ἔστιν, ἦκεν ὅτι ταῖς πελεταῖς τῷ
 ” λόγῳ, θύρας δ' ὅππότεσθαι λέγοιμι καὶ ἀκραις ⁴ τῆς βε-
 βήλως.

¹ Μηδεὶς ὑμῶν.] Ex initio orationis contra Aristocratem. paulo post, ἀλλ' εἴπερ ἄρα ὀρθῶς ἐγὼ λογίζομαι, mutato verborum ordine rescriptimus. fuit autem vetus structura, εἴπερ ἄρ' ἐγὼ ὀρθῶς: quam nec Editio Demosth. agnoscit, Lutetia excusa anno 1570: nec ipse Dionysius, infra hoc loco ad examen vocato, pag. 230.

² Νομίση.] Vulgaræ Demosthenis Editiones in nonnullis hic discrepant à Dionysiana scriptura, primum enim habent, νομίση μήτε ἰδίαι ἐχθρας ἐμὲ μήδ. deinde paulo post, εἴπερ ἄρα ὀρθῶς ἐγὼ λογίζομαι: & mox ὑπὲρ τῆς, pro περὶ τῆς. Tum seq. ver. ἔχειν ὑμᾶς ἀσ-

φαλῶς. & in ultima periodo, περὶ τέτῳ τοίνυν μοι ὅτιν ἅπαντα ἢ σπεσθῇ. Sed Dionysiana lectio sine ulla mutatione repetitur etiam paulo infra, & cum similibus poetarum locis confertur. In uno tantum loco, vulgati libri Demosthenis consentiunt cum secunda Dionysii citatione; eo scilicet quod hoc loco, & infra etiam, legitur; ἀλλ' εἴπερ ἄρ' ὀρθῶς ἐγὼ λογίζομαι. nisi quod in vulgat. Editionib. Demosthenis integre scriptum est ἄρα, in Dionysii vero posteriore loco per Synalæphen ἄρ. Sylburg.

³ οἷς θέμις.] Respicit ad celebrem istum Orphei versum, à Justino etiam martyre citatum: Φθέγγομαι

similes; in primis Philippicas Actiones, & judiciaria ad populum certamina? quarum ex una orationum hoc accepisse exordium sufficiat:

Nemo vestrum, Athenienses, existimet, me aut propriarum omnino gratia inimicitiarum ad accusandum hunc Aristocratem descendere; aut leve aliquod exiguumque adspicere peccatum, ac propterea hoc apparatu me illius infenso animo velle obijcere: sed (equidem si recte mecum considero, inepta non prorsus conjectura) ut Chersonesum tuto vos habeatis, neque iterum decepti ea privemini. Hoc est, in quo omnis mea cura studiumque versatur.

Est igitur mihi tentandum de his quæ sentio, enarrare: quanquam mysteriis hæc simillima sint, nec in multos divulganda. Haud itaque importunus fuerim, si eos ipse adhorter, quibus fas est, adire sacra Eloquentiæ; profanis autem edicam, ut aurium fores occludant. Sunt enim, qui propter

Φθέγομαι οἷς θέμις ἐστὶ, θυ-
ραὶ δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι.

Idem.

4 Τὴς βεβήλου.] Eodem modo Lucianus in *de Sacrificiis*: περτέρον δὲ φησιν ὁ λόγος, Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι. nec dissimile illud, *Odi profanum vulgus, & arceo*. Verum inter opera Justin Martyris, in *Admonitione ad Græcos*, & libro *de Monarchia*, extant quædam carmina sub Orphei nomine; non quod authorem haberent Orphea, sed quod præcepta ab eo tradita continerent: quemadmodum & Χρυσῶ ἔπει, Pythagoræ nomen sibi habent inscriptum. Horum initium fuit:

Φθέγομαι οἷς θέμις ἐστὶ, θυ-
ραὶ δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι
Πάντες ὁμῶς. Σὺ δ' ἄκουε,
φασφόρε ἔκρονε Μήνης

Μυσαῖ· ἔξαιέω γὰρ ἀληθέα.

Unde Torrentii ἀμάξιμα μνημονικὸν observes, cujus ad Horatii versum, quem adduximus, hæc sunt verba: *Cui simile est, quod ex Musæo Justinus Martyr refert*. Sed quæstio est inter eruditos, an legi debeat, βέβηλοι Πάντες ὁμῶς, an dandi casu, βεβήλοις πάντων. Eorum sane opinioni hic locus favet, qui priorem lectionem tuentur. Nam si ab authore antiquissimo βεβήλοις scriptum fuisset; itidem à Dionysio aut τοῖς βεβήλοις, aut certe τῷ βεβήλων, scribi oportuerit. Notes etiam, formulam apud Latinos usitatam, *Quibus commodum est*, huic Græcorum, οἷς θέμις ἐστὶ, prope germanam esse.

ἐήλυσ. εἰς γὰρ οἷα γὰρ ἐνιοὶ λαμβάνουσι τὰ ἀσυντακτικὰ διὰ ἀπειρίαν, καὶ ἴσως ἐδὲν ἄτοπον πάχουσιν. αὐτὸ δ' ἐν βέλτομα λέγειν, τοιαύτῃ ὅτι.

Πᾶσα λέξις ἢ δίχα μέτρα ἐγκειμένη, ποιητικὴν μῦθον ἢ μελικὴν χάριν ἐ δύνатаι προσλάβειν, καὶ γὰρ τὸ συνδέσιν αὐτὴν· ἐπεὶ καὶ ἡ ὁκλογὴ τῶν ὀνομάτων μέγα πὶ δύνатаι, καὶ ὅτι πῶς ὀνομασία ποιητικὴ, ὡς γλωττηματικῶν τε καὶ ξένων καὶ τροπικῶν καὶ πεποιημένων, οἷς ἡδύνεται ποιήσις, εἰς κῆρον ἐγκαταμυγνῶν ὅτι τῇ ἀμέτρῳ λέξει. ὁ ποιῶν ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ ἐχ' ἥμισυ Πλάτων. ἐ δὲ λέγω ὡς τὴν ὁκλογὴν· ἀλλ' ἀφείδω καὶ τὸ παρὲν ἢ ὡς ταῦτα σκέψις· ὡς τὴν συνδέσεως αὐτῆς ἔστω ἡ θεωρία, τὴν ἐν τοῖς κρινοῖς ὀνόμασι καὶ τελερμένοις καὶ ἥμισυ ποιητικῶς τὰς ποιητικὰς χάριτας ὁπιδεκαυμένης. Ὅπερ ἐν ἔφην, ἐ δύνатаι ψιλὴ λέξις ὁμοίᾳ γῆρῳ τῇ ἐμμέτρῳ καὶ ἐμμελεῖ, εἰ μὴ ὡς ἐλέχη μέτρα καὶ ῥυθμὸς πῶς ἐγκαταμυγμένους ἀδήλως. Οὐ μὲντοι προσέκει γὰρ ἐμμελεῖον ἐδ' ἐρρυθμον αὐτὴν ὅτι δεκάειν· ποιήμα γὰρ ὅπως ἔσται καὶ μέλῳ, ὁκλήσεται τε ἀπλῶς καὶ αὐτῆς χαρακτῆρα· ἀλλ' ἐρρυθμον αὐτὴν ἀπόχρη καὶ εὐμελεῖον φαίνεσθαι μόνον. ἔγω γὰρ ἂν εἴην ποιητικὴ μὲν, ἐ μὴν ποιήμα γὰρ καὶ ἐμμελεῖς μὲν, ἐ μέλῳ δέ.

Τίς δ' ὅτιν ἢ τέτων ἀφροεῖα, πάνυ βραδύον ἰδέσθαι ἢ μὲν ὁμοίᾳ ὡς λαμβάνουσα μέτρα, καὶ πεταγμένους σώζουσα ῥυθμούς, καὶ σίχον ἢ ὡς ὁδοὺν ἢ τροφὴν ἀφ' αὐτῶν χρημάτων περαινομένη, καὶ πῶς πάλιν τοῖς αὐτοῖς ῥυθμοῖς καὶ μέτροις ὅτι τῶν ἐξῆς σίχον, ἢ ὡς ὁδοὺν, ἢ τροφὴν χρωμένη, καὶ τὸ το μέχει πολλῶς πῶς ἐρρυθμῶν.

5 Γλωττηματικῶν.] Aristoteles de Poet. cap. 22: Ξενικὸν δὲ λέγω, γλωτταν καὶ μεταφορᾶν, καὶ ἐπέκλασιν, καὶ πᾶν παρὰ τὸ κύριον. Latius videntur vocabu-

la peregrina, quàm Linguae, pertere.

6 Τῇ ἀμέτρῳ λέξει.] Locus iste, si quid ego video, corruptissimus: quem, ne repugnancia contineret,

propter ignorantiam res apprime serias risu excipiunt: nec fortasse absurdi quicquam patiuntur. Quæ autem hac de re habeo dicenda, huiusmodi sunt.

Omnis soluta oratio, nec pedibus constricta, sua scilicet compositione & structura poeticam musam aut lyricam venustatem, sibi non potest assumere: quin & ipse verborum delectus multum valet, & quædam est certa poetica locutio vocabulorum, quæ jam obsoleta, quæ peregrina, figurata, facta sunt, quibus emollitur poësis, cum ligatæ affatim orationi permisceantur: & tamen idem faciunt tum alii complures, tum in primis Plato. Verum hoc quidem tempore de vocabulis seligendis non dicturus sum: idcirco in præsentia hæc omittatur disputatio. etenim de compositione mihi nunc sermo instituitur, quæ vocabulis usâ communibus, tritis, nec poetico ornatu, poeticam tamen venustatem & gratiam præ se ferre videatur. Quod igitur jam dixi, prosaica non potest oratio ligatæ esse similis pedibusque vinctæ, nisi inclusos habeat numeros pedesque, ita tamen ut lateant, interspersos. At vero minime putandum est, eam numeris instrui poeticis, aut pedibus ligari oportere: nam inde poema esset aut carmen lyricum; ita ut suum certissime dicendi genus & charactera excederet. huic autem, esse numeris solummodo temperatam, & pulcra constare videri modulatione, sufficit. quo pacto evadet poetica, non tamen poema: modulata, nec ideo carmen melicum.

Quæ vero sit horum differentia, omnino facile est perspicere: nam siqua oratio similia sibi metra assumit, institutos conservat pedes, atque, sive versu, sive periodo, sive denique conversione, iisdem figuris elaborata, absolvitur: deinde iisdem ex integro usâ & pedibus & mensuris ad sequentia carmina componenda, seu periodos, seu conversiones,

contineret, ita reformandum *ἐν ᾗ τῇ ἀμέτρῳ λέξει καὶ αὐτὸ*
volui, *τῇ ἐμμέτρῳ λέξει. ὁ δ' ποιῶσιν ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ οὐχ*
αὐτὸ ποιῶσιν: aut, finita cum *ἥμισυ ὁ Πλάτων*: posito ante
voce *ἐγκαταμνήτων* periodo, *Πλάτων* articulo.

ἔρρυθμός ἐστι καὶ ἑμμεῖρος, καὶ ὀνόματα καίται τῇ πιαύ-
 τη λέξει μέτρον καὶ μέλος· ἢ ὅ πεπλανημένα μέτρα
 καὶ ἀτάκτως ῥυθμὸς ἐμπεριλαμβάνουσα, καὶ μήτε ἀηλο-
 δῖαν ἐμφαίνουσα αὐτῶν, μήτε ὁμοζυγίαν, μήτε ἀνι-
 στροφὴν, εὐρυθμὸς μὲν ἐστίν, ἐπεὶ δὴ ἀναπεποικυλλῶ
 ποι ῥυθμοῖς· ἐκ ἔρρυθμὸς ὅ, ἐπεὶ δὴ ἐχὶ τοῖς αὐτοῖς,
 ἐδὲ καὶ τὸ αὐτό. Τοιαύτην ἔτι δὴ φημι πᾶσαν λέξιν
 ἑμμεῖρον, ἥτις ἐμφαίνει τὸ ποιητικὸν καὶ μαλιχόν· ἢ δὴ
 καὶ τὴ Δημοσθένει καυχῶνται φημι. Καὶ ὅτι ἀληθεῖ ταῦτά
 ἐστίν, καὶ ἐδὲν ἐγὼ χαινοτομῶ, λάβοι μὲν ἂν τις καὶ ἐκ τῆ
 Ἀριστοτέλους μαρτυρίας καὶ πίστιν. εἰρήται γὰρ τῷ φιλοσό-
 φῳ πᾶσι πᾶσι ἀλλὰ καὶ τῇ λέξεως τῇ πολιτικῆς ἐν τῇ
 7 τέλει βίβλῳ τῷ Ῥητορικῶν περὶ τῶν, οἷαν αὐτὴν ἔτι
 προσήκει, καὶ δὴ καὶ καὶ τῇ δὲ ῥυθμῶν, ὅς ὢν ἂν ταῦτα
 γένοιτο· ἐν ἣ τὰς ὁπτηδεοτάτας ὀνομάζει ῥυθμὸς, καὶ
 πῇ χρῆσιμος ἔσται αὐτῶν καταφαίνεται, καὶ λέξεις
 παρατίθῃσι πιναι, αἷς περὶ ταῦτα βεβαίῳ τὸ λόγον.
 χωρὶς ὅ τῇ Ἀριστοτέλους μαρτυρίας, ὅτι ἀναγκαῖον
 ἐστὶν ἐμπεριλαμβάνεσθαι πιναι τῇ περὶ τῇ λέξει ῥυθμὸς,
 εἰ μέλλοι τὸ ποιητικὸν ἐπανδύσειν αὐτῇ καὶ μέλος, ἐκ τῆ
 πείρας αὐτῆς γινώσεται.

Αὐτὴν οὖν καὶ Ἀριστοκράτης λόγῳ, ὅ καὶ μικρῶν
 πρὸ πρὸν ἐμνήσθην, ἀρχεται μὲν ἀπὸ Κωμικῶν σίχῃ πε-
 τραμίστρῳ διὰ ἀναπαύσαν τῷ ῥυθμῶν ἐγκειμένῳ· λέπε-
 ται ὅτι ποδὶ τῷ πλείον, παρ' ὅ καὶ λέληθεν

” Μηδεὶς ὑμῶν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νομίσῃ με.

8 τῷτο γὰρ εἰ περιστάσεις τὸ μέτρον πόδα, ἥτοι κατ' ἀρχαί,

7 Τεῖτη βίβλῳ.] Vide Aristotelis Rhetor. lib. 3, cap. 8: permistos & confusos. nec enim
 Tò ὅ γῆμα τῇ λέξεως δὲ μήτε effugere possemus animadversio-
 ἑμμεῖρον ἔτι, μήτε ἄρρυθμον. nem, si semper iisdem uteremur.
 Cicero in Oratore: Ego autem quia neque numerosa esse, ut poe-
 sentio, omnes in oratione esse quasi ma; neque extra numerum, ut
 sermo vulgi est, debet oratio.

8 Τῷτον.

nēs, idque diu etiam multumque, ligata prorsus futura est, pedibusque constricta; cui adeo sua nomina imponuntur, aut versus, aut lyricum carmen: At vero quæ vagabunda metra & pedes nullo ordine incompósitos includit, nulla eorum serie observata, nulla conjugatione, aut conversione, numerosa quidem habenda est, siquidem suis quibusdam pedibus distinguitur, eadem tamen numeris adstricta dici non potest; eo quod nec iisdem pedibus, nec eodem in loco, ornata est. Huiusmodi autem esse omnem orationem existimo, quæ quidem numeris exculta sit, atque aliquam poeticæ lyricæque venustatis speciem præ se ferat: qua etiam Demosthenem usum fuisse affirmo. Atque hæc vera esse, nec à me novitatis studio excogitata, quilibet sibi vel ex Aristotelis testimonio fidem certissimam accipiat. Sunt enim à philosopho cum multa alia de civili & oratoria dictione in tertio *Artis Rhetoricæ* tradita, qualem eam esse oporteat; tum vero de numerorum concinnitate, è quibus constituitur, quo etiam libro pedes aptissimos recenset, ac quo loco eorum singuli commode appareant; deinde è scriptoribus quædam profert exempla, quibus sententiam confirmare nititur. Veruntamen sine testimonio Aristotelis, quod necesse sit quosdam solutæ orationi pedes adhibere, si futurum est, in ea ut poeticæ pulcritudinis efflorescat gratia, ipsa nos docebit experientia:

Oratio illa Demosthenis in Aristocratem, cuius à me paulo superius facta est mentio, à Comico versu tetrametro, ex pedibus composito anapæsticis, statim incipit; sed pede integro destituitur: quo factum, ut minus audientiæ, occultata arte, appareret.

Nemo vestrum, Athenienses, me existimet.

Qui numerus, si pedem principio, medio, vel fine acceperit,

8 Τῆτον.] Perperam in vulgat. exemplaribus neutro genere scriptum τῆτο. Jam τῆτον πρό-
δε fine articulo hic usurpatum, ut cum alibi sæpe, tum infra non longe à fine: Εἰθ' εἴης τὰ

ἄλλα τῆτον κατασπιδάζει τῆ-
πον. Sylburg. † Sine causa, ut nobis quidem videtur, antiquam lectionem τῆτο suo loco deturbavit Sylburgius. etenim constructio vix est Dionysiana, cum
F f desit

ἀρχαίς, ἢ ἄλλὰ μέσῃ, ἢ ὀπί πλοῦτις, τέλειον ἔσται πῖρα
 μέτρον ἀναπαισκήν, ὃ καλῶσι τινες Ἀεισοφάνειον·

” Μὴδ εἰς ὑμῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νομίσημε παρῆναι
 ἵσον ὃ τῷ,

Α Τὴν

” Λέξω τοίνυν ἀρχαίαν παιδείαν, ὡς δέκετο.

Τάχα τις ἐρεῖ πρὸς ταῦτα, ὅτι ἐκ ὧν ὀπιτηδύσεως
 τῷτο, ἀλλ’ ἐκ ταύτοματ’ ἐγένετο. πολλὰ γὰρ ¹⁰ αὐ-
 τοχεδιάζει μέτρα ἢ φύσις. Ἔστω τῷτο ἀληθές ἐστι.
 ἀλλὰ καὶ τὸ σωαπόμενον τῷτο κῶλον, εἰ ἄλλ’ ὅστις
 τις αὐτὸ τὸ δῶλόν τιν’ σωμαλοφῆν, ἢ πεποιήκειν αὐτὸ
 ἀσμεν, ¹¹ ὅπσις αὐτὸς τῷ τρίτῳ κῶλῳ, πέντα μέτρον
 ἐλεγειακὸν ἔσται σωλτελεσμένον ἀκριβῶς τετρί,

” Μὴτ’ ἰδίας ἔχθρας μηδεμίας ἐνεκα·

ὁμοιον τέτοις,

” ¹² Κῆρα ἐλαφροπόδων ἵχνη ἀειράμεναι.

Ἐάν

deficit articulus, & tanto inter-
 vallo à se invicem distent voces.
 præterea satis frigide pes sive
 numerus designatur, τῷτον τὸ
 πῶτα τέλειον. hisce rationibus
 τῷτο, præcipue cum esset anti-
 quior, maluimus.

9 Λέξω.] Versus desumptus
 est ex Aristoph. Νεφέλ. Act. 3,
 Scen. 3, ver. 1. Dicit autem
 Hephæstion, quare vocantur hi
 versus Ἀριστοφάνειοι: Κέκληται
 τῷ Ἀριστοφάνειον, ἐκ Ἀριστοφάνους
 αὐτὸ ἐυρόντ’ πρῶτον, ἐπεὶ καὶ
 παρὰ Κρατίνῳ ὅτι.

Χαίρετε Δαίμονες, οἱ Λεβά-
 δειαν Βοιωτίον ἔθαρ ἀρένης·
 ἀλλὰ διὰ τὸ τὸ Ἀριστοφάνην αὐ-
 τῷ κεχρηθῆαι πολλῶ. addit eti-
 am, Epicharmum duas scripsisse
 fabulas ante Cratinum hoc car-
 minum genere. Idem fere no-
 tat & Scholiastes Aristophanis.

¹⁰ Ἀυτοχεδιάζει.] Nullos
 fere non versus ex antiquis
 scriptoribus cujuscvis est, si re-
 pudiaata accentuum ratione,
 quantitatem syllabarum diligen-
 tius attenderit, minimo negotio
 colligere. At Iambi longe fre-
 quentiores aliis occurrunt:
 magnam enim partem ex Iam-
 bis nostra constat oratio: Ὁ δὲ
 Ἰαμβός, ait Demetrius, τῷ
 τῷ πολλῶν λέξει ὁμοιός. πολ-
 λοὶ γὰρ μέτρα ἰαμβικά καλῶ-
 σιν, ἐκ εἰδότες. Id vero ex Ari-
 stotele desumptum videtur; lib.
 3, de arte dicendi: Ὁ δὲ Ἰαμ-
 βός αὐτὴ ὅτιν ἢ λέξις ἢ τῷ
 πολλῶν διὰ μάλιστα πάντων τῷ
 μέτρων ἰαμβικά οὐκ ἔστιν ἀ-
 γνῆς. idem etiam confirmat ἐν
 τῷ περὶ Ποιητικῆς: quo loco
 rarius scribi heroicis, & à ser-
 mone communi magis abhor-
 rere

rit, perfectum fiet tetrametrum carmen anapæsticum, quod Aristophaneum quidam appellant:

Nemo vestrum, Athenienses, me existimet adesse.

& æquale huic,

Dicam itaque pristinam disciplinam, ut erat instituta.

Sed aliquis fortasse objiciet: hæc non studio & dedita opera fuisse facta, sed fortuito se ita obrulisse, multa etenim versuum genera sponte ipsa affolet natura effundere. Sit ita sane. sed membrum huic adnexum, si secundam ipsius elisionem resolveris, quæ, tertio cum sit adaptata membro, id inobservatum fecerit, pentametrum erit elegiacum, omnibus numeris absolutum; hoc modo:

*Nec mihi privati causa doloris adest:
his simile,*

Vos, pernix genitor queis equus, acre genus.

Quod

rere tradit. Atque adeo, mis-
sis Iambicis, haud abs re fuerit
aliquot heroici generis indicare
exempla. Ordiamur à Cice-
rone; apud quem integrum di-
stichon, lib. de Oratore, quod
mireris, annotavimus. Crassus
loquitur: *Ac mihi quidem vete-
res illi majus quiddam animo*

*Complexi, plus multo etiam vi-
disse videntur,*

*Quam quantum nostrorum inge-
niorum acies*

intueri potest, &c. Sed ad Græ-
cos redeam. Demosthenes pro
Ctesiphonte, ὑπὸ

τῶν ἄλλων Ἑλλήνων πολλά-
κις ἐξεθάρωται.

Noster etiam statim ab initio
hujus libelli: Οὐτε εἰς γάμους
μόνον

ὦν, καὶ γαμετῆς χεῖν εὖ-
θετον· ἀλλὰ ποῖημα
καὶ γέννημα παιδείας. ulti-

mum tibi, quod proferam, da-
bit Chrysostomus in tertio πρὸς
Ἱερωσύνης: ideo autem majori
animadversione dignum, quod
periodum terminat: καὶ τῶν
ἡλιακῶν ἀκρίων λαμπροτέρα
ἔσα τύχη, ἀπ' ἐμείνου

τῷ καπνῷ προσέφελεξε καὶ ἡμῶν
ρωσεν ἅπαντα.

Ex his exemplis, & hujus-
modi mille aliis, quæ otiose qui-
vis legat, non adeo vitiosum
videtur, in oratione soluta ver-
sum fecisse, ut omnes fere artis
Rhetoricæ magistri scribunt.

11 Ἐπισυνάπτεται.] Passive
sumitur: scilicet ἐαυτὴν subin-
tellecto.

12 Κῆρυξ.] Similis ab Ari-
stotele Rhetor. lib. 3, ex Simo-
nide citatur locus in mulas:
καίρετ' ἀελλοπόδων δούλας
ἰσθῶν. Sylburg.

- Ἐὰν καὶ τέτ' ἐπὶ καὶ τὸ αὐτὸν ὑπολάβωμεν αὐτοματισ-
 μὸν ἀνὸς γνώμης γερονέναι, ἀλλ' ἐνὸς τῷ μεταξὺ κώλου
 " συγκαίμεν λεκτικῶς, τῷ, Ἦκεν Ἀεισοκράτης καλῆ-
 " γρησόντα τέττι, τὸ συμπλεκόμενον τέττω πάλιν κώ-
 λον ἐκ δυοῖν σωῆσκει μέτρων·
 " Μήτε μικρὸν ὀρῶντά τι καὶ φαῦλον ἀμάρτημα, ἐποί-
 " μως ὕτως ὅπῃ τέττω.
 13 τοιγάρτοι Σαπφικὸν εἰ τις Ἐπιθαλάμιον τέττι,
 " Οὐ γὰρ ἑτέρα ἦν παῖς, ὥ γαμβρὲ, ποιαύτα·
 καὶ τῷ Κωμικῷ τέτραμέτρῳ, λεγόμενῳ ὅτι Ἀεισοφανεῖς,
 τῷδε,
 " Ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἦνθ' ἐν, καὶ σωφροσύνη νερό-
 " μισ·
 τὸς τε πελδύλαις πόδας τρεῖς, καὶ τὸ κατὰληξιν ἐμβα-
 λῶν, 14 συνάψκει τῷτον καὶ τρώπον,
 " Οὐ γὰρ ἑτέρα ἦν παῖς, ὥ γαμβρὲ, ποιαύτα, — καὶ
 " σωφροσύνη νερόμισ·
 ὅθεν διοίσει τῷ,
 " Μήτε μικρὸν ὀρῶντά τι καὶ φαῦλον ἀμάρτημα, ἐποί-
 " μως ὕτως ὅπῃ τέττω.
 Τὸ δ' ἀνέλεσθαι ἴσον ὅστις ἱαμβικῷ τριμέτρῳ, τὸ ἔχα-
 " τον ἀφηρημένῳ πόδα, Περᾶγεν ἑμαυτὸν εἰς ἀπέχθει-
 αν· τέλειον γὰρ ἔσται περσλαβὸν πόδα, καὶ γηρόμενον
 ποιῶτον, Περᾶγεν

13 Τοιγάρτοι.] Pro τοιγάρτοι fortasse legendum, τοιῶτον γάρ: ut sequenti versu. Sic paulo infra pro τῷδε legendum videtur τὰδε. Idem.

Ibid. Τοιγάρτοι.] Hoc loco, siquo alio, errat vir doctissimus: eum scilicet oratio longiuscula parum attendentem elusit. hæc verborum structura est: Τοιγάρτοι εἰ τις ἐμβαλὼν συνάψκει Σαπφικὸν Ἐπιθαλάμιον τέττι, Οὐ γὰρ---- καὶ τὸς πελδύλαις πόδας

τρεῖς, καὶ τὸ κατὰληξιν, τῷ κωμικῷ τέτραμέτρῳ, λεγόμενῳ ὅτι Ἀεισοφανεῖς, τῷδε, Ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια----τῷτον καὶ τρώπον, Οὐ γὰρ ἑτέρα----ὅθεν διοίσει τῷ. Ita nihil omnino difficile, aut impeditum. Ipse quidem propria conjectura, pro Σαπφικὸν τι Ἐπιθαλάμιον, feci Σαπφικὸν εἰ τις Ἐπιθαλ. quæ lectio in primis Dionysio familiaris est, & vicies hoc libro occurrit: paulo ante, εἰ διαλύσῃ τις αὐτῷ τὸ

διδίχα

Quod si id casu quoque, nec de industria factum, censuerimus; tamen membro uno, quod soluto sermone pedestrique constat, interjecto, *Ad accusandum hunc Aristocratem devenire*: alterum, quod huic adjunctum est membrum, ex duobus constituitur carminum mensuris:

Aut leve me aliquod exiguumque adspicere peccatum, ac propterea hoc apparat in illum.

Etenim si quis hunc versum, è Sapphonis Epithalamio desumptum,

Neque enim alia fuit puella, ô gener, talis:

hujusque Comici tetrametri, quod vulgo Aristophaneum appellatur, hujus inquam,

Quum ego iusta dicens florere, & temperantia jam esset more sancta:

tres hosce extremos pedes, una cum desinentia, secum commissos hoc modo connexuerit,

Neque enim alia fuit puella, ô gener, talis: — & temperantia jam esset more sancta:

nulla erit omnino ab hoc differentia,

Aut leve me aliquod exiguumque adspicere peccatum, ac propterea hoc apparatu, illius.

Quod sequitur æquale est Iambico trimetro, cui ademptus est pes ultimus,

Dare me lubenter odio obnoxium.

nam

ἄλλ' ἔργον συναλοιφὴν. feci itidem ut τοιαῦτα, pro neutro plurali τοιαῦτα, Sapphico versui adjungeretur.

14 Συναΐσει.] Pro συναΐσει rectius fortasse legemus εἰ συναΐσει, si copularis. Rectius etiam fortasse τοιαῦτα, feminino genere: hoc sensu, εἰ γὰρ ἑτέρω ἢ παῖς, ὥς γὰρ ἑτέρω ἢ παῖς τοιαῦτα, non enim alia erat puella talis. Quin & paulo ante, ita fortasse legendum est, οὐ γὰρ ἑτέρω ἢ παῖς, ὥς γὰρ ἑτέρω ἢ παῖς, τοιαῦτα. ut finita hic Sapphici loci periodo, deinceps hæc Dionysii sint verba; καὶ τὸ κοινὸν τέλεσμά τέ, λεγόμενον

ἢ Ἀριστοφάνει, τὸ δὲ: subaudito è superioribus, τοιῦτον ὅστι. ut hic posterioris loci sensus sit: Si cum hoc loco Sapphonis, οὐ γὰρ ἑτέρω ἢ παῖς, ὥς γὰρ ἑτέρω ἢ παῖς, τοιαῦτα, copulentur Aristophanei loci posteriores pedes tres, cum eorundem desinentia, καὶ σω- φροσύνην νεόμισον: nihil discrepaturam esse hanc compositionem ab ista Demosthenis; μήτε μικρὸν ὀρθῶν λάτῃ καὶ φᾶλλον ἀράδηνμα, ἐτοίμως ἔσται ὅτι τέτω. Exstat autem Aristophanis versus in Νεφέλαις. Sylburg.

Περάγειν ἑμαυτὸν εἰς ἀπέχθειάν τι.

Παρίδωμεν ἐπὶ καὶ ταῦτα ὡς ἐκ ὅξ ὀπιτηδύσεως, ἀλλ' αὐτοματισμῷ γινόμενα. τί ἐν βέλεται πάλιν τὸ προσχέειν τέτρω κῶλον; ἰάμβειον γάρ ἐστι καὶ τὸ το τεύμελλον ὀρθόν,

” Ἀλλ' εἴπερ ἄρ' ὀρθῶς ἐγὼ λογίζομαι

” τῷ Ἀρα σινδῶσιμα μακρὰν λαμβάνοντι. τὴν περὶ εἰς συλλαβὴν καὶ ἐπὶ γὰρ, ἢ Δία, μέσθ¹⁶ παρεκπεσόν-

” τῷ τῷ, Καὶ σκοπῶ, ὅφ' ἔδῃ τὸ μέτρον ὀπισκοτούμενον ἠφάνισται. Τὸ δ' ὅπῃ τέτρω λαμβανόμενον κῶλον ὅξ ἀναπαίστων σύγκεται ῥυθμῶν, καὶ περάγει μέχρι ποδῶν ὀκτῶ, τὸ αὐτὸ γῆμα Ἀχσῶζον,

” Περὶ τῷ τὴν Χερρόνησον ἔχειν ἀσφαλῶς ὕμῃς, καὶ μὴ

” παρὰ κρηδέντας

ὁμοιον τῷ παρ' Εὐεπίδῃ,

” Ω βασιλεῦ χάρις τὴν¹⁷ πολυβότῃ Κιαεῦ, πεδία

” πυρὶ μαρμαίρει.

Καὶ τὸ μετὰ τῷ πάλιν κείμενον τῷ αὐτῷ κῶλον μέ-

” ρῷ τῇ, Ἀποσηρῆδῃ πάλιν αὐτῆς, ἰαμβιχὴν τεύμελλον ἐστὶ, ποδὶ καὶ ἡμίσει λέειπον. ἐγένετο δ' αὖν τέλει ἔτας,

” Ἀποσηρῆδῃ πάλιν αὐτῆς ἐν μέρει.

Ταυτὶ φῶμεν αὐτοχέδια ἔτι καὶ ἀνεπιλήδευτα, ἔτα πῶς κίλα, καὶ πλῆθ' ὄντα; ἐγὼ μὲν ἐκ ἀξιῶ. καὶ γὰρ ἐξῆς τέτοις ὁμοια δύνειν ἐστὶ πολλῶν καὶ παντοδαπῶν ἀνὰ μετὰ μέτρων τὰ καὶ ῥυθμῶν.

15 Τῷ Ἀρα.] Prima in ἄρα produci potest ob sequentem liquidad: quemadmodum in hoc Archia versu de Alexandro occurrat longa:

Πέλλα δ' Ἀλεξάνδρῳ συνα-
πάλειο. παλίδης ἄρα
Ἀνδρῶσιν.

16 Παρεκπεσόντι.] For-
rectius παρὲμπεσόντι. sequen-
ter versu perperam in vulgatis
bris est ὀπισκοτούμενον. nostrum
ὀπισκοτεῖται supra quoque
furpatum, pag. 86, ver. 8: ὅ-
τι τὸ ἐκείνων χέρι τῷ ὀπισ-
κοτούμενον

nam versus erit perfectus Iambicus, si unum sibi assumpserit pedem, huiusmodi numeros adeptum:

Dare me lubenter odio obnoxium gravi.

Verum hæc quoque prætereamus, veluti non studio & de industria, sed casu fortuito composita. Quid vero sibi vult proximum huic membrum? est enim trimetrum carmen Iambicum, numeris absolutum,

Hæc mente mecum recta si considero:

Si modo syllabam priorem conjunctio *Ἄεα* longam sibi assumat, & per Deos è medio illud auferatur, *καὶ σκοπῶ*, unde carmen obscuratum disparuit. Quod adeo proxime positum est membrum, ex anapæstis constituitur, ad octo usque productum pedes, eadem observata forma;

Ut Chersonesum tuto vos habeatis, nec iterum decepti:

huic simile apud Euripedem,

O princeps regionis feracissimæ, Cisseu, campus igne resplendet.

Hæc etiam membri ejusdem pars annexa, *Ea in posterum privemini*; est Iambicum trimetrum, nisi quod pes ei cum dimidio desit. hoc modo esset integrum,

In posterum nec ipsi vos privemini.

Hæc igitur dicemus spontanea, hæc studio nullo elaborata, cum tam varia sint, tam multa? Equidem non arbitror. Nam quæ sequuntur, his omnino reperire est similia, multis variisque pedibus referta, & carminum mensuris.

Sed

τῆδαι ἢ τέτων ἀνδρῶν. Syl-

burg. † Quare Sylburgio hæc

vox *παρεκπεσόν* displiceat,

non video: est enim satis expe-

dicta, & cum præcedentibus opti-

me congruit. Si modo, inquit,

prima in *Ἄεα* producat, & ex

oratione furtim hæc voces *καὶ σκο-*

πῶ, exciderint: quibus adeo in-

sertis, veluti velo obdueto, car-

men disparuit.

[17 Πολυβόλε.] Incertum est,

sitne *πολυβόλε* scribendum, an

potius *πολυβότε*. Idem. † Feci

πολυβότε.

Ἄλλ' ἵνα μὴ τῷτον ὑπολάβῃ τις μόνον εἶπω καπι-
σκόδᾶσαι τὸ λόγον, ἐτέρου πάλιν ἄψομαι τῷ πάντῳ ἡρ-
μηνεύσαι δαιμονίως δοκεῖν, τῷ ¹⁸ ὑπὲρ Κτησιφών-
τος, ὃν ἐγὼ κράτιστον ἀποφαίνομαι πάντων λόγων. Ὅρῳ
ᾧ καὶν τέτρω μὲν τὸ προσαγρόδισιν τῷ Ἀθηναίων δῆ-
δέως τὸ Κρητικὸν ῥυθμὸν, εἴτε ἄρα ¹⁹ παιᾶνά τις βέλε-
ται αὐτὸν καλεῖν· διοίσει γὰρ ἐδὲν τῷ ἐκ πέλλε συγκε-
μένων χερῶν· ἐκ αὐτοχεδίας μὲν Δία, ἀλλ' ὡς οἶόν τι
μάλιστα ὅπτετηδύμενως δι' ὅλε τῷ κώλε πλεχόμενον
τῷτον,

” ²⁰ Τοῖς θεοῖς εὐχόμεναι πάνσι καὶ πάσαις.

ὃ ποιῶν μὲν τοῖς καὶ κείνός ἐστιν ὁ ῥυθμός;

” Κρησίοις ἐν ²¹ ῥυθμοῖς παιᾶνα μέλψωμεν.

ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ. ἔξω γὰρ τῷ τελευτᾷ ποδὸς, τὰ γὰρ
ἄλλα ἐν πᾶσιν ἴσα ὦρεται. καὶ τῷτο εἰ βέλεται τις αὐ-
τοχεδίων, ἀλλὰ καὶ τὸ συναπτόμενον τέτρω κώλον ἰαμ-
βικὸν ἐστὶν ὁρδόν, συλλαβῇ τῷ τελεῖς δέον, ἵνα καὶ ταύτῃ
αἰσημὸν γένηται τὸ μέτρον· ἐπεὶ μᾶς γε συλλαβῆς προ-
σεθείσης τέλειον ἔσται,

” Ὅσον εὐνοίαν ἔχων ἐγὼ ἄρα τελέω.

καπετα ὁ παιᾶν, ἢ ὁ Κρητικὸς ἐκείνῳ ὁ πεντάχρον
ἦξει ῥυθμός ἐν τοῖς ἐξῆς τέτοις,

¹⁸ Ὑπὲρ Κτησιφώντος.] Cte-
siphonti diem dixit Æschines,
quod contra leges scripsisset,
ut Demosthenes, nondum rela-
tis rationibus, eo quod propriis
impensis Atheniensium muros
refecisset, corona donaretur.
Hanc litem intenderat Æschines
quadriennio ante Philippi Ma-
cedonis mortem μικρὸν ἐπὶ αὐτῷ
ἢ Χαιρωνικῶν, teste Plutar-
cho: sed iudicium factum est
decem annis post, Alexandro

jam Asiam tenente: ad quod
concurfus dicitur è tota Græcia
factus esse. Quid enim aut tam
visendum, aut audiendum fuit,
quam summorum Oratorum in
gravissima causa, accurata et in-
imicitias incensa contentio? Cice-
ro de optimo Orat. genere: qui
& hanc, & contrariam Æschine-
nis, nobilissimas orationes, Latine
convertit.

¹⁹ Παιᾶνα.] Optime hunc
locum Cicero in tertio de Ora-

²² Τῷ

τορε

Sed ne quis suspicetur solam hanc orationem ita esse constructam, alii jam manum admovebo, quæ divina plane elocutione videtur conscripta; illam pro Ctesiphonte dico, omnium orationum, meo iudicio, longe præstantissimam. Video statim à prima Atheniensium compellatione huic pedem inesse Creticum, sive quis eum pæana voluerit appellare, (nil etenim differt ab iis, qui ex quinque temporibus constituuntur) non temere aut fortuito mehercule, sed quantum pote est, maximo studio toti membro intertextum:

Omnibus Diis deabusque fundo preces.

an non & iste talis est numerus?

Creticis numeris puerum canamus.

Mihi quidem videtur. nam ultimo pede excepto, cætera in omnibus æqualia terminantur. Hoc etiam, si quis ita velit, spontaneum vocet; at membrum quod huic adjungitur, lambicum justum est, unica solummodo, quo minus absolutum sit, syllaba destitutum, ut facilius hic quoque carmen occultaretur. nam unam si addideris syllabam, perfectum erit:

Amore quanto cordis usque prosequor.

postea pæan, aut pes ille Creticus, quinque constans temporibus, in his quæ deinceps sequuntur, procedit,

Civitatem

tore illustrat. Est autem pæan hic posterior (qui à brevibus deinceps tribus oritur, extrema producta atque longa, sicut illa sunt, domuerunt, sonipedes) non syllabarum numero, sed aurium mensura, quod est acrius iudicium & certius, par fere Cretico, qui est ex longa, & brevi, & longa. Syllaba etenim producta duabus brevibus par est musico tempore. Vid. pag. 130: 140.

20 Τοῖς θεοῖς.] Editio Demosthenis Lutetiæ anno 1570 excusa, articulum τοῖς non ha-

bet: sed margini adscribitur, in quatuor codicibus calamo exaratis repertus. Vide quæ jam de hoc loco scripta sunt, pag. 140. Addam vero, annotante Libanio, ὅτι Ὀμηρικῶ ἔρηλαι ζήκω.

κέκλυτέ μοι πάντες τὰ θεοὶ, πᾶσαι τε δέαιναί.

21 ῥυθμοῖς.] Hac igitur scansione, prima in ῥυθμοῖς corripitur necesse est: ut hoc versu Theocriti, Idyll. 26,

Ἀλλ' ὅπῃ γαστέρα βᾶσαι· καὶ Ἀντονόας ῥυθμὸς αὐτός.

- ” 22 Τῇ τε πόλει καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι
 ” παρ’ ὑμῶν εἰς τέλιν ἢ ἀγῶνα.
 Τὐτό γ’ ἐν ἔοικεν, ὅτι μὴ 23 κατακεκλασμένους ἔχει
 δύο πόδας ἐν ἀρχαῖς, καὶ γὰρ πᾶ ἀλλὰ 24 πάντα τῷ
 πῶδ’ 25 Βακχυλίδῃ.
 ” 26 Οὐχ ἔδρας ἔργον, ἐδ’ ἀμβολᾶς,
 ” Ἀλλὰ χρυσαυγίδ’ 27 Ἰωνίας
 ” Χρὴ παρ’ οὐδαίδαλον ναόν
 ” Ἐλδύντας, ἀβρόν τι δ’ εἶξαι.

Ἐφορῶμαι τινα πρὸς ταῦτα μεταδρομὴν ἀνδρά-
 των, τῇ μὲν 28 ἐγκυκλίᾳ παιδείας ἀπείρων, τὸ δ’ ἀγο-
 ραῖον τῇ Ῥητορικῇς μέρ’, ὁδὸν τε καὶ τέχνης χαλεπὴν
 πεδούοντων πρὸς ἐς ἀναγκαῖον ἀπλογῆσαι, μὴ δὲ
 ξωμεν ἔρημον ἀφαικίαν τῇ ἀγῶνα. Ἐρῶσι δὲ ταῦτα
 Ο

22 Τῇ πόλει.] Hoc loco par-
 tícula omīssa est copulativa,
 quam recepiimus in contextum:
 τῇ τε πόλει.

23 Κατακεκλασμένους.] Legen-
 dum videtur κατακλωμένους, vel
 κατακεκλασμένους: ea metaphora
 qua supra 142, 12, dicit κατα-
 κλωσμένας γραφάς: ut sensus
 sit, Τὐτό γ’ ἐν ἔοικε, δύο μόνον
 πόδας ἐν ἀρχαῖς ἔχει κατα-
 κλωσμένους. nam ὅτι μὴ alibi
 quoque usurpatur pro nonnisi,
 tantum. Forsan etiam sequen-
 ti versu πάντα legendum τάν-
 τόν, idem. Sylburg. † Cum
 nullum omnino sensum confice-
 ret antiqua lectio; κατακεκλα-
 σμένους, rebus cogentibus, re-
 stituendum putavi. Ita apud
 Longinum ῥυθμὸς κεκλωσμέν’,
 Sect. 40: Μικροποδὸν δ’ ἔστιν
 ἔτος ἐν τοῖς Ὑψηλοῖς, ὡς ῥυθ-
 μὸς κεκλωσμέν’ λόγος, καὶ σεσ-
 τημέν’.

24 Πάντα.] Forsan legen-
 dum τάντ’, inquit Sylburgius:
 quomobrem equidem non vi-
 deo. nam articulus τῷ pender à
 verbo ἔοικεν: & particulæ ὅτι
 μὴ, Latine valent, nisi quod.

25 Βακχυλίδῃ.] Poeta Lyri-
 cus fuit ἐ Ceo insula, & Simo-
 nidis nepos ex fratre: qui circa
 Olymp. Octogesimam quintam
 floruit. Hujus poemata etiam
 Pindaricis fuisse ab Hierone
 praelata, auctor est Pindari in-
 terpres: & Juliano Imperatori
 admodum placuisse scribit Am-
 monius Marcellinus. Magni re-
 ges, nec indocti, at subtile illud
 iudicium videndis Musarum la-
 boribus desideratur. Adeamus
 itaque Longinum, veterum non
 contemnendum aestimatorem.
 Ille autem, Sect. 33: Τί δ’ ἐν
 μέλει μάλλον ἀν’ ἢ Βακχυλί-
 δης ἔλοιο, ἢ Πίνδαρος, καὶ ἐν
 τραγῳδίᾳ

Civitatem & vos universos, tanto vos studio in hac contentione erga me utamini.

Hæc quidem, nisi quod duos initio pedes habeant infractos, quod ad cætera omnia, his apud Bacchylidem simillima reperiuntur:

*Non jam sedendi, non est cunctandi locus;
Sed auream quæ gestat ægida, Itoniæ
Oportet ad superbum templum accedere,
Quiddam profectos exhibere & splendidum.*

Quorundam vero adversus hæc insultum videre videor, qui debito doctrinæ studiorumque cursu expertes, omnique & rerum dispositione & arte destituti, istam Rhetoricæ partem circulatoriam vilemque exercent, quibus respondere necesse est, ne desertum videamur certamen reliquisse.

Hæc

τραγωδία Ἰων ὁ Χῖος, ἢ τῇ Δία Σοφοκλῆς; ἐπεὶ τοὶ οἱ μὲν ἀδιάπῳοι, καὶ ἐν τῷ γλαυρῷ πάντῃ κεκαλλυγροφούμενοι. Quem locum ita Tollius: Quid? in Lyricis Bacchylidem tun' te esse malis, quam Pindarum; aut in Tragædia Ionem Chium, quam Sophoclem? Judicio igitur Longini, Pindaro inferior est Bacchylides.

26 Οὐχ ἔδρας.] Hic primus versus ab Athenæo lib. 14, cap. 7, citatur. Lucianus itidem ad finem Scythæ: Οὐχ ἔδρας τοῖνον, ἐδ' ἀνδράς ἔργον, ὡς ὁ Κῆος φησιν, ἀνδ' ἀχρὶ πάντα κῆρ, & quæ sequuntur. nec multum abludit illud Epidici apud Plautum: Non enim nunc tibi dormitandum, neque cunctandi copia est.

27 Ἰωνίαν.] Minervæ, cognomento Itoniæ. Hefychius, Ἰωνία, Ἀθηνᾶ ἐν Βοιωσίᾳ. In hoc templum Athenienses, ab

Agésilao apud Coroneam devicti, se conjecerunt: quos ideo violari vetuit. Hæc de clade Pausanias: Ὡς δ' ἐτραπὸν τοὶ οἱ Βοιωτοὶ, καταρῶνυσαν ἄνδρες ἔξ ἀνδρῶν ἐς ἑξῆς Ἀθηνᾶς ἐπίκλησιν Ἰωνίας. Error itaque est Suidæ gravissimus: Ἰωνίη καὶ Ἰωνία, ἢ Ἀρῆμιν. scribe, ἢ Ἀθηνᾶ.

28 Ἐγκυκλίαι παιδ.] Quæ & uno verbo ἐγκυκλοπαιδεία dicitur: id est, orbis disciplinarum, sive artium liberalium, quæ septem numero habentur, cursus juventuti instituendæ necessarius. Ita apud Hefychium, ἐγκυκλία μαθήματα, τὰ ἔξω. Sed Fabii verba apposite, lib. 1, cap. 10: Nunc de cæteris artibus quibus instituendos, priusquam tradantur rhetori, pueros existimo, strictim subjungam, ut efficiatur orbis ille doctrinæ, quam Greci ἐγκυκλοπαιδείαν vocant.

Ὁ Δημοσθένης ἔν 29 ἔτῳς ἀθλιθεῖν, ὡς ὅταν γράφῃ
 τὰς λόγους, μέτρα καὶ ῥυθμούς, ὥσπερ οἱ πλάσαι, πα-
 ραπιδέμενθαι, διαρμόττειν ἐπειρᾶτο τέτοις τοῖς τύποις
 τὰ κῶλα, τρέφων ἄνω καὶ κάτω τὰ ὀνόματα, καὶ πα-
 ραφυλάττειν τὰ μήκη καὶ τὰς χρόνους, καὶ τὰς πτώσεις τῶν
 ὀνομάτων, καὶ τὰς ἐγκλίσεις τῶν ῥημάτων, καὶ πάντα τὰ
 συμβεβηκότα τοῖς μορφοῖς τῶν λόγων πολυπραγμονῶν;
 30 ἡλίθιοι μὲν τ' ἂν εἴη εἰς τοσαύτην σκόδωρίαν καὶ φλυ-
 αρίαν ὁ πηλικεῖται ἀνὴρ ἑαυτὸν διδύς. Ταῦτα δὲ καὶ
 τὰ τέτοις παραπλήσια καμφοδύνας αὐτὰς καὶ κατα-
 χλιδάζουσας, ἐχάλεπῶς ἀντίς ἀποκρῆσαι, τοσαῦτα
 εἰπών·

Πρῶτον μὲν, ὅτι ἐδὲν ἄτοπον ἦν, εἰ τοσαύτης ἡξιο-
 μένθαι. 31 ἀνὴρ [τιμῆς,] ὅσης ἐδύς τῶν πρότερον ὀνο-
 μαδεῖων ἐπὶ δεινότητι λόγων, ἔργα σωφιστῶμενθαι
 αἰώνια, καὶ διδύς αὐτὸν ὑπόβυλλον τῶν πάντα βασανί-
 ζοντι 32 φθόνῳ καὶ χρόνῳ, μηδὲν εἰκὴ μήτε πρᾶγμα
 33 παραλαμβάνει μήτ' ὄνομα· πολλὴν δ' ἀμφοῖν ἔχει
 τέτων πρόνοιαν, ἥ τε ἐν τοῖς νοήμασιν οἰκονομίας, καὶ
 τῆς διμορφίας ἥ περὶ τὰ ὀνόματα· ἄλλως τε καὶ τῶν
 πύπε ἀνθρώπων ἐγγραφοῖς, ἀλλὰ γλυφοῖς καὶ τορβοῖς
 εἰρηκότας ἐκφερόντων λόγους· λέγω δὲ Ἰσχυράτους καὶ
 Πλάτωνθαι

29 Οὕτως ἀθλιθεῖν.] Certe
 Demosthenes, si quis alius labo-
 rem scribendi pertulit, ut ex
 historia abunde patet. Libanii
 rhetoris verba, quæ notissimum
 Pitheæ dictum continent, ad-
 jiciam: Οὐδὲ τὰς νύκτας ἐκά-
 θιδεν, ἀλλὰ διεπονᾶτο πρὸς
 φῶς περὶ λόγους. ὅθεν καὶ Πυθέας
 σκώπων ἔφη, τὰς λόγους τῶν Δη-
 μοσθένους λύχρων ἀπόζειν. Vide
 & Ælian. lib. 7, cap. 7.

30 Ἠλίθιοι μὲν τ'.] Pro μὲν
 τ' ἂν, fortasse scribendum μὲν
 γ' ἂν. Sylburg.

31 Ἀνὴρ.] Post ἀνὴρ defide-
 ratur generis casus nomen, δό-
 ξης, aut aliud simile. Idem.
 † Τιμῆς uncinis inclusimus: ut
 ἀξιοί τιμῆς τυχεῖν, Antiq. Rom.
 p. 392. δόξα existimatio potius
 apud hunc authorem.

32 Φθόνῳ καὶ χρόνῳ.] Cicero
 in Orat. pro Marcello: Servi
 igitur iis etiam iudicibus, qui
 mulier

ἐν φωνίᾳ, ut
 infra. Sed vid.
 p. 26. et 122.

Hæc sane objicient: Adeone demens fuit Demosthenes, ut, cum scriberet orationes, fabrorum more, mensuras & numeros apponens, hujusmodi modulis membra conaretur adaptare, sursum deorsum torquens vocabula, accurate observans longitudines & tempora, casus nominum verborumque modos, & cætera quæ partibus orationis accidunt, summa cura studioque elaborans? Stultitiæ sane ac ineptiæ puerilis merito argueretur vir tantus, si tali se apparatu & molimine hujusmodi nugis tradiderit. Hæc & alia his similia, comicorum more, cavillantes irridentesque, tali responso facillime retunderis.

Primo quidem, nihil esse absurdi, si tanto vir honore dignatus & gloria, quanta ante eum nemini contigisset eorum qui eximia dicendi facultate inclaruerunt, scripta componens æterna, seque omnium rerum acerrimo judici, Invidiæ temporique examinandum tradens, nec rem ullam, nec verbum temere assumpserit, multam vero utrorumque curam habuerit, & rerum dispositionis, & verborum elegantiae: præsertim cum ea ætate extiterint homines, qui non tam scriptis, quam cælatis sculptisque operibus consimiles orationes in lucem ediderunt; Isocratem dico & Platonem, viros sapientia insignes: quorum alter orationem Panegyricam,

multis post seculis de te judicabunt: & quidem haud scio, an incorruptius, quam nos. Nam & sine amore, & sine cupiditate, & rursus sine odio, & sine invidia judicabunt. Sunt etiam verba Luciani digna, quæ huc traducantur è libello de Conscribenda Hist. agit autem sub finem, de rebus ipsis, quas memoriæ scriptor proditurus est. Καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὲν μόνον ὁρῶν γράψῃ, ὡς οἱ τῶν ἐπαίνεσων ἱστορίαι σὲ καὶ

τιμήσωσιν, ἀλλὰ τὰ σύμπταντα αἰῶνι ἐσοχασμένῳ, πρὸς τὰς ἐπέλα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαίτει τὸ μισθὸν τῆς γράφῃς, ὡς λέγειν καὶ περὶ σὲ. Ἐκείνῳ ἀμείνῳι ἐλεύθερῳ ἀνὴρ ἦν, καὶ παρρησίας μετὰς.

33 Παραλαμβάνει.] In vulgatis libris Infinitive Scriptum παραλαμβάνειν: errore satis evidenti: dependet enim hoc verbum ab conjunctione ἐν. Sylburg.

Πλάτων^Θ τῷ³⁴ σοφιστῶν. ὁ μὲν γὰρ τὸ Πανηγυρικὸν λόγον, ὡς οἱ τὸ ἐλάχιστον χρόνον γραφόντες ἀποφαίνονται, ³⁵ ὃν ἔπει δέκα συνετάξατο. ὁ δὲ Πλάτων τὴν αὐτὴν ἀγαλόντες κτενίζων καὶ βοσφυρίζων, καὶ πάντα τρέπον ἀναπλέκων, ἐδιέλιπεν ὁ γδοήκοντα χρόνους ἔτη παῖσι γὰρ δὴ περὶ τοῖς φιλολόγοις γνώριμα τὰ περὶ τὴν φιλοπονίας πάνδερος ἰσορέμενα, τὰ πᾶλλα, καὶ δὴ καὶ τὰ περὶ τῷ³⁶ δέλτον, ἣν τελοῦσιν αὐτὴ λέγουσιν Ὀρεδῆναι, ποικίλως μετακειμένην τὴν ἀρχὴν τὴν Πολιτείας ἔχουσαν, τὴν δὲ

” ³⁷ Κατέβην χθὲς εἰς Περαιᾶ μὲν Γλαύκων^Θ τῷ
” Ἀρείων^Θ.

Τί ἔν ἦν ἄτοπον, εἰ καὶ Δημοθένης φροντὶς Ὀφωνίας πὲ καὶ ἐμμελείας ἐγίνετο, καὶ τῷ μηδὲν εἰκῇ καὶ ἀβασανί-

σως

³⁴ Σοφιστῶν.] Wolfius legit, Πλάτων^Θ καὶ τῷ³⁴ σοφιστῶν. Idem.

Ibid. Σοφιστῶν.] Ἐπὶ σοφία δαυμαζομένων: ita enim se ipse explicat in lib. περὶ τὴν Δημοθ. δεινότητος. Locum adscribam, cum lucem aliquam argumento allaturus est, & Wolfii conjecturam evertit. Ὁρῶν γε δὴ τὴν δαυμαζομένους ὅτι σοφία, καὶ κρατίστων λόγων ποιητὰς νομιζομένους, Ἰσοκράτην καὶ Πλάτωνα, γλυπτοῖς καὶ τορδ- τοῖς εἰσκότας ἐμφέρειν λόγους. Vide pag. 194, 30.

³⁵ Ἐν ἔπει δέκα.] Hæc oratio Isocratis, quam alias λόγον πειρώοντον καὶ πολυθεύλλητον vocat, decimo vix demum anno, ut alii, decimo quinto fuit absoluta. Unde frigidam sane, & à Longino derisam, comparationem instituit Timæus: qui Alexandrum laudaturus, Asiam, in-

quit, ille universam paucioribus annis subegit, quam suum de bello Persis inferendo panegyricum Isocrates conscripserit. δαυμαζή καὶ τῷ Μακίδον^Θ ἢ πρὸς τὸ σοφιστῶν σύγκεισιν. Ita & Longinus (quod notandum) Sophistam vocat Isocratem. Novem etiam annos poemati suo, quod erat Smyrna inscriptum, eliminando Cinna insumpsisse testatur Quintilianus: Temporis quoque esse debet modus. nam quod Cinna Smyrnam novem annis accepimus scriptam, & panegyricum Isocratis, qui parcissime, (ita scilicet hunc locum vertit) decem annis dicunt elaboratum, ad oratorem nihil pertinet: cujus nullum erit, si tam tardum fuerit auxilium.

³⁶ Δέλτον.] Tabulas quasvis ad scribendum paratas, δέλλες vocabant, quod olim figuræ essent triangularis, ad imaginem literæ

Panegyricam, ex eorum sententia scriptorum, qui tempus assignant brevissimum, decem annis elaboratam composuit: Plato autem dialogos suos octogesimo etiam ætatis anno, verborum computu cincinnisque ornare non destitit, nullis non eos retingens modis. Sunt enim omnibus literarum studiosis nota, quæ de labore ac studio hujus viri memoriæ scriptores tradiderunt; tum vero inter alia, & quæ de tabula feruntur, quam eo mortuo inventam perhibent, varie initium illud librorum de Republica transpositum habentem:

Heri descendebam ad Piræum, cum Glaucone Aristonis filio.

Quid tandem esset absurdi, si & Demostheni curæ fuit elegantia verborum & numerosa concinnitas; si, ne quod temere verbum, ne qua inexplorata poneretur sententia, operam

literæ Δ. Eustathius, ἀπὸ τοῦ δειλωτῶν ἐισελίαν, ἤγαν ἐκ τοῦ καὶ Δέλλα πρὸς τοὺς γράφον. Mox autem comma post μετακειμένην positum sustuli. hæc etenim constructio est: ἢν λέγουν εὐρεθῆναι, ἔχουσαν τὴν ἀρχὴν ποικίλως μετακειμένην.

37 Κατέβην.] Idem refert & Fabius, Instit. lib. 8, cap. 6: Nec aliud potest sermonem facere numerosum, quam opportuna ordinis mutatio. Neque alio, Κατέβην χθὲς εἰς Πειραιᾶ, Platonis inventa sunt quatuor illa verba, quibus in illo pulcherrimo operum in Piræum descendisse significat, plurimis modis scripta, quod eum quoque maximi facere experiretur. Hæc etiam à Phalereo citantur, Sect. 21: ubi articulum ante Πειραιᾶ insertum habes, εἰς τὴν Πειραιᾶ: quem tamen Editio Platonis, per Ficinum Francos. 1602 excusa, non agnoscit.

Quod si Platonis hæc industria quibusdam curiosa nimis &

sollicita videtur, ut quæ nec ætati tanti viri, nec officio congruat: quid Cicero itidem fecerit, quantam latinæ curam gravissimis etiam reip. negotiis districtus habuerit, in memoriam revocent. Is annum jam agens sexagesimum, inter medios civilium bellorum tumultus, qui à Cæsare Pompejoque excitarentur, quam nesciret, quo mittenda esset uxor, quo liberi; quem ad locum se reciperet, missis ad Atticum literis, ab eo doceri, an esset scribendum, ad Piræa, in Piræa, an in Piræum, an Piræum sine præpositione, impensius rogabat. Quæ res etsi levior, & Grammaticis propria, patrem eloquentiæ temporibus etiam periculosis adeo exercuit, ut hæc verba, quæ amicis extimularent, addiderit: Si hoc mihi ζήτημα persolveris, magna me molestia liberaris.

σως πιδέναι μήτε ὄνομα μήτε ἐννόημα; Πολύ τε γὰρ
 μάλλον ἐμπὶ δοκεῖ προσήκειν ἀνδρὶ κατὰ σκευάζοντι
 λόγους πολιτικὰς, μνημεῖα δὲ ἑαυτοῦ διωάμεως αἰώνια,
 μηδενὸς τῆς ἐλαχίστων ὀλιγαρεῖν, ἢ ζωγράφων τε καὶ πο-
 ρύτων παισὶν, ἐν ὕλῃ φθαρτῇ χειρῶν δύστοχαι καὶ πί-
 νυς ὑποδεικνυμένοις, ὧς τὰ φλέβια καὶ τὰ πύλα³⁸ καὶ
 τὸ χνῆν, καὶ τὰς τοιαύτας μικρολογίας, κατὰ τρεῖς
 τῆς τέχνης τὸ ἀκρίβειαν. Τέτοις δὲ τοῖς λόγοις χρῶ-
 μεν. δοκεῖ μοι πῶς ἐδὲν ἔξω τῷ εἰκότι ἀξιῖν, καὶ ἐπὶ
 ἐκείνῳ εἰπὼν ὅτι μετράμιον μὲν ὄντα, καὶ νεωστὶ τῷ μα-
 θήματι ἀπὸ μένον αὐτὸν, ἐκ ἄλλοιαν πάντα ὡς σκο-
 πεῖν ὅσα διωάται ἦν εἰς ἐπιτήδευσιν ἀνθρωπίνην ἐλθεῖν
 ἐπειδὴ ἢ ἡ χρονοῖα ἀσκησις ἰσχυρὰ πολλὴν λαβεῖν, τύ-
 πος πινυς ἐν τῇ ἀφαινοῖα παλῶς τῷ μεθεπομένῳ καὶ
 σφραγίδας ἐνεπίησεν, ἐκ τῷ ῥά τῳ τε καὶ ἀπὸ τῶ ἔξω
 αὐτὰ ἤδη ποιεῖν. οἷον τι γίνεται καὶ τὸ ἄλλαις τέχναις,
³⁹ ὧν ἐνέργειά τις ἢ ποιήσις τὸ τέλος. Αὐτῇσι, οἱ κα-
 θαρίζειν τε καὶ ψάλλειν καὶ αὐλεῖν ἄκρως εἰδότες, ὅταν
 κρέσσει ἀκρόσωσιν ἀσυμῆτες, ἐκ πολλὰ πραγματίζοντες
 ἀπαριθμεῖσιν αὐτὴν δύσους ἐπὶ τῆς ὀργάνων, ἀλλὰ
 καὶ νοήσει, μανδανονῖες δὲ γε χρονοῖα πολλῶ καὶ πινυ
 ταῖς διωάμεναι τῆς φθόγγων, ἀναλαμβάνουσι. καὶ ἐκ δι-
 δούς αἱ χεῖρες αὐτῶν ἐν ἔξει τῷ δρᾶν τὰ παραγλεμέ-
 μενα ἦσαν, ὅψι δὲ ποτε, καὶ ὅτε ἡ πολλὴ ἀσκησις αὐτῶν
 τὸ ἐθῶς κατέστησεν εἰς φύσιν, τότε τῆς ἔργων ἐγένοντο
 ἐπιτυχεῖς.

Καὶ

38 Καὶ τὸ χνῆν.] Horatius de
 Arte poetica:

*Faber imus et ungues
 Exprimet, et molles imitabitur
 are capillos.*

Nec æmulatio solum cum pi-
 ctoribus suscepta, sed & finis
 idem fere utrique propositus,

nostram in studiis dicendi debet
 excitare diligentiam. nam, ut
 scribit Ælianus, ὁμολογεῖται καὶ
 ὁ λόγος, ἐὰν ἔχη δύναμιν φρα-
 σικὴν, μηδὲν ἀδυνάτεον ὅσα βού-
 λεται δεικνύναι τῆς ἀνδρείων, τῆς
 καὶ χειρουργίας δεινῶν.

39 ὅτι

oper
 ad e
 civil
 quid
 reuti
 matē
 am i
 terifi
 uratu
 flula
 esset
 aggr
 ille,
 polle
 acce
 & si
 habi
 rum
 ii, q
 exad
 ita
 cens
 pore
 revo
 nus
 tica
 quan
 stab
 artif

39
 Eth
 pit.
 τῆς
 νίγ
 τινά
 τῶ
 τί

operam dedit? Nam multo magis, mea quidem opinione, ad eum pertinet, qui componendas in se recepit orationes civiles, æterna facultatis suæ monumenta, ne minimam quidem rem negligere, quàm ad pictores, aut eos qui Toreuticen exercent, felices manuum successus & labores in materia brevi deperitura ostentantes, summam artis peritiam in venulis etiam describendis, in pluma, lanugine, cæterisque ejusmodi minutiis insumere. Quo sermone si quis utatur, nihil mihi præter æquum rectumque videtur polulare; hæc idem præterea dicturus: Quod ætate dum esset juvenili Demosthenes, doctrinæ præcepta nuperrime aggressus, à vero non absimile est, cum omnia circumspexisse, quæ in studium & curam humanam possint incidere: postquam vero exercitatio tempore confirmata magnas vires acceperat, formasque omnium rerum quas esset affecutus, & sigilla animo infixerat, ex usu jam eadem facillime atque habitu effecisse. Id quod aliis etiam artibus accidit, quarum est aliqua operatio finis, seu effectio. *Si quidem &* ii, qui citharam pulsare, fides movere, tibia canere sciunt exactissime, canticum ubi aliquod insuetum audiverint, non ita magno labore, id illico instrumentis attemperatum percensent; verum ipsa artis peritia, jam longo scilicet tempore & labore sonorum potestates edocti, in memoriam revocatum instrumentis percurrunt. nec tamen eorum manus è vestigio assuefactæ poterant quælibet imperata cantica accurate præstare; sed sero demum, longa postquam eos exercitatio, consuetudine in naturam mutata, stabilierat; tum denique rerum suarum peritissimi evaserunt artifices.

Et

39° Ων ἐνέργεια.] Ex Aristot. Ethic. lib. 1, cap. 1, hæc accipit. Διαφορὰ δὲ τις φαίνεται ὅτι τῶν τῶν τὰ μὴ γὰρ εἶναι, ἐνέργεια τὰ ὅτι παρ' αὐτὰς, ἔργα τινὰ. ὧν δ' εἰσὶ τέλη τινὰ παρὰ τὰς πράξεις, ἐν τούτοις βελτίον πέφυκε ὅτι ἐνέργειαν τὰ

ἔργα. Videntur autem fines inter se discrepare. alii enim sunt, actiones: alii præter eas, opera quædam. Quarum autem rerum præter actiones aliqui sunt fines, in his opera sunt actionibus natura meliora.

H h

40 Ποιήσιν.

Καὶ τί δὲ ὧς ἄλλων λέγειν; ὁ γὰρ ἅπαντες
 ἴσμεν, ἀπὶ χρεὶ καὶ πᾶσαν αὐτῶν ἀγκύφα καὶ φλυαρίαν.
 Τί δ' ἐστὶ τὸ τοιοῦτον; τὰ γράμματα ὅταν παιδιδώμεθα,
 πρῶτον μὲν τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐκμανθάνομεν, ἔπειτα
 τὰς τύπας καὶ τὰς δυνάμεις· εἴθ' ἔτι τὰς συλλαβὰς,
 καὶ τὰ ἐν ταύταις πάθη· καὶ μετὰ τὸ τοιοῦτον ἤδη τὰς λέξεις,
 καὶ τὰ συμβεβηκότα αὐταῖς, ἐκτάσεις πὲρ λέγω, καὶ συ-
 σολὰς καὶ περισφύδας, καὶ τὰ παραπλήσια τοῖς τοιοῖς ὅταν
 ὅτε τῶν τέτων ὁπσιμήκην λάβωμεν, τότε ἀρχόμεθα γρά-
 φειν πὲρ καὶ ἀναγινώσκειν καὶ συλλαβὴν, καὶ βραδέως πὲρ
 πρῶτον. ἐπεὶ ὅτε ἡ χροὺς ἀξιόλογος περιελθὼν, τύ-
 πας ἰσχυρὰς αὐτῶν ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν ὥστε πιπίσει, τότε
 ἀπὸ τῆς ῥάσεως δρωμέν αὐτὰ, καὶ πᾶν ὅ τι ἂν ὁπιδῶ τις
 βιβλίον, ἀπαισίως διερχόμεθα ἐξαι πὲρ καὶ τὰ χεῖ ἀπ-
 τῶ. Τοιοῦτον δὴ καὶ ὧς ἡ σύνδεσις τῶν ὀνομάτων, καὶ
 ὧς ἡ εὐέπειαν τῶν κώλων ὑποληπτόν γίνεσθαι ὧς
 τοῖς ὥστε ἀθληταῖς τῶν ἔργων. τοῖς ὅτε τῶν ἀπείροις, ἡ
 ἀπειρίαν ἔργων ὁπουῦν, θαυμάζειν καὶ ἀπείρειν εἰς τι
 κεκορημένως ὑφ' ἑτέρου γίνεσθαι ἀπὸ τέχνης, ἐκ ἄλλου.
 Πρὸς μὲν ὅτε τὰς εἰωδύτας χλοάειν τὰ παραγέ-
 ματα τῶν τεχνῶν, ταῦτα εἰρήδω.

40 Ποίησι.] Fortasse ποιήση rectius.

41 Ἀθληταῖς.

Τ Μ Η Μ Α. κα'.

Πῶς ποιήμα ἢ μέλος περὶ λέξει καλῇ παραπλήσιον
 γένοιτο.

Περὶ ὅτε ἡ ἐμμέλως καὶ ἐμμέτρως συσπείσεως τῇ ἐχέσει
 πολλὴν ὁμοιότητά πρὸς τὴν περὶ λέξιν, τοιαῦτα
 τινα λέγειν ἔχω· Ὡς πρώτη μὲν ἐστὶν αἰτία καὶ ἡ αὐτῶν
 τῇ αὐτῶν τρέπον, ὅνπερ ὅτι τῇ ἀμέτρως ποιητικῇ, ἡ τῇ
 ὀνομασίᾳ

Et quid opus est de aliis dicere? nam quod universi sci-
mus, eorum potest abunde omnes præcidere ineptias. Quid
igitur est? Cum discimus literas, primo quidem earum no-
mina, deinde figuras & potestates investigamus; sic de-
mum syllabas, earumque affectiones; postea dictiones & quæ
iis accidunt; productiones scilicet literarum, correptiones,
accentuum rationem, & quæ sunt generis ejusdem. quorum
omnium cognitione penitus percepta, incipimus scribere,
& legere syllabatim, idque tardiuscule primo: postquam
vero satis longa temporis accesserit mora, alta nostris ani-
mis rerum imagine impressa, ex usu facillime hæc eadem
solemus præstare; omnemque librum, quem quilibet obtu-
lerit, sine ulla offensione percurrimus, habitu quodam &
celeritate incredibili. Hujusmodi etiam posse aliquid acci-
dere, tam in componendis vocibus quam membris concin-
nandis, iis hominibus, qui diu se contentione summa exer-
cuerint, putandum est: eos autem, qui oratoriae facultatis
imperiti sunt, aut cujusvis adeo alius negotii rudes, & ad-
mirari, & fidem non habere, si quid ab alio propter artis
peritiam eâ fuerit elegantiam præstitum, ut plausus conse-
quatur, præter ullius opinionem videri non debet. Hæc
quidem in eos dicta sint, qui soleant artium præcepta irri-
dere.

41 Ἀθληταῖς.] Quos ad finem, δυνὲς ἀνταγωνισαὶ vocat.
I Συμμέτρως.

SECTIO XXVI.

*Quomodo carmina, sive Epica fuerint, sive Lyrica,
soluta orationi simillima constituentur.*

CÆterum de ligata compositione numerisque constricta,
quæ multam cum pedestri sermone similitudinem ha-
beat, hæc mihi sunt in promptu dicenda: Quod prima &
hoc loco causa sit (quemadmodum & in oratione soluta,

ὀνομάτων αὐτῶν ἀρμογὴ δόξεν ὅ, ἢ τῶν κάλων
σύνδεσις· τελεῖται ὅ, ἢ τῶν περιόδων ἐμμετεία. Τὸν
ὅ βυλόμενον ἐν τῷ τῶ μέρει κατορθῶν τὰ τῶ λέξεως
μέγεια, δὲ πολυειδῶς τρέφειν τὰ καὶ σωμαρμόττειν, καὶ
τὰ κάλων ἐν ἀφαιρήμασι ποιεῖν ἰσχυρῶς, μὴ σωμα-
παρτίζοντα τοῖς στίχοις, ἀλλὰ ἀφαιρήμενα τὸ μέτρον,
ἀνιστά τε ποιεῖν αὐτὰ καὶ ἀνόμοια· πολλάκις ὅ καὶ εἰς
κῆρυκα σωμαίνειν βραχυτέρα κάλων, τὰς τε περιό-
δους μήτε ἰσομεγέθεις, μήτε ὁμοιομήμονας τὰς γὰρ πα-
ρακειμένας ἢ ἀλλήλαις ἐργάζεσθαι. ἔγιστα γὰρ φαίνεται
λόγοις τὸ ὅ τὰς ῥυθμῶν καὶ τὰ μέτρα πεπλανημένον.
Τοῖς μὲν ἐν τῷ ἔπη καὶ τὰς ἰαμβοῖς, καὶ τὰ ἄλλα τὰ
ὁμοιοειδῆ μέτρα κατασκευάζουσιν ἐκ ἑνὸς πολλοῖς ἀφα-
λαμβάνειν μέτροις ἢ ῥυθμοῖς τὰς ποιήσεις, ἀλλ' ἀνάγκη
μένειν αἰεὶ ὅτι τὸ αὐτὸ κῆρυκα· τοῖς ὅ μελο-
ποιοῖς ἔξοχι πολλὰ μέτρα καὶ ῥυθμοὺς εἰς μίαν ἐμβαλεῖν
περίοδον. ὡς οἱ μὲν τὰ μετρίως σωμαίνοντες, ὅταν
ἀφαιρίωσι τὰς στίχους, τοῖς κάλων ἀφαιρήμενοις ἄλ-
λοτε ἄλλως, ἀφαιρέουσι καὶ ἀφανίζουσι τὸ ἀκρεβέειαν τὸ
μέτρον· καὶ ὅταν τὰς περιόδους μεγέθει τὰ καὶ κῆρυκα
πικίλαι ποιῶσιν, ἢ εἰς λήθην ἐμβαλεῖν τὸ μέτρον. οἱ
ὅ μελοποιοὶ, συμμέτρους τὰς τροφαὶς ἐργαζόμενοι, καὶ
τῶν κάλων ἑκάστου πάλιν ἀνίσταν ὄντων καὶ ἀνομῶν
ἀλλήλοις, ἀνομῶν τε καὶ ἀνίσταν ποιέμενοι τὰς ἀφαιρέ-
σεις,

1 Συμμέτρως.] Fortasse ἀ-
συμμέτρως: cum loci sensus id
videatur postulare.

2 Ἀλλήλοις.] Omnino scri-
bendum ἀλλήλαις, genere σο-
minino. Sylburg. † Hanc emen-
dationem secuti sumus: de qua
dubitari non potest.

3 Εἰς λήθην ἐμβαλ.] Hac
arte potissimum inter scrip-

tores Elegiacos usus est Calli-
machus. ē quo unum Epigram-
ma, quod rem praesentem illu-
strabit, non gravabor descri-
bere:

Ἡῶι Μελένιππον ἐθάπτομεν
ἡελίῳ ὅ
Διομένε, Βασιλῶ κατθαν
παρθενικῇ

Ἄυτοχρεῖ

numeris poeticis referta) ipsorum verborum mutua conexio; secunda, membrorum collocatio; tertia vero, periodorum exæquata concinnitas. Quicumque igitur id sibi destinatum habet, ut hac etiam parte oratio felicissime sit composita, necesse est eam multimodis contorqueat, apte disponat, & paribus intervallis membra constituat, iisdem nunquam, quibus versum, finibus absoluta terminet; sed ipsum potius carmen, iis inæqualibus dissimilibusque comparatis, intersecet: sæpe etiam ad incisa redigat, membris breviora; & periodos, quæ deinceps ordine consequuntur, nec pares magnitudine, nec forma consimiles elaboret. etenim pedestri quam proxime orationi acceditur, quum numeris mensurisque erratum est. Copia quidem poetis Epicis non conceditur, iisque qui scribunt lambos, cæteraque ejusdem formæ metra, sua pro lubitu variis numeris pedibusque carmina distinguendi: (nam eidem ut modulo immorentur, ipsa cogit necessitas) sed venia data est Lyricis, etiam varia metrorum genera, & pedes diversos in unam concludendi periodum: adeo ut, qui monometra componunt, postquam versus missos fecerint, aliis aliisque membris orationem illuminantes, absolutionem carminum perfectionemque confusam reddant & obscuratam: cumque periodos & magnitudine & formis varias constituerint, faciunt ut nos capiat versuum oblivio. Qui vero è Melicis pares strophas elaborant, cum membra uniuscujusque inæqualia sint inter se ac dissimilia, factis itidem dissimilibus inæqua-

Ἄυτοχρεῖ. Ζῶειν γὰρ, ἀδελφεὸν
 ἐν πυρὶ θῆσαι,
 Οὐκ ἔτλη. Νύμνον δ' ὅικ'
 ἰσθῆδε κακὸν
 Πάρεδ' Ἀεὶσιπποιο. καλὴ φησιν
 ἢ Κυρήνη
 Πᾶσα, ἢ εὐτέκνων χῆρον
 ἰδῆσα δόμον.

En tibi ea omnia, quæ tradit
 Dionysius, accurate præstita:

sententiæ inæquales, disparia
 membra: ipsi adeo versus disse-
 cti, nec sensu, nec verborum
 structura, nisi in sequentem us-
 que progrediatur, absoluta. qui-
 bus factum est, ut prosaica ora-
 tionis, salva tamen dignitate,
 quam proxime accedatur.

4 Ἐκάστῃ.] Quantum video,
 scribendum est ἐκάστῃ: scilicet
 5 εὐφῆς.

5 Λογρεῖδῃ.

σεις, δι' ἅμφω ταῦτα ἐκ ἑωὺτες ἡμᾶς ὁμειδῇ ἀντίληψιν λαβεῖν ῥυθμῷ, πολλὴν ἤ πρὸς τὰς λόγους ὁμοιότηα κατὰσκοδάζουσιν ἐν τοῖς μέλεσιν. Ἐνεστὶ πε καὶ τροπικῶν καὶ ξένων καὶ γλωττήματικῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν ποιητικῶν ὀνομάσταν μενόντων ἐν τοῖς ποιήμασι, μηδὲν ἥτιον αὐτὰ φαίνεσθαι λόγῳ παραπλήσια.

Μηδεὶς ὃ ὑπολαμβάνετω με ἀγνοεῖν, ὅτι κακία ποιήματι ἢ καλυμένη ὧς Λογρέϊδεια δοκεῖ τις εἶναι. μηδὲ κατὰγινωσκέτω με ταύτῃ καὶ ἀμαθίαν, ὡς ἄρα ἐγὼ κακίαν τινα ἐν ἀρεταῖς ταύτῃ ποιημάτων, ἢ λόγων. ὡς ὃ ἀξιώσθαι εἶναι καὶ τῆς αὐτῆς πᾶς σκεδαῖα ἀπὸ τῶν μηδενὸς ἀξίων, ἀκούσας μαθεῖτω. Ἐγὼ τὴν λόγον ἢ μὴ, ἰδιώτῃ ὁπταμένῃ ὅτι, ἢ ἀδολέσχῃ τῶν λέγων καὶ φλύαρον. ἢ ὃ, πολιτικόν, ἐν ᾧ πολὺ τὸ κατὰσκοδασμένον ἐστὶ καὶ ἐντέχον. ὃ πὶ μὴ ἀντὶ τῶν ποιητῶν ὁμοιον εὐερίσκω τῶν φλυάρων καὶ ἀδολέσχῃ, γὰρ ὡς ἀξίον αὐτὸ τίθεμαι. ὃ πὶ δ' ἀντὶ τῶν κατὰσκοδασμένῳ καὶ ἐντέχῳ, ζήλῃ καὶ σκεδῆς ὁπτιήδειον τυγχάνειν οἶομαι. Εἰ μὴ ἐν ἀφάφῃ προσηγορίας τῶν λόγων ἐκείνῃ ἐτύγχανεν, ἀκρόατον ἦν ἀντὶ καὶ τῶν ποιημάτων, ἢ τῆς αὐτῆς εἰκοί, ἀφάφῃς ὀνόμασι καλεῖν ἐκείνῃ. ἐπεὶ δὲ ὃ ὅ τε σκεδαῖα, καὶ ὃ μηδενὸς ἀξίῃ καλεῖται λόγῳ, ἐκ ἀντὶ ἀμάρτοις τις πᾶς μὴ εἰκόντα τῶν καλῶν λόγῳ ποιήματα, καλὰ ἡγούμενῃ, πᾶς ὃ τῶν

μοχθηρῶ

5 Λογρέϊδεια.] Vitium illud poematis designatur, cum nihil elatum habet aut grande, quod mentem scriptoris diviniorem prædicet; nec assurgit unquam, sed humi repens, numeris solummodo à pedestri oratione distinguitur. Huiusmodi videtur fuisse (si Aristoteli credendum) Empedoclis carmina, de

rebus naturalibus scripta: Οὐδὲν γὰρ κοινόν ἐστιν Οὐδὲν καὶ Ἐμπεδοκλεῖ, πλὴν τὸ μέτρον. Vide fusius hac de re differentiam Cœl. Rhodiginum lib. 7, cap. 6: qui hunc locum Latine interpretatus est. Ex quibus, inquit, perspicuum ferme arbitror dici Logoidiam, non tam ubi versus soluta fere oratio videtur, quam

inæ
roru
tam
Qua
voc
laica
M
tis v
orati
nem
inter
rum
tii b
dem
tile
judic
dice
apuc
rifu
bora
& st
latio
utru
sting
preti
fecer

quam
imita
ribus
mis l
culis
6
ferat
rati
Qu

inæqualibusque divisionibus, ob utraque hæc, justam numerorum perceptionem non finentes ut animo teneamus, multam odariis suis cum soluta oratione similitudinem adscivere. Quanquam etiam figurata, peregrina, extranea, cæteraque vocabula poetica carminibus obversentur, nihilominus prosaicae apparebunt orationi simillima.

Nemo autem me ignorare arbitretur, vitium esse poematis vel maximum, si ad imitationem speciemque pedestris orationis conscribatur, omni cultu & splendore destitutum: nemo hujusmodi inscitiae me incuset, quasi vitium aliquod inter virtutes poematum aut orationum à me ponatur: verum & hoc loco, quemadmodum ipse à rebus nullius pretii bona velim distincta & separata, audiendo discat. Equidem cum sciam orationum aliud genus esse plebeium, (futile illud dico, ac nugatorium) aliud è contra civile, causis judicis in foro tractandis accommodum, cui venustates dicendi multæ insunt, multa artis peritia: quicquid itaque apud poetas invenero, nugatorio isti vanoque persimile, id risu dignum & contemptu statuo; quicquid autem huic elaboratae concinnitati, atque arte perfectæ, summa æmulatione & studio prosequendum arbitror. Quod si diversam appellationem utraque affecuta esset oratio, sequeretur itidem, utrumque poema quod huic affine sit, diversis nominibus distinguere debere atque appellari: quum vero & gravis, & quæ pretii nullius est, pariter vocetur oratio, non alienum à re fecerit, quisquis poemata bonis orationibus persimilia, bona censuerit;

quam quum fatilem nugacemque imitatur. qui & in nostris authoribus, & apud Ciceronem in primis logos invenio positos pro ridiculis contemnendisque diſtis.

6 Ἀχίλλης μάχεται.] Præceſſerat ἄνδεις: eadem est & Horatii structura.

Qui sit, Macenas, ut nemo, quam sibi sortem

Seu ratio dederit, seu fors objecerit, illa

Contentus vivat: laudet diversa sequentes?

7 Ὅτι μὲν ἄν.] Cœl. Rhodiginum ὅτι μὲν ἄν legisse, sua indicat Versio. Quemcunque igitur ex poetis prius illud genus expressisse adverto, ridiculum judico. quam hoc ridiculum, nemo non videt.

μοχθηρῶ, ποθητῶ, ἔδεν ὑπὸ τῷ λόγῳ ὁμοειδέας
παρεπιδόμενον. καλύσει γὰρ ἔδεν ἢ τῷ ὀνομαστικῷ ὁμοιό-
της καὶ ἀσφύρων πατιομένη παραγμάτων, τῷ ἑκατέρω
φύσιν ὅραν. Καὶ ὡς τῶν μὲν αἰσ.

Ὡς ὅτι πρὸς δέμην τὰ παραδείγματα θείας, ὅ αὐτῷ
κατακλείσω τὸν λόγον. Ἐκ μὲν ἐν τῷ Ἐπικῆς ποιήσεως
ταῦτα ἀπόχρη.

- ” Ἀὐτὰρ ὅγ’ ἐκ λιμένος προσέβη τρηχέαν ἀπαρπύνην.
ἐν μὲν δὴ τῷτο κῶλον. ἔπειτα δ’, Ἥρων ἀν’ ὑλῆεντα,
” — ἐλαττόν πε τῷ προτέρῳ, καὶ δίχα τέμνον τὸ σῆμα.
” τρέπον δ’ ἐπὶ, — Δι’ ἀκρῆς — ἐλαττόν κῶλον καὶ κρῆ-
ματιον.

” — ἢ οἱ Ἀθήνη

” Πέφεραδε δῖον ὑφορβόν.

ἔξ ἡμισίων δύο συγκείμενον, καὶ τοῖς προτέροις ἔδεν
ἑοικῆς. ἔπειτα τὸ τελευταῖον,

” — ὅ οἱ βιότιοι μέγιστα

” Κήδετο οἰκῶν, ὅς κ’ ἦσαν τοῖς δῖοις Ὀδυσδαίς.

ἀπὸ μὲν ποικῶν τὸ τρέπον σῆμα, τῷ δ’ ἐπὶ τῷ τῷ
περιδῆκη τὸ ἀκρῆς ἀφηρημένον. ἔπειτα αὐτῷ,

” Τὸν δ’ ἄρ’ ἐνὶ προδῶμῳ εὖρ’ ἤμενον,

οὐ συνεκτρέχον ἔδεν τῷτο τῷ σῆμα.

” — ἐνθα οἱ αὐτῷ

” Ὑψηλὴ δὲ δέμῃ, —

ἀνιστον καὶ τῷτο τῷ προτέρῳ. καὶ ἔπειτα ὁ ἐξῆς νῦν ἀπερι-
οδῶ ἐν κῶλοις τῷ καὶ κόμμασι λεγόμενον. ὅπως γὰρ

” — Περισκεπῶ ἐνὶ χώρῳ, — πάλιν ἐποίησε, Καλὴ καὶ
μεγάλῃ

8 Ἀντῶ.] Legendum vide-
tur αὐτὸν, ipsum. Sequens Ho-
meri locus exstat. Odyss. ξ, ini-
tío: ubi pro ὅγ’ in vulgat. Edit.
legitur ὅ. Sylburg. † Potest &
αὐτὸς, legi.

9 Ἀντῶ ὅγ’.] Torum tibi
hunc ex Homero locum descri-
bam, ut facilius inde, versibus
in unum collectis, authoris men-
tem percipias:

Ἀντῶ

cenfuerit; malis autem, mala, nihil vocum affinitate perturbatus. Etenim nil omnino impedit fimilitudo nominis, diverfis rebus impofita, quo minus utriusque natura perfpiciatur. Ac de his quidem fatis.

Earum itaque rerum quas propofui, ubi exempla produxero, claufo fermone, finem dicendi faciam. Ex Epica quidem poefi hæc decerpta fufficiant:

Egreditur portu, tenuis quo femita ducit:

Hoc unum eft membrum; alterum autem, — *Per nemora*
& saltus: — brevius hoc priori, & carmen in medio fecat.
 tertium autem, — *superans juga summa:* — ſegmentum
 membro brevius.

— *Subulci*

Ad teſta, auxilio divinae Palladis:

ex duobus hemiftichiis compoſitum, nihilque prioribus ſimile. deinde hoc ultimum,

— *omnes*

Hic famulos inter cuſtos fidiffimus unus.

Quod imperfectum reddit carmen tertium; quarti vero adjectione, abſolutionem perfectionemque ademit. Deinde iterum,

Vestibuloque ſedentem invenit.

ne hoc quidem cum carmine æquis paſſibus concurrat.

— *quo domus alta*

Turribus extructa eſt:

hoc etiam priori inæquale. Quæ autem deinceps ſequitur ſententia, nec membris, nec incifis ad inſtar periodi profer-
 tur. hoc etenim adnexo, — *quæ deſpectaret in agros:* —

rurfus

Ἀυτὰρ ὃ ἐν λιμένῳ προΐει τρηχέαν ἀταρπὸν,
 Χῶρον ἀν' ὑλήεντα, δὲ ἀκείας ἢ οἱ Ἀθήνη
 Πίφραδε δ' ἴον ὑφορβὸν, ὃ οἱ βιότοιο μάλιχα
 Κήδετο οἰκήων, ὅς κ' ἴσπετο δ' ἴθ' Ὀδυσσεύς.
 Τὸν δ' ἄρ' ἐνὶ προδόμῳ εὖρ' ἤμενον, εἰθα' οἱ ἀνλῇ
 Ἰφίλῃ δέδμητο, πεισκέπῳ ἐνὶ χώρῳ,
 Καλὴ τε μεγάλη τε, πείδεσσι.

"μεγάλη τε.—βραχύτερον κῶλον προμήτιον. εἶτα—Πε-
 "ρίδου. — ὄνομα καὶ ἑαυτὸ νῦν τινα ἔχον. εἰδ'
 ἔξῃς τὰ ἄλλα τῦτον κατασκοπεύει τρόπον. τί γὰρ δὲ
 μηκύνειν τὸ λόγον;

Ἐκ δὲ τῆς πιήσεως τῆς Ἰαμβικῆς τὰ Εὐριπίδου
 παυτί

" 10 Ω γαῖα παῖς, ἣν Πέλοψ ὀρίζειται,

" Χαῖρ'.

τὸ πρῶτον ἄχει τέττε κῶλον.

" — ὅτε 11 πέτερον Ἀρκάδων δουχευμένων

4. Πάν, ρα 22. Ἐμβατεύεις —

τὸ δεῦτερον μέχει τῦδε.

" — ἐνθεν εὐχμαι γένε.

τῦτο τρίτον. τὰ μὲν πρότερα, 12 μείζονα σίχου τῦτο
 δὲ, ἔλαττον.

" 13 Αὖγῃ γὰρ Ἀλέω παῖς με τῷ Τιρωθίῳ

" Τίχῃ λαθεαίως Ἡρακλεῖ.

μετὰ τῦτο,

" — ξύνοιδ' ὄρε.

" 14 Παρθέμιον.

οὐδέτερον αὐτῶν σίχῳ συμμειρόμενον. εἶτ' αὖτις ἔπειτα
 σίχου τε ἔλαττον καὶ σίχου μείζον,

— ἐνθα

10 Ω γαῖα.] Ex Telepho Euripidis, quæ fabula, paucis versibus exceptis, jam intercidit, hac accepit. Telephus una cum Parthenopæo scenam (quæ in Arcadia posita est) ingressus, agere videtur Prologum.

11 Πέτερον.] Metrum talem quampiam lectionem requirit, ὅτε πέτερον Ἀρκάδων δουχευμένων Ἐμβατεύεις. Sylburg. † Hanc structuram lubenter admisimus: nam quæ prius obtinuit, ἔτε πέ-

τερον δουχευμένων Ἀρκάδων, ob numeros duriores vix videtur ferenda. nec aliter, qui Euripidem Cantabrigiæ edidit, tacito tamen Sylburgii nomine. idem initio etiam tertii carminis τόνδ' inserit: ὅτε πέτερον Ἀρκάδων δουχευμένων Τόνδ' ἐμβατεύεις. Haud male, ut arbitror: sed auctoritatem requiro.

12 Μείζονα σίχου.] Στίχον legendum esse pro vulgato σίχον, sensus

"rursus subjungit, — *Pulcra, ingens*: — membro incisum brevius. denique, — *Adeunda ex omni parte*: — vox una per se orationem conficit. reliqua itidem quæ deinceps sequuntur, eodem modo elaborata disponit. Quid enim opus est, ulterius sermonem protrahere?

Ex poesi autem Iambica, hi versus Euripidis desumantur:

*O Terra patria, quam Pelops determinat,
Salve:*

huc usque primum pertingit membrum.

*Arcadumque mecum qui calcas solum,
Quos atra vexat hyems:*
secundum usque huc.

— *inde duco genus.*

hoc tertium est. priora quidem mensuram carminis exuperant; hoc autem brevius est.

*Auge namque Alei filia me Tirynthio
Peperit latenter Herculi.*

deinde, — *Mons conscius
Parthenius.*

eorum neutrum eandem habet cum versu mensuram. deinde aliud est membrum brevius carmine, aliud etiam longius.

meam

sensus arguit, & confirmat locus similis paulo post, *ἔτερον σίχῃ τε ἔλαπρον, καὶ σίχῃ μᾶλλον*. Auge quoque ibidem reponendum esse pro vulgato *αὐτὴν*, monuerat ante me Paulus Leopardus Emendationum lib. 3, cap. 24. quod ipsum erratum apud Pausaniam quoque à me notatum est, 455, 54. *Sylburg*.

13 *Αὐγῇ*.] Alei Tegeæ regis filia, ab Hercule compressa, Telephum peperit, quem in monte Parthenio exposuit. Hanc

historiam fuisse persecutus est Alcidas in oratione adversus Palamedem; Pausanias in Arcadicis, & Diodorus Siculus.

14 *Παρθένιον*.] Callimachus Hymno in Delum, ver. 70,

Φεῦγε μὲν Ἀρκαδίῃ, φεῦγε δ' ὄρεϊ ἱερῷ Αὐγῆς

Παρθένιον.

ad quem ita Scholiastes: *Ὁρεϊ Ἀρκαδίας τὸ Παρθένιον, ἔνθα καὶ Αὐγῇ καὶ Ἀλεῖ θυγατέρες, ἱερεῖαν δ' Ἀθηνᾶς, ἐφθείρεν Ἡρακλῆς*.

” — ἐνδοι μῆτερ’ ὠδίνων ἐμὴν

” Ἐλυσεν Ἐιλείδῃα.

καὶ τὰ ἐξῆς τέτοις παραπλήσια.

Ἐκ δὲ τῆς μελικῆς τὰ Σιμωνίδεια ταῦτα. γέγραπται δὲ καὶ Ἀλκυσολὰς, ἐχὼν ὡς 15 Ἀλκυσολάνης ἢ ἄλλου, τὴν κατεπεσκόδασεν κώλων, ἀλλ’ ὡς ὁ πεζὸς λόγος ἀπαίτει. Πέσσεχε δὲ τῷ μέλει, καὶ ἀναγίνωσκε 16 ταῦτα καὶ Ἀλκυσολὰς, καὶ εὖ ἰδὼς ὅτι λήσεται σε ὁ ῥυθμὸς τῆς ὠδῆς, καὶ ἐχὼν ἐξείς συμβαλεῖν ἔτε τροφὴν, ἔτε ἀντίτροφον, ἔτ’ ἐπωδὸν· ἀλλὰ φανήσεται σοι λόγος, ἔτῳσι διειρόμενος. Ἐστὶ δὲ 17 ἡ Ἀλκυσολὰς πελάγους φερομένη Δανάη, τὰς ἑαυτῆς 18 ἀποδυρομένη τύχας.

” 19 Ὅτε λάρνακι ἐν δαιδαλέᾳ ἄνεμος

” βρέμη πνέων, κινηθεῖσα δὲ 20 λίμνα

” δείματι ἔρειπεν· ἔτ’ ἀδιάνταισι

” παρειαῖς, ἀμφὶ τῇ Περσείᾳ βάλλε

” φίλαν χεῖρα, εἰπὲν τε· 21 ὦ τέκνον,

οἶον

15 Ἀλκυσολάνης.] Vide superius de hoc Aristophane, p. 182, v. 9.

16 Ταῦτα.] Suspecta est hæc vox; pro qua forte aut τὰντὸ legendum; aut τὰντας καὶ τὰς διασολὰς. quod nobis quidem magis placet.

17 Ἡ δὲ πελάγους.] Idem passa est & Auge, cum nato Telepho. Καὶ αὐτὴν ὁ Ἀλεξάνδρος ἐδέμενος ὁμοῦ τῷ παιδί ἐς λάρνακα, ἀφίησιν ἐς θάλασσαν. Pausanias. quod supplicium viciatis videtur fuisse olim commune. De Ilia paulo aliter Dionysius: ἐδικαίωσαν καὶ οἱ σύνεδροι χρηθῆσαι τῷ νόμῳ κελεύοντι τὴν μητέρα αἰχλύναν τὸ σῶμα, ῥάβδῳ αἰκισθεῖσαν ἀποθανεῖν, τὸ δὲ γέννη-

θὲν εἰς τὸ τῆς ποταμῆς βάλλεσθαι ῥέθρον.

18 Ἀποδυρομένη.] Inter alia poemata, Simonidem Θρήνης scripsisse auctor est Suidas; ex quo opere hæc videntur desumpta. Fuit autem hujus poetæ, Fabio teste, præcipua in commiseratione virtus. Simonides tenuis, alioqui sermone proprio ὅς τε jucunditate quadam commendari potest: præcipua tamen ejus in commovenda miseratione virtus, ut quidam in hac eum parte omnibus ejusdem operis auctoribus præferant. Dionysius etiam Pindaro anteponit in Censura Veterum: καθ’ ὃ βελτίων εὐείσκειται καὶ Πινδαρον ἐν τῷ παθητικῶς οἰκίζεσθαι. unde illud Catulli

L
& q
E
scrip
nes,
tio f
ufus
merc
Anti
simp
Dan
tater

Q
in
a
g
a

Catu
crym
1
Ode
Athe
Σιμ
Δαν
tem
Urfr
mus,
gius
2
quod
pone
post
næu
ἡ
nulla
riati
ther
γαλ

meam hic partuum doloribus

Lucina matrem solvit.

& quæ sequuntur his similia.

Ex lyricis vero carminibus hæc Simonidis. Sunt autem scripta per distinctiones membrorum, non quæ Aristophanes, aut alius è metricis quispiam instituit, sed quæ sibi oratio soluta postulat. Odario mentem adhibe, totumque his usus divisionibus perlege; atque pro certo habeas, te numeros odarii neutiquam sensurum, nec Stropham posse, aut Antistropham, aut Epodum dignoscere: verum nuda tibi & simplex oratio apparebit, hoc modo distincta. Est autem Danae, quæ ventis per mare agitata, suam deplorat calamitatem.

*Quum navigio, eleganti arte composito, ventus
infremeret spirans, pelagique stagna commota
aspero fluctu id essent eversura; haud siccis quidem
genis, Perseo circumque injecit
amicam manum, dixitque: O Fili,*

Quos

Catulli notissimum: *Mæstius lacrymis Simonideis.*

19 *Ὅτε λάρνακι.*] Fuit hæc Ode Περσεύς inscripta, uti ex Athenæo discimus, lib. 9, cap. 12: *Σιμωνίδης δ' ἐπὶ τῷ Περσέως ἢ Δανάην ποιεῖ λέγουσαν.* Nos autem in ea describenda, Fulvii Ursini distinctionem secuti sumus, quam in notis suis Sylburgius exhibet.

20 *Λίμνα.*] Ursinus annotat, quosdam pro *λίμνα δέματι*, reponere *πύμνα κύματι*. Paulo post, ver. 5, pro *τέκνον* Athenæus lib. 9, (in sermone *περὶ τῶν γαλαθηνῶν*) habet *τέκθ*: nulla nec metri nec sensus variatione. Sylburg. † Idem Athenæus ver. 6: *οὐ δ' αὖτε εἰς γαλαθηνῶν δ' ἦτορ*: unde Musis

faventibus Casaubonus, *οὐ δ' ἀωλῆς, γαλαθηνῶν τ' ἦτορ κνώσσεις.*

21 *ᾧ τέκνον.*] Hæc verba sunt inquinata mendis: *ᾧ τέκθ, οἷον ἔχω πόρον, οὐ δ' αὖτε εἰς γαλαθηνῶν δ' ἦτορ κνώσσεις.* Restitue poeticum & Homericum verbum, ac lege: *ᾧ τέκθ, οἷον ἔχω πόρον. οὐ δ' ἀωλῆς, γαλαθηνῶν τ' ἦτορ κνώσσεις.* O fili, quantos ego cruciatus fero! at tu interea dulcem somnum carpis, & infanti animo stertis. *Ἀωλῆν* est *ἀπανθίζεσθαι* & *ὑπνον*, quod vulgo dicimus, primum somnum dormire. Homerus,

*Μηκέτι γὰρ εὐδοντες ἀωλῆτι
γλυκὺν ὑπνον.*

Casaubonus.

22 *Νυκτὶ λαμπρῇ*

- „ οἶόν ἐχω πόνον. σὺ δ' αὖτε γαλαθηνῶ
 „ ἥτορι κνώσεις ἐν ἀτερπεί δώματι,
 „ χαλχευγόμεφω ᾧ, ²² Νυκτίλαμπει,
 „ κωανέω τε δνόφω. Τὺ δ' αὖαλέαν
 „ ὑπερθε πᾶν κῆμαν βαδεῖαν
 „ παρόϊτο κύματο ἐκ ἀλέγεις,
 „ ἐδ' ἀνέμω φθόγῳ, πορφυρέα
 „ κείμενο ἐν χλανίδι, ²³ πρῶτον καλόν.
 „ Ἐἰ δὲ τοι δεινὸν τό γε δεινὸν ἦν,
 „ καὶ κεν ἐμῶν ῥημάτων λεπτὸν
 „ ὑπεῖχες ἕας. Κέλομαι, εὖδε βρέφο,
 „ εὐδέτω ᾧ πόνιτο, δὴδὲτω ἀμείρον κακόν.
 „ Ματαιοβυλία δὲ τις φανείη,
 „ Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο ὅ πι δὴ θαρσαλέον
 „ ἐπτο, εὐχμαι τεκνόφι δίκας μοι.

Τοιαῦτά ἐστι τὰ ὄμματα τοῖς καλοῖς λόγοις μέτρα καὶ μέλη, ἅθ' αὐτάς γινόμενα ταῖς αἰτίαις αἵ προεῖπά σοι.

- „ Τῷ δ' ἔξεις δῶρον ἡμέτερον, ὧ ῥῆφε, ²⁴ πολλῶν ἀν-
 „ τίστον ἄλλων, εἰ βυληθείης ²⁵ ἐν τῷ χερσὶ τε ²⁶ αὐτοῦ
 σιμῶς, ὥσπερ τι καὶ ἄλλο τῷ πάνυ χρησίμων, ἔχειν,
 καὶ σιωπᾶν αὐτῷ κατ' ἡμέραν γυμνασίαις. ἐ γὰρ αὐ-
 τάρκη τὰ παραγγέλματα τῷ τεχνῶν ἐστὶ δεινὸς ἀν-
 ταγωνιστής

²² Νυκτίλαμπει.] Luna potius cognomen, quam Epitheton. Ita Horatius, quod Muretus annotavit: *Rite crescentem face Noctilucam*. Hæc tamen vox ad dignitatem Græci Νυκτίλαμπει haud affurgit. ideo alteram lectionem *face noctilucā*, tantum non antepono: quemadmodum ea usus est Varro: *noctilucam tollo, ad fœcum fero, inflo, anima reviviscit*. Scilicet è versu præ-

cedenti (quod in expedito est) *Latona puellam oportet intelligamus*. Quod ad constructionem huius loci attinet, reperenda est præpositio ἐν. Hanc autem vocem Sylburgius, ut ex Græco Indice constat, cum δώματι connectit: *domo, cui nox sola illucet, idque tenebrosa*.

²³ Πρῶτον.] Hen. Stephanus, *purpurea in tunicula conditam habens faciem pulcram*. At

quæ

Quos sustineo labores! tu vero infanti
 animo dormis, in domo illætabili,
 clavisque ferreis compacta, sub incerta luna,
 atraque caligine. Tu porro siccam
 supra tuam cesariem profundam,
 assilientem fluctum nihil curas;
 nec venti sonos, purpurea ipse
 lena porrectus, infans vultu pulcerrimo.
 Quod si gravis hæc, itidem & tibi gravis esset calamitas,
 meis tum saltem questibus tenuem
 supponeres auriculam. Fubeo, dormi infans:
 dormiat & pontus: dormiat immensum malum.
 Inane autem consilium hoc inimicorum reperiatur,
 Jupiter pater, per te: quod forte audacius
 sit dictum, filii opera precor mihi vindicatum iri.

Hujusmodi carmina, tam heroici generis quam lyrici,
 pulcris videntur orationibus simillima, idque ob causas su-
 perius à me allatas.

Hoc meum habebis munus, *mi Ruse*, quo non aliud præ-
 stantius ullum; si modo volueris id assidue, veluti quid
 aliud imprimis utile, manibus versare, & quotidianis exerci-
 tiis pro virili incumbere. Neque enim per se possunt ar-
 tium præcepta, absque meditatione & labore studiorum de-
 bito, strenuos dicendi concertatores exhibere: verum &
 hæc

quæ hæc syntaxis? vocandi ca-
 sus est, ὃ πρὸς ὁπποῦν καλόν. un-
 de major etiam affectus.

24 Πολλῶν.] Alludit ad car-
 men notissimum, Iliad λ:

Ἰητρὲς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀνδ-
 ξιος ἄλλων.

25 Ἐν ταῖς χερσίν.] Idem de
 probatissimis veterum Grajorum
 scriptis præcipit poeta Venusi-
 nus, totidem fere verbis:

-----Vos exemplaria Græca
 Nocturna versate manu, ver-
 sate diurna.

26 Ἀυτὰ συνεχῶς.] Rectius
 αὐτὸ, singulariter: & paulo post
 ἢ pro αὐταῖς: ut supra 168,
 21: ταῦτ' ἐν ἢ καθ' ἡμέραν
 γυμνάσεις προὔποθέσμαι σοι.
 Sequenti versu pro ἀνταγωνισ-
 τὰς videtur ἀν ἀγωνι-
 σὰς, vel simpliciter ἀγωνισ-
 τὰς. Sylburg. † Feci ut αὐτὸ, rebus
 cogentibus, legeretur: & mox
 pro αὐταῖς καθ' ἡμέραν, disjunctim
 αὐτὰ ἢ, nè quid interciderat.
 Sic pag. 216, ver. ult. τὰς ἐξ ἀκο-
 λεθῆντας αὐτοῖς καλεσθαι μένους.

παγωνισὰς ποιῆσαι τὰς βελομένους δίχα μελέτης τὴ καὶ
 γυμνασίας· ἀλλ' ὅτι ²⁷ τοῖς πονεῖν καὶ κακοπαθεῖν κεί-
 νται, ἢ ἀσπιδία ²⁸ τὰ παραγγέλματα καὶ λόγους ἀξία,
 ἢ φαῦλα καὶ ἀχρηστα.

27 Τοῖς πονεῖν.] Cum τοῖς
 πονεῖν καὶ κακοπαθεῖν, subaudi-
 dum participium ἐθέλουσ, βελο-
 μένοις, aut aliud confimile. Wol-
 fius legit, τοῖς πονεῖν ἀδρεμέντοις
 καὶ κακοπαθεῖν. Idem.

Ibid. Τοῖς πονεῖν.] Hanc Wol-
 fii conjecturam paucis opinor
 satisfacturam. Quid enim de
 vocibus τὰς βελομένους prioris
 membri sentiendum est? aut
 quæ ibi constructio? Equidem
 inductus

hæc præcepta, in eorum adeo potestate situm est, qui laborem velint molestiamque perferre, an gravia evadant & digna memoratu, an etiam vilia, nulliusque aut pretii aut momenti.

inductus sum, ut credam verba (τοῖς βελομένοις) loco mota librariorum oscitantia, hanc sedem occupasse; ac postea, cum nulla esset structura, in accusandi casum fuisse mutata. totam itaque periodum ita reformari debere contendo: *Δενὲς ἀνταγωνιστὰς ποιεῖσαι δίχα μελέτης τῆς καὶ γυμνασίας· ἀλλ' ὅτῃ τοῖς βελομένοις πονεῖν καὶ κακοπαθεῖν κοῖται.* Quam recta sit hæc mea sententia, aliorum esto iudicium. *Τὴν σοφίην σοφὸς ἰθύγει.*

F I N I S.

1 DE 60

SIMONIS BIRCOVII

EXEMPLA LATINA,

Græcis Dionysii respondentia.

NOMINA AUCTORUM,

Ex quibus Latina exempla sunt sumpta.

Ælius Spartianus.

A. Gellius.

Auctor ad Herennium.

C. Val. Catullus.

M. T. Cicero.

Ennius.

Glossarium vetus.

Hegefippus.

Hermogenes.

Horatius.

T. Livius.

Lucretius.

Marius Victorinus.

Plinius.

Rufinus.

Sallustius.

Terentius.

Varro.

P. Virgilius.

Lectori Benevolo Salutem

SIMON BIRCOVIUS.

CUM hunc libellum Dionysii Latinum fecissem, cogitavi necum frustra me laborem insumpsisse, si iis qui Græcè intelligerent, Latina obtruderem; aut iis qui Latinè loquentem Dionysium legere vellent, æquè difficilem, propter exemplorum Græcorum multitudinem, proponerem. Nam præcepta elocutionis frustra sane à Græcis petuntur, si usus eorum in bonis Latinis auctoribus non ostendatur. Cum verò vellem quomodocunque præcepta Dionysii Latinis exemplis explicare; alia me difficultas pressit. Video enim dicendi bonos artifices, non tam ad suas præceptiones aliorum scripta examinare; quàm ad aliqujus summi Oratoris aut Poetæ illas conformare. Non enim ille divinus impetus scribendi aut dicendi præceptorum cancellis continetur; sed potius imitandus ab ingeniosis dicendi magistris proponitur. ut non mirum sit, si Cicero ipse assidua quadam exercitatione in dicendo, seipsum superârit: qui non tam præceptis suas orationes, quàm præcepta orationibus dirigebat. Me igitur hoc ipsum, ne Latinis exemplis Græcorum præcepta illustrarem, reprimebat. Verumtamen cum viderem Latinos quosdam id præstare conatos fuisse; ut dum Dionysii doctrinam ad sua scripta transferrent, eandem Latinis exemplis illustrarent, itidem ipse faciendum putavi; ut
Dionysium

Dionysium non solum Latinè loquentem & præcepta tradentem exhiberem: sed præceptis Latina etiam exempla quoad fieri posset accommodarem: ne omnino in Latino sermone Græcorum industria desideraretur: aut cum in Latina conversione, sententiis expressis, Verborum Collocationis via ac ordo servari non posset, à Græcæ linguæ ignaris minus intelligerentur.

I DE 60

EXEMPLA

EXEMPLA LATINA

Græcis Dionysii respondentia.

PAg. 18, ver. 14: Τὸ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃς.] Virgilius etiam res humiles pari elegancia conscripsit, Georg. 2, ver. 385 :

*Nec non Ausonii, Trojâ gens missa, coloni
Versibus incomptis ludunt, risuque soluto ;
Oraque corticibus sumunt horrenda cavatis.
Et te, Bacche, vocant per carmina leta, tibi que
Oscilla ex alta suspendunt mollia pinu.*

Æneid. quoque lib. 5, ver. 328.

— Levi cum sanguine Nisus

*Labitur infelix: cæsis ut forte juvencis
Fusus humum, viridesque super madefecerat verbas.*

et infra, ver. 357 :

*Et simul his dictis faciem ostentabat, & udo
Turpia membra fimo . risit pater optimus olli.*

Pag. 22, ver. 19: Γύγν, ἔ γάρ σε δοκῶ.] Pari verborum suavitate, & elegancia Collocationis, ea quæ in operto fuerunt, T. Livius lib. 39, cap. 9, descripsit. *Scortum*, inquit, nobile libertina *Hispala Fecenia*, non digna quæstu cui ancillula assueverat ; etiam postquam manumissa erat, eodem se genere tuebatur. Huic consuetudo juxta vicinitatem cum *Æbutio* fuit ; minime adolescentis aut rei aut famæ damnosa : ultro enim amatus appetitusque erat . et maligne omnia præbentibus suis, meretriciæ munificentia sustinebatur. Quin eo processerat consuetudine capta, ut post patroni mortem, quia in nullius manu erat, tutore à tribunis & prætore petito, quum testamentum faceret, unum *Æbutium* institueret heredem. Hæc amoris pignora quum essent, nec quicquam secretum alter ab altero haberent, per jocum adoleseens vetat eam mirari, si per aliquot noctes secubuisset.

Religionis

Religionis se causa, ut voto pro valetudine sua facto liberetur, Bacchis initiari velle. Id ubi mulier audiuit, perturbata, Dii meliora! inquit: mori & sibi & illi satius esse, quam id faceret, & in caput eorum detestari minas periculaque qui id suassissent. Admiratus quum verba, tum perturbationem tantam adolescens, Parcere execrationibus jubet: matrem id sibi, assenti-ente vitrico, imperasse; &c.

Cic. in Orat. pro Milone: Milo autem cum in Senatu fuisset eo die, quoad Senatus dimissus est; domum venit: calceos, & vestimenta mutavit: paulisper, dum se uxor (ut fit) comparat, commoratus est: deinde profectus est id temporis, cum jam Clodius, siquidem eo die Romam venturus erat, redire potuisset.

Pag. 28, ver. 9: 'Αλλ' ἔχον ὄρε.] Exemplis his utitur etiam Hermogenes de Ideis. Sed ut Dionysius Homeri versus alio genere carminis immutat, ut vim Collocationis ostendat: ita nobis facere liceat in Virgilio, cujus carmina ex Æneid. lib. 8, Ithyphallica faciamus. Sunt autem hæc:

*Inde, ubi prima quies medio jam noctis abactæ
Curriculo expulerat somnum, cum fœmina primum,
Cui tolerare colo vitam tenuique Minerva,
Impositum cinerem & sopitos suscitât ignes,
Noctem addens operi; famulasque ad lumina longo
Exercet penso; castum ut servare cubile
Conjugis, & possit parvos educere natos.*

Ithyphallica autem erunt hoc modo:

*Curriculo veluti noctis medio jam abactæ
Fœmina, cui tolerare colo & tenui Minerva
Vitam, impositum cinerem suscitât, & sopitos
Ignes, noctem addens operi, famulasque longo ad
Lumina penso exercet, conjugis ut cubile
Castum servare, atque educere possit natos.*

Pag. 32, ver. 13: "Οτι ὃ ἐν περὶ λείξις.] Solutam quoque orationem, quod & ligata, pati posse, ut alia atque alia, mutata collocatione, esse videatur, Cicero in Oratore prope finem docet his verbis:

Quantum

Quantum autem sit aptè dicere, experiri licet, si aut compositi oratoris bene structam collocationem dissolvas permutatione verborum. corrumpatur enim tota res, ut & hæc nostra in Corneliana, & deinceps omnia, Neque me divitiæ movent, quibus omnes Africanos, & Lælios multi venalicii, mercatoresque superarunt. Immuta paullum, ut sit, multi superarunt mercatores, venaliciiue; perierit tota res. Et quæ sequuntur, Neque vestis, aut cælatum autum, & argentum, quo nostros veteres Marcellos, Maximosque, multi eunuchi è Syria, Ægyptoque vicerunt. Verba permuta sic, ut sit, Vice-runt eunuchi è Syria Ægyptoque. Adde tertium, Neque vero ornamenta ista villarum, quibus L. Paullum, & L. Mummius, qui rebus his urbem Italiamque omnem referferunt, ab aliquo video perfacile Deliacò, aut Syro potuisse superari: Fac ita, potuisse superari ab aliquo Syro, aut Deliacò.

Videsne, ut ordine verborum paullum commutato, iisdem verbis, stante sententia, ad nihilum omnia recidant, cum sint ex aptis dissoluta? aut si alicujus inconditi arripias dissipatam aliquam sententiam, eamque, ordine verborum paullum commutato, in quadrum redigas, efficiatur aptum illud, quod fuerit antea diffuens, ac solutum. Agè, sume de Gracchi apud censores illud, Abesse non potest, quin ejusdem hominis sit, probos improbare, qui improbos probet. Quanto aptius, si ita dixisset, quin ejusdem hominis sit, qui improbos probet, probos improbare? Hoc modo dicere nemo unquam noluit: nemoque potuit, quin dixerit.

Pag. 44, ver. 8: Ἄνδρες μοι ἐννεπὶ.] Similiter Virgilius Æneid. lib. 1, à nomine inchoat:

Arma virumque cano.

et, Æneid. 11:

Oceanum interea surgens Aurora reliquit.

Pag. eadem, ver. 19: Καὶ οὕτως μὲν.] Eodem modo Virg. à verbo incipit Æneid. lib. 7:

Pandite nunc Heliconæ Deæ, cantusque movete.

et lib. 1, ver. 319: — dederatque comas diffundere ventis.

Pag. 46, ver. 10: Τύμει δ' ὀπισθοφάσιν.] Virgilius etiam id observavit: nam primum verba post adverbia posuit: ut Æneid. lib. 1, ver. 389: *Perge modo, atque hinc te regina ad limina perfer.* et ver. 401:

Perge modo, & qua te ducit via, dirige gressum.
et ibidem,

Corripere viam interea, qua semita monstrat.

Pag. ead. ver. 17: Βόλυσθ' ὃ πέτοισα.] Etiam Virgilius non observavit verba præponere adverbii. ut Æneid. lib. 7:

Nunc age qui Reges Erato.

et lib. 8:

Ocyus ire equites Tyrrheni ad littora regis.

Pag. 48, ver. 1: Αὖ ξυπαν μέν.] Sic Terentius in Andria sequitur rerum ordinem, dum dicit,

Effertur imus, ad sepulchrum venimus:

In ignem posita 'st, fletur.

et Virg. Æneid. 11, ver. 858:

Dixit: & aurata volucrem Tbreiffa sagittam

Deprompsit pharetra, cornuque infensa tetendit,

Et duxit longe; donec curvata coirent

Inter se capita, & manibus jam tangeret aquis,

Læva aciem ferri, dextra nervoque papillam.

Pag. ead. ver. 9: Πλῆξεν ἀναχόμενῳ.] Etiam Virgilius hac ὑπερβολῇ usus est: ut Æneid. 1, ver. 178:

* *Et torrere parant flammis, & frangere saxo.*

et ver. 175:

Suscepitque ignem foliis, atque arida circum

Nutrimenta dedit, rapuitque in fomite flammam.

Pag. 54, ver. 21: Τῆτο τὸ σοιχῆον.] Sic etiam Latini Poetæ, Gnatus pro natus. Virg. Æneid. ix, ver. 55: Evandre pro Evander: — *At non Evandre, pudendis Volneribus pulsum aspicias. Temnere, pro contemnere.* Sic etiam Cicero synalcepha usus esse videtur: *Cred' ego vos mirari, &c.* cum hic nulla esse videatur. Ego omni officio. Sic conficere, pro facere: *amârunt, pro amaverunt.* Hujus generis sunt Comicatorum etiam

* Nulla est in his, ut falso autumat Bircovius, ὑπερβολῇ. ad Servium.

etiam verba: *Dic sodes: ὦ, apage sis: ὦ, Aedepol, ὦ Aecastor.* Etiam historicorum, *Mebercule, medius fidius.* Sic etiam cū dicitur, *agier*, pro *agi*: *dicier*, pro *dici*. De transformatione vocabulorum vide Ciceronem in Oratore.

Pag. 58, ver. 10: *ῥμεις τε ὦ Λακεδαιμόνιοι.*] Sic Cicero in Oratore cap. 66, L. Crassi dictionem transformat, & ex bona malam efficiens ostendit, quæ vis sit Collocationis, his verbis: *Ex hoc genere illud est Crassi, Missos faciant patronos: ipsi prodeant. Nisi intervallo dixisses,— ipsi prodeant,—sensisset profecto effugisse senarium: omnino melius caderet, prodeant ipsi.* Jam vero, cap. 63, de industria ex bono facit deterius: Patris dictum sapiens temeritas filii comprobavit. *Hoc dichoreo tantus clamor concionis excitatus est, ut admirabile esset. Quæro nonne id numerus effecerit? verborum ordinem immuta; fac sic, comprobavit filii temeritas: jam nihil erit*

Pag. 60, ver. 14: *Εἰ ἄρα τὸν ἔξινεγκε ἢ τρέπον.*] Simili gradatione per negationem Cicero 12. Philip. cap. 3, usus est. *Quid enim, per Deos immortales! potest Reipublicæ prodesse nostra legatio? prodesse dico? quid si etiam obfutura est? obfutura? quid si etiam nocuit? Si autem ita protulisset, Nostra legatio non poterit prodesse Reip. immo obfutura est, ὦ jam nocuit, universa elegantia corrueret.* Similiter 1, Offic. cap. 1, est gradatio: *Quamobrem discas tu quidem à principe hujus ætatis Philosophorum, ὦ discas, quamdiu voles: tamdiu autem velle debes, quoad te, quantum proficias, non pænitebit. Quod quidem hac simplici forma potuisset proferre, Quamobrem tu quidem discas à principe Philosophorum hujus ætatis, quamdiu voles, ὦ quoad te, quantum proficias non pænitebit.*

Pag. 62, ver. 10: *Τίς γὰρ ἐκ αὐτῶν ὁμολογήσας.*] Sic pleno orbe utitur Sallustius in bello Jugurthino, cap. 4. *Qui si reputaverint, ὦ quibus ego temporibus magistratum adeptus sim; ὦ quales viri idem assequi nequiverint; ὦ postea quæ genera hominum in Senatum pervenerint: profecto existimabunt, me magis merito, quàm ignavia, iudicium animi mei mutavisse.* Plenus est orbis hujus sententiæ: verumtamen addidit adhuc duo membra, *majusque commodum ex otio meo, quam ex*

aliorum negotiis, Republicæ venturum. Etiam verbi fit adjunctio; ut apud eundem ibidem: *Verum ego liberius, altiusque processi, dum me civitatis morum piget, tædetque.* postremum verbum additum non solum sententiam pleniorē facit, sed etiam clausulam reddit numerosiorem.

Et Cicero lib. 3, Accus. in C. Verrem, *Nam si potest ista pecunia sine aratorum injuria detrahi, Populus Romanus habeat: præsertim in tantis aerarii angustiis.* hîc ultima verba adjuncta sunt, κατ' ἐπιούνασιν.

Idem lib. 4, Accus. in C. Verrem, *Itaque hoc nefario scelere concepto, nihil postea tota in Sicilia neque sacri, neque religiosi esse duxit.* verbum non necessarium (neque religiosi) adjunctum est.

Pag. 64, ver. 3: Τί τ' ἂν τὸ παρ' Αἰχίνῃ.] Cicero ejusmodi etiam conversione utitur, rarius tamen propter nimiam illius elegantiam; ut pro Milone:

Quis eos servos postulavit? Appius. Quis produxit? Appius. Unde? ab Appio. Si autem dixisset, *Appius eos servos postulavit, & produxit*, nulla gratia esset. Et pro domo sua, *Dico igitur, & quam possum maxima voce dico.* Non haberet autem hanc gratiam, si dixisset, *Dico igitur maxima voce.*

Pag. ead. ver. 15: Τῆς τ' Ἀφαιρέσεως τίς.] Cicero in Divinatione, cap. 18, usus est periodo nimis concisa: *Hic tu, si læsum te à Verre esse dices; patiar, & concedam: si injuriam tibi factam quereris; defendam, & negabo.* dicere liquidem Cicero potuit, *defendam Verrem, & negabo tibi esse injuriam factam.* Et pro Cornelio Balbo, *Quid est, Judices, non solum in legibus positum, sed etiam in privatorum voluntate? si adjecisset positum, nulla esset orationis suavitas.* Periodos ejusmodi Græci, μετέρις appellant.

Pag. 76, ver. 1: Διαλέκτῃ μὲν ἔν.] Pronunciationis occulta vis in componendo, μέλθ, id est, *modulatio*, dicitur. Melos enim est modulatio vocis suavis, quam intentio facit, & remissio, in certis quibusdam & definitis locis. Hæc intentio aut remissio dicitur Græcis διάστημα, Latine spatium. Vox autem triplex est: Cantus, sermo, & clamor. Cantus proprie dicitur vox διασημασμένη, hoc est, *spatiis distincta,*
quæ

quæ varie resonando sursum deorsumque subsistit. cernitur non tantum in homine, sed & in instrumentis musicis. Sermo dicitur vox συγχής, *confusa*. hæc continue & tractim progreditur, ita ut vix signato spacio, mox continuo recurat. Clamor autem μέλθ non recipit, nec tono comprehenditur. Spatia hæc διαστήματα dicuntur, tonorum quædam rationes & modi. Quæ licet non appareant adeo in sermone, atque in cantu, sunt tamen: sed aliter in sermone, aliter in cantu observantur, ut Dionysius notat. Intentionem autem, & remissionem modulationis syllabarum in sermone, intra diapente, ex quo μέλθ nascitur, metiendam esse Rhetores docent. primum ex quantitate: deinde, ex accentu dictionis proprio; tertio, ex natura vocalis argutæ; quartò, ex allocutionis forma, seu figura sententiæ, quæ separatur à dictione. Ex quantitate: nam semper longa elevatur, brevis deprimitur. Ex accentu: nam & syllabæ breves accentu acuto notatæ elevantur. Ex natura vocalis: nam una vocalis longa, longior aliquando fit ex complexu consonantium; similiter brevis brevior: ergo elevatur longior magis, quàm simpliciter longa. Item vocalis brevis eadem fit aliquando brevior propter complexionem consonantium: ideo magis deprimenda, quàm simpliciter brevis. Sed de his agat auctor noster, cum μέλθ in oratione bona explicabit. Porro allocutiones suas intensiones, & depressiones habent. Nam interrogatio finalem acuit; ut, *Qua spe inimica in gente moraris?* unde eam Varro casum verbi appellat. Obsecratio circumflectit penultimas, etiamsi breves; ut, *Serva me obsecro*. Sic oratio virilis, commota, religiosa, lamentabilis, varia, flexa, flebilis, suavis, intensa, remissa, furibunda, plana, moderata, gravis, magnifica.

Nunc examinemus exemplum Euripidis, quo Dionysius utitur:

Σίγα σίγα, λακδὸν ἴχνθ ἀρεύλης Τιθεῖτε, μὴ κλυπεῖτε.
Ἄπὸ πρέβας ἐκείσ' ἀπὸ πρὸς κοίτας.

Imprimis dicit tres dictiones Σίγα, σίγα, λακδὸν, in unisono proferri, sine differentia accentuum: ratio est, quia est oratio

oratio virilis cohortans, & habet ab initio syllabarum intentionem, unde nec accentus valent. Hæc autem dictio *λακδν* etiam in unisono profertur: quoniam primæ syllabæ longæ sine accentu, posterior brevis cum accentu æqualis est, similiter & *ιχνθ*. Hæc autem dictio *ἀρβύλης* duas posteriores acuit: quoniam prima syllaba est sine accentu, media acuitur, etsi sit brevis, propter ultimam longam; ultima etiam acuitur, quia longa. Hæc rursus dictio *τιδεῖτε*, etsi mediam circumflectit, tamen quia est adhortantis vox, duas posteriores acuit: similiter & *κλυπεῖτε*. Porro *ὑπὸ πρῶτατ'* perdit suum accentum in *πρό*. nam dictionis *ὑπὸ* ultima syllaba longa est, propter sequentes consonantes: *πρότατε* autem brevia sunt; ideò major ratio in elevando longe habenda est, quam brevis. Quare ut ex accentu *μέλθ* appareat, omisiss propriis accentibus, in his carminibus, ubi elevatio aut depressio esse debeat, sic annotemus.

Σίγα σίγα, λευκόν ἰχνός ἀρβύλης τιδεῖτέ μὴ κλυπεῖτε. ὑπὸ πρῶτατ' ἐκείσ' ὑπὸ πρῶτι κοίτας. Hæc syllabarum elevatio, aut depressio intra spatium *diapente* contineri debet. Sed quæ syllabæ superius aut inferius ponantur, (nam potest syllaba longa longior esse) quæ syllabæ intra *diapente* uno tono eleventur, aut deprimantur, quæ deinde ditono, quæ per quartam, quæ per semitonium usque ad summum *diapente*, jam scrupulosioris investigationis est. Author tamen noster infra, cum de vocalibus sonoris, mediis, & infimis docet, & de consonantium generositate & ignobilitate tractat, annotare videtur locos modulandi sermonis intra *diapente*. Nam quæ vocales sonoræ supra, quæ minus sonantes infra ponentur. Hoc idem & de consonantibus intelligendum.

In Latinis etiam eam modulationem consideremus exemplis. Terentius in Andria, *Juno Lucina fer opem. serva me obsecro.*

Ista dialectus intra *diapente* non continetur: quia vox clamantis potius mulierculæ est, quam dicentis: habet tamen tonos suos. Inprimis tres priores syllabæ in unitono proferuntur:

proferuntur: quoniam omnes sunt longæ, nec prima elevatur, quia est oratio erecta. Media in dictione *Lucina* usque ad quintam elevatur: quoniam vox implorantis est, tum quia natura accentum circumflexum habet. Ultima deprimitur duobus tonis & semitono: quoniam est brevis natura, longior tamen quam tres illæ syllabæ priores: ideo superior erit illis tono. Illa deinde dictio *Fer*, tono inferior est primis tribus syllabis, atque deprimitur tono sub *diapente*: quia, ut dixi, magis clamor est, quam sermo, mulierque quam maxime potest intendit, & remittit vocem: deprimitur autem adeo graviter, quod neque consonantes, neque vocalem generosam habet. Assurgit tono dictionis prima syllaba, *Opem*, quam posterior tono superat: quoniam *O* vocalis generosa est, sed syllaba *pem* longior. Porro tres syllabæ sequentes semitono ascendunt supra: insurgit enim, & mollescit simul oratio. Ultima dictio *Obsecro*, deprimit primam syllabam semitono, alteram semitono eodem elevat, tertiam semitono & tono deprimit: quoniam, ut dixi, obsecratio penultimas attollit, etsi breves sint: unde catalexis illius convenit cum principio.

Illud etiam, (Cic. in Oratore, cap. 49.) *Auratos aries Colchorum*, magnificum & venerandum est; quod diatonico genere clausulam complet. Horatii illud,

Mecenas, atavis edite regibus:

nunc tono, nunc semiditono, nunc ditono, progreditur. Illud præterea,

Lydià, dic, pèr ómnès

Té Deós órò, Sybarín cút próperàs ámándo

Pèrderé.

descendit statim ditono; frequentiusque descendit, & tonum flectit, cum catalexi ditona. Illud vero,

Scribérís Varió fórtis, & hostiúm

Víctór, Mæónií cárminis álitè,

Quám rêm cunqúe fèróx návibùs áút èqúis

Milés, te dúcè gèsserís.

Hic

Hic hemitonum spatium bis repetit, deinde semiditonum & toniceum, attollens ultimam in catalexi. Sic Cicero in Oratione pro Milone, *Esse vereor, judices, ne turpe sit, pro fortissimo viro dicere incipientem, timere.* Nam hucusque progrediens systema fecit in diapente: hinc descendit & in eadem chorda hæret; præterquam in penultima hujus membri, quam semitonio inflexit, & denique clausula quievit pentasyllaba. Ad perfectam autem eorum omnium cognitionem, cognoscendi sunt toni, videlicet Dorius, Phrygius, Lydius, Sublydius: qui suo more inflectere harmoniam docent. Sed hæc scrupulosius persequi nimis operosum.

Pag. 92, ver. 6: 'Ο ἀειθρὸς ὁ ἀνθρώπος.] Cum multæ sint opiniones de numero, & sufficientia Latinarum literarum, licebit nobis naturam ipsam sequi, nec plures statuere, quam quot Latini statuerunt. Natura enim discimus, si principia & originem literarum scrutemur, non plures esse, quam quas Latini delegere. Quinque vocales A, e, i, o, u: unam aspirationem, h: quatuor mutas molles, b, d, g, q: totidemque tenues, b, c, t, k: quatuor liquidas, l, m, n, r: unam semivocalem f. Aliæ autem literæ, si quæ sunt, partim ab his corruptæ, partim compositæ, partim secundum idioma cujuscunque linguæ immutatæ, partim Græcæ. Nam f longo tempore Latini caruerunt; nihilque aliud est, nisi aspiratum p. Porro, x, y, z, Græcorum sunt.

Pag. ead. ver. 17: Ἐν τῇ ταύτῃ.] Septem vocales Græcorum Latini habent. α Græcum, a Latinum exprimit: ε, Latinum e breve: η, e longum: ο Græcum, o breve Latinum: υ, u commune Latinum: ω, o longum Latinum: η enim Græcorum, duplex e e valet, ω autem duplex o o.

Pag. 94, ver. 15: Αὐτῶν ὁ ἄρ' μακρῶν.] A longum non tantum apud Græcos, sed apud Latinos etiam sonantissimum est: ut, *fatum amabant.* Cicero Accus. 6, *Propter est spelunca quedam, conversa ad Aquilonem, infinita altitudine.* Apud eundem (in Tuscul. Quæst. cap. 9, lib. 2.) extant e Trachiniis Sophoclis conversa carmina, mira suavitate A repetita.

Hæc dextra Lernam tætram, mactata excetra,

Placavit: hæc bicorpore afflixit manum:

Erymanthiam hæc vastificam abjecit beluam:

Hæc à Tartarea tenebrica extractum plaga

Tricipitem eduxit Hydra generatum canem.

Virgil. Æneid. 9, ver. 50:

Maculis quem Thracius albis

Portat equus, cristaque tegit galea aurea rubra.

et lib. 7mo ver. 785,

—— *Crinita juba galea alta Chimeram.*

Pag. ead. ver. ult. Δεύτερον ὃ τὸ η.] Secundum locum obtinet apud Latinos E longum.

Ovid. *Ut flerent, oculos erudiere suos.*

Virg. Æneid. 2:

Conticuere omnes, intentique ora tenebant.

et, *Quæ tantæ tenuere moræ?* — et, *Incubuerè mari.* —
et, *O terque quaterque beati.*

Pag. 96, ver. 2: Τρίτον ὃ τὸ ω.] Tertium locum obtinet O longum: Cicero, *Ego omni officio cæteris satisfacio omnibus.* Et pro Roscio, cap. 1: *Credo ego vos, judices, mirari.* Et, *Video P. C. in me omnium ora atque oculos esse conversos: video vos non solum de vestro ac Reipublicæ, verum etiam, si id depulsum sit, de meo periculo esse sollicitos.*

Virg. Æneid. 5. ver. penult.

O nimium cælo & pelago confise sereno.

Pag. ead. ver. 5: Ἐστὶ ὃ ἥλιον τέτε τὸ υ.] Non inferiorem vim habet u Latinorum; sed tum sonantius, cum est longum: ut Virg.

Nos patriam fugimus: tu, Tityre, lentus in umbra.

Pag. ead. ver. 7: Ἐχάτον ὃ πάντων τὸ ι.] I Latinum; quemadmodum duplex est, longum & breve: ita etiam suave vel insuave est. I breve minùs suave est, ut *imitari.* cum longum est, semper est sonans, & tum præsertim, cum insignis est collocatio: ut Virg. Ecl. 8. ver. 41:

Ut vidi, ut perii, ut me malus abstulit error!

In *perii* tantam vim habet littera I, ut ab insequente u non sit absorpta.

Pag. ead. ver. 10: Τῶν ὃ βραχέων.] E Latinum breve, minus aures ferit: O autem breve laudatur magis, propter sonum pleniorē & rotundiorē. Exemplum e brevis apud Ciceronem in Tusc. *Neque te mei miseret, surge & sepeli natum.* Et Virg. *Æneid.* 1:

Contigit oppetere.

Pag. 98, ver. 24: Ἡδύνη μὲν γὰρ ἀνὴν τὸ λ.] Littera L suavis est. ut Virg. *Qui legitis flores.* et *Æneid.* 8. ver. 140:

At Majam, auditis si quicquam credimus, Atlas,

Idem Atlas generat, cæli qui sidera tollit.

Contrariam autem naturam l & r obtinent. Nam ut r asperum quid, ita l humile denotat. ideo res humiles litera l designat. ut, *Labella, tenella, mollicellum, suaviolum.* Virg. *Mollia luteola pingit vaccinia caltha.* et Catullus, *Turgiduli ocelli.* Virg. *Si quis mihi parvulus aula Luderet Æneas.* Autor ad Heren. lib. 4: *Qui tuo nomine velis ex aliorum laude libare laudem.*

Pag. ead. ver. penult. Μέσως δὲ πῶς.] M adhibetur, ubi res magna vel machina describitur: Virg. 1. ver. 61. *Molemque & montes insuper altos.* Propter mollitiem autem apud Latinos contrahitur: quanquam suam gravitatem retinet.

Pag. 100, ver. 1: Ἀχαιὲς ὃ καὶ ἀνδρῶν τὸ σ.] Ideo propter frequentem repetitionem S, non satis illa Ciceronis initio Topicorum congruunt: *Majores nos res scribere ingressos, C. Trebati, & iis libris, quos brevi tempore satis multos edidimus, digniores, è cursu ipso revocavit voluntas tua.*

Quanquam animadvertitur, quoties moderate sumitur, neque mollem, neque barbarum sonum efficere: suavis enim versus ille 1 Georg. ver. 389:

Et sola in sicca secum spatatur arena..

et ille virilis, *Æneid.* 5, ver. 46:

Annuus exactis completur mensibus orbis.

Pag. ead. ver. 9: Τειῶν ὃ καὶ ἄλλων.] Ψ littera apud Latinos non est, nec ζ: fulciunt tamen hæc duo elementa imitationem, quæ à similibus literis fieri solet. Nam una quæpiam vox in qua ζ sit, adjuncta aliis ubi S reperitur, illam

illam adjuvat. † vero, etsi non est apud Latinos, tamen ejus sonum imitatur syllaba ex duabus consonantibus P S. ut *Æneid.* 1, ver. 114: *Ipsiūs ante oculos ingens à vertice pontus.* Cum autem est vehemens aliquid exponendum, non P S rectum ponitur, sed etiam inversum: ut, *Æneid.* 7, ver. 568: *Hic specus horrendum, sævi spiracula Ditis.* Z autem Virg. usurpat: ut, *Troja gaza per undas.* et, *nemorosa Zacynthos.* et, *Liquitur, & Zephyro putris se gleba resolvit.* X etiam non insuave. ut *Ovid.* *Xanthe retro propera.* et, *Pabula gustassent Trojæ, Xanthumque bibissent.* Virg. *Æneid.* 1, ver. 473.

Pag. 102, ver. 5: *Τῶν δὲ καλεμένων ἀφώνων.*] Mutæ quia per se sonare non possunt, hoc nomen sortitæ sunt. Harum omnium natura est, ut linguam inter pronunciandum remorentur, & quasi cum fastidio sine labore quodam vocum pronunciationem efficiant. Latini autem carent mutis, quæ referant χ & θ: quanquam loco χ, utantur c cum aspiratione: ut, *Achaica castra.* Et θ fit apud Latinos ex T & aspiratione; ut, *thorus, thalamus.* Additur vocalis V consonans facta, quæ etiam mutæ naturam referre videtur. Habent autem & apud Latinos similitudinem inter se mutæ. Nam β π φ, sunt inter se similia, tenuitateque & densitate differunt. Latini autem b p f habent: aliquando p cum aspiratione ponunt, & referunt Græcorum φ. Deinde γ κ χ Latinis efferuntur per g c & ch. Tantam autem similitudinem inter se G & C, habent, ut altera in alteram transeat: ut, *Gurgulio Curculio.* Immo & pronunciationis similitudo fallit aliquando aures; ut, *Longa canoros,* et, — *Pelago confice.* et, — *Grates persolvere.* et, — *Umbonum crates.* — Quod apparet itaque in illo lib. 4 Georg. ver. 35. Nam *frigore mella Cogit hyems.* Eandem autem vim concedere poterimus ipsi C, quæ est G. discrimen tamen est inter hæc duo elementa, quod cum G pronunciamus, lingua versùs internam partem retrocedit, & sonum ipsius C quodammodo asperat. C vero etiam si palato proferatur, non tamen lingua intus coit: ex qua retrocessione, fieri remotionem putandum est. Quoniam autem G & C similia

sunt, Q autem pariter simile est ipsi C: sequetur inter Q & C esse etiam convenientiam. Solum interest, quod Q U vocalem semper quærit, & hoc facit sonum etiam paullo differentem. Verum ubi post G etiam U ponitur: vix agnoscitur potest pronuntiationis discrimen, ut, *linguam*, & *linguam*. Verum, quod Q similis sit ipsi C, ex eo colligere licet, quia nonnulla sunt nomina, quæ in inflexione partim per Q, partim per C, variantur: ut, *Quis*, *quem*, *cui*, *cujus*, Et verba, ut, *Sequor*, *secutus*; *alloquor*, *allocutus*. Hinc aliqui *Quotidie* scribunt; alii malunt *Cotidie*. quidam *Quum*, alii *Cum*. Præterea Δ τ θ Græcorum, referunt Latinorum d, t, th. Quæ autem hîc ab authore observantur de qualitate harum consonantium, etiam apud Latinos observari possunt.

Pag. 104, ver. 19: **Ἐσαι ὃ τῆτο φανερόν.*] Hoc idem apud Latinos observatur, apud quos brevibus syllabis sunt breviores, & longis longiores. Nam E in dictione *Ego*, brevis est: si addideris r, & dicas *rego*, est quidem brevis, non tamen similiter. tum si adhuc addas unam consonantem, & dicas *tremo*; jam plus est additum: quod si dicas *Strepto*, prima syllaba est longior, quam illa quæ brevissima est. Similiter longa est prima ὄ *Ora*: longior est *Os*, longior hac *dos*: porro longissima *Glos*: quod si dicas *Scrobs*, * omnes illas superabit. Eiusdem itaque legis non eandem quantitatem syllaba retinet, sed longior breviorque fit additione detractiōneque consonantis, quæ vocalem præcedit. Nec immerito Græci non à sequente, in plerisque quantitatem, sed à feriente vocalem litera metiuntur: considerantque, non quanta sit vocalis, sed quæ majoris ponderis & soni. Inde A. Gellius (lib. 9, cap. 6) minus intellexit, quid Grammatici doctissimi de duobus hisce verbis, *Dictito* & *Actito*, pronunciarunt: quia non originis, aut conjugationis proculdubio rationem haberi voluerunt, sed literarum. Nam in *Actito* latioris literæ hiatus, primam syllabam diutius retinet ac remoratur: in

Dictito

* Parum recte. quia litera o in voce *scrobs*, brevis est: ut videmus ex obliquis casibus.

Distito autem, (quandoquidem linguæ plectrum, eodem modo actum, eodem recutit, cumque ejusdem literæ sono in eodem situ reperitur) sine mora, & celeri seu frequenti motu syllabam confecit. Quare longam dixerunt primam in *Adito*, brevem in *Distito*: non quòd brevis hæc sit, & unius temporis syllaba, quæ positione producit duarum consonantium: sed non ita longa, atque alia est. Quare non tantum literarum coitione augescunt syllabæ, aut decrescunt: sed etiam ipsa vocalium naturâ, uti ostendimus.

Pag. 110, ver. 4: Ἐπὶ μὲν προσνέμων.] Sic Virgilius extendit syllabas, frequenti O, rerum extensionem imitatus: ut, *Æneid.* lib. 4:

Et femineo ululatu. et Æneid. 3, ver. 672,

Clamorem immensum tollit: quo pontus, & omnes

Intremuere undæ. et Æneid. 5, ver. 245:

Victorem magna præconis voce Cloanthum.

Jam vero illud in Græco ἐρεθρομένης vehementiam & impetum undarum significat. ε enim celeritatem notat: Sic Virg.

Intremuere undæ. et lib. 1, Æneid. ver. 117: — Rapidus vorat æquore vortex.

Pag. ead. ver. 8: Ἐπὶ δὲ τῷ τυλαμένῳ.] Doloris magnitudo, & ponderis gravitas ostenditur ab Homero dictione πνέχων. Nam ε gemitum significat & dolorem: ut, *Æneid. 2. ver. 69:*

Heu! quæ nunc tellus, inquit, quæ me æquora possunt

Accipere?

Gravitas ponderis exprimitur verbis illis, Χερσὶ Φιλαφθών. ε enim & σ coire non possunt; unde mora quædam in allevando pondere. Sic Virg. *Æneid. 3, ver. 566, gravitatem percussione expressit his versibus,*

Ter scopuli clamorem inter cava saxa dedere:

Ter spumam elisam, & rorantia vidimus astra.

P vero significat perseverantiam sive studii sive mandati; nam non violento motu fertur. ut, *Æneid. 4, ver. 238,*

— Ille patris magni parere parabat Imperio.

Ubi

Ubi vero ipsi σ admiscetur, quædam assiduitatis compressio, atque agitatio denotatur. ut, *Æneid.* 1, ver. 114,

*Ipsius ante oculos, ingens à vertice pontus,
In puppim ferit.*

Pag. ead. ver. 15: Οὐδ' εἰ κεν μάλα.] Celeritatem dactylis expressit Homerus. Virg. *Æneid.* 4, de eodem Mercurio,

———*Turbida tranat*

*Nubila: jamque volans apicem, & latera ardua cernit
Atlantis duri.*

Pag. ead. ver. 17: Χρόνος μῆκος.] Temporis longitudo, ut, Virgilius, *Æneid.* 1, ver. 272,

Hic jam tercentum totos dominabitur annos. vocali O diduxit temporis spatium. Et *Æneid.* 3, ver. 284:

Interea magnum sol circumvolvitur annum.

Pag. ead. ver. 18: Σώμα μίχθ.] Corporis magnitudo. ut, Virg. *Æneid.* 7, ver. 783,

Ipse inter primos præstanti corpore Turnus. Nam ipso P quasi plausum quendam facit, & I elevationem.

Pag. ead. ver. 18: Πάθος ὑπερβολήν.] ut, *Æn.* 9, v. 176, *Excussi manibus radii, revolutaque pensa.* Et gaudii magnitudo celeritate carminis lib. 7, ver. 122, *Æneid.* exprimitur:

Hic domus, hæc patria est. genitor mihi talia, (namque.

Pag. 112, ver. 1: Ἀμείλιχον.] Dolor per syllabam βλυ, & vocales ο ο ω, exprimitur. Sic Virg. 9 *Æneid.* ver. 477, litera L dolorem notat, & gemitum per vocales e, o, u: ut,

Evolat infelix, & fœmineo ululatu, Scissa comam.

Pag. ead. ver. 3: Ἡνίοχοι.] Exemplum de equis Achilles. Sic Virg. *Æneid.* 12, ver. 469,

Aurigam Turni media inter lora Metiscum

Excudit, & longe lapsum temone relinquit.

Pag. ead. ver. 17: Ποχθεῖ δ' ἔμεινα.] Sic Virgil. *Æneid.* 1, ver. 108, fluctum frementem exprimens, utitur litera r:

Tres Notus abreptas in saxa latentia torquet.

Pag. ead. ver. 18: Αὐτὸ Ν.] Similiter Virg. de columba, *Æneid.* 5, ver. 512:

Ille Notos atque atra volans in nubila fugit.

Pag. 114, ver. 1: Αἰμάλω.] Sic Virg. lib. 1, ver. 107, tempestatem furentem exprimit,

— His unda debiscens

Terram inter fluctus aperit. furit æstus arenæ.

Pag. ead. ver. 2: Σκέπητ.] Virg. lib. 5, ver. 438,

Corpore tela modo atque oculis vigilantibus exit.

Pag. ead. ver. 6: Ὅν δ' ἐδιδάχθημεν.] Animalibus voces ita attributæ sunt, ut naturam eorum exprimere videntur. Unde cervorum est, *bardire* & *rugire*. Gloss. * ἔλαφον κροῖζει, *bardit* & *rugit*. Varro Aboriginibus: *Mugit bos, ovis balat, equi hinnunt, gallina pipat, grunnit sus: tepido lacte satur molâ mactatus porcus.* Ælius Spartianus in *Getæ vita*: *Familiale illi fuit has quæstiones Grammaticis proponere, ut dicerent, singula animalia quomodo vocem emitterent: velut, agni balant, porcelli grunniunt, palumbes minuriunt, ursi sæviunt, leones rugiunt, leopardi rictant, elephantum barriunt, ranæ coaxant, equi hinnunt, asini rudunt, tauri mugiunt.* Sic etiam dices, *hirundines fritinnire, corvos erocitare, turtures gemere, lupos ululare: ut & caninum genus, cui etiam attribuitur niçtare, latrare, gannire, birrire, ringere: asini rudunt, hirci birquitallunt, gannunt vulpes, cygni drensant, anseres gingriunt, cameli blaterant, gallinæ glociunt & glocitant, milui jugerunt, grues gruunt, minutæ aves minuriunt: ut Festus docer.*

Pag. 116, ver. 19: Ἡ δ' ἔν ἐκ θαλάμοιο.] Sic Virg. *Æneid.* 1, ver. 496:

Regina ad templum forma pulcherrima Dido

Incessit, magna juvenum stipante caterva.

Qualis in Eurotæ ripis, aut per juga Cynthi

Exercet Diana choros.

et *Æneid.* 12, ver. 67,

Indum sanguineo veluti violaverit ostro

Si quis ebur, aut mista rubent ubi lilia multa

Alba rosa: tales virgo dabat ore colores.

Pag.

* Andreas Schottus *Observat. Poet.* lib. 2, cap. 51, ἐλέφας legit. quamobrem non video. Glossarium consule.

Pag. 118, ver. 3: Σμερδαλέῃ δ'.] Sic Virg. Æneid. 12,
ver. 332,

*Sanguineus Mavors clypeo increpat, atque furentes
Bella movens immittit equos. et,*

Iræque Insidiaque, Dei comitatus aguntur.

et, 10, ver. 591,

Quem pius Æneas dictis affatur amaris.

et, Æneid. 8, ver. 433,

*Parte alia Marti currumque rotasque volucres
Instabant; quibus ille viros, quibus excitat urbes:
Ægidaque horrifera turbat. Palladis arma,
Certatim squammis serpentum, auroque polibant,
Connexosque angues, ipsamque in pectore Divæ
Gorgona, defecto vertentem lumina collo.*

Pag. ead. ver. 10: Ὡς δ' ὅτε χειμάρροι.] Virg. Æneid. 10,
ver. 603,

——— *Torrentis aquæ vel turbinis atræ*

More furens,

et, Æneid. 2, ver. 496,

*Non sic, aggeribus ruptis cum spumeus amnis
Exit, oppositasque evicit gurgite moles,
Fertur in arva furens cumulo, camposque per omnes
Cum stabulis armenta trahit.*

Pag. ead. ver. 16: Δειδὼν δ' ἀμφ' Ἀχιλλῆα.] Sic Virg.
Æneid. 10, ver. 305, de nave Tarchontis,

*Solvitur, atque viros mediis exponit in undis:
Fragmina remorum quos Æ fluitantia transtra
Impediunt, retrahitque pedem simul unda relabens.*

Pag. ead. ver. penult. Σὺν δ' ὧν μάστιγας.] Virg. Æneid 3,
ver. 623,

*Vidi egomet, duo de numero cum corpora nostro
Prensa manu magna, medio resupinus in antro
Frangeret ad saxum, sanieque adpersa natarent
Limina: vidi, atro cum membra fluentia tabo
Manderet, Æ tepidi tremere sub dentibus artus.*

et, Æneid. 1, ver. 44,

*Illum expirantem transfixo pectore flammæ
Turbine corripuit, scopuloque infixit acuto.*

Pag.

* V
An

Pag. 122, ver. 4: Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως.] Sic Virg.
Georg. 4, ver. 334,

— *Eam circum Milesia vellera Nymphæ*

Carpebant, hyali saturo fucata colore :

Drymoque, Xanthoque, Ligeaque, Phyllodoceque,

Cæsariem effusæ nitidam per candida colla :

Nesæe, Spioque, Thaliaque, Cymodoceque,

Cydippeque, & flava Lycorin ; altera virgo,

Altera tum primos Lucinæ experta labores :

Clioque & Beroe soror, Oceanitides ambæ,

Ambæ auro, pictis incinctæ pellibus ambæ ;

Atque Ephyre, atque Opis, & Asia Deiopea ;

Et tandem positis velox Arethusa sagittis.

et Æneid. 2, ver. 261,

Thessandrus, Sthenelusque duces, & dirus Ulysses,

Demissum lapsi per funem, Acamasque, Thoasque,

Pelidesque Neoptolemus, primusque Machaon,

Et Menelaus, & ipse doli fabricator Epæos.

et lib. 7, ver. 710,

Una ingens Amiterna cohors, priscique Quirites,

Ereti manus omnis, oliviferæque Mutusæ :

Qui Nomentum urbem, qui Rosæ rura Velini,

Qui Tetricæ horrentis rupes, montemque Severum,

Casperiamque colunt, Forulosque, & flumen Hymellæ :

Qui Tiberim Fabarimque bibunt, quos frigida misit

Nursia, & Hortinæ classes, populique Latini :

Quosque secans infaustum interluit Allia nomen.

Pag. 124, ver. 19: Ἀέκῃ δ' οὐ.] Simile carmen ex pyr-
rhichiis apud Marium Victorinum lib. 3 :

Id agite, peragite celeriter.

Pag. 126, ver. 4: Ποίαν δὴδ' ὀρμάσῃ.] Sic ille versus
Ennii ex puris spondeis :

Olli respondit rex Albai longai.

et Lucretii lib. 6, ver. 1133,

* *An cælum nobis naturam intro corruptam.*

Pag.

Pag.

* Varie hic versus legitur : quem Faber ita exhibet,

An cælum nobis ultro natura cruentum.

N n

Pag. ead. ver. 11: Ἐπεὶ σχολή.] Horat. Epod. 2,
Beatus ille, qui procul negotiis.

Pag. ead. ver. 13: Θῦμε δῦμ'.] Exemplum trochæorum
erit in illo carmine Marii Victorini, lib. 1:

Roma, Roma cerne, quanta sit Deum benignitas.
et lib. 2,

Phæbe, tu lyra sonante, flecte corda, cum sorore canticisque.

Pag. ead. ver. ult. Βεβύμει δδεδτόφορε.] Apud eundem sunt
tribrachi, seu proceleusmatici, in his:

Nemus ave reticuit, ager homine sonat.
item,

Parit, abit avipedis animula leporis.

Pag. 128, ver. 6: ὦ Ζηνός.] Molossi in hoc carmine
apud eundem, eodem libro:

Ite ô Parcæ primores faustæ, nunc Parcas ducentes.

Pag. ead. ver. 12: Ἰαλχε δθύεγμμε.] Sic illa apud Vir-
gil. Ecl. 8, ex Amphibrachis constabunt,

— *Ab urbe domum, mea carmina, ducite Daphnim.*

Pag. ead. ver. 17: Βαγύ μοι.] Cicero anapæstis utitur,
Tibi causam aliquam reditus darem.

purum anapæsticum apud Marium Victorinum tale est:

Nitet aurea purpurea Veneris coma roscida, lactea cervix.

Pag. ead. ver. ult. Ἰλιόθεν με.] Ex dactylis illud Virg.
Æneid. 9, ver. 503, constat:

At tuba terribilem sonitum procul ære canoro.

et illud Georg. lib. 3. ver. 284,

Sed fugit interea, fugit irreparabile tempus.

Pag. 130, ver. 16: Οἱ δ' ἐπείγοντο.] Sic Cretici apud Te-
rentium in Andria, Act. 4, Sc. 1, ver. 8, licet quarto in
loco resolvatur:

Tum coacti, necessario se aperiunt: et timent.

Pag. ead. ver. 17: Ἐὰν ᾗ ᾗ ἀρχόν.] Rufinus de metris
Comicis: Ful. Carisius de numeris Comicis sic dicit, Bacchium me-
trum tale est:

Bacchare, latare, præsentē Frontone.

Porro exemplum Antibacchii habes apud Marium Victo-
rinum lib. 2, in hoc carmine; sed tantum in primis tribus
pedibus:

Ab Euro sonorum, quis Ætææ per maria.

Pag. 134, ver. 20: Οἱ μὲν πολλοὶ τῷ ἐνθάδε.] Apud Livium primam periodum elegantissimam dicere possumus, propter pedes ex quibus conficitur elegantes. Nam etsi quidam non admodum videantur exornare orationem; tamen adeo quorundam bonitate vincuntur, ut non appareant. Est igitur principium historiæ ejus:

Facturusne operæ pretium sim, si à primordio Urbis res Populi Romani perscripserim; nec satis scio: nec si sciam, dicere ausim. Quippe qui quum veterem tum vulgatam esse rem videam, dum novi semper scriptores, aut in rebus certius aliquid allaturos se, aut scribendi arte rudem vetustatem superaturos credunt.

Periodus hæc elegantissimis pedibus constat. Primum membrum duodecim pedes continet. Primus est spondeus, gravis & honorandus: alter (* non collisis vocalibus) dactylus pulcher & splendidus: tertius amphibrachys, qui mollis quidem, sed à sequenti hypobacchio, qui gravis & magnificus est, excipitur, duobus spondeis consequentibus, cum hypobacchio, deinde & spondeo. sequitur deinde anapæstus, quem venerandum, & amplitudini aptissimum dixit Dionylius: hunc duo spondei, cum ultimo Cretico, quem generosum author docet, consequuntur. Alterum membrum, *Nec satis scio: nec si sciam, dicere ausim.* Hic quinque pedes contineri videas. Primus est Creticus, alter hypobacchius, tertius Creticus, quartus dactylus, quintus spondeus. Ad finem periodi, viginti quatuor pedes numerantur, omnes elegantes, quarto decimo excepto. Horum primus est Creticus, alter dactylus: tum duo spondei; quintus Bacchius, qui virilis censetur, sextus dactylus cum spondeo septimo; octavus hypobacchius, cum quatuor sequentibus spondeis: tertius decimus est Bacchius: quatuor decimus tribrachys, sed à quinque spondeis sequentibus obscuratur: vigesimus, & vigesimus primus sunt hypobacchii, vigesimus secundus est dactylus, vigesimus tertius est mollius,

* Male. colliduntur enim vocales; quemadmodum multi annotant; ut sit heroici carminis hemistichium, *Facturusne operæ pretium sim.* N n 2

lossus, summæ dignitatis & amplitudinis: ultimus spondeus.

Pag. 136, ver. 25: *Ἐγὼ μὲν ἡμῖν.*] Sallustius in bello Catilinario, *Omnes homines, qui sese student præstare ceteris animalibus, summa ope niti decet, ne vitam silentio transeant, veluti pecora; quæ natura prona, atque ventri obedientia finxit.* Periodo hac viginti tres pedes continentur: Primus spondeus, alter anapæstus, tertius spondeus, quartus Creticus, quintus Bacchius, sextus dactylus, septimus anapæstus, octavus hypobacchius, nonus dactylus, decimus Bacchius: undecimus cum duodecimo spondei, decimus tertius amphibrachys: hunc sequitur spondeus, quem denuo duo amphibrachii. Hic quoque nullus pes est, qui gravitatem orationis impediat. Rufinus lib. de metris Comicis, *Nunc si videatur*, inquit, *Sallustianæ periodi numeros inspiciamus.* Res populi dactylus | li Romani Marco, tres spondei | Lepido, anapæstus | Quinto Catulo, spondeus, & anapæstus | Consulibus, Paean primus | ac deinde, dichoreus, sive ditrochæus | militi dactylus | æ & domi, Creticus | gestas, spondeus | composui, choriambus, ex longa & brevi, brevi & longa.

Pag. 138, ver. 20: *Ἡ παρέλασεν.*] Adhibet carmen Homeri ex Iliad. †. quod etiam Vir. 5, Æneid ver. 325, expressit, *Transseat elapsus prior, ambiguumque relinquat.*

Pag. 140, ver. 6: *Ἐνὸς ἔτι παρεθίστομαι.*] Demostheni Ciceronem opponamus, qui orationem post reditum in Senatu, à gravissimis pedibus inchoat. Ejus itaque prima periodus est; *Si, Patres conscripti, pro vestris immortalibus in me, fratremque meum, liberosque nostros meritis parum vobis cumulate gratias egero.* In hoc primo membro pedes præstantissimi quindecim sunt. Primi tres molossi, quartus spondeus, quintus dactylus, hunc sequitur spondeus cum Bacchio, mox amphibrachii duo, quos excipit spondeus cum anapæsto: rursus * amphibrachys cum hypobacchio, ad extremum duo Cretici Alterum membrum: *Quæso, obtestorque, ne meæ naturæ potius, quam magnitudini vestrorum beneficiorum,*

* Perperam vobis omiserat Bircovius: hic ergo amphibrachys conficitur ex parum & prima in cumulate.

rum, id tribuendum putetis. In hoc membro sunt pedes tredecim: primi duo spondei, tertius Creticus, quartus hypobacchius, quintus Bacchius, hunc sequitur hypobacchius, mox Creticus cum hypobacchio, hunc sequitur Bacchius: decimus est tribrachys, sed bonitate aliorum pedum obscuratur; undecimo loco ponitur Creticus, duodecimo anapæstus: hos claudit dichoreus, familiaris Ciceroni. Sic in oratione pro Milone, *Etsi vereor, Iudices, ne turpe sit, pro fortissimo viro dicere incipientem, timere.* Primus pes spondeus est, secundus anapæstus, spondeo par intervallo, non syllabis: tertius amphimacer, utroque gravior: quartus rursus spondeus: quintum locum tenet iambus, sexto loco spondeus, septimo iterum amphimacer: octavo iambus secundus: nono amphimacer tertius: decimo tertius anapæstus, omnes pedes nobiles, & generosi.

Pag. 142, ver. 11: Οἷς δὲ μὴ ἐγύατο.] Quod Dionysius in Hegesia ostendit exemplum ineptæ collocationis, etiam in Latino historico Hegesippo ostendi potest, quanquam in alio affectu. Nam apud hunc equis distrahitur rex vivus: apud illum autem mater deplorat filium, quem putavit interfectum. Hunc ergo affectum ita describit lib. 5, de excidio urbis Hierosolymitanæ, Cap. 23:

Comperto mater filii sui vulnere, & insulantium latronum consternata vocibus, mortis ejus formidinem simul & fidem induit. miserabiliter quoque deplorare occæpit, ad hos fructus fecunditatis se reservatam, ut nec officio viventis filii potiretur, nec sepeliret defunctum. Voti quidem sui fuisse, ut ipse potius matri sepulturam daret: inter ejus manus supremum exhalaret spiritum. Ille frigidus artus deficientis foveret: ille ultimos ore anhelitus legeret: ille oculos morientis clauderet; ille spirantia adhuc ora componeret. Sed quia voto exciderat, solatium fuisse, si vel ipsa interesse potuisset filii morientis supremis. Miserabili quidem sorte, sed tolerabili tamen, ut quem superstitem optaverat, ejus vel funus teneret. Verumtamen vel de miro, inquit, spectare mihi mea funera liceat: & si contingere non licet, utinam quidem nemo arceret. Sed quem metuam tanto destituta filio? Quid pertimescam, cui beneficium est mori? utinam in
me

me tela sua omnes contorqueant, omnes gladio me transfigant: quod vivens non potui, saltem filii mei corpus veste mea protegam. Abundat unius vestimentum ad sepulturam duorum: & fortasse quisquam hostium miserebitur, ut amictu filii matris oculos tegat, & oculos oculis, manus manibus, ori ora connectat. Propripiens itaque se ad muros, cælum ipsum miserabili questu replebat. Insultabant sui, flebant Romani: apud socios crudelitas, apud hostes misericordia. Figite (inquit) me, si qua est pietas; ego genui, quem persequendum putatis. Ego infelicia ubera dedi; me extinguite, si de illo vindictam quæritis. Eundem affectum Virgilius quanta suavitate protulerit, lib. Æneid. 9, ver. 473, legenti conspicuum erit.

*Interea pavidam volitans pennata per urbem
Nuntia fama ruit, matrisque adlabitur aures
Euryali. at subitus miseræ calor ossa reliquit.
Excussi manibus radii, revolutaque pensa.
Evolat infelix, & fœmineo ululatu,
Scissa comam, muros amens atque agmina cursu
Prima petit. non illa virum, non illa pericli
Telorumque memet: cælum dehinc questibus implet.*

*Hunc ego te, Euryale, aspicio? tunc ille senectæ
Sera meæ requies? potuisti linquere solam,
Crudelis? nec te, sub tanta pericula missum,
Adfari extremum miseræ data copia matri?
Heu, terra ignota, canibus data præda Latinis
Alitibusque jaces! nec te tua funera mater
Produxi, pressive oculos, aut vulnera lavi.
Veste tegens; tibi quam noctes festina diesque
Urgebam, & tela curas solabar aniles.
Quo sequar? aut quæ nunc artus, avolsaque membra.
Et funus lacerum tellus habet? hoc mihi de te,
Nate, refers? hoc sum terraque marique secuta?
Figite me, si qua est pietas; in me omnia tela
Conjicite, ô Rutuli. me primam absumite ferro:
Aut tu, magne pater divom, miserere, tuoque*

*Invisum hoc detrude caput sub tartara telo :
Quando aliter nequeo crudelem abrumpere vitam.
Hoc fletu concussi animi, mæstusque per omnes
It gemitus.*

Pag. 148, ver. 14: Ὡς δὲ καὶ ἐκλογῆς.] Eundem affectum
Virg. expressit lib. 2. Æneid. ver. 268 :

*Tempus erat, quo prima quies mortalibus agris
Incipit, & dono divum gratissima serpit.
In somniis, ecce, ante oculos mæstissimus Hector
Visus adesse mihi, largosque effundere fletus;
Raptatus bigis, ut quondam, aterque cruento
Pulvere, perque pedes trajectus lora tumentes.
Hei mihi, qualis erat! quantum mutatus ab illo
Hectore; qui redit exuvias indutus Achillei,
Vel Danaum Phrygios jaculatus puppibus ignes!
Squalentem barbam, & concretos sanguine crines,
Vulneraque illa gerens, quæ circum plurima muros
Accepit patrios.*

Pag. 156, ver. 3: Ὡς δὲ περὶ λέξις.] Numerum atque
centum ad amissum examinari, veteres in solo carmine
& poemate voluerunt, non item in sermone. Causa fuit,
quoniam in illis totum hoc quærebant, quod Græce dicunt
ἑμμελές & ἑρπύθειον. In oratione itaque soluta, non cerni-
tur hæc harmoniæ perfectio: sed tamen obscure adhibetur.
Hæc diligentia cum commendetur à Dionysio in Græcis,
in Cicerone etiam observari potest. Proponamus igitur
loco exempli verba hæc, ex oratione pro Milone: *Est enim,
judices, hæc non scripta, sed nata lex: quam non didicimus,
accepimus, legimus; verum ex natura ipsa arripimus, hausi-
mus, expressimus: ad quam non docti, sed facti: non instituti,
sed imbuti sumus.* In hoc exemplo quatuor metaboles con-
cinnitatis partes observare poteris, si paullum ordinem
mutaveris: erit enim strophe, *Hanc non didicimus, accipi-
mus, legimus: sequitur antistrophe, principio similis, Verum
ex natura ipsa arripimus, hausimus, expressimus. postea sequi-
tur extensio, Ad quam non docti, sed facti: non instituti, sed
imbuti*

imbuti sumus. clauditur epiphonemate, tanquam epodo, *Hæc enim lex, iudices, non scripta, sed nata est.* Hujus ergo loci in hunc modum disposita concinnitas, quatuor *metaboles* partes habebit manifestas.

Pag. 160, ver. 8: *Ὁμολογούμενυ δὴ παρῆ.*] Decorum positum est, vel in sermone moribus personæ idoneo, scilicet ut temere loquatur puer, sollicitè mater, perturbatus exclamet: ut, *Æneid.* 2, ver. 66:

*Namque, ut conspectu in medio turbatus inermis
Constitit, atque oculis Phrygia agmina circumspexit:
Heu! quæ nunc telius, inquit, quæ me æquora possunt
Accipere?*

vel in apta compositione verborum, quasi res ipsa ante oculos habeatur: non solum enim personæ moribus necesse est convenire dictionem, sed etiam rebus.

Pag. 162, ver. 5: *Ὁ ποιεῖν εἴωθεν ὁ δαιμονιώτατος.*] Hoc idem *πρέπον* in Virgilio videre possumus. Examinemus enim eadem forma aliquot exempla, & primo ex lib. 2, *Æneid.* ver. 237:

—*Scandit fatalis machina muros
Fæta armis.*

hîc quasi oculis tarditas illa primum spondei, deinde mollosi, & literarum ἀνιτυπία trahentium conatum, ipsiusque machinæ pondus & resistantiam ostendit. *Scandit fatalis*, hîc videtur vix posse subduci: deinde quasi in declive aliquod protracta, paullulum decurrit dactylo & spondeo, *Machina muros.* Rursum resistens, ut fieri solet, succumbentibus molliter viribus hominum, subsistit etiam, *Fæta armis.* nec tantum subsistit ratione pedum, sed etiam lassitudinem trahentium, interceptionem spiritus collisione vocalium expressit. Item illud, quod sequitur,

Illæ subit, mediæque minans illabitur urbi.

Hîc syllaba *Nans*, veluti pendentem, & tanquam suspensam anteriorem partem equi ostendit. Nam literæ *N* natura fursum spiritum trahit, & linguam palato suspendit: tum quies inter hanc & secundam dictionem, motum dirimit,

ut

ut paullulum ex eo loco prospectasse urbem totam undique arbitreris. Jam post parvam quietem, statim illa machina prona ruit: *Illabitur urbi.* Hic ergo pedes expriment rei naturam. Quomodo vero litteræ expriment naturas rerum, apud eundem multis locis notari potest. et primum in illo, *Æneid.* 10, ver. 336:

Et jacit: illa volans clypei transverberat æra.

Nam tres sunt in hoc versu varietates, à totidem rebus. Primo enim jactus est, qui per *T* repræsentatur, quia conatum ostendit: deinde volatum exprimit, qui per *L* litteram sæpius inculcatam notatur: postremo, est armorum transverberatio, qui motus, quia est in re dura ferrea, ideo per litteram *R* exprimitur. Item lib 2. *Æneid.* ver. 304, multam vocum asperitatem, multumque horrorem in iis quæsit, quæ natura sic erant:

*In segetem veluti cum flamma furentibus Austris
Incidit, aut rapidus montano flumine torrens
Sternit agros, sternit sata læta, boumque labores;
Præcipitesque trahit sylvas: stupet inscius alto
Accipiens sonitum saxi de vertice pastor.*

Hic plures sunt renitentiaæ asperitates, quam dictiones. *Flamma furentibus Austris*: *Torrens rapidus*: omnia hæc aspera sunt, & furorem imitantia: *Montano* vastum: in *Flumine* prima syllaba insuavis est. *Sternit* asperum est, cum natura caninæ litteræ, tum *antitypiâ* ejusdem cum *N.* *Agros sternit*, asperum. *Sternit sata læta*, disyllabæ dictiones tres, duæ vastæ, una aspera. *Boumque* mugitum refert, & sonitum, quem inter montes referunt *catachysmi*. *Præcipitesque*, hîc est rictus caninæ litteræ, nulla vero consonans suavis, aut liquida mixta: quin etiam ipsæ vocales stridulæ, minimumque jucundæ sunt. *Trahit sylvas*, *antitypia* *T* & *S*, *L* & *V* consonantis, & plusquam agrestis expressa natura semivocali *S.* quæ sequuntur, non tam horrida videntur, quam affecta. *Stupet* enim brevitate syllabarum & tenuitate consonantium, ac vocalium ingratitudine, spiritum tanquam defecisse docet pastoris illius, quem solitudo etiam deterrebat.

Inscius alto, suavius est, & dignum misericordiâ. Sic & moestum, quod sequitur, ob vocalium tristitiam. Accipiens sonitum saxi de vertice pastor. Aliud exemplum ex eodem lib. 2, Æneid. ver. 172:

*Vix positum castris simulachrum; arsere coruscæ
Luminibus flammæ arrectis, salsusque per artus
Sudor iit. terque ipsa solo (mirabile dictu)
Emicuit, permamque ferens hastamque trementem.*

Hæc non tam à Sinone dicta quàm timore & horrore signata esse videntur. Sic Cicero in Miloniana cap. 10. exiguas voces accumulans, muliebrem certe moram expressit: *Paulisper, dum se uxor, (ut fit) comparat, commoratus est.* Dionysii exemplum (ex Homero allatum) refert illud Virg. lib. 6, *Saxum ingens volvunt alii.* Nam densitatem consonantium insuavium habet: canina siquidem litera in principio ponitur *S*; *A* vero amplitudinem habet: elisio vero hiatum, & defatigationem designat: *antitypiam* vero, *S* & *V* consonantes.

Pag. 178, ver. 13: Παινῶν μὲν ἔν Πίνδαρῳ.] Quæ in Pindari ode observavit Dionysius; eadem observari possunt in illa Horatii Ode 12, Carm. lib. 1:

*Quem virum, aut heroa, lyra, vel acri
Tibia sumes celebrare, Clio?
Quem Deum? cujus recinet jocosa
Nomen imago.*

Hic sunt duo membra, duobus verbis clausa. Primum membrum habet nomina appellativa quinque, unum adjectivum, præpositiones duas, infinitum unum. omnia appellativa aspera. Nam *virum*, *heroa*, *lyra*, *acri*, propter frequens *R*, caninum quendam, & asperum sonitum faciunt. *Tibia*, propter repetitum *I*, motum significat. Jam *sumes* ingratum propter sibilum, & *V* vocalem, & *M* quod os claudit. *Celebrare* vero, propter mutam & liquidam *B R*, asperum. *Clio*, propter vocalium concursum, ingens. Alterum membrum duo nomina substantiva habet, unum epitheton cum relativo, & unum verbum: quæ etsi ita gran-

dia

dia non sunt, tamen ἀντισυπρίαν habent. Hæc de singulis verbis. Jam conjunctio verborum habent antitypiam. Nam *Quem virum*, propter *M* & *V* consonantes, quæ in unam syllabam coire non possunt, antitypiam faciunt. Conjunctio aut, hiat propter elisionem: *Heroa* amplum, propter vocalium *ἡρώων*, & amplitudinem: *Lyra*, vel *acri*, propter *I* & *A* repetitum, amplum est: & *sumes celebrare*, propter *S* & *C*, antitypiam habent, & silentium inferunt: *Clio*, hiatium refert.

Quem Deum? cujus recinet jocosa

Nomen imago.

Habent ἀντισυπρίαν *MD*: deinde *M* & *C*, postea *S R*, post *T* & *F* consonans. *Nomen imago*, propter *O* repetitum, & *A* penultimum, magnificam orationem habet.

Pag. 188, ver. 21: Θυκυδίδης ὁ λαμβανέτω] Apud Salustium, in principio belli Jugurthini, summum dicendi genus & collocationis neglectum observare licebit. Verba illius sunt: *Bellum scripturus sum, quod populus Romanus cum Jugurtha rege Numidarum gessit: primum, quia magnum & atrox, variaque victoria fuit: dein, quia tum primum superbiæ nobilitatis obviam itum est. quæ contentio divina & humana cuncta permiscuit, eoque vacordie processit; ut studiis civilibus bellum, atque vastitas Italiae finem facerent.* In eo exemplo eadem, quæ in Thucydidis Dionysius annotavit, observari poterunt. In primis membrum hoc, * *Bellum scripturus sum*, propter *MS*, manifestam *ἡδυσαν* habet, & geminatum *S* sibilum facit. alterum membrum, *Quod populus Romanus cum Jugurtha rege Numidarum gessit*, propter vocalium amplitudinem, & propter manifestam dictionum distantiam amplum est. Nam *D* & *P* coire in unam syllabam non possunt, & *S* cum *R*, & cum *C*: & *M* cum *F* consonante pugnant, asperumque sonitum faciunt, ut & *M* cum *G* ἀντισυπρίαν. præterea *R* quater repetitum, mutæ etiam *P D C G* orationis splendorem obtundunt: & *V* vocalis, gratiam aufert. Tertium membrum, *Primum, quia magnum*

* Observes carmen esse heroicum, quinto pede spondeo:
Bellum scripturus sum, quod populus Romanus. O O 2

num Θ atrox, variaque victoria fuit, nullam gratiam habet. primo, quia ter repetit *ia*, nimis ingrate: deinde, quia $\alpha\upsilon\lambda\iota\tau\upsilon\pi\acute{\iota}\alpha\nu$ *M* & *Q*, *X* & *V* consonantes habent. Quartum membrum, *Dein*, quia tum primum *superbiae nobilitatis obviam itum est*. Hæc oratio magnifica est propter res amplas: verba quoque *nobilitatis obviam itum*, magnifica; $\alpha\upsilon\lambda\iota\tau\upsilon\pi\acute{\iota}\alpha$ autem literarum *N* & *Q*, *M* & *P*, *M* & *S*, ultimum membrum, *Eoque vacordiae processit*; ut studiis civilibus bellum, atque vastitas Italiae finem facerent, verba habet satis ampla, & quæ suis basibus innituntur, quanquam non adeo frequens $\alpha\upsilon\lambda\iota\tau\upsilon\pi\acute{\iota}\alpha$, nisi *S* & *B*, & *M* cum *F*, jam membrorum harmonia neglecta esse videtur: nam continuis spondeis primum membrum absolvit. Alterum membrum huic in quantitate minime respondet: nam multis dictionibus protenditur varios pedes habentibus, licet duobus spondeis claudatur. Tertium membrum, qui dactylo clauditur, studiose effectum esse videtur. Quartum membrum dicoreo terminatum est, sed hiat propter elisionem. Quintum membrum aliud quiddam, & diversum à tota periodo, infert. Unde in periodo hac nullus circulus, nulla certa basis, sed omnia divisa, omnia dissipata.

Pag. 202, ver. 7: $\text{Ἀεζομαι ὃ ἄνδ' ἑὸς.}$ Huic ode Sapphus etsi ex Horatio commodum exemplum comparari possit, tamen quoniam hujus Poetriæ aliam oden Catullus vertit, eam ob rem illius exemplum examinabo. Incipit autem illius Ode,

$\Phi\alpha\iota\upsilon\epsilon\tau\acute{\alpha}\iota\ \mu\omicron\iota\ \kappa\epsilon\iota\nu\Theta\ \iota\sigma\Theta\ \delta\iota\omicron\iota\sigma\tau\upsilon.$
Eam sic vertit Catullus,

Ille mi par esse Deo videtur,
Ille, si fas est, superare Divos,
Qui sedens adversus, identidem te
Spectat, Θ audit

Dulce videntem; misero quod omnis
Eripit sensus mihi: nam simul te,
Lesbia, adspexi, nihil est super mi,
Quod loquar amens.

Parthenius.

Lingua

Lingua sed torpet. tenuis sub artus

Flamma demanat: sonitu suo pte

Tintinant aures: gemina teguntur

Lumina nocte.

In eo carmine causæ hujus elegantix eadem annotari possent, quas in Poetriæ suæ odario Dionysius observavit. Imprimis, dictiones ita sedum conjunguntur, ut naturali complexione conjunctæ esse videantur. Nam, exceptis sex locis, in quibus diversæ dictiones ἀνισυπτίαν habent, aliæ omnes mollissimæ & lenissimæ sunt. Jam vocales frequentius subjunguntur mutis, consonantibus, & semivocalibus, quam præponuntur. Præterea semivocales secum non pugnant: vocalium vero concursus, & hiatus haud frequens est. Ad extremum, membra membris ita cohærent, ut nullum manifestum tempus inter ea appareat; sed ut verbum ex verbo, sic membrum ex membro, fluere videatur. Quare, quod auctor ait, non ultra examinanda ode hæc, ne τавтоλογίας vitium incurramus. De natura enim vocalium, & consonantium satis jam dixit.

Pag. 208, ver. 20: Ἐνδὲς ἔτι παρὰ θήσων.] Apud Cicero-
nem vero, quem Isocrati opponimus, etsi studiose omnia inflexa sunt; (vir enim summus, ab humilitate, vulgique sermone abhorruit) tamen, quoniam ipse orationem pro Cæcina in hoc genere esse scribit, ideo principium hujus orationis exemplo huic Isocratis opponamus. est autem hoc, Si, quantum in agro locisque desertis audacia potest, tantum in foro, atque in judiciis impudentia valeret: non minus nunc in causa cederet A. Cæcina Sex. Aebutii impudentiæ, quam tum in vi facienda cessit audaciæ. Verum & illud considerati hominis esse putavit, qua de re jure decertari oporteret, armis non contendere: & hoc constantis, quicum vi, & armis certare noluisse, eum jure, judicioque superare. In hoc exemplo verba secum ita cohærent, ut ἀνισυπτία rara sit, membra autem ita exæquata & directæ, ut quod in austero dicendi genere vitium esset, hîc cum summa elegantia, & venustate positum sit. Quare & ea omnia, quæ Dionysius inesse in exemplo Isocratis ostendit, hîc nullo negotio reperies.

Pag.

Pag. ead. ver. ult. *Φέρε δὲ τις ἐκ αὐτῶν ὁμολογήσειε.*] Ab ista diligentia Cicero nunquam abhorruit, qui studiose numeris orationem suam exornabat, & de numero multa conscripsit. Illius exempla aliquot adducenda sunt, ut fidem oratio habeat. Ac primum occurrit locus ex oratione pro Plancio; in qua cum dixisset, *Victoria nostrae graves adversarios paratos, ad sensus perfectionem subjunxit, Interitus nullos ultores esse videbam.* Et in oratione post reditum ad Quirites ita habet: *Sed etiam rerum mearum,*

Auctores, testes, laudatoresque fuere.

Præterea in principio Archianæ, integro hexametro utitur, cum enim ait, *Aut si qua exercitatio dicendi,* subjungit versum,

In qua me non inficior mediocriter esse

Versatum. Et in reliquo Academicæ, *Quæ*

Cum sint dicta in conspectu, consedimus omnes.

et Tusc. 4, *Illud, inquit, animorum corporumque dissimile est, quod animi valentes, addit versum:*

Morbo tentari non possunt, corpora possunt.

et Tusculan. 5: ubi ita Cicero, *Hoc loco multa ab Epicureis disputantur:*

Hæque voluptates singillatim extenuantur.

Magis autem est artificiosum in orationibus versus admiscere, ubi ad impellendos animos non parum juvat numeri suavitas; ut Cicero in Orat. scribit: qui gloriatur sese orationem numerosam adhibuisse, in Accus. in Verrem secundo, ubi de Siciliae laude dixit: & in Senatu, de Consulatu suo. Sic & in quarto Accus. de Ennenli Cerere; de Segestana Diana; de Syracusarum situ: sed & in principio orationis pro sex. Roscio Amerino, hoc observari potest: ejus loca aliquot annotabo. sunt verba Ciceronis, *Credo ego vos, judices, mirari, quid*

Sit, quod, cum tot summi oratores hominesque, nobilissimi sedeant: en statim hexametrum integrum collocavit. deinde prosequitur, Ego potissimum surrexerim, qui neque atate, neque ingenio, neque auctoritate, sequitur carmen hendecasyllabum, una syllaba in medio abundante obscuratum:

ratum: *Sim cum iis, qui sedeant, comparandus. omnes: &c.* Paullo post: *At tanto officiosior, quam ceteri?* trimeter chorëum habens in secundo pede, rursusque paullo post, duas trimetros ponit, nonnullis interjectis, oratione soluta: *His de caussis ego huic causæ patronus extiti, deinde interponit, Non electus unus, qui maximo ingenio, sed relictus.* alter trimeter, *Ex omnibus, qui minimo periculo Possem dicere, &c.* Multi etiam sunt dimetri: ut, *Tales viros impediat.* sunt etiam alia carmina summo artificio occultata, quod facile observari potest. in quarta etiam Verrina multa carmina observari possunt. Primum quidem, primis remotis verbis, incipit à dimetro hypercatalectico sic: *Venio nunc, * Ad istius, quemadmodum ipse, &c.* deinde hemistichium hexametri proponit illis, *Nescio, rem vobis proponam, &c.* Tum Alcaicum dactylicum, cum inquit, *Genus * Ipsum prius cognoscite, iudices;* sicut & illud Horatianum, *O matre pulchra filia pulchrior.* Deinde senarium, & simul dimetrum hypercatalecticum, *Nego in Sicilia tota, * Tam locupleti, tam vetere provincia, * Tot oppidis, tot familiis.* paullo post hendecasyllabum habet: nam inquit, *Nego ullam picturam neque in * Tabula, neque textili fuisse.* paullo post Sapphicum hypercatalecticum: ** Non enim verbi, neque criminis causa.* Post hexametrum integrum, latentem tamen ob compositionem solam: nam cum dixisset, *Unde igitur potius incipiam, quam ab ea civitate, quæ tibi una in amore, atque in*

Deliciis fuit? aut ex quo potius numero, quam ex ipsis laudatoribus. jam vero in Milonianæ orationis peroratione, cap. 35, similia observari possunt. primum est hexametrum carmen integrum, cum lic ait, *Esse hanc,*

Unam, quæ brevitatem vitæ posteritatis memoriâ consolaretur. et deinde subsequuntur versus hexametri spondaici; ut cum dicit, *De me, inquit, semper populus Romanus, semper * Omnes gentes loquentur.* & post sic, *Quam*

Fines imperii populi Romani sunt,

ea

* Nugatorie satis: nam hæc est Ciceronis sententia: *Non enim verbi, neque criminis augendi causa complector omnia.*

*ea non solum fama jam de illo, &c. & paullo post, Omnibus in terris. Et jam versatur, Et semper. sed in quinto vice dactyli Creticum habet. Rursus hendecasyllabum sequitur, uno tantum tempore longius, Sed, quo est illa magis divina virtus. post paullo acephalum hexametrum, Quodnam ego concepi tantum scelus? aut quod in me tantum facinus admisi? rursus duo fines hexametri, Meosque redundant *. & Ex isto fonte dolores. Non vitavit itaque Cicero carmina, imo studiose accersivit; ut ex multis aliis locis colligi posset. Ut & illud ad Varronem, Latent ista omnia, Varro,*

Magnis obscurata, Et circumfusa tenebris. & in Verrinis plenum versum una syllaba inutilem fudit, Cum loquerer, tanti fletus gemitusque fiebant. Nec finem vitavit elegi, Oderat ille bonos. incurrit etiam in hendecasyllabum, Successit tibi Lucius Metellus. & multis aliis locis probari posset Ciceronem versus non vitasse. Alii quoque authores Latini effugere non poterant: Sallustius ab hexametro incipit bellum Jugurthinum: Bellum scripturus sum, quod populus Romanus. & Plinius Panegyricum incepit à fine hexametri, cui subjunxit integrum hexametrum: Bene ac sapienter,

Patres Conscripti, majores instituerunt.

et Livius lib. 1, hexametrum habet, *Pugnatum est*

Porta Collina totius viribus urbis.

et ibid. *Ipse ubi illuxit, in radicibus montium extendere aciem cepit*

Sedulo, ut adversus montes consisteret hostis.

Sed de his satis est. nam si quis vellet Hieronymi Peripatetici more (quod Cicero dicit) versus apud ipsum Ciceronem, & alios scriptores observare, fortasse nullum esset verbum, quod non in aliqua metri lege collocatum esset. Illud vero multo artificiosius est, quod annotat Hermogenes de formis Orat. lib. 2, (pag. 381, ver. 2, Edit. Porti, 1569) cum de Politica oratione agit, Homerum in suis carminibus omnia genera poematum effinxisse. Cum enim poe-

lis

* At vera lectio est, omnes in me, meosque redundant ex fonte illo dolores.

poësis omnium sit imitatio, optimus in omni genere Homerus est dicendus: vivam enim, accommodatamque subjectis personis imitationem, & in his quæ ad dictionem pertinent, & inductionem personarum, & varias differentias metrorum præstitit; ex quibus varia quoque carmina fieri contingit. Verba Hermogenis hæc sunt de Homero:

Ἄριστος ἐν κτὶ πάντας λόγων εἶδεν, καὶ ποιητῶν ἀπάντων, καὶ ῥητόρων, καὶ λογιγράφων Ὅμηρος. καὶ γὰρ μέγιστον, καὶ ἡδοναῖς, καὶ ὀπμιελείας καὶ δεινότητις, καὶ τὸ μέγιστον ποιήσεως, μίμησιν ἐναργῆ, καὶ πρέπουσιν τοῖς ὑποκειμένοις, καὶ τοῖς κτὶ λέξιν, καὶ ἢ εἰσαγωγαῖς ἢ προσωπων, καὶ μύθων διατυπώσεις, καὶ μέτρων διαφορὰς τομαῖς, ὥς ὃν καὶ διαφορὰ πῶς συμβαίνει γίνεσθαι τὰ μέτρα, καὶ ταῦτα ἐν δέοντι, καὶ κτὶ λόγον μεταβαλλόμενα πρὸς τῷ, καὶ τὸ φύσει πάντων ἀριστον μέτρον προηρῆσθαι, καὶ ὅλως τὸ ποικίλον, καὶ ὥς ἀπάντων ἐν ὅτι κάλλιστον, ὃ μάλιστα ἐργασάμενος παρὰ πάντας ποιητὰς, ἔτος ἐστιν. Id est, Omnibus igitur dicendi figuris, præstantissimus omnium poetarum, ὁ oratorum, ὁ scriptorum Homerus. Nam ὁ orationis amplitudines, ὁ suavitates, ὁ scriptiones accuratas, ὁ gravitates, ὁ quod maximum est in poësi, apertam imitationem ὁ convenientem rebus personisque subjectis, tum verborum genere ὁ ornamentis, tum personarum productione, descriptione ὁ fabularum conformatione, tum versuum sectionibus variis, quibus varia ὁ differentia versuum genera fieri solent, ὁ hæc ipsa convenienter, ὁ ratione certa inter se variata, ut hoc illudve, quod natura præstantissimum sit, carminis genus propositum habeat: denique ut varium, ὁ ex omnibus præstantissimum qui effecerit, præ cæteris poetis sit Homerus. deinde (pag. 385. ver. 5.) multis interjectis ait, Ἐξίσταται γὰρ καὶ τὰ οἰκίαις πολλάκις τὸ μέτρον ῥυθμῷ κτὶ τὰς ποίαις ἢ σίχων τομαῖς, καὶ ἀναπαύσεις ἐννοιῶν κτὶ τὰ κῶλα. τὸ γὰρ, — Αὐτὲς δ' ἐλώεα τεῦχε κύνεσσιν — ἀναπαύειν πῶς ὅτι, γενομένης ἀναπαύσεως ἐν τῷ, Ἡρώων. Id est, Sæpe enim versus declinat à suo numero proprio, ὁ sectiones varias versuum habet: ὁ clausulas sententiarum in ipsis membris. Nam illud, Αὐτὲς δ' ἐλώεα τεῦχε κύνεσσιν, anapesticus est numerus, cum clausula facta fuerit in primo verbo Ἡρώων.

Quod etiam nos in Latino poeta observare possumus. is enim pro diversitate materiarum, diversis carminibus uti videtur: ita, ut paucis mutatis, genus aliud carminis manifestum sit. Nam lyrica carmina inter hexametra inseruit, cum lyricam materiam narrabat: similiter elegiaca, cum elegi cantandi essent. Exemplis rem demonstrabo: lib. 5, *Æneid.* ver. 245, carmen Sapphicum miro artificio in hexametrum immiscuit. nam in his,

Victorem magna præconis voce Cloanthum

Declarat, viridique advelat tempora lauro:

abjice vocem *Cloanthum*, & in verbo *advelat*, præpositionem omitte, erit Sapphicum,

Voce declarat, viridique velat

Tempora lauro.

Ibidem est carmen,

Cuncti adsint, meritaque expectent præmia palmæ:

quod videtur Sapphicum præ se ferre, si pauca mutaveris. Sic in *Ecloga* 6, ver. 30,

Nec tantum Rhodope miratur & Ismarus Orphea:

fiet ex eo *Asclepiadeum*,

Nec tantum Rhodope & Ismarus Orphea.

tum illud,

Tum durare solum, & discludere Nerea ponto

Cæperit:

refert *Asclepiadeum*.

Tum durare solum, & eludere Nerea

Ponto cæperit

et *Eclog.* 9, ver. 53,

Nunc oblita mihi tot carmina: vox quoque Merin

Ipsa fugit:

fiet *Asclepiadeum*,

Nunc oblita mihi carmina: vox quoque

Merin ipsa fugit.

Et innumera ejusmodi alia quis inveniet apud Maronem, quæ non sine summa industria, atque incredibili artificio elaborata sunt. Sed non licet præterire *Eclogam* illam, quæ *Gallus* inscribitur; quæ, quia lacrymabiles elegos continet,

ipsa

ipsa quoque carmina elegiaca esse videntur. en secundum carmen,

Pauca meo Gallo, quæ legat ipsa Lyco — ris. Et,

Najades, indigno cum Gallus amore periret:
abjice cum, & ultimam syllabam, erit pentameter,

Najades, indigno Gallus amore perit.

hoc carmen si conjungeretur cum superiori hexametro, quam miram suavitatem faceret? Sic & in illo versu,

Omnes, unde amor iste, rogant, tibi? venit Apollo:

abjice primam literam, & verba transpone, erit pentameter;

Unde amor iste, rogant? venit Apollo, tibi.

fic ex eo versu,

Vestra meos olim si fistula dicat amores:

abjice si, & ultimam syllabam, erit pentameter.

Similiter ex eo,

Hic gelidi fontes: hic mollia prata, Lycori:

abjice alterum hic cum ultima syllaba; sensus quidem pervertitur, aut nullus erit; sed nos numerum, non sensum quærimus, dum ex hexametro pentametrum elicere volumus. Sunt ergo in hac ultima Ecloga multa, quæ duobus dactylis cum cæsura finiunt, quæ potius imaginem retinent finis pentametri, quam principium hexametri: ut,

Me sine sola vides. et, Omnia vincit amor.

quapropter hæc mira dulcedine aures complent. Sed de his fatis sit.

Pag. 224, ver. 22: *Αντίκα ὃ καὶ Ἀεισπερίτης λόγῳ.*] Exemplum Demosthenis examinat Dionysius: in quo observavit primum metrum esse anapæsticum, uno pede mutilum. huic autem adhæret pentameter elegiacus exactissimus, si synalœphen auferas: deinde paucis solute interjectis, adest Sapphicum metrum Epithalamium, & Aristophaneum tetrametrum: posthæc duplex iambicum dimetrum: rursus anapæsticum pedum octo, ac demum iambicum. quare verba Demosthenis ita digeri posunt:

*Μηδείας υἱῶν, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νομίσῃ με
μήτ' ἰδίᾳς ἔχθρας μηδεμιᾶς ἐνεχ'
ἥκειν Ἀεισπερίτης κατηγορήσοντα τέτυκ',
μήτε μικρὸν ὀργῶντα τι καὶ σαυτὸν αἰ-*

μάρθημα, ετοίμως ὕτως ὅτι τέτω
 προάγειν ἑμαυτὸν εἰς ἀπέχθειαν·
 ἀλλ' ἔπειρ' αἶψ' ὀρθῶς ἐγὼ λογίζομαι,
 καὶ σκοπῶ,
 περὶ τῶ δ' Ἐρρῶνησον ἔχειν ἀσφαλῶς ὑμᾶς, καὶ μὴ παρακρυάειν-
 τας
 ἀποσπρηθῆναι πάλιν αὐτῆς.

Pag. 246, ver. 5: Ὡν δ' ἐπὶ θέμην.] Quæ præcepta exemplis Homeri, Euripidis, & Simonidis illustrat, nos eadem apud Virgilium, Terentium, & Horatium ostendemus. in Virgilio itaque, cum omnia pene scripta sic examinari possunt, tum etiam locus ille in lib. Æneid. i. ver. 180: *Æneas scopulum interea conscendit*, — unum membrum: alterum, *et omnem Prospectum late pelago petit*, — id membrum longius est, & hemistichia duo amplectitur. jam vero, quod sequitur, longius est,

—— *Anthea si qua*

Factatum vento videat, Phrygiaeque biremes:

Aut Capyn, aut celsis in puppibus arma Caii.

Hæc prima periodus tria membra inæqualia habet: nullum vero uno carmine absolvit. Alterius periodi primum membrum:

Navem in conspectu nullam: tres litore cervos

Prospicit errantes:

alterum membrum minus priori, *hos tota armenta sequuntur*

A tergo: tertium adhuc minus, et longum per valles pascitur agmen. Tertiæ periodi primum membrum exiguum, *Constitit hic*, — alterum huic prorsus inæquale, — *arcumque manu, celeresque sagittas*

Corripuit; tertium autem καὶ παρένθεσιν proferri potest, — fidus quæ tela gerebat Achates. deinde quartum majus,

Ductoresque ipsos primum, capita alta ferentes

Cornibus arboreis, sternit;

hemistichio clausit membrum: & sequens carmini integro additum membrum facit, — *tum volgus, & omnem*

Miscet agens telis nemora inter frondea turbam.

Hæc periodus. observabis hic non tantum compositionem solutæ orationi similem, sed & carmina, ita secum cohærere, ut epitheta sequentia trahant vocabula: verba diversa carmina

mina conjugant, eaque prorsus omnia, quæ dissipatam & fluxam, sed sibi cohærentem, orationem faciant.

Pag. 250, ver. 6: 'Εκ ὃ τ' ποιήσεως.] Hoc idem in Phormione Terentii demonstrari potest, ubi Davus loquitur:

Amicus summus meus, & popularis Geta

Hæc ad me venit:

Membrum primum ex integro carmine & hemistichio conflatum. aliud membrum majus hoc priori,

—— erat ei de ratiuncula

Fampridem apud me reliquum paucillulum

Nummorum:

Reliquum membrum minus prioribus, — id ut conficerem. — deinde duo verba, seorsim suas sententias habentia, *Confeci: adfero.* alterius periodi primum membrum,

Nam herilem filium ejus duxisse audio

Uxorem:

alterum membrum minus est, ei credo munus hoc contraditur. Periodus altera. tertia periodus membrum parvum habet, nec carmen implet,

Quam inique comparatum est, — alterum prolixius, quod hemistichio, & carmine integro constat: ut, — ii qui minus habent,

Ut semper aliquid addant divitioribus!

Pag. 252, ver. 4: 'Εκ ὃ τ' μελίκης.] Sic & illa apud Horat. 3, Carm. Ode 27, legi possunt, ut pauca vestigia carminum appareant. Et si enim sunt strophæ, tamen collocatione membrorum ita dissident, ut non tam repetitum carmen, quam continua oratio esse videatur. est autem Europa, errorem suum inculans:

Quæ simul centum tetigit potentem oppidis Cretan: Pater, ô relictum filiae nomen, pietasque! dixit victa furore. Unde? quo veni? levis una mors est virginum culpæ. vigilansne ploro turpe commissum? an vitiis carentem ludit imago vana, quæ porta fugiens eburna, somnium ducit? meliusne fluctus ire per longos fuit, an recentes carpere flores? Si quis infamem mihi nunc juvencum dedat iratæ, lacerare ferro, & frangere emitar modo multum amati cornua tauri. Impudens liqui patrios Pena-

tes:

*des: impudens orcum moror! ò Deorum si quis hæc audis, utinam
inter errem nuda leones: antequam turpis macies decentes occupes
malas, teneræque succus defluat præda, speciosa quero pascere
tigres. Hæc, & multa alia apud hunc poetam videntur
esse similia solutæ orationi, id autem maxime ob eas causas,
quas auctor memoravit.*

Index

I DE 60

In

A

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

Index Verborum & Formularum, quæ visæ sunt Notatu digniores.

A

A Litera sonus 94, 16.
 ἀβασανίσως πίναι 238, ver. ult.
 ἀγνὲς ῥῆμα 34, 22. ἀγνὲς πύς 126, 8. ἀγνεῖς ῥυθμοὶ 142, 18.
 ἀγέρωχθ' ὄψις, insolens ὅς immane visum, 116, ver. penult.
 ἀγῶραι ἥψ' εὐφῶν, ductus, 154, 1.
 ἀδιδάνισι παρειαῖς 252, 15.
 ἀδελέως κ' φλύαρθ' λόγθ' 246, 13.
 ἀζηλα κ' φαῦλα 20, 20.
 ἀθληταὶ τὰ ἔργα 242, 17.
 ἀθρῆν ψόφον λαμβάνειν 184, 22.
 αἱ Æolicè pro εἰ, si, 206, 6.
 αἰ αἰσῶνις θεία 144, 7.
 ἀκαιεῖμαν γλῶσσαν 8, 4.
 ἀκαρῆς παραλλαγή 106, 5.
 ἀκατάστροφθ' 196, 6.
 ἀκλιονόμασθ', ἀνώνυμθ' 172, 3.
 ἀκίερατοι φωναί 194, 17.
 ἀκόμψευθ' σύνδεσις 172, 10.
 sic ἀκόμψευθ' ἀρμονία 198, 4.
 ἀκίρυθθ' κ' ἀκατάστροφθ' 196, 6.
 ἀκρῆλίζεσθαι, jentare 18, 9.
 εἰς ἀκρον, summe, 216, 3.
 ἀκρως εἰδότες αὐλεῖν 240, 18.
 ἀκρῶσιμον 96, 5.
 ἀκώλυσθ' περίοδθ' 200, 11.
 ἀλεξιφάρμακον, remedium, 218, 7.
 ἀλληλασχίας βάσις 198, 16.

ἀλογθ' αἰδησις seu ἀνέλογθ', 106, 13. ἀλογοὶ κ' ἐνθεσιώδεις ὄρμαί 8, 1.
 ἀλλο pro ἥλατο 48, 3.
 ἀμ' ἡοῖ 18, 15.
 ἀμειλίβην γρόσσα 112, 1.
 ἀμολῶς pro ἀναβολῆς, dilatio, 234, 6.
 ἀμειλίβθ' χέροθ' 180, 5.
 ἀμειλίβης κ' ἀσμενθ' 134, 3.
 ἀμείρον χακόν 254, 12.
 ἀμυδρότερον 168, 20.
 ἀμφήεισον ἔθηκα 138, ver. penult.
 ἀνακοπαί in verb. compos. 196, 2.
 ἀνακυλίσαι ὑπὸ ὄχθι 162, 16.
 ἀναπαιστοὶ ῥυθμοὶ 224, 24.
 ἀναπαυλαὶ in dictione 156, 7.
 ἀναπόδεικτα λέγων 18, 1.
 ἀνέδραστ' βάσις 196, 10.
 ἀνέλεγκθ' 178, 8.
 ἀνεπράτως ῥίπτεσθαι 16, 4.
 ἀνεπτήθειον κ' ἀφελές 174, ver. ult.
 ἀνήλεκτα * 26, 3.
 ἀνίσεσθθ', respondens, 130, 3.
 ἀνίσεσθοι, pro ἀνίσεσθαί 152, 17.
 ἀνίτυπθ' ἀρμονία 182, 14. ἀν-
 τίτυπθ' συζυγία 186, 19.
 ἀνώνυμῶν pronomina 12, 9.
 ἀνωθεῖσθαι 164, 6: idem ἀνω-
 ῶθεῖσθαι ibidem 2: Et ἀνακυ-
 λίσθαι 162, 16.
 ἀξιοθεῖσθ' 216, 6.
 ἀπαγγέλλειν enunciare, 162, 11.
 ἀπαγγελία, idem ac ἐρμηνεία,
 elocutio, 166, 15.
 ἀπαρέμματα ῥήματα 48, 20.
 ἀπαρχὰς προχρῆσθαι 18, 4.
 κατ'

INDEX.

κατ' ἀπαρτισμόν, absolute, 214, 13.
 ἀπειγέμεθ' βασις 196, 10.
 ἀπεισθ' λέξις 200, 11. ἀπεισθ' νῆς 248, 25.
 ἀπειθύνειν 80, 2.
 ἀπέχθεσθαι, offendi, 200, 4.
 ἀπῆναι, πλωταί, naves, 130, 16.
 ἀπὸ τῆ ῥάσῃ, facillime, 242, 13.
 idem ἐκ τῆ ῥάσῃ 240, 15.
 ἀπὸ τ' ἐξέως, habitu, 240, 15.
 ἐκ ἀπὸ σκοπῆ 120, 13.
 ἀποδέχμεναι, probare, 158, 10.
 ἀποζῆν, vitam tolerare, 190, 17.
 ἀπορίηθ' λόγῳ 10, 14.
 ἀποκρεῖσαι, in disput. rejicere, ἀποκυματίζειν τ' ἦχον 208, 8.
 ἀπομαχόμενθ' μὴ-- 22, 9.
 ἀποπλανᾶσθαι ἀπὸ τ' ἀληθείας 40, 15.
 ἀπόπερθε κοίτας 78, 3.
 ἀποπῆυσμὲ δηλωτικῶν γεγέμεναι 90, 15.
 ἀποσφάττει πάντας 144, 15.
 ἀπολεγχύνειν 194, 22. ἀποτε-
 τεγύχεν, sine γ 180, 23.
 ἀεξ. priore syllaba producta, 230, 7.
 ἀεζήσθαι περὶ πίστεως 118, 19.
 ἀεβύλης ἰχθυῖ 78, 1.
 Ἀεγία Νεμία 180, 2.
 ἀεργία pro ἀεργία 218, 6.
 ἀερεα τῆ λόγῃ 12, 6.
 ἀειδμοὶ pro ῥυθμοί, Numeri Ora-
 torii, 124, 2.
 ἀεμάτειθ' δίφρῳ 144, 18: Cur-
 tius lib. 4. currum vocat.
 ἀεμογῆ θῆ' ὀνομάτων 244, 1.
 ἀεμογῆ θῆ' κώλων 56, 12.
 ἀεμογαὶ πειόδων 200, 16.
 ἀεμόζον, conveniens, 160, 9.
 ἀεμονία, Compositio, seu concinna
 compositio, 62, 9. 70, 20. 88,
 5. 174, 2. pro eodem σύνθε-
 σις 170, 11. ἀεμονίας ἀσκή-

κῆς δύναμις 16, 9. ἀεμονία
 γεγέμεναι 116, 17.
 ἀεμώσαι ὀνόματα πρὸς ἀλλήλα,
 aptare, 56, 19. Sic ἀεμώθε-
 σαι πρὸς ἀλλήλα 52, 5.
 ἀεθλία· τ' ἀεθλείας ὑπηχέσης
 τῶ πνεύματι 102, 26.
 ἀρχαῖον καλλῶ 192, 8.
 ἀρχαιοπρεπὴ γήματα 200, 19.
 ἀσμενθ' σίχῳ 150, 14.
 ἀσχυμοὶ ὠδαί 100, 5.
 ἀσινεῖς τε καὶ ἀνοσοί 10, 1.
 ἀσύμφωνθ' χρῆσθ' 72, 15. ἀσυμ-
 φώνως ἐμπνεύσας 72, 18.
 ἀτοπία 82, 14.
 ἀτρέχειαν εἰπεῖν 172, 7.
 ἀτειχὲς ἔργον ὅτεν 242, 18.
 Ἀφελώνη, Διδὸς τέλῳ 44, 19.
 αὐ ἔρυσαν 48, 1.
 αὐαλία κόμα 254, 4.
 αὐλὸς τῆ πνεύματι 94, 7.
 αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα, pro μόνῃ
 τὰ ἀναγκαῖα 50, ver. ult.
 αὐτὰ τὰ φανερά, pro μόνῃ
 τὰ φανερά, 172, ver.
 ult.
 αὐτοματισμῶ καὶ τύχη χρησάμε-
 να 180, 16. φύσις αὐτοματί-
 ζετα 166, 2. αὐτοματισμῶ γε-
 νόμενα 230, 3. κατ' αὐτομα-
 τισμῶν 228, 1.
 αὐτοχεδιάζειν μέτρα 226, 7.
 αὐτοτελῆ, perfecta, 92, 1. αὐ-
 τοτελῶς, perfecte, 92, 3.
 ἀφαιρήσμεναι pro ἀφαιρέσμεναι
 56, 7.
 Ἀφροδίτη, venustas, 16, 12.
 ἀφωνα γεγέμεναι 92, 3.

B

B Litera ut proferatur, 102, 9.
 βαίνεσθαι, scandi, de metro,
 28, 13.
 βάρεθ', gravitas dictionis, 70, 8.
 βάρεθ' ἢ σεμνότης 200, 20.
 βάρεθ'

INDEX.

βάσις διαλειχθῆ ἢ γλαφυρῶ 178, 2.

βλάβη π σοι γίνηται 24, 14.

βλοσυρῶπις Γοργώ 118, 4.

βοσρυχῆεν τὸς λόγους 238, 4.

βρέμει ἀνεμῶ 252, 14. βρέμειται ἀνιμαλῶ 114, 1.

βρέμῳ αἰέμων 114, 8. ὅ φθόγγῳ 254, 7.

Βρέμῳ, Bacchus, 126, ver. ult. 178, ver. ult.

Γ

Γαλαθινὸν ἦτορ 254, 1, γαμετή, uxor, 4, 3.

γενέθλιον ἡμέρα 2, 3.

γενικωτάτη διαφορῶ, differentia generalissima, 10, 9.

γλαφυρῶς καὶ ἀνθηρῶς συνθέσεως χαρακλήρ 198, 8.

γλίχεται τέτων 174, 16.

γλυκαίνειν ἢ ἀκοήν 108, 25.

γλυκύτης λέξεως 70, 6.

γλωτῆαι orationem figurant, 20, 23.

γλωτῆμαλινὰ ὀνόματα 246, 4.

ροησευδαί ὑπὸ---72, 7.

ροηλεία ἢ ἐν ὧσιν 74, 11.

ρορῶ καὶ αἶα 156, 11.

ρορῶμαλινὰ unde dicta 90, 5.

Δ

Δαί pro δέ 58, 18.

Δαιμόνιον, divinus, excelsus, 138, 18. Δαιμόνιος, divine, excellenter, 232, 3.

δακτυλικὸς pro δακτυλῶ 128, 19.

δαίμνα, doma, subige, 202, 10.

δασία ἄφωνα 102, 6.

δαψιλές, crebrum, frequens, 54, 21.

δὸν συλλαβῇ τὰ τελεία, syllaba indigens ad perfectionem, 232, 17.

δείγματι, ἢ ὡς δείγματι ἐνεκα 160, 17.

Δεῖμός τε φῶς τε 118, 5.

δεξιῶς εἶρηται 22, 13.

δημιουργοὶ τέχραι 52, 11. Δημιουργημα χειρῶν 4, 1.

διὰ πέντε 76, 15. διὰ πασῶν 76, 15.

διαβεβηκότα ἐς πλάτῳ ὀνόματα 174, 11.

διαβάσεις εὐμεγέθεις 164, 13.

διακλέπειν, occultare, 134, 11.

διάλεκτι, sermo, elocutio, 20, 23.

διάλεκτι περὶ 22, 1. διὰ λέξις μίλῳ πῶς μίρεται 76, 1.

διαλλάττειν, mutare, 34, 14. διαλλάττειν ὅ διαφέρειν pro eodem 102, 21. τὸ ποσῶ διαλλάττεται τ'---74, 17. διαλλάττειν, mutatio, 74, ver. ult.

διαναπαύειν 86, 12.

διασταλεύειν τὸς ἦχους 206, 20.

διασταλεύειν τὰς ἀρμονίας 194, 7.

διάπνοι μελωδία 152, 18. 154, ver. ult. τὸ διάπνον 76, 16.

διαφέρειν ἐδὲν αὐτῇ διαφέρει, nihil ejus interest, 174, 8.

διαφθορῶ φρενῶν 142, ver. penult.

διαχαλάσματα τῶν ἀρμονιῶν 194, 22.

δίδωμαι 2, 8. δίδῃς ἑαυτὸν εἰς, dedens se, 236, 9. δίδῃς αὐτὸν ὑπὸδυνον, judicandum se præbens, 236, 16.

διεργόμενα χρόνοις αἰδηλοῖς 174, 6.

διείρειν, trajicere 148, 1.

διεργόμενῳ λόγῳ 252, 11.

διελλυσμός, distractio, 164, ver. ult.

διερείδειν τὰ μόρια 182, 20.

δεις harmonica, 76, 16.

διευκυνήσω καὶ κείνα 170, 2.

διευσκεῖν ὃν ἅπασιν 74, 12.

INDEX.

Διδύμευς Θ, Bacchi Epitheton, 128, 12.

Διδύμεναι τὰς ἀρμονίας 168, 1.

Διέσκακε, disparavit, 194, 16.

μοx ver. 22, διασπᾶν dicit.

Διοχλεῖν ἢ ἀκρόασην 64, 15.

Δίχα μοι νόθ' ἀτρέκειαν εἰπῶν 172, 6.

Δίχρενα φωνήεντα 92, 19.

Δολοπλόκ' Θ, Venus, 202, 9.

Δ' π' Θ' ἀκόντων 114, 2.

Δυναμὶς ἐγένετο, pro δυνατὸν ἦν 50, ver. penult.

Δυσαρρεσιῖται, ὅτε---74, 2.

Δύσεδρον 52, 20.

Δυσέκφορα 116, 16. 118, 1.

Δυσήχες γεγύμνα 96, 12.

Δυσπερίληπτα γεγραπῇ 168, 21.

Δυσχεῖμεροι Ἀρχαῖοι 250, 10.

Δυσωπειῖται ἔδην 89, 16.

E

Εαρίδρεπτοι σέφανοι 178, 21.

ἐγγένηται, concedatur, liceat, 168, 15.

ἐγγένηταί μοι χορή, detur otium, 8, 15.

ἐγκαθίσταται in Compositione, 196, 23.

ἐγκαταληφθέντες 144, 15.

ἐγκαταπλέκειν 86, 6.

ἐγκατάσκευ' ὁρεσίς 140, 1.

ἐγκειμένη pro συγκαμένη, 222, 4.

224, 24.

ἐγκεκλιμένα ῥήματα 48, 19.

ἐγκλίσεις verborum, nominantur à quibusdam etiam πλώσεις 54, 12.

ἐγκοπὴ τ' ἀρμονίας 184, 7.

ἐγκύκλι' Θ παιδεία 234, 11.

ἐγχαρὶς, liceret, contingeret, 120, 14.

ἐκ ἐγχαρῆς, non conceditur, seu licet, 70, 17.

ἐφ' ὅπσον ἂν ἐγχαρῇ 54, 23.

ἐδράσαι ὅτι--- 52, 19.

εἰ δὴ ἄρα, si modo, 10, 1.

ἐδεχθῆς ἐχθρὸς 148, 8.

ἐδικαί' διαφορῆς 170, 11.

ἐδ' Θ, forma, pulcritudo, 24, 1.

ἐσαεῖ, seu εἰς αἰ' 192, 12.

ἐτε' ἄρα, sive, seu, 232, 6.

ἐκλογίζεσθαι, expendere, 160, 20.

ἐκμιμαχθαι, imitando exprimere, 218, 15.

ἐκμίλειαν ἀυλεῖν 72, 19.

ἐκμιμῆσθαι, imitando effingere, 10, 14.

ἐκφανής, evidens, 212, 13.

ἐκφέρειν γεγραπῇ, edere, scribere, 8, 18.

ἐκφέρεισθαι, proferri, enuntiari, 92, 2.

idem ἐκφωνῆσθαι 92, 5.

ἐκφορᾶ, prolatio, pronuntiatio, 94, 12.

ἐκφωνεῖσθαι, pronuntiari, 92, 5.

94, 2. 98, 9.

ἐλεγειακὸν πινυαμίτερον, 226, 11.

ἐλικόμπυξ Σεμῆλη 180, 7.

ἐλπίσας, ratus, 188, ver. ult.

ἐμμελὲς καὶ ἐμμελῆς Θ σύνδεσις 242, 24.

ἐμμελὲς Θ εὐμελὲς diversa, 80, 7.

ἐμμελῆς καὶ εὐεθυμ' Θ λέξεις quae dicatur 224, 1.

ἐμμελεία πε- ειόδων 244, 2.

ἐμφαίνειν, indicare, ostend. 174, ver. ult.

ἐν χορῷ, Doricè pro ἐς χορῷ 178, 18.

ἐπαρώνιοι λόγοι, quibus in iudicio vel pro concione causa aliqua agitur 158, 3.

Θ ἐπαρώνιον πλάσμα 34, 3.

ἐπαρμόνιον pro εὐαρμόνιον 54, 19.

ἐπαρμόπην τὰ κῶλα τοῖς τύποις 236, 3.

ἐνδεικνύμεν' Θ oculis exhibens, 118, 20.

ἐνεξιστάζειν πῶς ῥυθμοῖς 156, 1.

ἐνθεσφόρις ὁρμαί 8, 1.

ὀννόματα

INDEX.

- ἐννόημα, *sententia*, 240, 1.
 ἐνρῦθμον ὅς ἐνρῦθμον *diversa*,
 80, 9. *usitatus* ἔρρῦθμος.
 ἐνλεχνῶ λόγῳ 246, 15.
 ἐνυάλις, *Bacchi Epitheton*, 126,
ver. ult.
 ἐπαγωγικὸν πλάσμα 34, 2.
 ἐπαναλείναδς *prius est quam τὸ*
πληῖσαι 48, 10.
 ἐπιγεγραφαὶ παρὰ γράμμαιων, *libro-*
rum tituli, 50, 5.
 ἐπισσιδία *orationis*, 156, *ver.*
penult.
 ἐπι, *epici versus*, 244, 12.
 ὅτι σεαυτῆς, *per teipsum, tuopte*
Marte, 116, 9. ὅτι τελευτῆς
 226, 1. ὅτι τέτω, *post hoc*,
 58, 3. ὅτι γλώσσαν ἐλθεῖν
 8, 4.
 ὅτιδοςις *pro ὀπιτήδευσις*, 38, 2.
 ἐπείκειλ, *assimilis*, 44, *ver. ult.*
 ὀπκὴ ποίησις 176, *ver. penult.*
 ὀπκοῖνον, *seu μέσον ἄφωνον*, *ut*
β, γ, δ, 102, 23.
 ἐπικερνον 128, 17.
 ὀπκερτεῖν, *potiri*, 192, 1.
 ὀπλαμπρύνειν ὅ ἦρον 96, 10.
 ὀπλείπει με ὅ ἦ μέγας χερνῶς
 40, 3.
 ὀπ μακρότατον σκοπεῖν 190, 9.
 ὀπρῆμα δειλὸν πρὸς ἀπὸ ρη-
 ματων 12, 10.
 ὀπσκοτεῖται, *obscurari*, 86, 8.
 ὀπτασία ἔμφορον 8, 2.
 ὀπσερεφάδην 46, 10.
 ὀπσυνάπτειν 226, 11.
 ὀπτασις ὅς ἀνεσις 172, 10.
 ὀπτάφι ὅς Θεκυδίδης καὶ Πλάτω-
 ν 62, 22. 134, 19. 136,
 23.
 ὀπταχύνειν τὴν σύνθεσιν 166, 6,
 19.
 ὀπτερπὸς εἰς ἀκρόασιν 192, 11.
 ὀπτεπιδευμένως 232, 9.
 ὀπτερόχαλς καὶ ταχύς 138, 3.
 ὀπτωχεῖς ὅς ἔργων ἐγένοντο 240,
ver. ult.
 ἐποποιοί, *Epici poeta* 152, 12.
 ἐπωδαὶ *pro ἐπωδῇ* 154, 4.
 ἐχ ἔδρας ἔργον 234, 6.
 ἔρεισις τῆς πέτρης 166, 1.
 ἑειβόας, *Bacchus*, 178, *ver. ult.*
 ἐρμηνείας ἀρετῆς 18, 12. ὠγα-
 ῖσμός 6, 16.
 ἔρρῦθμος καὶ ἔμμελς λέξις *qua*
dicatur 224, 1. *pro eodem* ἔρ-
 ρῦθμος 80, 10. *minus usita-*
tum.
 μέλας οὐκ ἔρωι 154, 16.
 ἔξ ἐπίμης λαμβάνειν 14, 22.
 ἔν λέγειν 6, 5.
 εὐγλωσσον 10, 10.
 ευγεαμμῶς βάσις 195, 5.
 εὐγῶνοις βάσις 174, 10.
 εὐδαίδαλς, *affabre factus*, 234,
 8.
 εὐεδρον ποιῆσαι 52, 21.
 εὐεπὸς λέξις 192, 4. εὐεπεία ὅς
 κώλων 242, 16. λέξεως εὐε-
 πεία καὶ χάρις 206, 13. εὐε-
 πὸς συγκείμενα 196, 18.
 εὐήτεροι ὕφαι 198, *ver. ult.*
 εὐήχον γεῖμα 96, 11.
 εὐδέλς εἰς χερνῶς 4, 4.
 καὶ πολλὴν εὐκαρίαν καὶ χολὴν
 208, 16.
 εὐκέρως ἦχς 184, 12.
 δι' εὐ αβείας ἔχουν, *religiose ca-*
vere, 206, 5.
 εὐμελὲς ὅς ἐμμελὲς *diversa* 80,
 7. εὐμελὴ ὅς εὐρῦθμος 86, 3.
 εὐπνὴς καὶ ἀυστηρὴ ἀρμονία
 192, 15.
 εὐειπίδεια 32, 8.
 εὐρεὺς λέξις 208, 7. εὐερώτερος
 156, *ver. ult.*
 εὐρῦθμος καὶ εὐμέλς λέξις τίς
 224, 5. εὐρῦθμον ὅς ἐνρῦθμον
diversa 80, 9. εὐρῦθμίας πει-
 224, 14.
 εὐστομία λέξεως 58, 3.
 εὐστοχίαν ὑποδείκνυσθαι 240, 5.
 εὐτροχῶς φράσις 168, 11.
 Q q 2 ἐφάμιλλη

INDEX.

ἐφάμλλα τοῖς--- 64, 2.
ἐφάπτεσθαι, attingere, 36, 14.

Z

Z Omnia duplicium suavissimè aures afficit, 100, 11.
Z profertur per σ ϑ δ 98, 1.
ζωγράφοι, ϑ οἱ τὰ ζῶα γράφοντες, pictores, 170, 16, 17.

H

H Litera sonus, 94, 18.
ἡγεμὼν, pes idem qui Pyrrichius, 124, 16.
ἡδονὴ λέξεως, quas sub se contineat species, 70, 5.
ἡῖόνες βοῶσιν 110, 7.
ἡλικία πολιαῖς κατηρτισμένη 6, 10.
ἡμισίχων pro ἡμισιχών, 248, 15.
ἡμιτέλειαι φωναί 92, 4.
ἡμιτόνιον 76, 3, 17.
ἡμιφωνα γράμματα 96, 15.
ἡρῶν μέτρον 168, 7.
ἡχῆσθαι καὶ αὐτό 90, 16.

Θ

Θ Αμυνά, identidem, 84, 5.
Θεαλεικὴ συνδέσις χάρις 192, 7.
οἷς θέμις ἐστὶ, 220, ver. penult.
θέσις, quaestio, argumentum, 214, 2. forte συνδέσις.
θεατὶς ἐπισήμη 84, 21.
θευλιγμὼν αὐλεῖν 72, 18.

I

I Litera sonus 96, 8. finalis litera in impropriis diphthongis α, η, ω, 188, 17. I in τελονὶ compositioni aliquid addit ponderis ϑ decoris, 54, 23.

ἰάμβειον τρέμετον ὁρθόν 230, 4.
ἰάμβειον ϑ ἰαμβικόν pro eodem 230, 19. ἰαμβικὸς πῆξ 144, 5.
ἰδιώματα συνδέσις 208, 10.
ἰδιώτης λόγος 246, 13.
ἰδρυνδέσθαι 54, 4.
ἴησι: unde Ἰξίησι pro ἔξεισι, exit, 32, ver. penult.
Ἰσφάλεια μέτρα 24, 18.
Ἰλιος pro Ἰλίου 150, 5.
ἰόδοιτοι σέφαροι 178, 21.

K

K Αθολικὴ καὶ ἐντελεχὴ πείλησις 84, 20.
καίνοιομεν ἐδέν 224, 10.
καίτοι ἔχει, quanquam habet, 78, 5.
κακόφωνα 82, 15.
καλλιεπὴς 138, 17.
καλλίλογία 120, 5, 21. καλλιλογεῖσθαι 22, 11.
καλλιρρήμων λέξις 16, ver. penult. καλλιρρήμονα λέξεως μοεῖα 120, 16.
καλλὸς ἢ λέξεως quas contineat sub se species, 70, 7. τὸ καλόν, separatur ϑ distinguitur, ἀπὸ τῆς ἡδονῆς 68, 5.
καπύσαι 46, 11.
κατ' ἄκρας ἑξέως, pro μετὰ 72, 16. κατ' ὀρεσφι, pro κατ' ὀρέων 118, 10.
καταγλάσως 144, ver. ult. ὁππότε καταγλῶσι, risus movendi gratia, 150, 10.
καταγρόπες ἀνθρώποι 150, 8.
καταδραπανᾶν εἰς τὰυτα ἢ χερσὶν 198, 0.
καταδιδόναι τὰ προῤῥηα 140, 7.
κατακεκλασμένοι πόδες 234, 3.
κατακεκλασμένοι γράφοι 142, 12.
κατακλείειν ἢ λόγον 248, 6.
κατάληξις

INDEX.

καλάνηξ 136, 14. 138, 9. &
142, 3.
καλαπυκνώσαι ἀφώνοις συλλαβάς
118, 2.
καλάσασις τῆ ψυχῆς 160, 22.
καλάσειβειν τὸ λόγον περὶ -- 70,
17.
καλάφορος τῆ πέτρας 166, 17.
καλαχλάζειν 236, 10.
καλιδῶν pro ιδῶν 54, 26.
κεκρολημένας 242, 19.
κερολοιδαῖς ἦχοι 100, 1.
κεράλαρα τῆ γεγραμμένης 10, 5. κεφα-
λαιωδῶς περιλαβεῖν 60, 10.
κήδεα, cura, 126, 13.
κηλεῖν τὰς ἀκοάς 20, 10.
κίβδαλον σάν 100, 9.
Κισσοδέτας θεός, Bacchus, 178,
23.
κλαγγὰς πέτετο 112, ver. ult.
κνώσασθαι, dormire, 254, 2.
κρίτη, cubile, 24, 18.
κόμματι βραχυτέραν κώλων
244, 8. κομμάτιον colo minus
248, 11.
κόπῃσι τὸ ἀκρόασι 158, 9.
κορυφὴ ἀπ᾽ αἰῶνος καὶ σκοπός 214,
ver. penult.
μέχει κορωνίδος διαλεῖν, usque
ad calcem perlegere, 38, 8.
Κενότοις ἐν ῥυθμοῖς 232, 13.
κελίθειον πυκνὰ μελαπίπτει 218,
6.
κρίτησις in pronunciatione, 98, 8.
κλεινίζειν καὶ βοσρυχίζειν 238, 4.
κλῆμα καὶ χεῖμα ἐσόμενον 4, 5.
κυνεῖσθαι δυνάσθαι 254, 4.
κύκλος, pes qui, 130, 6. κύκλος
ἐκπλήρωσις in compos. 176, 1.
κῶλον ea ferè significatione, qua
vulgo κόμμα: pro imperfecto
scilicet periodi membro 194, 19.
τῷ 195, 16. Et in seq. κῶλα,
membra orationis, contexuntur
è partium orationis connexu
12, 17. κῶλα, quibus Rhetor-

res, et natura ipsa periodos di-
stinguit, diversa sunt à metri-
cis odarum colis, 182, 8. κῶ-
λα pedestris orationis, diversa
sunt ab iis quibus Aristophanes
et ejus generis alii sunt usi
252, 5. κῶλα quomodo inter se
contexenda, ut apta fiat orati-
onis compositio 56, 17. κῶλα
periodorum ut varianda in opti-
mo dicendi genere 156, 9. κῶ-
λα quaedam transformantur, ut
concinnior fiat compositio 62, 5.
κῶλα in austera compositione
liberiora 174, 18. κῶλων εὐ-
ρυθμία magis spectatur quam
ἀκρίβεια 66, 8. κῶλων ἀσυμ-
μετρία 195, ver. ult. κῶλα He-
roici carminis examinata 248,
9. κῶλα Iambici carminis exa-
minata 250, 9. Τεικῶλος peri-
odi exemplum 64, 5. τεῖκωλος
elegans 64, 7.

Λ

Λ Ut proferatur 98, 10. Λ se-
minivocalium dulcissima 98, 25
λαλῶν τὸ καλασκευήν 116, 21.
λαλεῖσθαι, pronunciari, 102, 16, 25.
idem ἐκφωνεῖσθαι ibid. 9.
λαλῶν τὸ πᾶν 8, 16. τῷ 6, 4.
τῷ 40, ver. penult.
λαλῶν, prosa oratio, 70, 12.
λαλῶν ἰχνος, vestigium levi pe-
de impressum, ita ut vix appa-
reat, τῷ quodammodo album
sit, 78, 1.
λαλῶν ἰερεὺς 34, 22.
λογογεῖται 112, 11.
λογοεῖται, vitium pœseos, 246,
8.
λοιπὸν περιόχον 178, 21.
λόγος τῷ ὀχλῷ pro eodem, 164,
2.
λελύσει pro λυθήσει 56, 9.

INDEX.

M

M *Ut proferatur* 98, 12, *σ* 27.
 μαλθακὸν χῆμα 34, 22.
 μαρμαίρειν πυεῖ 230, 17.
 μάιοβελία 254, 13.
 μελικὴ ποίησις 252, 4. μελικὴ
 χάρις 222, 5.
 τὸ μελιχρὸν ἐν *σ* ἀκοῇ 10, 12.
 μελοποιοί, *melici poetae*, 154, 10.
 μέλ *σ* καὶ μέτερον τί 224, 2. μέ-
 λ *σ* εὐγνέει 88, 6.
 μελωδῶν genera tria 152, ver.
 penult. *σ* 154. ver. penult.
 μεσότης ἡ ἀρετὴ 214, 10.
 μεταγνέσκει 12, 6.
 μετανάσεις, migrationes, 190,
 13.
 μεταπώλικα φωνήεντα 94, 2.
 μελασκάδεν τὰς λέξεις 56, 10.
 μελασκάδης τρεῖς ποὶ τρεῖς, 52, 7.
 μελεωρέτεροι ὁδόντες 102, 18.
 μέλοχαί, participia, 12, 12.
 μέτερον τί, καὶ τί λέξεις ἐμμελε-
 224, 2.
 μηδὲν ἦπρον, nihilominus, 246, 5.
 μηκύειν absolute ponitur, 214, 1:
 etsi alter in notis sit dictum.
 sic Aristoph. in *Lyfist*.
 ———— πόσος
 ἄποιμ' ἀν' ἄλλας, εἴ με μνύ-
 νειν δέοι.
 μὴ ποτ' ἐν κρείττονι ἢ--- subaudi-
 to verbo σκαπτόν, aut simili,
 172, 9.
 μικρόκομψον χῆμα 34, 21.
 μικρόφωνα γράμματα 94, 14.
 μισγάγεια pro μισγάγεια 118,
 11.
 μοροτόκ *σ* Ἐιλωθὺα 46, 18.
 μονογράμμα *σ* συλλαβὴ 108,
 1.
 μόνόμελα quibus legibus adstri-
 βτα, 244, 17.

μδρ *σ* οἰκείος 118, 20.
 μῦσα ποιητικὴ, poetica *σ* musica
 concinnitas 222, 4.
 μυκήματα τάυρων 114, 7.

N

N *Ut proferatur* 98, 13. *σ* 184,
 17. N litera sonus qualis
 100, 1. N verbis in e termi-
 natis additum aut detractum,
 aliquid ad compositionis elegan-
 tiam confert 56, 5. N non reci-
 pit post se *σ* 184, 15. N cum
 χ in unam eandemque syllabam
 non coit 182, 3.
 ναυπηγὸς τίνα πραγματεύεται
 52, 21.
 νεαρόν ἡλικία 6, 14. τὸ νεαρόν
 ἔχοντες πολὺ 212, 18. alibi
 μερεσιώδες dicit.
 νεάτης καὶ ὑπάτης ἴσον ἀπέχει ἡ
 μέση 172, 12.
 Νεκλάρεα φυλά 180, 4.
 εἰς νέωτα 8, 18.
 νῦς *σ* διάνοια pro eodem, id est
 sententia, 248, 25. Sic νῦν τι-
 να ἔχειν habere aliquam sen-
 tentiam 250, 2. et, ὅτι νῦν
 ἀγειν, in mentem asferre, 10,
 3.
 νυκίλαμπες δῶμα 254, 3. alii
 Lunæ cognomen esse volunt.

Ξ

Ξ Proferitur per *κ* *σ* 98, 2.
σ 102, 1.

Ο

Ο Litera sonus 96, 11.
 ὁδῶ τὸ πρῶγμα χωρεῖ
 42, 18. καθ' ὅδον χωρεῖ ὁ λό-
 γος 70, ver. penult.
 οἰκῆες pro οἰκείται 248, 18.

οἰκῆμα

INDEX.

οἶκημα, cubiculum, 24, 16.
οἰκοδομική 14, 17. 52, 12.
οἶομαι ὅτι οἶμαι 208, 26.
ὀλίγον ὕπερον 86, 26.
ὀλιγοσύνδεσμος σύνθεσις 176, 8.
ὀλισθαίνειν, illabi, 192, 5.
τὸ ὅλον, in summa, 86, 4.
ὁμοζυγία, in compositione, 224, 4.
ὁμοιοειδῆ μέτρα 244, 13.
ὁμοιοσχημονες πειροδοί 244, 9.
ὁμοιότονα 82, 20.
ὁμοιόχρενα 82, 20.
ὁμότονος συλλαβή 78, 7.
ὁμόφωνοι λέξεις 78, 10.
ὁμοῦ μελέων 180, 6.
ὁμφαλον ἄσετος θυόνη 178, 19.
ὄναρ ὅδε ὄναρ εἶδον, nè per somnium quidem videntur, 40, 16.
ὀνόματι καὶ δόξης ἀξιοθεῖς 40, 11.
ὀνομαστικά 12, 13. ὀνομαστικά ἀν-
σεμπερ προπονέοντα ἀδελφίσις
48, 16, ὀνομαστικῶν πρῶσις
82, ver. ult.
ὀνομασία, nomenclatura, 222, 7.
ὄπισθε, cum 40, 4.
ὄργανική μῦσα 76, 13.
ὄρεσσι pro ὀρέων 118, 10.
ὄρθη πρῶσις 54, 7. ὄρθα ῥήματα
54, 11. ὄρθον πλάσμα 34, 3.
ὀτιδύποτε 54, 4.
ὅθεν ὅτε μή 26, 9.
ὅκ εἶπον μὴ, ἐκ ἔγχευα δὲ
60, 19. ἐχὶ τὰ ὡς---αἱ ᾗ---
74, 4.
ὅ μήν---γε non tamen, 68, 11, 13.
ὅθεν ἔτε μείζον ἔτε ἑλαττον 42, 1.
ὅρανδες, palatum, 94, 18.
ὅτωσι pro ἀντομασίως 252, 10.
ὅχλον Dionysius vocat quem Ho-
merus λόρον, collem, cliuim
162, 16. ὅ 164, 6.

Π

Π Litera ut proferatur 102, 11.
ὅ 184, 19.
παῖδες ζωγράφων, pro οἱ ζωγρά-
φοι 240, 4. sic παῖδες ῥητόρων,
pro οἱ ῥήτορες 182, 11.
παμπληθῆ, permulta, 114, 9.
πανδαίδαλος ἀγορά 178, 20.
πανηγυρική διάλεκτος 212, ver.
ult.
παρ' ἄλληλα 14, 2. παρ' ὁ,
quamobrem, 224, 25.
παρεδείγματι ἔνεκα, exempli
gratia, 120, 10.
παρεθεσις τῶν γραμμάτων 108,
23. ὅ 188, 13. παρεθεσις
τῶν φωνηέντων 194, 14. παρ-
θέσει συγχρύψαι 82, 13.
παρελλαγή, mutatio 106, 5.
παρελυτῶν 160, 17.
παρεπλήρωμα λέξεως 62, 20.
παρευξηθεῖς περὶ δόξαις 106, 16.
παρεφυλάττειν, observare, 236, 4.
παρελάσαι, superare, 138, 20.
παρεμφασικά ῥήματα 48, 20.
παρθενωπὰ ὀνόματα 200, 3.
πάεισα κῶλα 64, 2.
πάστονα, pro παχίονα 36, 15.
πάταγος ἀνέμων 114, 8. πά-
ταγος ὑδάτων 118, 6.
παλῶν ἐστὶν 30, 14.
πέδονδε, in planitiem, 166, 12.
ἡ περὶ τῶν λόγων 20, 12.
πενιτάχρονος ῥυθμός 232, ver.
penult.
πέρεσσι τειῶν τόνων 76, 2.
περαιτέρω προβαίνειν 40, 8.
περίδος ea ferè significatione
qua vulgo κῶλον 196, 4. 15,
20. ἐκ πειρόμενου φανερός 200,
18.
πειροσίαν ἔχειν, copiam habere,
190, 18.
πειρίσκεπτος ὡς 248, ver.
ult. πειροσόμενος

INDEX.

πεισπόμεναι συλλαβαί 76, 8.
 πεισπασμός, circumflexio, 78,
 10.
 πειπής, δεινός, ὅ δαιμόνι, ὅ,
 pro eodem 138, 20, 18.
 ἐκ πειφανείας ὁρᾶται 174, 4.
 ὅ 198, 11.
 πέτρῃ Dionysio, qui Homero
 λαῶας 166, 5. pro eodem πέτρα
 166, 13.
 πιφυλαγμένως, caute 100, 5.
 πλέμεν ὅ χακοῖς 148, 2.
 πίνῃ ὅ συνθέσεως 200, 20. ὅ
 πίνῃ in austerā compositione
 pro ornamento est 178, 10.
 πῖσις παρεχέιν 14, 22.
 πλάμαι πῶσις 54, 7.
 ἐν πλάτει θεωρεῖται 172, 14.
 ὅ 214, 13.
 πλὴν ὅπ, nisi quod 104, 1.
 ποιεῖν, poesin condere 170, 7. πε-
 ποιμένα ὀνόματα 20, 24.
 ποιήμα καὶ γέννημα ψυχῆς 4, 5.
 ποιήματα, carminis versus 18,
 13.
 ποικιλλόμενῃ ἀνθεσι 178, 6.
 ποικιλική 14, 17.
 πολεμοκέλαδῃ, Bacchus, 126,
 ver. ult.
 πολιτικοὶ λόγοι 4, 9. 246, 14.
 ὅ alibi passim.
 πολὺ ἂν ἔργον εἴη 120, 1. πολὺ
 πλείς 210, 5.
 πολύβητῃ, celebris, frequens,
 178, 19.
 πολυεδῶς σρέφειν 244, 4.
 πολυφωνότατῃ ποιητῶν Ὀμη-
 ρῷ 116, 10.
 περγυμάπῃ τίπῃ 6, 3. ὅ
 πολλὰ περγυμασθέντες, non
 magno negotio 240, 19.
 πρεῖται ἀριμονίαι 212, 5.
 πρέπον τί 160, 8.
 πρέσβυμῃ 248, 21.
 πρεῖθες τῷ χαρχλήρῃ 208,
 14.

περπερυκλινόμενῃ παλῶς 110,
 16.
 περπαγρέσεις, compellatio in ex-
 ordio orationis 232, 5.
 περπανίσταται ἀκροῖς τοῖς ὀδῶσι,
 impingi summis dentibus, 184,
 18.
 περσερανίζεσθαι 62, 21.
 περσηρειαὶ διήρηται ἀπὸ τῆς ὀνο-
 μαστικῆς 12, 7.
 περσίσταται ὅ ἀκοῶς, aures of-
 fendere, 84, 2.
 περσχαλαχυνάται 56, 21.
 πέρσοδον ποιεῖν, ad dicendum ac-
 cedere 208, ver. penult.
 περσφιδίαι, accentus, 156, 14.
 περσφιδικοί, versus, 28, 16.
 τὰ πρωτεῖα φέρεται 214, 9.
 πρῆγν ὅτι 16, 18.
 περχειρίσθαι, deligere, 18, 4.
 ὅ 202, 6.
 πρίλα, pinnae, 240, 6.
 πῶσις τῆς ῥίματων 54, 13.

P

P Quomodo proferatur 98, 15.
 P semivocalium generosissima
 98, 26.
 ἐκ τῆς ῥῥῆς 240, 15. idem ἀπὸ
 τῆς ῥῥῆς 242, 13.
 ῥημασικόν, verbum à recto suo
 themate deflexum, 184, 11.
 ῥοῖζῃ ὀϊσῶν 114, 2. ῥοῖζα δα-
 λωσικόν γεγόμενα 90, 14.
 ῥοχθεῖ κῶμα πρί--- 112, 16.
 ῥυθμίζεν κῶλα 133, 2.
 ῥυθμός ὅ ὠδῆς 252, 8. ῥυθμός
 καὶ πῆς, ταυτὸ 124, 9. ῥυθμῶν
 observatio multum afficit, 74, 1.
 ῥυθμός ἀξιωμασικός 88, 8.
 ἐν ῥύσει συνεχεῖ ὄντα 212, 5.
 ῥώθωνες, naves, 98, 13, 15. ὅ 184,
 19.

INDEX.

Σ

Σ Quomodo proferatur 98, 17.
Σ insuavem sonum reddit,
 ac si pluries usurpetur, vehe-
 menter offendit 100, 2. **Σ** ra-
 rius ζ cautius usurpatum à
 veteribus; à quibusdam etiam
 planè in carminibus vitatum
 100, 4. **Σ** non preponitur du-
 pla ξ in una eademque syllaba
 194, 1.
 συγνεύσαι φιλότης 206, 3.
 σάν, τὸ σῆμα 100, 9.
 σέλις, pagina libri, 144, 4.
 σεμνολογία, species τῆ κάλλους
 70, 9.
 σῆμα, σῆμα, 78, 1.
 Σμωνίδεια μέλη 252, 4.
 Σιτυλεὺς ὑπὸ Μαγνησίας 36, 2.
 σκιδνωρία καὶ φλυαρία 236, 8.
 σκεύηθαι idem quod διερείδε-
 θαι 164, 1.
 σμαραγεῖ πόνη ζ 114, 1.
 σμερδαλέ ζ ἐφάνη 118, 3.
 σολοικισμὸς risum movet 148, 5.
 Σοφόκλεια 64, 18.
 σπαδονίζεν ἢ ἦχον, spadonicum
 sonum reddere, 94, 15.
 σπάνει κρείττον ζ ὀνύμα ζ , me-
 lioris nominis inopia, 214, 6.
 σπεδὼν ἔχεν, operam dare, 176,
 3. σπεδῆ, studio ζ diligen-
 tia adhibita, 70, 12.
 ὑπὸ σάθμης 200, 15.
 σάσεις λαμβάνειν ἰσχυρὰς in ver-
 borum compositione 174, 4.
 οἱ ὑπὸ τῷ Στοῶς 40, 20, iidem οἱ
 Στωϊκοὶ, ζ οἱ τῷ Στωϊκῆς
 αἰρέσεως 12, 5.
 σοιχεῖα φωνῆς 90, 5. σοιχεῖα τῷ
 λέξεως 10, 21. σοιχειώδεις
 δυνάμεις 90, ver. penult.
 σεσηλάται φρένιμοι 86, 9.
 σεργυλλεῖσθαι, rotundari, 96, 3.

σεργυλλῇ λέξεις 58, 25.
 σευφή καὶ τερχία λέξεις 192, 6.
 σῦρειν ζ διαχεῖν, oppos. 108,
 26.
 συγγραφεῖς, historici, 50, 10. 62,
 9.
 συγκατακυλίεσθαι 166, 13.
 συγκαταφάσκειν ἀλλήλαις 168,
 3.
 συγκοπή πνεύμα ζ 112, 4. συγ-
 κοπὰ τῶν ἦχων 194, 5.
 συγκρύπτειν, occultare, 86, 10.
 συγκέκρωσαι 212, 1.
 συζυγία τῶν ὀνομάτων 26, ver.
 penult. συζυγίαν λαβὼν ἑτέραν
 54, 6. ζ 58, 4.
 συμβάλλεσθαι τι τῷ 38, 5.
 συμμετρίδιζεν 80, 9.
 συναλείφειν δύο συλλαβὰς 186,
 24. συναλείφεται ἀλλήλοις
 182, 17. συναλοιφῇ κεραιόεν-
 τα 180, 21. συναλοιφῇ per
 Apostrophum 56, 3.
 συναπαρτίζειν τοῖς στίχοις 244,
 5.
 συναρμόζειν οἰκείως 66, 12.
 συναρτίζειν ἢ ἦν 174, 23.
 συνασκεῖν 254, ver. penult.
 τὰ συνεδρεύοντα αὐτοῖς 44, 6.
 συνεκτρέχειν τῷ στίχῳ 248, 22.
 συνεκφορεῖ 194, 1.
 συνεξεσμέναι βάσεις 174, 10.
 συνεξεσμέναι ἀρμονίαι 192, 3.
 συνηχέσθαι 98, ver. ult.
 σύνθεσις τί ἐστὶ 10, 19.
 συνθετικῆς ὀπισθήμης ἔργα τεῖα
 52, 2.
 συγολιθαίνουσαν ἀλλήλαις 168, 3.
 εἰς σύνολον ἔλθειν 170, 12.
 τὰς συντάξεις ὑποτελεῖν 210, 5.
 συντάττεισθαι, componere, con-
 scribere, 40, 18.
 συνυφάγκασι 142, 9. συνυφάν-
 θαι τοῖς κώλοις 200, 8.
 συνωδὸς ἦχ ζ 184, 12. ζ 188,
 14.
 R r σείγμα,

INDEX.

σείγμα, *sibilus* 98, 20. συειγ-
μδς, *θνειώδης φωνή* 100, 2.
apud Virgil. stridor rudentum.
συειγμῆ δηλωτικὸν γεῖμμα
90, 15.
σύρρυσις ποταμῶν 118, 6.
σφαλερῶς αὐτῇ τῇ προγματῶν
καθεσώτων 208, ver. ult.
σχέδιον λόγον 144, 7.
σχῆμα pro σχηματισμὸς ἢ ἐκφο-
ρᾶς, *pronuntiationis figura seu*
habitus 102, 16. ὅ 104, 1.
σχηματισμὸς λέξεων 60, 3.
σχοινόθεν φωνήεντα 100, 8.
σχολῇ γ' ἀν-- εἰς, 88, 14.
σχολικὸν σύλλαγμα 178, 7.

T

Τάσεις, seu τόνοι 78, 6. τᾶ-
σεις φωνῆς, *toni*, seu *accen-*
tus, 156, 13.
τᾶπιδαι χτ' διαφόρων, pro λέ-
γιδαι 248, 3.
ταυτολογίας δεῖξαν παρέχειν 208,
12.
ταυτοτήτα διαναπαύειν 86, 12.
τεκνόφι, *filii operâ*, 254, 15.
τεκτονική 14, 17.
τελεῖαι, *ritus* ὅ Ceremonia, 220,
ver. penult.
τελικῶτάτα 66, 22.
τέοντες ποδῶν 148, 15. τῶ τάν-
ρς 48, 15.
τηνᾶλλως 132, 16.
τιμιώτατον ἐμοὶ φίλων 4, 12.
τέτηνε, *perforavit*, 148, 15.
τοπικὴ ὑπόθεσις, *argumentum uni*
loco adstrictum,
τόπον, *locus*, *questionis caput*,
τόπον λεκτικὸς 6, 4. τόπον
προγματικὸς 6, 3.
τορδαί, *Calatores* 240, 4. το-
ρδαί, *calata* 236, ver. penult.
τρανὸς καὶ καθαρός 194, 14.
τέλειμμένα ὀνόματα 222, 13.

τροπικὴ διάλεκτος 20, 22.
τυτῆ, *huc Æolice* 204, 1.
τύποι τῶν γεγραμμάτων, *litera-*
rum formæ seu figuræ, 224, 5.
τύποι ἐν τῇ διανοίᾳ, *notæ*
menti impressæ, 240, 13. Ὡς
τύπων περιλαβεῖν, *ut crasse*
delineam, 10, 17.

Υ

Υ Literæ sonus 96, 5.
ὕμᾳ λόγον 24, 4.
ὕλαειν, *latrare*, 18, 18.
ὕπαστρα, *tropi*, 20, 21.
ὕπερ ἢ, *de* 40, 14.
ὕπερ, *supradmodum bene*, 18,
12.
ὕπηχεν 102, 26.
ὕποδειγμα 130, 14. *idem πα-*
ράδειγμα *ibid.* 6. ὅ 128, 4,
22.
ὕποβρύχειν ἢ ἀκοῆν 186, 3.
ὕπια ῥήματα 54, 12.
ὕπερβολίας seu πρωθυεῖς exem-
πλα, 48, 9.

Φ

Φ Litera ut proferatur 102, 8.
φάσκει, *in lucem*, 46, 18.
φάρμακα, *pigmenta*, 170, 17.
φαῦλον ἀμάσημα, *frivolum* ὅ
leve peccatum, 220, 7.
φιλοτέχνως 134, 10. φιλοτεχνεῖν
110, 3. ὅ 162, 7.
φλέβια seu φλεβία, *venula*, 240,
6.
φλυαρήματα, *pugamenta*, 150,
11.
φόβα ἰων, *coma violarum*, 180,
5.
φρυγμὸς τραγῶν 114, 8.
φωνεῖται καθ' αὐτὸ 90, 20.
φωνήεντα γεῖμματα 92, 17.

X Χαλεπή

INDEX.

X

X Αλεπή νέοις 6, 8.
χαλκέμβολοι ἀπῆναι, πα-
uigia 130, 16.
χαλκιδόρυμφον δῶμα 254, 3.
χαρακλῆς pro ιδιώμα 22, 16.
χαρακλινευστικά τ' αὐσηρᾶς ἀρμο-
νίας 174, 2.
χαράπην τ' ἀκοήν 194, 7.
χαρεῖς λέξεις 70, 6.
χειλέων ἀκρων 102, 10. item
contra tē χειλῶν ἀ:οιξίς 184,
21.
χείμαρροι ποταμοὶ 118, 10.
χειρὶ λέχνης 20, 17.
χειρῆτις γυνή 28, 7.
χλιδάζειν, ludificari, 242, 21.
ὅτι χλιδασμῶ, per illusionem,
150, 10.
χρῆς, lanugo plumea, 240, 7.
χερμελισμός ἵππων 114, 7.
χερνίζειν ὅτι--- 118, 21.
χερνίθ' ἀσκησις 240, 13.
χρυσαιγίς ἱτανία 234, 7.
χώραν ἔχει δαίμονα 14, 12.
χωρεθρήσσει pro φιλοχωρήσσει
56, 8.

Ψ

Ψ Profertur per π Ϛ σ 98, 2.
102, 1.
ψαλίον pro ψέλλιον, armilla, cir-
culus, orbis, 148, 1.
ψάλλειν καὶ αὐλαῖν 240, 18.
ψιλὰ ἄφωνα 102, 2. ψιλὴ φωνή,
simplex vox 80, 6. ψιλὴ λέξις,
prosa oratio, 218, 14.
ψόφος ἀπολειψύλα γράμματι 90,
12.
ψοφοειδῆ φωνήεντα 118, 1.
ψύγμα τὸ μετὰ τὸ ἴσ' ὀνομάτων
164, 24.

Ω

Ω Litera sonus 96, 3.
ὦρε λέξεις 70, 6. ὦρεν
καὶ χάειν ἔχειν 74, 7. ὦρεν
ποιεῖσθαι μηδεμίαν τῶν 20, 18.
idem quod φερνίδα ποιεῖσθαι
μηδεμίαν. ὦρε ἑωθινὴ, tempus
matutinum, 18, 8.
ὦρεϊσμός τ' Ἑρμηνείας 6, 16.
ὦρεασμίνθ', Orgiis operatus 30,
1.
ὦς ἢ ἐμὴ δόξα 138, 7.

Index Rerum Notatu digniorum.

A

A Ccentuum diversitas 156, 14.
 accusatio unius non debet incommodare omnibus 66, 1.
 Achilles flumine circumdatus 118, 16. Hectorem bigis rap-
 tat 148, 14.
 acies à prudentibus Ducibus in-
 strui ut soleat 86, 9.
 acutos duos unum verbum capere
 non potest 78, 7.
 additio compositioni sæpè ali-
 quid confert 54, 24.
 adjectiva an semper postponan-
 tur 48, 17.
 adolescentum imperus 8, 1.
 adverbia à verbis separata 12,
 10. adverbia verbis quando-
 que præponuntur 46, 4. ad-
 verbiorum significationes 46,
 6.
 ædificator tria spectat 52, 13.
 Æschinis locus ad ostendendam
 aptam colorum in periodo
 conformationem 64, 5.
 Æschylus austero compositionis
 genere usus in suis tragædiis
 178, 2.
 affectiones rerum, vorum, & syl-
 labarum consimilibus affecti-
 onibus exprimendæ sunt 110,
 2.
 affectuum varietas compositio-
 nem quoque variat 160, 14.
 Alcæus, unus è priscis Melicis,
 breves faciebat Strophas 154,
 10. Alcæi dictio qualis 216,
 7.
 Alei filia Auge 250, 16.

Alexander ad Gazam vulnera-
 rus, & maleficum, & urbem
 gravibus poenis afficit 146,
 15.
 Alys fluvius Lydiæ 32, 20.
 amphibrachys pes qui, & qualis
 128, 7.
 Anacreontis dictio qualis 202, 1.
 anapæstus pes qui, & qualis 128,
 13. anapæsticum tetrametrum
 224, *ver. penult.*
 ancipites, seu bitempores voca-
 les 92, 19.
 Antilogi (vel potius Antiochi
 Syracusani) stylus 38, 10.
 Antimachus Colophonius, poeta
 Epicus, austera compositione
 usus 176, *ver. ult.*
 Antiphontis Rhamnusi dictio
 pulcra quidem, at non item
 suavis 68, 10. Antipho auste-
 ra compositione usus in suis
 orationibus 178, 3.
 appellativum nomen, ut *Atheni-
 ensis* 192, *ver. penult.* appel-
 lativa à nominibus separata
 12, 9. appellativa an semper
 præponantur in orationis con-
 textu 48, 18.
 Arcades hyberni 250, 10.
 Arcesilaus, Bœotorum dux 122,
 5.
 archaïsmus in austera compositi-
 one pro ornamento est 176,
 10.
 architectura tria spectat 52, 12.
 Aristophanis cæla 182, 9. Ari-
 stophanis versus tetrameter
 anapæsticus, ex *Νεφέλαις* 226,
 5. Aristophaneum tetrame-
 trum 228, 12. 226, 5.
 Aristoteles

I N D E X.

Aristoteles virtutem dicie esse medietatem 214, 10. Oratoris partes quot & quas fecerit 12, 1. Aristoteles de civili orationis genere quæ tradiderit Rhetoricæ in libro tertio 224, 11. Aristotelis compositio qualis 216, 10.

Aristoxenus musicus de litterarum discrimine ut existimavit 90, 10.

artium præcepta non aspernanda 242, 20. artium præcepta sine assidua meditatione atque exercitatione, nihili sunt 254, *ver. penult.*

articulos à conjunctionibus separarunt Stoici 12, 5. articulis parcius & rarius utitur austerior compositio 176, 8.

aspirata mutæ 102, 6.

Athenæ sacræ 178, 20.

auditus & visus ferè eodem modo afficiuntur 82, 3. 66, 24.

Auge, Alei filia, ex Hercule gravis 250, 16.

Aulis Bœotiæ oppidum 122, 6.

auribus fidei tribuitur minus quam oculis 24, 1. aurium iudicium duo requirit, ut compositio suavis sit & pulchra 68, 1. aures quibus delectentur 72, 1. aures permulcentur eleganti verborum compositione 20, 10.

austeræ compositionis character 174, 2. austero compositionis genere qui scriptores usi 176, 11. austeræ compositionis optimi artifices Pindarus & Thucydides 178, 15.

B

Bacchi sputum 36, 3. Bacchi epitheta seu nomina 126, *ver. ult.*

Bacchæus pes qui, & qualis 132, 6.

Bacchylidis locus 234, 6.

bigis raptatus hostis 148, 1, 14.

Bœoticorum ducum & oppidorum catalogus ex Homero 122, 4.

breves syllabæ quæ 104, 15. quomodo inter se differunt 104, 11.

Bromius, Bacchus 126, *ver. ult.*

C

Cælatorum diligentia 250, 4.

Calantianus Demetrius 38, 9. est autem Calantis, seu Calantis, Siciliæ oppidum, Cæciliæ rhetoris patria, teste Suida.

Candaules, Lydorum rex, 22, 5. canes notis adblandiuntur, ignotos adlatrant, 18. 17.

carmen quid 222, 23. prosæ orationi simile ut fiat 242, 24.

casuum mutatio compositionem adjuvat 54, 5. casus verborum 54, 13.

catalogus oppidorum, per se minus pulcher & suavis, quibus scitamentis ab Homero sit conditus 110, 20.

Chloris, Nelei uxor, 116, 25.

choreus pes qui, & qualis 126, *ver. penult.*

Chrysippi Stoici libri duo, de Orationis partium Collocatione ad civilem eloquentiam nihil conferunt 42 3. Chrysippus Stoicus in scriptis suis compositionis elegantiam neglexit 40, 9.

circumflexæ syllabæ 76, 8. circumflexus in moduli pronuntiatione obliteratus 78, 10.

Cisseus, rex 230, 16.

citharista

I N D E X.

- citharista ob unius chordæ dissonantiam explosus 72, 13.
civilis eloquentia 4, 9. civile seu Politicum dicendi genus 246, 14. civilis Eloquentia, Musicæ quædam species 74, 16.
Clonius, Bœotorum dux 122, 5. cola, quare in Græco Indice. collisio vocalium inter se, & item consonantium, austeram efficit compositionem 196, 11.
commata colis breviora 244, 8. 250, 1.
commune (seu medium) compositionis genus quod 214, 5.
componere quælibet cum quibilibet, non similiter animum & aures afficit 54, 1.
compositio quid sit 10, 20. Electione posterior est 14, 11. Perfectius opus quam Electio 18, 2. Plus virium habet quam Electio 14, 8. Magis afficit quam Electio 20, 12. Pulcra ut fiat 88, 5. Compositio elegans quot & quæ spectare debeat 52, 23. Compositio suavis ut fiat 80, 12. & 86, 3. Compositio apta & concinna, debet esse suavis & pulcra 66, 21. Compositio pro affectuum varietate varia est 160, 14. Compositionis species quot sint, & qui cuiusque character 170, 11. Compositionis species quæ primas ferat 214, 9. Compositionis artificiosæ munus triplex 52, 2. Compositio artificiosa Minervæ Homericæ comparari potest 36, 8. Compositio à veteribus diligenter observata; à recentioribus neglecta fuit 38, 1. Compositio prosæ Orationis ut poemati & carmini fiat similis 218, 10. Compositionis genus occultum seu latens 156, 15. Compositio confidenter pertexenda est 86, 22. Compositio vim quantam habeat 14, 13. Compositionis austeræ character 174, 2. Compositionis politæ ac floridæ character 198, 9. Compositionis deformis exemplar 146, 1. Compositione verborum gravi ac suavi ornatur oratio 8, 7. Compositionis mutatio venustatem orationi adimit 32, 2. Compositoriæ artes 14, 18.
conjunctionum usus in austerâ compositione rarior 176, 8.
consecutionis ratio sæpè negligitur in austerâ compositione 176, 8.
consuetudo longo usu in naturam vertitur 240, *ver. penult.*
contractiones per apostrophum, sæpè compositioni aliquid asferunt elegantiae 56, 2.
Cratylus Platonis 114, 16.
Creticus pes qui, & qualis 130, 13. Creticus & Pæan pro eodem 232, 6. Creticis numeris decantare 232, 13.
Cræsus, Alyattæ filius, Lydorum rex 32, 20.
Ctesiae Cnidii dictio suavis quidem, at non item pulcra 68, 12.
curru rapratus hostis 144, 18. & 148, 14.
Cyclops in visûs orbitate gemens ac palrans, qualibus verbis ab Homero expressus 110, 8.
- D
- D**actylus pes qui, & qualis 128, *ver. ult.* Dactyli ad celeriores motus exprimendos apti 168, 10. Danae

I N D E X.

- Danae fortunam suam deplorans apud Simonidem 252, 13.
- Decorum quid sit 160, 8. decorum quantam vim habeat 74, 6. Figuras & habitus omnes commendat 158, *ver. penult.*
- delectus verborum plurimum potest 222, 6. vise & verba.
- Demetrii Calantiani stylus 38, 9.
- Democriti compositio qualis 216, 9.
- Demosthenes qua re Platoni præstet 138, 20. Demosthenes in scribendis orationibus, an sursum ac deorsum voluntatis verbis & membris, ad metricam numerorum concinnitatem exegerit omnia 236, 1. Post diurnam exercitationem consuetudine & habitu facile præstitit, quod primis annis magno labore ac studio vix assequi potuit 240, 10. Verborum compositione quali usus 216, 9. Demosthenis dictio pulcris & suavis mutationibus variata 156, 20. Demosthenis Orationes optimis poematibus & carminibus similes 20, 1.
- Demosthenis oratio pro Ctesiphonte omnium orat. præstantissima 232, 4. Demosthenis locus, è quo docetur quantum elegantiae afferat apta verborum figuratio 60, 16. Locus, è quo elegans colorum inter se coagmentatio demonstratur 58, 18. Locus, quo elegans colorum transformatio ostenditur 62, 14. item ex Oratione contra Leptinem 66, 1. è Demosthenis Oratione pro Ctesiphonte proœmium; ad ostendendam in eo Oratore poeticam & modulatam compositionem 234, 11. è Demosthenis Oratione pro Corona pulcræ compositionis exemplum 140, 9. è Demosthenis Oratione adversus Aristocratem proœmium; ad ostendendam in eo scriptore poeticam & modulatam compositionem 220, 5.
- detractio colis in oratione sæpe multum affert elegantiae 64, 15.
- Dii inferi 162, 14.
- dialecticæ artis scriptores, compositionis elegantiam neglexerunt 40, 4. Dialecticæ artis ductus an ad compositionis elegantiam necessarius 42, 10. 50, 2. Dialecticas artes Chrysippus Stoicus omnium exactissimè tractavit 40, 9.
- dicendi exercitatio in duobus consistit 6, 1. Dicendi venustas affectatur à juvenibus 6, 16. Dicendi primas Demostheni tribuit Dionysius 140, 6.
- diCTIONES modulis subjiciendæ, non moduli diCTIONibus 76, 18. Dictio optima quæ sit 156, 6.
- diCTIONIS elementa 10, 22.
- Dionysius Halicarnassæus Rhetoricen Romæ vel publicè vel privatim docuisse videtur 168, 22. Promittit librum de Electione verborum 8, 15. promittit *ὑπογελάειν τὰς χαρακτῆρας τῶ ἀρμονικῶν* 70, 20. de quibus infra.
- dissonantiæ levis causa explosus citharista & tibicen 72, 16.
- distinctiones pro periodorum & colorum commatumque ratione 252, 5.
- Dithyrambus apud veteres certis legibus adstrictus erat 156, 3.
- Dithyrambi poetæ quibus usi mutationibus

INDEX.

mutationibus 134, 16. Junceas
exilesque literas repudiabant,
veteres dithyrambici 100, 8.
divitias comitatur vecordia &
intemperantia 210, 18.
Dorii modi in Dithyrambis 134,
18.
duplices literæ quot, quæ, &
cur sic dictæ 98, 1. 101, 10.
Duplicium literarum suavissi-
ma 7 100, 11.
Duris quali usus stylo 38, 8.
duces prudentes aciei ordines
instruere ut soleant 86, 9.

E

Electio verborum, natura
prior est quam compositio
14, 6. In eleganti oratione
requiritur 8, 6.
elegiacum pentametrum 227,
13.
elementa dictionis 10, 22. ele-
menta vocis, literæ 90, 3.
Ἐλῶν, oppidum Bœotix 122,
10.
eloquentiæ studiosis observanda
quæ 6, 3. Eloquentiæ prin-
cipatum Demostheni tribuit
Dionysius 140, 6.
Empedocles physicus, austera
compositione usus in suo car-
mine 176, *ver. ult.*
Ephori dictio qualis 202, 4.
Epici poetæ metrum mutare non
possunt 152, 12. Epici auste-
ro compositionis genere usi,
Antimachus & Empedocles,
176, *ver. ult.*
Epicurus & Epicurei elaboratum
compositionis genus spreve-
runt 216, 2.
Epidamnus, urbs Illyriæ, 34,
11.
epodos mutare licet melicis,
non item strophas & antistro-

phas 132, 16. epodis paucis
utebantur præci melici 134,
12.
Erythræ, Bœotix oppidum 122,
9.
Eteonus, Bœotix oppidum 122,
7.
Etymologiam primus attigit Pla-
to 114, 15.
Euripidis dictio qualis 202, 2.
Euripidis locus 32, 10. Lo-
cus ex Oreste, quo docetur
dictiones servire modulis, non
contra 78, 1. Locus de Auge;
quo docetur, pulcrum esse
poeseos quæ ad præfæ oratio-
nis similitudinem sit compo-
sita 250, 5.
Eutresis, oppidum Bœotix 120,
ver. penult.
exempla magnarum rerum esse
possunt etiam res parvæ 192,
16.
exercitatio assidua requiritur
ad artium præceptiones 254,
20.
exercitationis diuturnæ vis 240,
13.
experientia & usus, dicendi ma-
gister 48, 22.

F

Figuræ dictionis multæ, sicut
etiam sententiæ 60, 9.
figuratio dictionis 60, 1. Figu-
rationum innovatio 198, 2.
floridæ compositionis character
198, 9. vise & Politæ com-
positio.
fluviorum confluxum Homerus
quomodo expresserit 118, 6.
futurum medium pro passivo
56, 7. futurum paulo post,
pro futuro simplici 56, 9.

INDEX

G

GAza, Syriae urbs 144, 12.
 generosa dictio 88, 11.
 Generosi moduli 88, 8.
 generum mutatio (masculinorum scilicet in foemina, vel neutra, & contra) saepe compositionem adjuvat 54, 8.
 Glaucos, Aristonis filius 238, 11.
 Gorgias de tempestivitate artificii nihil scripsit quod sit memorabile 84, 18.
 Gorgo truci aspectu 118, 4.
 Graecia non fuit olim firmiter habitata 109, 12.
 Graja, seu Graa, Boeotiae oppidum 22, 8.
 Grammaticen quemadmodum pueri discant, 242, 3.

H

HAbitus longo usu contritus difficilia reddit facilia 240, *ver. penult.*
 Harina, Boeotiae oppidum 122, 9.
 Hector mortuus ab Achille bigis raptatur 148, 14.
 Hegesiae Magnetis stylus 34, 21.
 Hegesias Magnes, deformis compositionis primas, medias, & postremas omnibus praeripuit 142, 14. ex Hegesiae Magnete deformis compositionis exemplum 146, 1. Hegesiaca dictionis forma qualis 34, 21.
 Helena Homeri quibus verbis Telemacho *Xenia* dederit 2, 1.
 Heraclidae Historici stylus 40, 1.
 Herodoti compositio qualis 216, 8. & 68, 16. Herodoti dictio pulcris & suavis mutationibus variata 156, 19. Herodo-

ti locus de Gyge 22, 19. Locus de Croeso 32, 26. Herodotae dictionis compositio & pulchra est & suavis 68, 16. Herodotae dictionis elegantia magis in compositione verborum sita quam in Electione 26, 1.
 heroicum metrum 28, 12. Heroici metri pedes 168, 6.
 Heroicum metrum dactylo pede ornatur 128, 21.
 Hesiodi dictio qualis 200, *ver. ult.*
 Hieronymi (Cardiani) stylus 38, 10.
 hinnitus equorum 114, 7.
 Homerus scriptorum omnium veluti caput & fons 214, *ver. penult.* In rerum affectionibus exprimendis, aptis eam ad rem vocabulorum ac syllabarum accentibus usus est 110, 4. In Imitatione rerum semper novum aliquod artificium adhibet 162, 6. Deformiores compositionis partes ut tegat 120, 19. An semper nomina verbis, & verba adverbis praeposuerit in orationis contextu 44, 7. Homericae dictionis elegantia magis in compositione verborum quam in electione posita est 18, 14. Homeri Helena quibus verbis Telemacho *Xenia* obtulerit 2, 1. Homeri lanifica 28, 7. Locus de Hectore ab Achille bigis raptato, cum Hegesiae loco simili collatus 148, 14. Locus ex Odyssi. Σ : quo docetur, pulcrum esse carmen quod ad prosae orationis similitudinem sit compositum 248, 8.
 Horarum thalamus 180, 3.
 S i Hyle,

I N D E X,

Hyle, oppidum Bœotiz 122, 10.
hypatē scil. chorda 172, 12.
hypobacchēus pes qui, & qualis
132, 4.

Hyria, Bœotiz oppidum 122,
6.

I

Iacchus, Bacchus 128, 12.
iambus pes qui, & qualis
126, 6. Iambicum trimetrum
rectum 230, 4. & 232, 16.

jentare soliti veteres 18, 9.
ignorantia interdum scopum at-
tingit 144, 1.

Ilesium, Bœotiz oppidum 122,
9.

Ilithyia partus dolore gravidas
liberat 46, 18.

imitari rerum & animi affectus
in enuntiatione solemus 160,
ver. penult. Imitari rerum af-
fectiones consimilibus vocum
& syllabarum affectionibus,
naturā docuit 114, 3.

imperiti artem & exercitatio-
nem contemnunt 234, 10.

infernalis pœna sempiterna 162,
15.

invidiæ censura 236, 17.

ionicum metrum 30, 6.

Isocrates Panegyrico decem an-
nos impendit 238, 1. Isocra-
tis dictio qualis 202, 4. Iso-
cratea dictio Herodoteam, Pla-
tonicam & Demosthenicam
mutationum varietate non
adæquat 158, 3. Isocratis
procœmium ex Areopagitico;
quo docetur, eum politum
& floridum compositionis ge-
nus sectatum esse 208, 25.
Isocratica secta magistrum
suum non adæquavit 158, 12.

Ithyphallici versus 28, 15.

Itonia, Minerva 234, 7.

L

Labor dulcedine temperatur
218, 2.

lacrymæ præ gaudio 20, 9.

lata verba 174, 11.

laurus pullulans 116, 23. & 180,
2.

Ledæ filii, Servatores 128, 6.

Leitus, Bœotorum dux 122, 4.

Leonatus Macedo 146, 17.

literæ, vocis articulatz prima
principia, & elementa 90, 3.
à litura seu delineatione de-
nominata 90, 5. Ut discan-
tur 242, 3. Literæ numero
quot sint 92, 6. Ut pronun-
tiantur 94, 2. Ut differant
90, 10.

litoris ventosi expressio 110, 4.
loco priora an semper esse de-
beant, quæ priora sunt tem-
pore 46, 23.

longæ syllabæ quæ 104, 11.
Quomodo inter se differant
104, 17.

Lydii modi in Dithyrambis 154,
18.

M

MEdesin, Bœotiz oppidum
122, 11.

medietas virtus est 214, 10.

meditatio & exercitatio assidua
requiritur ad artium præcep-
tiones 254, 20.

medium seu mixtum composi-
tionis genus quod 214, 5.
Medium dicendi genus quo
sensu dicatur 172, 9.

Melici poetæ qua in re plus liber-
tatis habeant quam Epici &
cæteri 152, 16. Quibus legi-
bus adstricti, & quibus in rebus
liberiores sint Epicis 152, 16.

Melici

I N D E X.

Melici veteres faciebant par-
vas strophas 154, 10.
Melitius Rufus 4, 12.
Menæti filius 126, 11.
mesa, scil. chorda, æqualiter à
Nete & hypate distat 172, 12.
metaphoris utimur ubi propria
desunt nomina 172, 2.
metrum intercideret 244, 6. me-
trica oratio quid 222, 24.
Metrica Oratio sæpè nobis ex
tempore excidit 226, 7.
Minervæ Homericæ in Ulyssæ
transmutando artificium 36, 9.
mixtione & temperatione oc-
cultare 82, 13. Miscenda me-
lioribus sæpè deteriora ob
penuriam 86, 6. & 120, 18.
Mixtum dicendi genus; quæ-
re medium dicendi genus
214, 5.
modulata Oratio quid 222, 23.
Moduli non dictionibus servi-
unt, sed dictiones modulis
76, 18.
molossus pes qui, & qualis 128, 2.
motus tardiores & celeres quo-
modo expresserit Homerus
164, 2. & 166, 12.
mugitus taurorum 114, 6.
musica Organica, & vocalis 76,
13. Musices & orationis con-
cinnitas qua re differant 74,
16.
mutæ literæ 102, 5. & 92, 3.
Quot sint, quomodo differant,
quomodo proferantur, & quo-
modo aures afficiant 102, 6.
mutationum & Decoris vis 74, 6.
mutatio in quavis re grata est
86, 14. Mutatio seu variatio,
compositioni multum affert
elegantiae 152, 3. Mutationis
seu transformationis modi tres
52, 2.
Myrsilus Græcis qui Lydis Can-
daules 22, 6.

mysteria non efferuntur in vul-
gus 220, 13.

N

Natalis dies solenni festo ce-
lebratus 4, 1.
natura, omnis rei & omnis quæ-
stionis optimum principium
42, 16. Natura in propriis ac
significantibus nominibus con-
fingendis dux & magistra op-
tima 114, 3. Naturæ ductus
an ubique sequendus 44, 2.
navis fabricator quæ spectet 52,
21. Navium Periphrasis 130,
16.
negotiationes genti cum gente
consuetudinem pariunt 19c,
15.
Neleus Chlorin ducit 116, 25.
Neoptolemus histrio 54, 26.
nomina rebus indita ut fors tu-
lit 134, 9. Nomina ad Imita-
tionem conficta rebus impo-
nere, docuit natura 114, 3.
Nominibus propriis & signi-
ficantibus enuntiandæ res sunt
112, 12. Nomina Metapho-
rica usurpantur, cum desunt
propria 172, 2. Nomina mi-
nus pulcra & suavia, quibus
condiri ab Homero scitamen-
tis soleant 120, 21. Nomina
Poetica, Glossematica, Pere-
grina, tropica, facticia, poe-
si suavitatem conciliant 222,
7. Nomina, rerum substanti-
am indicant; verba, earun-
dem accidentia 44, 4. No-
mina substantiva & adjectiva,
appellativa & substantiva, an
eodem semper ordine in ora-
tionis contextu vel præpo-
nantur vel post-ponantur 48,
16. Nomina an semper ver-
bis præponenda in orationis
S 1 2 contextu

I N D E X.

contextu 44, 3. Nominum casus sæpè mutantur concinnitatis gratia 48, 19.
 nudam videre mulierem, nefas, 24, 5.
 nugatorium dictionis genus 34, 21.
 numerus & pes idem 124, 8. Numerus metricus occultatur, si poema secundum prosæ orationis distinctiones legatur 252, 8. Numerus nullus è soluta dictione excluditur 134, 12. Numerus ad compositionis gravitatem & magnificentiam permultum confert 124, 2. De numeris oratoriis tradidit etiam Aristoteles 224, 11.
 numerosa oratio quæ 224, 2. Numerosa concinnitate delectamur omnes 72, 12.
 numeri mutatio sæpe compositionem juvat 54, 5.

O

Ocalea, Bœotix oppidum 122, 11.
 Onchestus, oppidum Bœotix 120, *ver. penult.*
 oppidorum catalogum, per se minus elegantem & suavem, quibus scitamentis condierit Homerus 120, *ver. ult.*
 orator bonus res de quibus verba facit, imitari debet 162, 2.
 orationis elementa 10, 22. Oratio fit primum literis, deinde syllabis, tum vocalibus variè compositis 114, 16. Oratio è plurimis colorum periodis contextitur 14, 1. Orationis partes quot & quæ 12, 2. Orationis partes elementares Theodecti & Aristoteli tres sunt; nomen, Verbum, Con-

vinctiones, 12, 1. Orationis partes quomodo aptè componantur 44, 2. De Orationis partium Collocatione scripsit Chrysippus Stoicus 42, 4. Orationis partes non omnes æquè aures afficiunt 82, 2. Orationis toni 76, 3.
 Oratio ut figuretur 60, 3. Oratio elegans, rebus præclare gestis multum addit ornamenti 62, 22. Oratio pulcra, non item suavis est 68, 7. Oratio pulcra ut fiat 114, *ver. penult.* Oratio suavis & pulcra fit quatuor modis 70, 2. Oratio aut metrica est, aut metri expers 16, 2. Oratio pedestris seu prosa, omnem variandi potestatem habet 156, 3. Oratio prosa, poetica orationi seu pulcro poemati similis ut fiat 218, 10. Orationes scalpro & cælo expolitæ, ut Iſocratis & Platonis 226, *ver. penult.* Orationis concinnitas à Musices concinnitate quid differat 74, 17.
 Oratio plebeja quæ, & quæ civilis 246, 12. Oratio civilis quomodo componenda, ut suaviter aures afficiat 82, 2. Orationes Civiles plus accurationis merentur quam picturæ & sculpturæ 240, 5.
 ordine priora an semper esse debeant quæ priora sunt tempore 46, 22.
 osculo excipitur amicus 20, 8.

P

Pæan, seu pæon, pes compositus 232, 6, & *ver. penult.*
 pæones pedes 140, 22.
 pagina in Hegesia nulla est, in qua reperiatur concinna compositionis exemplum 144, 3.
 Panegyrica

I N D E X.

- panegyrica dictio è quibus con-
fletur 212, *ver. ult.*
- Parthenius mons Arcadiæ 250,
20.
- participia ab Appellativis se-
junxerunt nonnulli 12, 12.
- passeres veneris currum trahunt
204, 5.
- Peloponnesiacum bellum Thu-
cydidi videtur omnium max-
imum 190, 1.
- Pelops, Peloponnesi conditor
250, 7.
- Penelaus, Bœotorum dux 122, 4.
- Penelopes è thalamo egressus
115, 19.
- pentametrum Elegiacum 226,
11.
- peplum Telemacho donat Hele-
na 4, 2.
- periodi Orationis è colis com-
plentur 14, 1. Periodorum
cola ut numerosa sint & con-
cinna, magis spectatur quam
ut sint perfecta 66, 8. Periodi
& Cola in polito & florido
compositionis genere qualia
200, 9. Periodi in austera
compositione liberiores 174,
22. Periodi ut variandæ in
optimo dicendi genere 156, 7.
- Periodorum Thucydidei Pro-
œmii examen 192, 19. Periodo-
rum variatio 244, 8, 20.
- Periodorum inæqualitas 196,
ver. ult. Periodi iusta magni-
tudo 200, 10. Periodorum
exitus in polita & florida
compositione quales 200, 1.
- Periodis quando utendum &
quousque 66, 14. Periodi
τεκνῶν exemplum 140, 9.
- Perseum in cunis ut allocuta sit
Danae Simonidea 252, *ver.*
ult.
- pes & numerus idem 124, 8.
- Pedes disyllabi qui, & quo-
modo differant 124, 16. Pe-
des trisyllabi qui, & quomo-
do differant 126, 14. Pedes
compositi 132, 10.
- Peteon oppidum Bœotiz 122,
10.
- philosophi compositionis ele-
gantiam neglexerunt 40, 4. è
Philosophis qui temperatissi-
mo compositionis genere usi
216, 10.
- Philotas Macedo 146, 17.
- Philoxenus Melicus 156, 1.
- Phrygii modi in Dithyrambis
154, 17.
- Phylarchi Stylus 38, 8.
- pictorum diligentia 240, 4.
- picturæ lumina 200, 1.
- pigmentorum in pingendo mi-
stura 170, 17.
- Pindarus Melicus, austera com-
positione usus in suis modulis
178, 1. Epodos in multa me-
tra & cola diffudit 154, 4.
- Locus de exilibus, Dithyram-
borum vocalibus, & adulte-
terino Σ 100, 6. Locus è Di-
thyrambo quodam, ad præ-
bendum austeræ compositio-
nis exemplum 178, 18.
- Plataensium apud Thucydidem
Oratio 58, 7.
- Plato Socraticus, Etymologiam
primus & omnium optime at-
tigit 114, 13. Poetica & alia
consimilia vocabula composi-
tioni suæ inserit 222, 10.
- Demosthene qua re inferior
138, 18. Dialogos suos usque
ad annum ætatis LXXX pe-
ctere & *calamistrare* non de-
fuit 238, 5.
- Platonis compositio qualis 216,
10. Platonis dictio pulcris &
suavibus mutationibus variata
156, 20. Platonis tabellæ, di-
ligentiæ illius indices 238, 8.
è Platonis

I N D E X.

- è Platonis Funebri oratione, pulchræ compositionis exemplum 136, 25. Locus ex Epitaphio, ad ostendendam elegantem colorum in periodo conformationem 62, 22.
 plebeium seu vulgare dictionis genus 34, 21.
 poemata pulchræ orationi similia, pulcra sunt; & contra 246, *ver. penult.* Poematis vitium ἡ λογισμένη, id est compositio prosæ orationi similis 246, 7.
 poesi suavitas qualibus verbis concilietur 222, 7. Poesis solutæ Orationi similis ut fiat 242, 24.
 poeta bonus, res de quibus verba facit, imitari debet 162, 2. Poetica verba 246, 4. Poetica ut fiat prosa oratio, non tamen poema 222, 23.
 politæ comptæque, seu floridæ compositionis character 198, 9. Polito compositionis genere qui scriptores usi 200, *ver. penult.*
 Polybii stylus 38, 9.
 præceptiones sine quotidiana meditatione atque exercitatione nihili sunt 254, *ver. penult.*
 Priapei versus 28, 17.
 priora tempore, an etiam loco priora semper accipienda 48, 21.
 pronomina à nominibus sejuncta 12, 7. Pronomina an appellativis in oratione semper præponenda 48, 16.
 pronuntiationis instrumenta 94, 3. & deinceps.
 prosodici versus 28, 16.
 pulcritudo compositionis, quibus rationibus paretur 88, 5. Pulcritudo orationis quas contineat sub se species 70, 5.
 pyrrichius pes qui, & qualis 124, 16.

Q

 Quæstionis omnis optimum principium natura 42, 16.

R

 Rerum substantiam significant nomina; accidentia, verba 44, 5. Rerum locus seu character, difficilis 6, 7. Res enuntiandæ sunt propriis & significantibus nominibus 26, 5. Rei omnis optimum principium natura 42, 16.
 Rufus Melitius 4, 12-254, 18.
 rhythmi 130, 1.

S

 Sætionis gratia 74, 12.
 Sænis stylus 38, 9.
 Sapphus dictio qualis 202, 1. Sappho, una è priscis Melicis, breves faciebat strophas 154, 11. Sapphonis Ode ad Venerem; è qua ostenditur, eam politum & floridum compositionis genus sectatam esse 202, 8. Sapphus locus ex Epithalamio 228, 9.
 satietas offendit 74, 14. Satieta-tem afferunt, etiam pulcra & suavia, si eadem semper maneant, nec mutatione aliqua varientur 152, 7.
 saxum ex alto delabens ut expresserit Homerus 166, 12.
 Schænus, Bæotix oppidum 122, 7.
 Scolus, Bæotix oppidum 122, 7.
 scribere laboriosum esse negavit Epicurus 218, 5.
 sculptorum diligentia 240, 4.
 Semele Cadmea 180, 1.
 semivocales literæ 96, 14. Semi-vocales nulli mutæ præponi possunt

I N D E X.

- possunt 186, 8. Semivocalium numerus & differentia 96, 15.
- sensus non omnes similiter afficiuntur à quibuscumque objectis seu moventibus 82, 2.
- sententiarum & verborum affinitas 16, 16. Sententia figuratur varie 60, 9.
- Sibilus, magis brutæ quam rationalis vocis sonus est 100, 3.
- Simonidis dictio qualis 202, 2.
- Simonidis locus de Danae; quo docetur, pulcrum esse poemata quæ ad prosæ orationis similitudinem fit composita 252, 13.
- Sipylensis ex Magnesia 36, 2.
- Sisyphi apud Inferos labor, artificiosa imitatione ab Homero expressus 162, *ver. penult.*
- Sophoclis compositio qualis 216, 8. Sophoclis locus ad ostendendam aptam colorum in periodo conformationem 64, 19.
- Sotadea carmina 30, 11.
- Spondeus pes qui, & qualis 126, 1.
- Stesichorus Melicus epodos in multa metra & cola diffudit 154, 13. Stesichori dictio qualis 216, 7.
- Stoici non exigua cura dictionis locum seu artificium tractarunt 40, 20. Stoicæ sectæ principes quot partes orationis fecerint 12, 5.
- stropharum & Antistropharum lex apud Melicos 152, *ver. ult.*
- studio delinquere 142, *ver. penult.*
- suavitas Orationis quas sub se contineat species 70, 5.
- Substantia, naturâ prior est accidentibus 44, 6. Substantiva nomina an semper adiectivis præponenda in orationis contextu 48, 16.
- supina verba 54, 12.
- supplices preces quomodo expresserit Homerus 110, 15.
- syllabæ undè fiant 104, 10. Syllaba longa, etiam si usque ad septem literas extendatur, non tamen excedit naturam suam: nec brevis, etiam si è pluribus ad unam redigatur 108, 3. Syllabarum quantitas, & syllabarum in vocibus numerus, multum confert ad artificiosam affectionum imitationem 164, 19. Syllabarum quantitatem Musica & Rhythmica sæpè mutant 78, 19.
- synalopha sæpè compositioni afferunt aliquid elegantiae 56, 3.
- ## T
- Tabellæ Platonis 238, 8.
- Taulantii, gens Illyrica 34, 12.
- Telemachi è Peloponnesiaca professione reditus 18, 10.
- Telestes Melicus 156, 2.
- tempestivitas, suavitatis & insuavitatis norma optima 84, 15. Tempestivitatis artificium nemo hactenus tradidit 84, 16.
- tempus & Invidia accurati prætorum iudices 236, 17.
- temporum quinque numerus seu pes 232, *ver. penult.*
- tenuis Mutæ 102, 6.
- tetrametrum melos 30, 5. tetrametrum Anapaesticum seu Aristophaneum 226, 1. versus tetrametri comici 228, 10.
- Theatricum iudicium 72, 10.
- Theodestes orationis partes quot & quas fecerit 12, 1.
- Theophrasti liber de dictione, seu oratione 120, 8.
- Theopompi dictio qualis 202, 4.
- Thespia, Bœotiæ oppidum 122, 8.
- Thisbe,

I N D E X.

Thisbe, oppidum Bœotiz 120,
ver. penult.

Thucydides Atheniensis 188, 23.

Thucydidis stilus qualis 178,

2. Thucydides de stilo suo
quæ ipse sit testatus 192, 11.

Thucydidis dictio pulcra qui-
dem, at non item suavis 68,

9. Thucydidis locus ex Hi-
storiz præmio, ad osten-

dendum in eo auctore auster-
rum compositionis genus 188,

23. Locus è *Funebri* Oratio-
ne ad præbendum gravis &

magnificæ compositionis ex-
emplum 134, 20. Locus è

Platænsium oratione 58, 10.

Locus de Epidamno 34, 11.

tibicen optimus ob leviculum
delictum explosus 72, 16.

Timotheus Melicus 156, 2.

toni orationis 76, 3.

tragicorum poetarum solus Eu-
ripides politum & floridum

compositionis genus secutus
est 202, 2.

transformationis modi tres 52,

2.

tribrachys pes 126, *ver. penult.*

trimetrum Iambicum rectum

230, 4, 19.

trisyllabi pedes 126, 14.

trochæus pes qui, & qualis 126,

9.

V

Varietas ut in aliis, ita etiam
in compositione delectat

152, 3. & 156, 17.

Venus à Sapphone invocatur

202, 8.

verborum & sententiarum affi-
nitas 16, 16. Verba pulcra

quæ. verba, rerum acciden-
tia; nomina, substantiam

significant 44, 4. Verborum
accidentia mutari, sæpè com-

positionem juvat 54, 14.

Verborum mutatio, rectorum

scilicet in supina, & vice

versa, sæpè compositionem

adjuvat 54, 10. Verba nomi-
nibus quandoque præponun-

tur in orationis contextu 44,

19. Verba recta an inflexis, &

finitiva an infinitivis semper

in ratione præponantur 48,

19. Verba adverbis an semper

præponantur in orationis

contextu 46, 4.

videre sua licitum; aliena, ne-
fas est 24, 8.

vinum suave, sed furiosum 36,

4.

virgæ contactu Ulysssem mutat

Minerva 36, 14.

virilem togam sumere 2, 7.

virtus, medietas est 214, 10.

vitia pro virtutibus ponenda

non sunt 246, 9.

Ulysses à Minerva subinde trans-

mutatus 36, 9. Descensum

suum ad Inferos Phæacibus

eleganti rerum imitatione ex-

ponit 162, 11.

umbilicus urbis 178, 19.

vocales literæ 92, 17. Vocalium

concursum austeram composi-

tionem efficit 196, 12.

vocis elementa quot sint, 92, 6.

Vocis articulata principia &

elementa literæ 90, 3. Vocis

moduli 76, 3.

usus, dicendi magister 48, 22.

vulgare seu idioticum dicendi

genus 246, 13.

uxor cuique sua tantum spe-

ctanda 24, 4.

X

Xenophontis Socratici di-

ctio suavis quidem, at non

pulcra 68, 12.

I DE 60

F I N I S.

